

ॐ

श्री वीतरागाय नमः

छ ढाणा प्रवचन

(भाग-३)

पूज्य गुरुदेवश्री कानञ्जिस्वामीना 'छ ढाणा'
ग्रंथ उपरना सणंग प्रवचनो
(ढाण ५ तथा ६)

प्रकाशक

वीतराग सत् साहित्य प्रसारक ट्रस्ट
भावनगर

- ✽ પ્રકાશક અને પ્રાપ્તિ સ્થાન :
- ✽ વીતરાગ સત્ સાહિત્ય પ્રસારક ટ્રસ્ટ
૫૮૦, જૂની માણેકવાડી,
પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રી કાનજી સ્વામી માર્ગ
ભાવનગર-૩૬૪૦૦૧
ફોન : (૦૨૭૮) ૨૪૨૩૨૦૭/ ૨૫૧૫૦૦૫
- ✽ ગુરુ ગૌરવ
શ્રી કુંદકુંદકાન જૈન સાહિત્ય કેન્દ્ર,
પૂજ્ય સોગાનીજી માર્ગ, સોનગઢ.
- ✽ શ્રી ખીમજીભાઈ ગંગર (મુંબઈ) :
(૦૨૨) ૨૬૧૬૧૫૮૧
- ✽ શ્રી ડોલરભાઈ હેમાણી (કોલકાટા) :
(૦૩૩) ૨૪૭૫૨૬૯૭

- ✽ પ્રથમાવૃત્તિ : પ્રત : ૧૦૦૦, ૦૫-૦૯-૨૦૦૯, ઉત્તમ ક્ષમાવણી દિન
- ✽ પૃષ્ઠ સંખ્યા : ૧૨ + ૩૪૮ = ૩૬૦
- ✽ પડતર કિંમત : ૧૧૫/- મૂલ્ય : ૨૦/-

લેસર ટાઈપ સેટિંગ :
પૂજા ઈમ્પ્રોશન્સ
પ્લોટ નં. ૧૯૨૪/બી, ૬/ શાંતિનાથ બંગ્લોઝ,
શશીપ્રભુ ચોક, શશીપ્રભુ માર્ગ,
રૂપાણી સર્કલની પાસે,
ભાવનગર-૩૬૪૦૦૧
ફોન : (૦૨૭૮) ૨૫૬૧૭૪૯

મુદ્રક :
ભગવતી ઓફસેટ
૧૫/સી, બંસીધર મિલ કંપાઉન્ડ
બારડોલપુરા,
અહમદાવાદ-૩૮૦૦૦૪
ફોન : ૯૮૨૫૩૨૬૨૦૨

પ્રકાશકીય

સંસાર પરિભ્રમણમાં જન્મ-મરણ કરતા એવા જીવો નિરંતર માનસિક તથા શારીરિક આતાપથી તપ્તાયમાન થઈ રહ્યા છે. અનંતકાળ થયા છતાં જીવને આ દુઃખથી મુક્ત થવાનો ઉપાય હાથ આવ્યો નથી તેથી અનિચ્છાએ પણ દુઃખી થઈ રહ્યા છે. સુખની ઝંખનામાં ભટકતા જીવો નિરંતર દુઃખપ્રાપ્તિના ઉપાયને જ સેવી રહ્યા છે. આ એક વાસ્તવિકતા છે. જીવને દુઃખ ઉત્પન્ન થવાનું કારણ શું છે તેની પણ ખબર નથી તો તેનાથી મુક્ત કેમ થવું તેના ઉપાયની સૂઝ તો ક્યાંથી હોય ? આવી એક જટિલ વણઉકલેલ પરિસ્થિતિમાં જગતના સર્વ જીવો કાળ પસાર કરી રહ્યા છે.

દુઃખને જ સુખ માનીને સેવન કરતો એવો આ જીવ દુઃખના ઉપાયને જ સાધે છે. સુખનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ શું ? દુઃખનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ શું ? તે સુખ કેમ પ્રગટ થાય ? ઇત્યાદિ વિષયથી સાવ અજાણ, એ વિષયની અંધકારમય પરિસ્થિતિમાં કોઈ મહાભાગ્યે, મહા પુણ્યોદયે, કોઈ મંગલ વેળાએ, દુઃખથી મુક્ત કેમ થવું અને શાશ્વત સુખ કેમ પ્રાપ્ત કરવું તેનો પ્રકાશ કરવા, તે ઉપાય જગતને દર્શાવવા એક દિવ્ય આત્માનું આગમન આ ભરતક્ષેત્રમાં થયું. જેમ સૂર્યનો પ્રકાશ થતાં અંધકાર રહેતો નથી, તેમ એ દિવ્ય દૈદિપ્યમાન, જાજ્વલ્યમાન, અંતર-બાહ્ય પવિત્રતાના પૂજસ્વરૂપ, અનેકાનેક દિવ્ય ગુણોથી વિભૂષિત આત્માના આગમને સુખ કેમ પ્રગટ થાય તેનો ઉપાય દર્શાવી દુઃખી જીવોની દરિદ્રતાને મિટાવી, શાશ્વત સુખ-સંપત્તિ પ્રદાન કરી. એવા આપણા સૌન વ્હાલસોયા, તારણહાર, જગતઉદ્ધારક, મોક્ષમાર્ગ શિરોમણિ, પુરુષાર્થના ધણી, સુખસંપત્તિ દાતાર, આ કાળનો અંચબો એવા પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના ચરણોમાં અત્યંત વિનમ્ર ભાવે વંદન હો.

પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના જ્ઞાન-ધ્યાનમય જીવનનો એક મુખ્ય ભાગ છે - પ્રવચન. પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીએ વસ્તુનું સ્વરૂપ સ્પષ્ટ કરી તેની સાથે સંકળાયેલ સુખ-દુઃખની જટિલ સમસ્યાનો ઉકેલ કર્યો. આપશ્રીના પ્રવચનો શ્રવણ કરવા, વાંચન કરવા એ જીવનની અચિંત્ય અને સુમંગલ ઘડી છે. એ પ્રવચનોનું પ્રકાશન થવું, ઘરે-ઘરે એ જિનવાણીનો સ્વાધ્યાય થાય, મૂળ મોક્ષમાર્ગ શાશ્વત અખંડપણે જળવાઈ રહે તે હેતુથી પૂજ્યશ્રીના બધા જ પ્રવચનો શબ્દશ:

પ્રકાશિત થાય, એવી પ્રત્યક્ષ બોધસ્વરૂપ, પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના પ્રવચનમર્મ પ્રકાશક, કરુણાસાગર પૂજ્ય ભાઈશ્રી શશીભાઈની મંગળ, પવિત્ર, લોકોત્તર ભાવનાના ફળસ્વરૂપે પ્રસ્તુત ગ્રંથ ‘છ ઢાળા પ્રવચન’ (ભાગ-૧ થી ૩) પ્રકાશિત કરતાં વીતરાગ સત્ સાહિત્ય પ્રસારક ટ્રસ્ટ, ભાવનગર ગૌરવ અનુભવે છે.

‘છ ઢાળા પ્રવચન’ (ભાગ-૧ થી ૩માં) પ્રત્યેક ભાગમાં બે ઢાળ ઉપરના પ્રવચનોનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. સાથે મૂળ ગ્રંથકર્તા શ્રી દૌલતરામજી દ્વારા રચિત ગાથાઓ તથા તેની ગુજરાતી ટીકા આપવામાં આવેલ છે. કવિવર શ્રી દૌલરામજીનો સંક્ષિપ્ત જીવન પરિચય અન્યત્ર આપવામાં આવેલ છે તે પાઠકવર્ગે ત્યાંથી વાંચવા વિનંતી છે. પ્રથમ ઢાળમાં ગ્રંથકર્તા કવિવર શ્રી દૌલતરામજીએ સંસાર પરિભ્રમણનું સ્વરૂપ, ચાર ગતિમાં જીવે કેવા કેવા દુઃખ સહન કર્યા તેનું વર્ણન કર્યું છે. ત્યારબાદ બીજી ઢાળમાં સંસાર પરિભ્રમણનું કારણ, સાત તત્ત્વની વિપરીત શ્રદ્ધા, તેના નાશનો ઉપાય ઇત્યાદિ વિષય સાદી તથા સ્પષ્ટ ભાષામાં વર્ણવ્યો છે. પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રી પ્રવચનોમાં અનેકવાર ફરમાવે છે કે આ તો ગાગરમાં સાગર ભર્યો છે.

જૈન સંપ્રદાયમાં ‘છ ઢાળા’ની કૃતિ લોકપ્રિય છે. ઘણા જૈનોને આ કૃતિ મુખપાઠે છે. પરંતુ પરમ કૃપાળુદેવ ‘શ્રીમદ્ રાજચંદ્રજી’ ફરમાવે છે તેમ ‘શાસ્ત્રમાં માર્ગ કહ્યો છે પરંતુ મર્મ તો જ્ઞાનીના હૃદયમાં રહ્યો છે’, તદ્દનુસાર પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીએ કવિવરના હૃદયમાં રહેલા ભાવોને સ્પષ્ટ કરી મોક્ષમાર્ગનો ઉદ્યોત કરી મહાન અવિસ્મરણીય ઉપકાર કર્યો છે. પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના પ્રવચનો એ માત્ર કોઈ સાધારણ વચનશ્રુંખલા નથી પરંતુ તેમાં નિહિત અખંડ મોક્ષમાર્ગને જો જીવ હૃદયગત કરે તો આત્મકલ્યાણ થઈ જાય તેવું પ્રબળ નિમિત્તત્વ તેમાં રહ્યું છે. માટે પ્રસ્તુત પ્રવચનો જીવના પરમ કલ્યાણ અર્થે છે એ ઉદ્દેશથી અવધારણ કરવામાં આવે, તેનું વાંચન સ્વાધ્યાય આદિ કરવામાં એવી ભાવના છે.

મૂળ કૃતિ ‘છ ઢાળા’ સચિત્ર હોવાથી પ્રસ્તુત પ્રવચનોમાં જ્યાં જ્યાં પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીએ ચિત્રોને જોઈને તેનો ઉલ્લેખ કર્યો છે ત્યાં ત્યાં તે-તે ચિત્રો આપવામાં આવ્યા છે. તદ્દઉપરાંત પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીએ જ્યાં જે પ્રકારના દષ્ટાંતો આપ્યા છે તેના પણ અમુક ચિત્રો આપવામાં આવ્યા છે. પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના પ્રવચનોનો ભાવ તથા ભાષાપ્રવાહ યથાવત્ જળવાઈ રહે તેનો યત્કિંચિત્ પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે. અમુક જગ્યાએ શ્રોતાગણમાં કોઈ વાત કરવામાં

આવી હોય કે પૂછવામાં આવી હોય તે સ્પષ્ટ સાંભળી ન શકાય હોય ત્યાં ડોટ ડોટ કરીને છોડી દેવામાં આવેલ છે. જ્યાં જરૂર લાગી ત્યાં વાક્યરચના પૂર્ણ કરવા અર્થે કૌંસ ભરવામાં આવેલ છે. વ્યક્તિ નામનું સંબોધન ક્યાંય લેવામાં આવેલ નથી. પ્રત્યેક ભાગમાં બે ઢાળના પ્રવચનો લેવામાં આવ્યા છે.

પ્રસ્તુત પ્રવચનોને ફરી એકવાર સાંભળીને તપાસી જવામાં આવ્યા છે, જેથી કોઈ ક્ષતિ રહી જવા ન પામે. જિનવાણી પ્રકાશનનું કાર્ય અતિ ગંભીર કાર્ય છે તેવી જાગૃતિપૂર્વક ચીવટતાથી તેને તપાસીને પ્રકાશન કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે તેમ છતાં ક્યાંય અજાગૃતિવશ કે અગંભીરતાવશ કોઈ ક્ષતિ કે ભૂલ રહી જવા પામી હોય તો મા જિનવાણીની હૃદયપૂર્વક ક્ષમા યાચીએ છીએ. તથા પાઠકવર્ગને પણ વિનંતી કરવામાં આવે છે કે આ બાબતે કોઈ ક્ષતિ ધ્યાન ઉપર આવે તો જણાવે.

પ્રસ્તુત પ્રવચન પ્રકાશન પ્રસંગે કૃપાળુદેવ શ્રીમદ્ રાજચંદ્રજી, પ્રશમમૂર્તિ પૂજ્ય બહેનશ્રી ચંપાબહેન, પુરુષાર્થમૂર્તિ પૂજ્ય નિહાલચંદ્રજી સોગાનીને સ્મરણમાં લઈ તેઓશ્રીના ચરણોમાં વંદન કરીએ છીએ. પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના અપૂર્વ પ્રવચનો પ્રકાશિત થાય એવી જેમની મંગળ ભાવના છે એવા સૌમ્યમૂર્તિ, નિષ્કારણ કરુણાશીલ, જ્ઞાનીપુરુષોના હૃદયપ્રકાશક પૂજ્ય ભાઈશ્રી શશીભાઈના ઉપકારને હૃદયગત કરી તેમના ચરણોમાં વંદન કરીએ છીએ.

પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીની પ્રવચનગંગામાં સ્નાન કરી મિથ્યાત્વરૂપી મલિનતાને ધોઈ, નિર્મળ પવિત્ર પરિણતિ અંગીકાર કરીએ એ જ ભાવના સાથે અત્ર વિરામ પામીએ છીએ.

દ્રસ્ટીગણ

શ્રી વીતરાગ સત્સાહિત્ય પ્રસારક દ્રસ્ટ

ભાવનગર

કવિવર પંડિત શ્રી દૌલતરામજીનો સંક્ષિપ્ત જીવન-પરિચય

પ્રસ્તુત કૃતિ ‘૭ ઢાળા’ના રચયિતા પંડિત દૌલતરામનો જન્મ વિક્રમ સંવત ૧૮૫૫ (સન ૧૭૯૮)માં અલીગઢ-હાથરસ મધ્યે સ્થિત ‘સાસની’ ગ્રામમાં થયો હતો. તેમના પિતાશ્રીનું નામ ‘ટોડરમલ’ હતું. તેઓ પલ્લીવાલ જાતિના નરરત્ન હતા અને તેમનું ગોત્ર ‘ગંગોરીવાલ અથવા ગંગટીવાલ’ હતું. કવિવરના પિતાશ્રી પોતાના નાના ભાઈ શ્રી ચુનીલાલ સાથે હાથરસમાં કપડાનો વેપાર કરતા હતા.

કવિવર દૌલતરામની શિક્ષા અને શિક્ષા ગુરુ સંબંધિત કોઈ ઇતિહાસ મળતો નથી, તેમ છતાં એટલું નિશ્ચિત છે કે તેઓ સંસ્કૃત / પ્રાકૃત ભાષાના મર્મજ્ઞ વિદ્વાન હતા. તેઓ દ્વારા રચિત ગ્રંથોમાં ઉપલબ્ધ જિન-સિદ્ધાંતોની ગંભીરતા આ વાતનું જવલંત પ્રતીક છે.

તેમના વિવાહ શેઠ ચિંતામણિ જૈન, છિપૈટી, અલીગઢની સુપુત્રી સાથે થયા હતા. તેમને વિક્રમ સંવત ૧૮૮૩ અને વિક્રમ સંવત ૧૮૮૬માં બે પુત્ર થયા. મોટા પુત્રનું નામ ટીકારામ હતું અને તેઓ લશ્કરમાં રહેતા હતા. તેમના નાના પુત્ર સંબંધિત કોઈ જાણકારી મળતી નથી.

કવિવર દૌલતરામ હાથરસમાં પિતાશ્રી અને કાકા સાથે કપડાના વેપારમાં સહયોગ કરતા હતા, પરંતુ સ્વાધ્યાયપ્રેમી હોવાને કારણે જેમ-તેમ સમય કાઢીને શાસ્ત્ર અધ્યયન-મનનમાં લીન થઈ જતા હતા. એક વખતની વાત છે કે તેઓ હાથરસના જિનમંદિરમાં ગોમ્મટસારનો સ્વાધ્યાય કરતા હતા, તે જ વખતે મથુરાના પ્રસિદ્ધ શેઠ મણિરામજી જિનદર્શન માટે ત્યાં પધાર્યા. તેઓ તેમના સ્વાધ્યાયથી એકદમ પ્રભાવિત થઈ ગયા અને તેમને હાથરસ છોડીને મથુરા આવવાનો આગ્રહ કરવા લાગ્યા. પંડિત દૌલતરામ તેમની સાથે મથુરા ગયા અને કેટલોક સમય ત્યાં તેઓ આનંદપૂર્વક રહ્યા પણ ખરા, પરંતુ શેઠના વૈભવની ઝાકઝમાળમાં તેમનું મન લાગ્યું નહિ, માટે તેઓ ત્યાંથી પોતાના ઘરે પાછા આવી ગયા.

ઘરે આવ્યા બાદ તેઓએ ફરીને આજીવિકા સંબંધિત વિચાર્યું અને અલીગઢ જઈને છીંટ કપડુ છાપવાનું કામ કરવા લાગ્યા. એમ પ્રતીત થાય છે કે તેઓ આજીવિકા સંબંધિત નિશ્ચિંત નહોતા અને તેમની આર્થિક સ્થિતિ પણ ઠીક નહોતી, માટે તેમને તેમના જીવના

વારંવાર અહીંથી ત્યાં જવું પડતું હતું, પરંતુ સાથે સાથે એ પ્રતીત થાય છે કે તેમની અધ્યાત્મરુચિ અત્યંત પ્રબળ હતી તેથી તેઓ આ ઉદયાધીન પરિસ્થિતિઓથી વિશેષ આકુળિત નહોતા થતા. એમ કહેવાય છે કે, જ્યારે તેઓ છીટ કપડુ છાપવાનું કામ કરતા ત્યારે તેઓ પોતાની નજીક બાજોઠ ઉપર કોઈ પ્રાકૃત કે સંસ્કૃત ભાષાનો ગ્રંથ બિરાજમાન કરતા અને કપડુ છાપતા છાપતા તેની ગાથાઓ અથવા શ્લોક પણ કંઠસ્થ કરતા જતા. તેમની સ્મરણશક્તિ અને રુચિ એટલી પ્રબળ હતી કે તેઓ એક દિવસમાં ૬૦-૭૦ ગાથાઓ અથવા શ્લોક કંઠસ્થ કરી લેતા.

કવિવર દૌલતરામના જીવનનો આ પ્રસંગ આત્મહિતના અભિલાષી જીવોએ વારંવાર ઊંડાણથી વિચારણીય છે, કેમકે આનાથી વ્યર્થ આર્તધ્યાન આદિ વિકારોથી બચીને વધારેમાં વધારે સમય તત્ત્વાભ્યાસ કરવાની મંગલ પ્રેરણા મળે છે.

અલીગઢ છોડ્યા બાદ કવિવર દૌલતરામ, દિલ્હી આવીને રહેવા લાગ્યા. દિલ્હીમાં તેઓને વિશિષ્ટ સ્વાધ્યાયી અને અધ્યાત્મરુચિસંપન્ન સાધર્મીઓનો એવો સુંદર સમાગમ મળ્યો કે, તેમને બધી ચિંતાઓ વિસ્મૃત થઈ ગઈ અને ત્યાંથી તેઓ બીજે ક્યાંય ગયા જ નહિ, જીવનના અંત સમય સુધી તેઓ ત્યાં જ રહ્યા. એક વાર વિક્રમ સંવત ૧૮૦૧માં મહા વદ ચૌદસના દિવસે દિલ્હીના અનેક સાધર્મી બંધુઓ સાથે તેઓએ તીર્થરાજ સમેદશીખરની યાત્રા પણ કરી હતી.

કવિવર પંડિત દૌલતરામનું સમાધિમરણ લગભગ ૬૮ વર્ષની ઉંમરે, માગશર વદ અમાસ, વિક્રમ સંવત ૧૮૨૩ના દિવસે (૦૭ ડિસેમ્બર, ૧૮૬૬, શુક્રવાર), બપોરે, અત્યંત શાંતભાવે સમાધિપૂર્વક થયું. એમ પણ કહેવાય છે કે, તેમને પોતાના દેહપરિવર્તનના છ દિવસ પહેલા આભાસ થઈ ગયો હતો અને તેમણે બધાની ક્ષમાયાચના કરીને સમાધિભાવ ધારણ કરી લીધો હતો.

(મંગલાયતન દ્વારા પ્રકાશિત ‘છ ઢાળા’, પુસ્તકમાંથી સાભાર ઉદ્દૃત)

અનુક્રમણિકા

પ્રવચન ક્રમાંક	તારીખ	ગાથા	પૃષ્ઠ નંબર
પાંચમી ઢાળ			
૩૮	૨૨.૦૨.૧૯૬૬	૧૫	૨
૩૯	૦૧-૦૩-૦૯૬૬	૧,૨,૩	૫
૪૦	૦૨-૦૩-૧૯૬૬	૩,૪,૫	૨૫
૪૧	૦૩-૦૩-૧૯૬૬	૫,૬,૭	૪૭
૪૨	૦૪-૦૩-૧૯૬૬	૮,૯,૧૦	૬૯
૪૩	૦૫-૦૩-૧૯૬૬	૧૦,૧૧	૮૯
૪૪	૦૬-૦૩-૧૯૬૬	૧૧,૧૨,૧૩	૧૧૦
૪૫	૦૭-૦૩-૧૯૬૬	૧૩	૧૩૧
૪૬	૦૮-૦૩-૧૯૬૬	૧૪,૧૫	૧૫૦
છઠ્ઠી ઢાળ			
૪૭	૧૦-૦૩-૧૯૬૬	૧ થી ૪	૧૭૩
૪૮	૧૧-૦૩-૧૯૬૬	૫,૬,૭	૨૦૦
૪૯	૨૧-૦૩-૧૯૬૬	૮	૨૨૭
૫૦	૨૨-૦૩-૧૯૬૬	૮.૯	૨૪૩
૫૧	૨૩-૦૩-૧૯૬૬	૯	૨૬૧
૫૨	૨૪-૦૩-૧૯૬૬	૧૦	૨૮૦
૫૩	૧૨-૦૩-૧૯૬૬	૧૧,૧૨,૧૩	૨૯૮
૫૪	૧૩-૦૩-૧૯૬૬	૧૩,૧૪,૧૫	૩૧૮

‘તીર્થંકરભગવંતોએ પ્રકાશેલો દ્વિગંબર જૈન ધર્મ જ સત્ય છે એમ ગુરુદેવે યુક્તિ-ન્યાયથી સર્વ પ્રકારે સ્પષ્ટપણે સમજાવ્યું છે. માર્ગની ઘણી ઇણાવટ કરી છે. દ્રવ્યની સ્વતંત્રતા, દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય, ઉપાદાન-નિમિત્ત, નિશ્ચય-વ્યવહાર, આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ, સમ્યગ્દર્શન, સ્વાનુભૂતિ, મોક્ષમાર્ગ ઇત્યાદિ બધું તેઓશ્રીના પરમ પ્રતાપે આ કાળે સત્યરૂપે બહાર આવ્યું છે. ગુરુદેવની શ્રુતની ધારા કોઈ જુદી જ છે. તેમણે આપણને તરવાનો માર્ગ દેખાડ્યો છે. પ્રવચનમાં કેટલું ઘોળી ઘોળીને કાઢે છે ! તેઓશ્રીના પ્રતાપે આખા ભારતમાં ઘણા જીવો મોક્ષના માર્ગને સમજવાનો પ્રયત્ન કરી રહ્યા છે. પંચમ કાળમાં આવો યોગ મળ્યો તે આપણું પરમ સદ્ભાગ્ય છે. જીવનમાં બધો ઉપકાર ગુરુદેવનો જ છે. ગુરુદેવ ગુણથી ભરપુર છે, મહિમાવંત છે. તેમનાં ચરણકમળની સેવા હૃદયમાં વસી રહો.’

– બહેનશ્રી ચંપાબેન
(‘બહેનશ્રીનાં વચનામૃત’માંથી સાભાર)

श्री सर्वज्ञवीतरागाय नमः

शास्त्र स्वाध्यायनुं प्रारंभिक मंगलाचरण

ओंकारं बिन्दुसंयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः ।
 कामदं मोक्षदं चैव ॐकाराय नमोनमः ॥१॥
 अविरलशब्दघनौघप्रक्षालितसकलभूतलकलङ्का ।
 मुनिभिरुपासिततीर्था सरस्वती हरतु नो दुरितान् ॥२॥
 अज्ञानतिमिरान्धानां ज्ञानाञ्जनशलाकया
 चक्षुरुन्मीलितं येन तस्मै श्रुगुरुवे नमः ॥३॥

॥ श्रीपरमगुरुवे नमः, परम्पराचार्यगुरुवे नमः ॥

सकलकलुषविध्वंसकं, श्रेयसां परिवर्धकं, धर्मसम्बन्धकं,
 भव्यजीवमनःप्रतिबोधकारकं, पुण्यप्रकाशकं, पापप्रणाशकमिदं
 शास्त्रं श्री समयसारनामधेयं, अस्य मूलग्रन्थकर्तारः
 श्रीसर्वज्ञदेवास्तदुत्तरग्रन्थकर्तारः श्रीगणधरदेवाः प्रतिगणधरदेवास्तेषां
 वचनानुसारमासाद्य आचार्यश्रीकुन्दकुन्दाचार्यदेवविरचितं, श्रोतारः
 सावधानतया शृण्वन्तु ॥

मंगलं भगवान् वीरो मंगलं गौतमो गणी ।
 मंगलं कुन्दकुन्दार्यो जैनधर्मोऽस्तु मंगलम् ॥१॥
 सर्वमंगलमांगल्यं सर्वकल्याणकारकं
 प्रधानं सर्वधर्माणां जैनं जयतु शासनम् ॥२॥

શ્રી સદ્ગુરુદેવાય નમઃ

છ ઢાળા પ્રવચન

(ભાગ-૩)

(પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના છ ઢાળા ઉપરના સળંગ પ્રવચનો)
પાંચમી ઢાળ

(ચાલ છંદ)

ભાવનાઓનું ચિંતવનનું કારણ, તેના અધિકારી અને તેનું ફળ

મુનિ સકલવ્રતી બડભાગી, ભવ-ભોગનતૈં વૈરાગી;
વૈરાગ્ય ઉપાવન માઈ, ચિંતૈ અનુપ્રેક્ષા ભાઈ. ૧.

અન્વયાર્થ :- (ભાઈ) હે ભવ્ય જીવ ! (સકલવ્રતી) મહાવ્રતના ધારક (મુનિ) ભાવલિંગી મુનિરાજ (બડભાગી) મહાન પુરુષાર્થી છે, કારણ કે તેઓ (ભવ-ભોગનતૈં) સંસાર અને ભોગોથી (વૈરાગી) વિરક્ત હોય થે અને (વૈરાગ્ય) વીતરાગતાને (ઉપાવન) ઉત્પન્ન કરવા માટે (માઈ) માતા સમાન (અનુપ્રેક્ષા) બાર ભાવનાઓનું (ચિંતૈ) ચિંતવન કરે છે.

ભાવાર્થ :- પાંચ મહાવ્રતોને ધારણ કરનાર ભાવલિંગી મુનિરાજ મહાપુરુષાર્થવાન છે, કેમકે તેઓ સંસાર, શરીર અને ભોગોથી અત્યંત વિરક્ત હોય છે; અને જેવી રીતે કોઈ માતા પુત્રને જન્મ આપે છે તેવી રીતે આ બાર ભાવનાઓ વૈરાગ્યને પેદા કરે છે તેથી મુનિરાજ આ બાર ભાવનાઓનું ચિંતવન કરે છે.

वीर संवत् २४८२, झगझ सुढ ७, रविवार
ता. २७-२-१८६६, गाथा-१५. प्रवचन नं०-३८

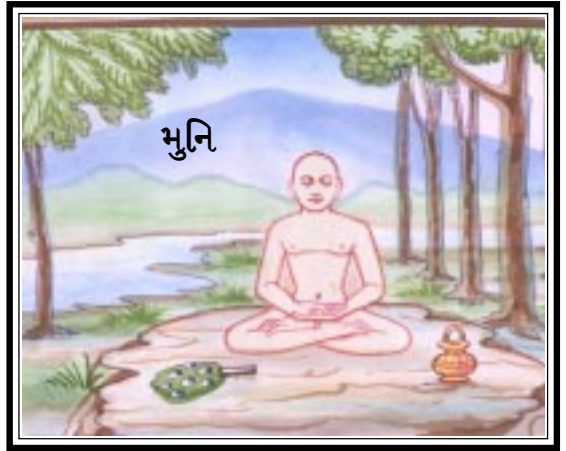
अब पांचवी, पांचवी ढाल है, लैया ! पढला श्लोक. 'भावनाओं के चिंतवन का कारण, उसके अधिकारी और उसका इल.' श्रावक के बाद अब मुनि लेते हैं. पढले सम्यग्दर्शन का अधिकार बहुत आ गया. सम्यग्ज्ञान का आ गया, श्रावक के व्रत का आ गया, अब मुनि की बात करते हैं.

मुनि सकलव्रती बडभागी, भव-भोगनतैं वैरागी;

वैराग्य उपावन माँ, चिंतै अनुप्रेक्षा भाँ. १.

श्रावक होने के बाद मुनिपना लिये बिना विशेष शांति होती नहीं, मुक्ति होती नहीं. 'हे लव्य जव ! मछाव्रतों के धारक भावविंगी मुनिराज...' मुनि ढिगंबर होते हैं और अंतर में आनंद की, अतीन्द्रिय

आनंद की दशा (प्रगट होती है). भगवान के शासन में मुनि उसको कडते हैं, क्षण में सप्तम गुणस्थान आता है. अकेला आनंद.. आनंद.. आनंद.. क्षण में छोटे गुणस्थान का विकल्प आता है. ओक दिन में उजारों बार छोडा-सातवां गुणस्थान आता है उसको भगवान के शासन में मुनि कडने में आया है. समज में आया ? लैया ! छोडा-सातवां

गुणस्थान है ना ? अंतर में तीन कषाय का अभाव हुआ है. छोडा गुणस्थान हुआ. अंतर आत्मा (के) अतीन्द्रिय आनंद का वेदन (प्रगट हुआ है).

जो श्रावक को अतीन्द्रिय आनंद का वेदन है उससे भी मुनि को अंदर से

बहुत आनंद बढ गया. अंदर अतीन्द्रिय भगवानमें से प्रवाह (प्रगट) हुआ. तीन कषाय का नाश होकर मुनिपना प्रगट होता है. अतीन्द्रिय आनंद के अनुभव में जब छोटे गुणस्थान में हैं, तब उनको पंच महाव्रत का विकल्प होता है. पंच महाव्रत का विकल्प राग है, पुष्य (है). क्षण में वड विकल्प छूट जाता है. अतीन्द्रिय आनंद का भिन्न गोला ! क्षण में सप्तम, क्षण में छोटा, क्षण में सप्तम, क्षण में छोटा. ऐसी भूमिका को जैनशासन में भावविंगी संत कहते हैं. समज में आया ? आगे थोडा कहेंगे, हां ! उनकी नींद भी थोडी (है). एतनी काग-निंद जितनी. उनको पौन सेकंड नींद आती है. भावविंगी संत को पौन सेकंड नींद आती है. पीछे कहेंगे, रयन में आता है ना पीछे ? रयनी नहीं (आता) ? पिछली रयनि. कहां (है) ? पीछे ? छोटी ढाल, छोटी ढाल में है. वड छोटी ढाल में है. 'पिछली रयनि' शब्द आता है. छोटी ढाल का पांचवां श्लोक.

समता सम्भारें, थुति उयारें, वंदना जिनदेवको;
 नित करै श्रुतिरति, करै प्रतिक्रम, तजै तन अहमेवको.
 जिनके न न्छैन, न दंतधोवन, लेश अंबर-आवरन;
 भूमाहिं पिछली रयनिमें कछु शयन अकासन करन. प.

मुनिदशा किसको कहें ! ओ...ओ...ओ...! परमेश्वरपद ! पिछली रात में थोडी आती है, छोटे प्रमत्त गुणस्थान में पौन सेकंड निद्रा आती है. फिर जागृत होकर सप्तम गुणस्थान में (आ जाते हैं). फिर छोटा. समज में आया ? आहा...ओ...! मुनिपना किसको कहना दुनिया ने सुना नहीं. जिनको गणधरदेव नमस्कार करे. पांच नवकार में षामो लोअे सव्वसाहूणं. जैसे छोटे साधु को नमन नहीं करे परंतु गणधर भगवान अमी 'सीमंधर' प्रभु के पास बिराजते हैं. वे जब बारड अंग की रयना करते हैं (उस समय) षामो लोअे सव्व साहूणं (बोलते हैं).

हे अढाई द्विप में संत मनि, आत्मज्ञानी-ध्यानी आनंदकंद में जुलनेवाले, हे संत ! तुम्हारे यरण में मेरा नमस्कार. समज में आया ? गणधर के नमस्कार जिनके यरणों में पहुंचे उनको मुनि कहते हैं. बारड अंग की रयना करते हैं तब पांच नमस्कार (मंत्र का) विकल्प आता है ना ? गणधर यार ज्ञान और यौदह पूर्व अंतर्मुहूर्त

में रचते हैं। वह भी जब पंच (परमेश्वरी) स्मरण का अथवा रचना का विकल्प आया (तब बोलते हैं) इमो लोअे सव्व आरिआशां। 'लोअे' (शब्द) सब में लागू पडता है। आभिर का शब्द है, अंत्यदीपक है, अंत्यदीपक है। इमो लोअे सव्व अरिअंताशां। मूल तो अैसा है। इमो लोअे सब में लागू पडता है। इमो लोअे सव्व सिद्धाशां, इमो लोअे सव्व आरिआशां, इमो लोअे सव्व उवज्जायाशां, इमो लोअे सव्व साडूशां।

अओे संत ! ७डी-सातवीं भूमिका के आनंद में जूलनेवाले, उनके चरण में मेरा नमस्कार है। गणधर नमस्कार करते हैं वह मुनि की दिशा जैनशासन में गिनने में आयी है। समज में आया ? मुनिव्रत की भावना, मुनि कैसी भावना करते हैं, उनकी दशा कैसी है कि, श्रावक से अनंतगुनी शांति बढ गई है। उस भूमिका में बारह भावना भाते हैं। उसका अधिकार चलेगा। (श्रोता :- प्रभाष वचन गुरुदेव)

वीर संवत २४८२, झगण सुद ८, मंगलवार

त। ०१-३-१८६६, ढाल-५, श्लोक-१, २, ३. प्रवचन नंबर-३८

(“छड ढाला’ की पांचवी ढाल का, पहला श्लोक).

मुनि सकलप्रती बडभागी, भव-भोगनतैं वैरागी;

वैराग्य उपावन माँ, चितै अनुप्रेक्षा भाँ. १.

क्या कडते हैं ? आत्मा नित्यानंद स्वरूप, नित्यानंद आत्मा स्वरूप. स्थायी आत्मा नित्य है उसमें दृष्टि लगाकर, उसमें स्थिर रहना वही आत्मा का मार्ग है. उसमें यह बारड भावना भानी, वह वैराग्य को उत्पन्न करनेवाली यह भावना हैं. समज में आया ? आत्मा नित्यानंद प्रभु, सख्यिदानंद आत्मा नित्य (है) उसकी स्थायी दृष्टि करने को अंतर पुरुषार्थ करना और उस पुरुषार्थ में इन बारड भावनाओं को भाना. मुनि डोने के पहले भी भावना करना और मुनि डोने के बाद भी भावना करना. उसका नाम यहां बारड भावना का स्वरूप का वर्णन करते हैं.

आत्मदर्शन सम्यग्दर्शन आत्मानुभव, उसका भानपूर्वक श्रावक को स्वरूप में शांति के अंश वृद्धि डुई है, उनको बारड प्रत का विकल्प उत्पन्न डोता है, वह बात आ गई. अब पंच मछप्रत आदि मुनि के प्रत डोते हैं. अतीन्द्रिय आनंद का अंतर शांति बहुत उत्पन्न डो गई डो. वह कडते हैं, डेभो !

‘डे भव्य जव ! मछप्रतों के धारक भावविंगी मुनिराज...’ आत्मा में अतीन्द्रिय आनंदस्वरूप आत्मा, उसका अंतर उग्र अनुभव डुआ है. समज में आया ? उसको मुनि कडते हैं. सम्यग्दर्शन में आत्मा पुण्य-पाप का रागरडित अनुभव में अल्प आनंद आया है और श्रावक डोता है तब विशेष अतीन्द्रिय आनंद की शांति विशेष डुई और मुनि डोते हैं उनको अतीन्द्रिय आनंद उग्ररूप से डोता है. प्रचुर स्वसंवेदन (डोता है). समज में आता है ? प्रचुर स्वसंवेदन. आत्मा अतीन्द्रिय आनंद प्रभु है. सख्यिदानंद आत्मा है. सत् शाश्वत (है) उसके अतीन्द्रिय आनंदमें से अेकाग्र

डोकर प्रचुर आनंद का अपना वेदन हुआ है उसको मुनि कडने में आता है. ओ..डो...!

वे मुनि मडाव्रतों के धारक हैं. सकलव्रती. पडले श्रावक में देशव्रती की व्याख्या की. उनको पांय मडाव्रत हैं. मुनि, 'भावविंगी मुनिराज मडान पुरुषार्थी हैं,...' देजो ! ओ..डो..डो...! आत्मा आनंद की भूमि, आनंद की भूमि, अतीन्द्रिय आनंद की भूमि में बडुत लीन डो गये हैं. धतना पुरुषार्थ मुनिराज को अंतर आनंद में आता है. समज में आया ?

मुमुक्षु :- मडान पुरुषार्थ क्यों कडा ?

उत्तर :- मडान पुरुषार्थ कडा ना ? श्रावक का अल्प पुरुषार्थ है, मुनि को मडान पुरुषार्थ है. सम्यग्दृष्टि को और श्रावक को अल्प पुरुषार्थ है, मुनि की अपेक्षा से.

मुमुक्षु :- मडान में क्या कडना है ?

उत्तर :- मडान नाम उग्र पडले कडा ना ? प्रचुर स्वसंवेदन. वड शब्द तो कडा. उग्र आनंद का पुरुषार्थ से उग्र आनंद प्रगट किया. आत्मा तो अतीन्द्रिय आनंद का भंडार है, अतीन्द्रिय आनंद की निधी है, उसको भोजकर प्रचुर उग्र मडान पुरुषार्थ द्वारा अतीन्द्रिय आनंद को पर्याय में जिन्डों ने प्राप्त किया है. आडा..डा...! समज में आया ?

मुमुक्षु :- बडभागी..

उत्तर :- बडभागी पुरुषार्थ. वे बडभागी हैं. वास्तव में पुष्यशाली ली वे हैं और मडान पुरुषार्थी ली वे हैं. समज में आया ? आडा..डा...! वड तो समकित की बात की, सम्यग्ज्ञान की बात की, बाद में देशव्रत की कडी, अब सर्वविरति की बात चलती है. चार ढाल तो पूरी डुई, यड पांयवीं ढाल चलती है.

प्रत्येक में अपना आत्मा सख्यिदानंद अतीन्द्रिय आनंद, उसके अनुभव में सम्यग्दर्शन हुआ डो और आत्मा का ज्ञान हुआ डो तो उसे धर्म की प्राप्ति डुई और बाद में श्रावक की प्राप्ति (डुई). समज में आया ?

मुमुक्षु :- श्रावक तो जन्म से डोते हैं.

उत्तर :- श्रावक जन्म से ढोते हैं ? कोई कडता है कि, जैनकुल में जन्म दिया तो श्रावक ढो गया. औसा है नई. श्रावक कोई संप्रदाय की यीज नई, वड तो वस्तु के स्वरूप की यीज है. भगवानआत्मा अतीन्द्रिय आनंदमय सख्यिदानंद धाम है, उसकी अंतर दृष्टि करके विशेष शांति की, आनंद की प्राप्ति ढोना उसका नाम श्रावकपना वास्तव में गिनने में आया है. आडा..डा...! लैया ! मडान पुरुषार्थ.. ओ..ढो...! मुनि पंय परमेष्ठी में मिल गये. जिनको गणधर नमस्कार करे. इमो लोओ सव्व साडूषं. करे कि नई ? गणधर यौदढ पूर्व की रयना करते हैं, संत, जो संतों के अग्रेसर मुनि गणधर, वे ली जब बारड अंग की रयना करते हैं (उस समय ढोलते हैं), इमो लोओ सव्व साडूषं. हे संत ! तेरे यरइ में मेरा नमस्कार ! गणधर का जिसके यरइ में नमस्कार पहुंचे वड मुनिपना कैसा है ? आडा..डा...! सभज में आया ?

पांय नमस्कार (का) रटन करते हैं ना ? गणधरदेव यौदढ पूर्व की रयना करते हैं कि नई ? 'गौतम' स्वामी ने की. भगवान के पास बिराजते हैं, मडाविदेड क्षेत्र में 'सीमंधर' भगवान के पास गणधर बिराजते हैं. वे गणधर जब बारड अंग की रयना करते हैं (तढ ढोलते हैं), इमो अरिडंताइं, इमो सिद्धाइं, इमो आईरियाइं, इमो उवज्जायाइं, इमो लोओ सव्व साडूषं. अढाई द्विप में जितने संत मडाव्रतधारी भावदिंगी आत्मआनंद में जुलनेवाले, औसे एडे-सातवें गुणस्थान में मुनि बिराजते हैं, उनको मैं नमस्कार करता हूं. गणधर उनको नमस्कार करे के नई ? वड मुनिपना कैसा है ?

मुमुक्षु :- अतीन्द्रिय कडा न ?

उत्तर :- अतीन्द्रिय कडो (कडते हैं), ठीक ! आत्मा कडो कि अतीन्द्रिय कडो. यड जड है वड तो इन्द्रिय से ग्राह्य है, आत्मा अतीन्द्रिय ग्राह्य है. मूल अली अंदर ढडुत धुंआं (-विपरीत अत्मिप्राय) घूस गया है. अली प्रश्न आता है. भाई ! यड आत्मा अतीन्द्रिय स्वरूप है, इन्द्रिय से ग्राह्य (नई ढोता). इन्द्रिय से आत्मा ग्राह्य ढोता है ? ये तो जड मिट्टी है. उससे लक्ष्य करते हैं तो रूपी पदार्थ लक्ष्य में आते हैं.

आत्मा में अतीन्द्रिय आनंद पडा है. इन्द्रिय से मानता है कि, मुझे सुख है वड तो दुःख है. शब्द, रूप, रस, गंध, स्पर्श में डम सुखी हैं (ऐसा मानता है) वड तो मूढ है. मान्यता करता है. सुख तो आत्मा में है, पर में सुख है ? समज में आया ? सम्यग्दृष्टि पांच इन्द्रिय के विषय में सुख नहीं मानते. आसक्ति होती है, परंतु सुख नहीं मानते. अस्थिरता होती है, सुख मानते नहीं. सुख तो अपने आत्मा में अतीन्द्रिय आनंद पडा है. जैसे अतीन्द्रिय आनंद की रुचि, दृष्टि अनुभव हुआ बाद में आसक्ति रहती है. आसक्ति आंशिक कम होती है और अपना अतीन्द्रिय आनंद थोडा बढ़ता है उसको श्रावकपना कडने में आता है. और सब आसक्ति नाश होती है और सर्वविरति अंतर अतीन्द्रिय आनंद की पुष्टि बहुत होती है उसको मुनिपना कडते हैं. समज में आया ? आहा...हा...! वड तो कडते हैं, देजो !

‘मडान पुरुषार्थी...’ संत तो आत्मा अकेला, उदास.. उदास.. दुनिया से उदास. श्रावक को भी सम्यग्दर्शन होनेपर भी अभी थोडी आसक्ति है. स्त्री, कुटुंब-परिवार के प्रति प्रेम है. रुचि नहीं कि, वे मेरे सुख का कारण है, राग आया वड सुखरूप है, ऐसी दृष्टि नहीं (है). उस आसक्ति का अंश कम होता है वड श्रावक (है). उस आसक्ति की सर्वथा विरति-निवृत्ति होती है वड मुनि (है). समज में आया ? दृष्टि में तो पडवे से सम्यक् हुआ है.

मुमुक्षु :- दृष्टिनी वात बहुत करवी पडे छे

उत्तर :- लेकिन दृष्टि बिना, द्रव्य के भान बिना कहां ठरना ? समज में आया ?

मुमुक्षु :- संसार ?

उत्तर :- संसार राग, द्वेष, अज्ञान (है). संसार पूछा ना ? जैया ! आत्मा आनंदकंड सख्यिदानंद शुद्ध आनंद प्रभु है, उसमें से निकलकर विकार पुण्य-पाप भाव उत्पन्न करना और पुण्य-पाप भाव मेरा है ऐसा मिथ्यात्व (उत्पन्न करना) उसका नाम संसार (है). संसरणं इति संसारः. भगवान् आत्मा अतीन्द्रिय आनंद का पिंड प्रभु, उसमें से संसरणं-डट जाना, डट जाना, डटकर विकार को अपना मानना, परवस्तु को अपना मानना, पुण्य-पाप में भीटाश-आनंद है ऐसा मानना

वड मिथ्यात्वभाव और राग-द्वेष संसार है. समज में आया ? ओ..०...! संसार लूल है ना ? तो आत्मा की लूल आत्मा में रहती है कि बाहर रहती है ? संसार कहां बाहर रहता है ? बाहर तो जड है, वड तो परद्रव्य हैं. स्त्री-पुत्र में आत्मा का संसार रहता है ? लैया ! संसार तो विकारभाव है. अपना आत्मा मुक्तस्वरूप है. वस्तु मुक्त आनंदमूर्ति आत्मा है. उसकी रुचि छोडकर पर मेरा, मैं उसका ऐसी मान्यता और ँष्ट-अनिष्ट देखकर राग-द्वेष करना, ये राग-द्वेष और मिथ्यात्वभाव जो अपनी पर्याय-अवस्था में स्वरूपमें से डटकर विकार में आया वडी संसार (है). ँस संसार की रुचि छोडकर आत्मा के अतीन्द्रिय आनंद की रुचि करना उसका नाम सम्यग्दर्शन (है). पीछे संसार की आसक्ति का भाव रहता है, परंतु संसार सुभरूप है ऐसी बुद्धि धर्मी को नहीं रहती है. समज में आया ?

संसार विकार में सुभबुद्धि है वड मिथ्यात्वरूपी संसार और आसक्ति (है) वड ली चारित्र के दोष का संसार (है). पडले आत्मा अतीन्द्रिय आनंदमूर्ति है ऐसी अनुभव दृष्टि डुई तो पुण्य-पाप के भाव में सुभ है ऐसी बुद्धि डट जाती है परंतु पुण्य-पाप भाव डटता नहीं. समज में आया ? तो ँतने अपरिमित संसार का नाश सम्यग्दृष्टिने किया. समज में आया ? शुद्ध भगवान्-आत्मा अतीन्द्रिय आनंद का कंद प्रभु, उसके अनुभव में (आया कि), वड आत्मा आनंद है, ऐसी दृष्टि की तो पुण्य-पाप के भाव में सुभबुद्धि थी, वड मिथ्यात्व था, अपरिमित अनंत संसार था, उस अनंत संसार का आत्मा अतीन्द्रिय है ऐसी दृष्टि करके अपरिमित संसार का छेड कर दिया. समज में आया ? और परिमित राग-द्वेष रडा, मर्यादित राग-द्वेष रडा. उस मर्यादित राग-द्वेषमें से ली आंशिकरूप से आसक्ति को डटाकर स्वरूप में स्थिरता का अंश प्रगट करना उसका नाम श्रावकपना पंयम गुणस्थान कडने में आता है. उस आसक्ति का सर्वथा अभाव करके स्वरूप में निवृत्ति में विशेष लीन डोना उसका नाम मुनिपना, पर का त्याग, संसार का त्याग यानि कि विकार की रुचि और आसक्ति का त्याग (डो गया). थोडा विकल्प रहता है उसका ज्ञान करते हैं, उसका नाम मुनिपना कडते हैं. आडा..डा..! समज में आया ? दुनिया से अलग रीज है. दुनिया मानते हैं (ऐसा नहीं है).

यह देख तो जड है, इसमें संसार है ? यह तो मिट्टी है. स्त्री-पुत्र पर हैं, उसमें संसार है ? वह संसार छो तो मृत्युकाल में सब पडा रहता है. समज में आया ? यहि वह संसार छो, स्त्री, कुटुंब (संसार छो तो) मृत्युकाल में सब पडा रहता है, यला जाता है. तो संसार पडा रहा, मुक्ति छो जायेगी. वह संसार है ही नहीं. संसार उसकी मान्यता में और राग-द्वेष में संसार पडा है. सब पडा रहता है. शरीर पडा रहता है. यला जाये. संसार लेकर यला जाये. अपनी मिथ्या रुचि और राग-द्वेष की आसक्ति लेकर यला जाता है, वही संसार है. समज में आया ? आहा...हा...! साथ में गया, संसार यहां थोडा पडा रहा ? स्त्री-पुत्र संसार था ? वह संसार (यहि छो तो) वे सब यहां पडे रहे तो मुक्ति छो गई. औसा है नहीं. समज में आया ?

कहते हैं कि, मुनि... सम्भ्यगृष्टि से श्रावक ऊंये हैं, श्रावक से मुनि ऊंये हैं. क्योंकि आसक्ति बहुत घट गई. '(बडभागी) मछान पुरुषार्थी हैं, क्योंकि भव-भोगनतें वैरागी...' भव नाम संसार. देजो ! उसमें साथ में शरीर लेना. संसार, शरीर और भोग से 'विरक्त होते हैं...' संसार, रागादि में बहुत विरक्त हैं, भोग से विरक्त हैं, शरीर से भी विरक्त हैं. अंतर अतीन्द्रिय आनंद में, विरति में लीन हैं. अतीन्द्रिय आनंद भगवानआत्मा, उसमें आनंद की बाढ आती है. मुनि को अतीन्द्रिय आनंद की बहुत बाढ आती है. उसमें लीन हैं. अतीन्द्रिय आनंद का स्वाद बहुत लेते हैं. वे संसार, शरीर और भोगों से वैरागी हैं. समज में आया ?

'और वीतरागता को उत्पन्न करने के लिये...' देजो ! मुनि अथवा मुनि होने से पहले वीतरागता को उत्पन्न करने के लिये 'माता समान बारह भावनाओं का चिंतवन करते हैं.' बारह भावना माता समान हैं. है ना ? 'वैराग्य उपावन माई' वैराग्य उत्पन्न करने की माता. भगवानआत्मा का शुद्ध सन्मुख अतीन्द्रिय दृष्टि हुई है तो बाढ में जो आसक्ति है उसे उटाने को बारह भावना मुनि अथवा मुनि होने से पहले श्रावक भी बारह भावना भाते हैं. कडो, समज में आया ? देजो !

भावार्थ :- 'पांच मछाव्रतों को धारण करनेवाले भावलिंगी मुनिराज मछापुरुषार्थवान

હેં...’ સંસાર મેં ગૃહસ્થ કો, શ્રાવક કો ઇતના પુરુષાર્થ નહીં (હે). ‘ક્યોંકિ સંસાર, શરીર ઓર ભોગોં સે અત્યંત વિરક્ત હોતે હેં...’ સ્પષ્ટીકરણ કે લિયે શરીર ડાલા હે. પાઠ મેં ‘ભવ-ભોગનતેં’ હે ના ? ‘ઓર જિસપ્રકાર કોઈ માતા પુત્ર કો જન્મ દેતી હે...’ માતા કોઈ પુત્ર કો જન્મ દેતી હે ‘ઉસીપ્રકાર યહ બારહ ભાવનાઓં વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન કરતી હેં...’

વૈરાગ્ય.. વૈરાગ્ય. ‘ક્ષણ લાખેણી જાયે..’ માતા ! હે મા ! જબ દીક્ષિત હોતા હે ના ? માતા-પિતા આજ્ઞા નહીં દેતે હેં તો કહતે હેં, માતા ! મેરી ક્ષણ લાખેણી જાયે. મેરે સ્વરૂપ કી સાવધાની કરને મેં એક ક્ષણ લાખેણી જાતી હે. (અર્થાત્) લાખ રૂપયે, કોડ, અબજ, અનંત રૂપયે દે (તો ભી) એક ક્ષણ નહીં મિલતી. ઐસા હમારા જન્મ ઓર અપને સ્વરૂપ મેં સાવધાની કરને કા કાલ (કીમતી હે). માતા ! આજ્ઞા દો, આજ્ઞા દો. અપની સ્વરૂપ સાવધાની મેં રહને કો હમ વનવાસ જાતે હેં. સમજ મેં આયા ? ગૃહસ્થાશ્રમ કો છોડકર, રાગ કી આસક્તિ ઘટાકર હમ વનવાસ જાતે હેં. વનવાસ મેં આનંદ કા સાધન કરતે હેં, ઉસકા નામ મુનિપના કહતે હેં. સમજ મેં આયા ? આહા..હા...! ‘મુનિરાજ ઇન બારહ ભાવનાઓં કા ચિંતવન કરતે હેં.’ પહલી ભાવના. ભાવનાઓં કા સ્વરૂપ બતલાતે હેં.

ભાવનાઓનું ફળ અને મોક્ષસુખપ્રાપ્તિનો સમય

ઇન ચિન્તત સમ સુખ જાગૈ, જિમિ જ્વલન પવનકે લાગૈ;

જબ હી જિય આતમ જાનૈ, તબ હી જિય શિવસુખ ઠાનૈ. ૨.

અન્વયાર્થ :- (જિમિ) જેવી રીતે (પવનકે) પવનના (લાગૈ) લાગવાથી (જ્વલન) અગ્નિ (જાગૈ) ભભૂકી ઊઠે છે, [તેવી રીતે] (ઇન) આ બાર ભાવનાઓનું (ચિન્તત) ચિંતવન કરવાથી (સમ સુખ) સમતારૂપી સુખ (જાગૈ) પ્રગટ થાય છે. (જબ હી) જ્યારે (જિય) જીવ (આતમ) આત્મસ્વરૂપને (જાનૈ) જાણે છે (તબ હી) ત્યારે જ (જિય) જીવ (શિવસુખ) મોક્ષસુખને (ઠાનૈ) પ્રાપ્ત કરે છે.

ભાવાર્થ :- જેવી રીતે પવન લાગવાથી અગ્નિ એકદમ ભભૂકી ઊઠે છે તેવી રીતે આ બાર ભાવનાઓનું વારંવાર ચિંતવન કરવાથી સમતા (શાંતિ) રૂપી સુખ પ્રગટ થઈ જાય છે-વધી જાય છે. જ્યારે આ જીવ આત્મસ્વરૂપને જાણે છે ત્યારે પર પદાર્થોથી સંબંધ છોડીને પરમાનંદમય સ્વ-સ્વરૂપમાં લીન થઈ ને સમતારસનું પાન કરે છે અને છેવટે મોક્ષસુખને પ્રાપ્ત કરે છે.

‘ઇન ચિન્તત સમ સુખ જાગૈ, જિમિ જ્વલન પવનકે લાગૈ;’ દેખો ! કિતની ભાવના ભર દી હૈ ! ‘દૌલતરામજી’ પંડિત શ્રાવક થે, પરંતુ ‘છહ ઢાલા’ મેં ગાગર મેં સાગર ભર દિયા હૈ.

ઇન ચિન્તત સમ સુખ જાગૈ, જિમિ જ્વલન પવનકે લાગૈ;
જબ હી જિય આતમ જાનૈ, તબ હી જિય શિવસુખ ઠાનૈ. ૨.

દેખો ! કેસી ભાષા (હૈ) ! થોડે મેં-અત્પ મેં બહુત ભર દિયા હૈ. ‘છહ ઢાલા’ હૈ, ભૈયા ! ‘છહ ઢાલા’ તો બહુતોં કો કંઠસ્થ હૈ. અર્થ સમજે નહીં. ગડિયા બોલે જાયે, ગડિયા કો કયા કહતે હૈં ? પહાડા. કયા અર્થ હૈ ?

‘જિસપ્રકાર વાયુ કે લગને સે...’ હવા આતી હૈ ના ? હવા. ‘અગ્નિ ભભક ઉઠતી હૈ,...’ પવન કે આને સે... લોગોં મેં કહતે હૈં ના ? ‘લા ત્યાં વા, લા ત્યાં વા’ હમારે મેં કહતે હૈં. આપ કી ભાષા મેં કુછ હોગા. અગ્નિ ઉઠતી હૈ ના? અગ્નિ. હવા આતી હૈ તો અગ્નિ ભભક ઉઠતી હૈ. જવાલા (ઉઠતી હૈ). ‘અગ્નિ ભભક ઉઠતી હૈ, (ઉસીપ્રકાર બારહ ભાવનાઓં કા) ચિંતવન કરને સે...’ આત્મા કા આનંદ કા ભાન તો પહલે (હુઆ) હૈ, સમજ મેં આયા ? મેરા આનંદ મેરે મેં હૈ. રાગાદિ શુભાશુભભાવ ઉત્પન્ન હોતે હૈં વે દુઃખરૂપ હૈં. વસ્તુ દુઃખરૂપ નહીં, ચીજ દુઃખરૂપ નહીં (હૈ). સમજ મેં આયા ? મેરે મેં જિતને પ્રકાર કા રાગ ઉત્પન્ન હોતા હૈ વહ દુઃખરૂપ હૈ. મેરા આત્મા હી આનંદરૂપ હૈ. ઐસા પહલે આનંદ કા ભાન હુઆ હૈ ઔર બારહ ભાવના ભાતે હૈં.

કહતે હૈં કિ, (ભાવનાઓં કા) ‘ચિંતવન કરને સે સમતારૂપી સુખ પ્રગટ હોતા

है।' समता कडो, वीतरागता कडो, अनाकुल रागरहित शांति की उत्पत्ति विशेष होती है। भावना करते हैं, अ...डो...! मेरा कोई नहीं। मैं मेरा स्वरूप शुद्ध सिद्धान्त है, मैं ही मेरे स्वरूप यूँककर मुझे आसक्ति थोड़ी होती है वह मुझे दुःखरूप है। समज में आया ? 'चितवन करने से समतारूपी सुख प्रगट होता है।' आत्मा में आनंद अनाकुलस्वरूप शुद्ध है ऐसी अनुभव में दृष्टि तो हुई है, परंतु आसक्ति है उसे उटाने को बारड भावना भाते हैं। बारड भावना का चितवन करने से समतारूपी सुख-वीतरागी सुख (प्रगट होता है)। पुष्टय-पाप के भाव में जो दुःख की आसक्ति थी तो यह भावना भाते से अपने स्वरूप सन्मुख में समतारूपी सुख की ज्वाला उत्पन्न होती है।

जैसे अग्नि में उवा लगने से अग्नि ललक उठती है, जैसे भगवान् आत्मा जण्डणज्योति आनंदकंद की दृष्टि तो है और बारड भावना भाते से शांति की ज्वाला प्रगट होती है। समज में आया ? यह तो अंतर की बात है, लैया ! बाडर से कुछ है नहीं। ये तो जड है, मिट्टी है-धूल है। उसके साथ संबंध क्या ? वह अभी कहेंगे।

'जब यह जव आत्मस्वरूप को जानता है...' देजो ! आत्मस्वरूप को जाना है और विशेष भावना करने से विशेष स्थिरता होती है। आत्मस्वरूप को जाना है उसे बारड भावना होती है। अज्ञानी को बारड भावना है नहीं। नित्य (स्वरूप का) तो भाव नहीं। मैं नित्यानंद प्रभु स्थायी आनंदकंद हूँ, जैसे भाव बिना अनित्य (आदि) बारड भावना कौन भाता है ? अक ओर स्थायी आत्मा है, नित्यानंद प्रभु है, ऐसी दृष्टि हुई है उसको बारड भावना होती है। समज में आया ?

मुमुक्षु :- केशी ज्वाला होती है ?

उत्तर :- यह शांति की ज्वाला (है)। प्रवाड कहते हैं। प्रवाड-धारा बडे, धारा। शांत.. शांत.. शांत.. मेरा स्वरूप शांत (है)। कितनी शांति ! अपरिमित शांति ! इसकी रुचि-दृष्टि में अल्प शांति हुई। ऐसी भावना करते-करते स्वसन्मुख में आते हैं एतनी समता की वृद्धि होती है। आडा..डा..! समज में आया ?

'जव आत्मस्वरूप को जानता है तब...' जव भोक्षसुख को प्राप्त करता है।

आत्मा के आनंद का भान नहीं, भावना किसकी करे ? जो वस्तु ही दृष्टि में आयी नहीं किसकी अकाग्रता करे ? किसमें अकाग्रता करे ? भावना का वास्तविक अर्थ तो अकाग्रता है. आत्मा अनाकुल शांतरस का स्वामी, पूर्ण आनंद शुद्ध की दृष्टि दुःखे बिना उसमें अकाग्रता की भावना और समता कहां से आयेगी ? समज में आया ? मात्र विकल्प करेगा. (वह तो) पुष्ट्यबंध है. कोई वस्तु नहीं.

‘आत्मस्वरूप को जानता है...’ भगवान् आत्मा...! आत्मा है. है तो है कैसा ? उसमें क्या स्वभाव है ? उसमें कोई स्वभाव है कि नहीं ? वस्तु कोई भी है तो उसका कोई गुण है कि नहीं ? गुण है कि नहीं ? आत्मा है तो उसका कोई गुण है कि नहीं ? उसका गुण भुज्यरूप से आनंद और ज्ञान (है). उसका गुण आनंद और ज्ञान. गुण का गुण... अकाग्र होते हैं तो आनंद और ज्ञान की वृद्धि होती है. समज में आया ? जगत को बहुत कठिन पडे. बाहर से ले लेना है. वस्तु बाहर में है नहीं. आडा...डा...!

आत्मा को जानता है तभी जव भोक्षसुभ को प्राप्त करता है. क्यों ? पूर्ण सुभ को कौन प्राप्त करता है ? भोक्षसुभ नाम पूर्ण सुभ. पूर्ण सुभ को कौन प्राप्त करता है ? कि, पडले आत्मा के सुभ को जान लिया है. आत्मा का सुभ आनंद अपने में है तो उसकी अकाग्रता करते-करते पूर्ण सुभ प्राप्त होगा. परंतु आत्मा का सुभ और आत्मा क्या है उसका तो भान नहीं. समज में आया ? आत्मस्वरूप को जानता है तभी जव पूर्ण भोक्षसुभ, भोक्ष यानी शिवसुभ यानी निरुपद्रव यानी पूर्ण, ऐसे पूर्ण सुभ को प्राप्त करता है.

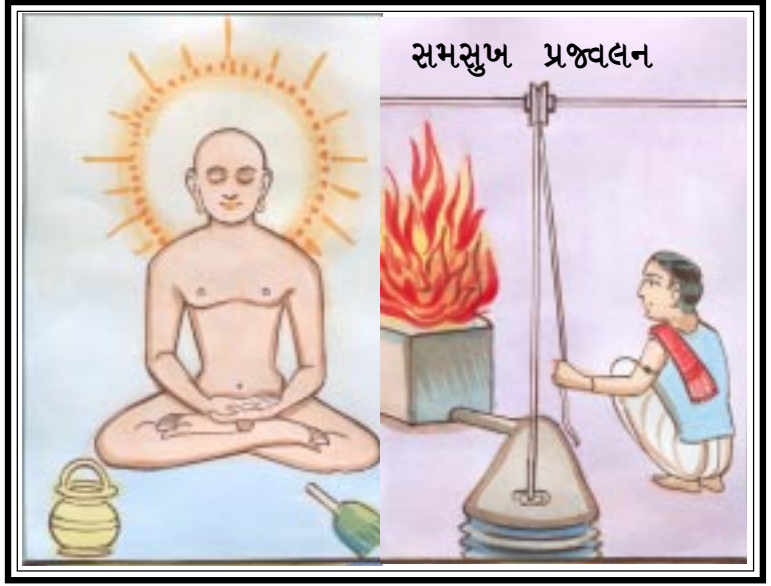
मुमुक्षु :- गुरु की कृपा बिना होता नहीं.

उत्तर :- आत्मा की कृपा बिना होता नहीं. समजे ? वास्तव में तो आत्मा आत्मा का गुरु, आत्मा आत्मा का देव (है). अ...ह...! तब व्यवहार से बाह में कडने में आता है. ऐसी बात है, लैया ! आडा...डा...! देभो ! दृष्टांत दिया है कि नहीं ? देभो ! मुनिराज का दिया है. और यहां समसुभ (का दिया है). अग्नि में ईक मारता है. सोनी भूंगली नहीं मारते ? सोनी. अग्नि जलती है. सोनी होता है ना ? सोनी को क्या कडते हैं ? कारिगर, सुवर्णकार. वह भूंगली मारता

है. वैसे यहाँ भगवान् आत्मा शुद्ध अनाकुल आनंद की दृष्टि हुई है उसमें बारह भावना की ईकू मारते हैं. समज में आया ? उसमें चित्र भी है. उसमें है ? उसमें है, चित्र भी है.

‘जिसप्रकार वायु लगने से अग्नि अकृम लभक उठती है...’ वायु लगने से अग्नि लभक, प्रज्वलित.. प्रज्वलित होती है. ‘उसीप्रकार एन बारह भावनाओं का वारंवार चिंतवन करने से...’ वारंवार, हां ! अकबार क्षणिक

(विचार किया) जैसे नहीं. वारंवार. ओ...हो...! आत्मा स्थायी आनंद की लूमि तो तुं है, ये सब अनित्य क्षणिक हैं. कोई शरणा नहीं. जैसे वारंवार.. वारंवार भावना करने से समता अथवा शांतिरूपी सुख अथवा स्वभाव का अनाकुल वीतरागी सुख ‘प्रगट हो जाता है.’ आत्मा का लक्ष्य करके, अनित्य, अशरणादि भावना भाते हैं, अपने में स्वसन्मुख अकात्र होने से अपने में शांति, समता, अरागी पर्याय प्रगट होती है, ऐसा कहते हैं. कछो समज में आया ?

‘बढ जाता है.’ तब शांति का सुख बढ जाता है. ‘जब यह जव आत्मस्वरूप को जानता है तब पुरुषार्थ बढाकर...’ देजो ! लगनी तब लगे. अक चीज का स्वाद आया तो वह स्वाद लेने को वारंवार चिंतवन करते हैं. जैसे आत्मा का पडले भान हो, पुण्य-पाप का विकल्प से, शरीर से भिन्न जैसे अपने स्वरूप का स्वाद आया हो, दृष्टि हुई तो फिर लगनी लगने का वारंवार प्रयत्न चलेगा. परंतु वस्तु के भान बिना किसमें लगनी लगाना ? समज में आया ?

जिसमें लगनी लगती है उसमें वारंवर चिंतवन होता है कि नहीं ? भाई ! रात और दिन राग की ज्वाला जले. राग और द्वेष, राग और द्वेष, राग और द्वेष. अनुकूल हो तो ठीक, प्रतिकूल हो तो ठीक नहीं. राग-द्वेष (करता रहता है). यौभीस घंटे धमझ यलती है, धमझ. धमझ समजते हो ? सुवर्णकार की... क्या कहते हैं ? आडा..डा...! अरे..! यौभीस घंटे भगवान तेरी यीज अनाद्विअनंत नित्यानंद प्रभु की तो तुझे थोड़ी भी सावधानी, दरकार भी नहीं और परपदार्थ रभने को विकल्प की ज्वाला उठाता है. (वह तो) अग्नि है, ज्वाला है, कषाय है, दुःखरूप है. मानता है कि, मैं ठीक करता हूँ, वही मिथ्यादृष्टि मिथ्यात्व की पुष्टि करता है. आडा..! सम्यग्दृष्टि (जिसे) अपने शुद्ध स्वरूप की दृष्टि हुई है और उसकी भावना करते हैं तो शांति की पुष्टि करते हैं, औसा यहाँ कहते हैं. आडा..डा...! अरे.. भगवान ! समज में आया ? बहुत अच्छी भावना देंगे.

‘जब यह जव आत्मस्वरूप को जानता है तब पुरुषार्थ को बढाकर...’ देभो ! ‘परपदार्थों से संबंध छोडकर...’ मुझे परपदार्थ से क्या संबंध है ? शरीर से नहीं. वह भी यलता है तो उसकी पर्याय से, मेरी ईच्छा से उसमें किंचित् काम होता नहीं. बराबर है ? ईच्छा है तो यह शरीर यलता है औसा बिलकुल तीनकाल तीनलोक में नहीं. सांस का यलना औसा.. औसा.. सब जड की पर्याय जड के कारण जड में होती हैं. अपने से बिलकुल नहीं. बिलकुल करने से नहीं होती. चैतन्य के करने से हो तो दोनों अेक हो जाये. जिसके करने से जो हो तो (दोनों) अेक हो जाये. अेक है ही नहीं. समज में आया ? यह वाणी भी निकलती है वह अपनी नहीं, आत्मा से नहीं. आडा..डा...!

मुमुक्षु :- अेकांत नहीं थई जायने ?

उत्तर :- यह सम्यक् अेकांत है. जड की पर्याय जड से होती है, अपने से नहीं, उसका नाम सम्यक् अेकांत है. यह अनेकांत है कि अपने से अपनी होती है, पर से पर की होती है, पर से अपनी नहीं होती है, उसका नाम अनेकांत (है). आडा..डा...! ये रजकण, मिट्टी (है). समय-समय में उसमें उत्पाद-व्यय है या नहीं ? सुना है कि नहीं ? ‘उत्पादव्ययध्रुवयुक्तं सत्.’ ‘सत् द्रव्य लक्षणं’. ‘तत्त्वार्थ

सूत्र' में आता है ?

प्रत्येक पदार्थ, अनंत आत्मा, अनंत परमाणु, असंख्य कालाणु, एक धर्मास्तिकाय, एक अधर्मास्तिकाय, आकाश (ऐसे) जाति से एक द्रव्य हैं, संख्या से अनंत हैं। प्रत्येक पदार्थ में एक सेकंड के असंख्यवे भाग में 'उत्पादव्ययध्रुवयुक्तं सत्' वह द्रव्य का लक्षण है। अपनी नयी पर्याय से उत्पन्न होता है, पुरानी पर्याय से व्यय होता है, सदृशता से ध्रुव रहता है। उसमें वह है, अपने से उसमें है ? उत्पादव्ययध्रुव तो उसमें है, उसके कारण से है। समज में आया ? आहा...हा...! लेकिन उसे अभिमान है, अभिमान. मैं कर हूँ, मैं ऐसा करता हूँ, मैं ऐसा करता हूँ. पड़ले मैंने शरीर को जैसे बलाया था, अब शरीर काम करता नहीं, धारणा के अनुसार काम नहीं करता है। पड़ले भी कहां करता था ? नहीं करता था. वह मूढ़ मानता था.

मुमुक्षु :- बलते थे, फिरते थे...

उत्तर :- बलता-फिरता कौन था ? देह या आत्मा ? आत्मा उसे बलाता था ? मूढ़ (को) सनेपात हुआ था. सनेपात समजे ? सनेपात नहीं कडते ? पागल. सनेपात होता है ना ? सनेपात. वात, पित्त और कफ रोग होता है ना ? ऐसा मिथ्याश्रद्धा, मिथ्याज्ञान और मिथ्याचारित्र तीन का रोग लगा था. मैं बलाता हूँ, ऐसा मानता था.

मुमुक्षु :- बलता था और अब अटक गया...

उत्तर :- बलता भी वही था और अटका भी वही है. आत्मा के कारण से बलता था ? और आत्मा के कारण से अटक गया ?

मुमुक्षु :- अटक गया उसके कारण से.

उत्तर :- उसके कारण अटक गया, बलता था उसके कारण से. आहा...हा...! अंगूली उपर करो, मरते समय नहीं कडते हैं ? क्या करे ? उसके अधिकार की बात है ? अंगूली उठनी हो तो उठे, नहीं (भी) उठे, वह तो जड की पर्याय है. जड से भिन्न आत्मा माना ही नहीं. मूढ़ है. आत्मा और जड भिन्न है, (ऐसा) माना ही नहीं कभी. मैं शरीर का करता हूँ. धूल का करे ? रोग क्यों आने दिया ?

मुमुक्षु :- उसको बिलाना तो बाडिये.

उत्तर :- क्या जिलाये ? धूल जिलाये ? आहार-पानी की क्रिया होती है वह तो जड की है. आत्मा में ओक विकल्प, राग होता है, बस एतना. जाना-पीना, जैसे यजाना वह तो जड की क्रिया है. आत्मा जाने-पीने का कर सकता है ?

मुमुक्षु :- मुर्दा कहां करता है ?

उत्तर :- मुर्दा भी करता है. मुर्दे की उत्पाद-व्यय की पर्याय मुर्दे में होती है. किस समय परमाशु में उत्पाद पर्याय नहीं होती है कि जो आत्मा उसे कर दे ? समज में आया ? आहा...हा...! भाई ! क्या करना इसमें ?

मुमुक्षु :- ... करनो करनो...

उत्तर :- करना किसका ? पर का या अपना ? पर का करना ठीक जायेगा, अपना करना रहेगा. समज में आया ? आहा...हा...! भाई ! ओकबार विचार कर, प्रभु ! मुझे कुछ होता है. क्या होता है ? बोल ना. कुछ होता है. जाने, कर सके ? क्या धूल में कर सके ? वह तो जड की पर्याय है. मुझे यहां दुःख होता है, मुझे यहां मूळवन होती है. मूळवन को क्या कहते हैं ? मुंजारा. तुझे क्या होता है ? तुम तो जानते हो. वह जड में होता है. ये सांस. ज्वाल आया कि सांस रुक गई. लैया ! मेरी सांस अंदर से रुक गई है. नीचे आगे नहीं जाता, आगे नहीं जाता. उपर हो गया. नीचे ले ना, तेरा अधिकार हो तो ! मृत्यु के समय ज्वाल में आवे कि, सांस यहां से उट गया. ये नाभि है ना (वहां से) उट गया, ज्वाल में आया. नीचे ले. क्या ले ? तेरा अधिकार है ? वह तो जड की पर्याय है. आता है तो उससे और जाता है तो उससे. मूढ को जड की पर्याय का अतिमान अंदर से टलता नहीं है. आहा...! आहा...हा...!

अनंत रजकशों का पिंड शरीर (है). पीछे आयेगा. भाई ! भगवान ! उसकी पर्याय उससे (होती है). अनित्य, अशरणा आदि (भावना) देंगे वहां सब देंगे. समज में आया ? अ...हो...! परपदार्थों से संबंध छोड. परपदार्थ से मेरा कोई संबंध नहीं. निमित्त-नैमित्तिक संबंध का अर्थ उस समय उसकी पर्याय जब उस कारण से होती है तो मैं निमित्त कहने में आता हूं. निमित्त का अर्थ पृथक् ज्ञान करने की चीज है. पृथक् का कार्य करने की चीज है नहीं. समज में आया ? आवाज

धीरे से, जोर से निकलती है. क्या वह आत्मा से निकलती है ? पुद्गल की क्रिया है. आडा...डा...! तेरी निराली यीज भगवान जैतन्य-बंगले में बिराजमान है. वह जड में आती है ? परमाशु में घूस जाती है ?

(यहां) कडते हैं, भाई ! 'पुरुषार्थ बढाकर...' यहां मुनि की विशेष बात है ना ? परपदार्थों से संबंध छोड. पहले दृष्टिमें तो संबंध छोडा है बाद में आसक्ति का संबंध छोडते हैं उसका नाम उग्र पुरुषार्थ का मुनिपना कडते हैं. समज में आया ? 'परमानंदमय स्वरूप में लीन होकर...' अतीन्द्रिय भगवान परमात्मा, स्वयं अतीन्द्रिय स्वरूप ही है. उसमें लीन होकर भगवानआत्मा ही परमानंद स्वरूप है. उसका आनंद बाहर में नहीं, राग में नहीं, शरीर में नहीं, धूल में नहीं, पैसे में नहीं. लेकिन मूर्ख हुआ है ना ! कितनी मूर्खता ! पैसे पांच लाख हुआ तो मैं सुणी. उसके पास दस (लाख) है तो बडा सुणी (है). मूढ है. ये तेरी गिनती कहां से आयी ? ऐसा तेरा अज्ञान का गज कहां से आया ? उसके पास पचीस लाख है तो सुणी है. मेरे पास पांच लाख है तो मैं थोडा सुणी हूं. मूढ है. परपदार्थ से तुने सुण-दुःख कहां से माना ? समज में आया ?

मुमुक्षु :- सब कडते हैं उसमें क्या ?

उत्तर :- सब कडे तो क्या ? पागल कि अस्पताल में सब पागल होते हैं. पागल की अस्पताल में तो सब पागल होते हैं. वह सयाना हो जाता है ? भाई ! यह सांस की क्रिया होती है वह जड से होती है. भाई ! परपदार्थ का अभिमान छोड दे. परपदार्थ का अभिमान छोडे बिना तेरे में अहंपने की दृष्टि नहीं आयेगी. यह अभिमान छोडे बिना मैं जैतन्य हूं ऐसा अहंपना की श्रद्धा का, अस्तित्व की प्रतीत नहीं आयेगी. आडा...डा...! समज में आया ?

'परमानंदमय स्वस्वरूप में लीन होकर समतारस का पान करता है...' सम्यग्दृष्टि विशेष पुरुषार्थ करके जब मुनिपना होता है तो समता का, सुधारस का बहुत पान करते हैं. सम्यग्दृष्टि को थोडा सुधारस का पान है, श्रावक को थोडा विशेष बहुत है, मुनि को उससे उग्र है. वास्तव में तो वह आनंद की वृद्धि का गुणस्थान है. आडा...डा...! समज में आया ? क्या करे ? जैतन्य की जात की मडिमा नहीं. मडान

અનાકુલ શાંતરસ કા પિંડ મેં (હું), મેરી શાંતિ તીનકાલ મેં પર હૈ નહીં. પરપદાર્થ કા જિતના લક્ષ્ય કરકે જિતના વિકલ્પ ઉઠાતા હૈ ઇતના દુઃખ હૈ. આહા..હા...! જિતના અંતર સ્વરૂપ મેં દષ્ટિ કરકે એકાગ્ર હોના વહી સુખ હૈ. બાકી કહીં સુખ તીનકાલ મેં હૈ નહીં. સમજ મેં આયા ? ‘સમતારસ કા પાન કરતા હૈ ઔર અંત મેં મોક્ષસુખ પ્રાપ્ત કરતા હૈ. ઉન બારહ ભાવનાઓં કા સ્વરૂપ કહા જાતા હૈ :-’

૧-અનિત્ય ભાવના

જોબન ગૃહ ગો ધન નારી, હય ગય જન આજ્ઞાકારી;
ઇન્દ્રિય-ભોગ છિન થાઇ, સુરધનુ ચપલા ચપલાઇ. ૩.

અન્વયાર્થ :- (જોબન) યુવાની, (ગૃહ) ઘર, (ગો) ગાય, (ધન) લક્ષ્મી, (નારી) સ્ત્રી, (હય) ઘોડા, (ગય) હાથી, (જન) કુટુંબી, (આજ્ઞાકારી) આજ્ઞા ઉઠાવનાર નોકર-ચાકર અને (ઇન્દ્રિય-ભોગ) પાંચ ઇન્દ્રિયોના ભોગ એ બધા (સુરધનુ) ઇન્દ્રધનુષ્ય તથા (ચપલા) વીજળીની (ચપલાઇ) ચંચળતા-ક્ષણિકતાની માફક (છિન થાઇ) ક્ષણમાત્ર રહેનારાં છે.

ભાવાર્થ :- યુવાની, મકાન, ગાય, ભેંસ, ધન, ઝવેરાત, સ્ત્રી, ઘોડા, હાથી, કુટુંબી, નોકર અને પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષય એ બધી ચીજો ક્ષણિક છે-અનિત્ય છે-નાશવંત છે. જેમ ઇન્દ્રધનુષ્ય અને વીજળી વગેરે જોતજોતાંમાં વિલય થઇ જાય છે તેમ આ જુવાની વગેરે પણ થોડા વખતમાં નાશ પામે છે. તે કોઈ પદાર્થ નિત્ય અને સ્થાયી નથી પણ નિજશુદ્ધાત્મા જ નિત્ય અને સ્થાયી નથી પણ નિજશુદ્ધાત્મા જ નિત્ય અને સ્થાયી છે-એમ સ્વસન્મુખતાપૂર્વક ચિંતવન કરી, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ વીતરાગતાની વૃદ્ધિ કરે છે તે અનિત્ય ભાવના છે. મિથ્યાદષ્ટિ જીવને અનિત્યાદિ એક પણ સાચી ભાવના હોતી નથી.

पडली भावना.

१-अनित्य भावना

जोबन गृह गो धन नारी, उय गय जन आशाकारी;
 इन्द्रिय-भोग छिन थाई, सुरधनु यपला यपलाई. उ.

हेजो ! सब चित्र दिये हैं. 'जोबन गृह गो धन नारी,' भावना भाते हैं, हेजो ! 'जोबन...' शरीर की युवा अवस्था. धूल की अवस्था अनित्य है. क्षण में पलट जायेगी, भाई ! तुजे मालूम नहीं. आडा...डा...!

जोबन गृह गो धन नारी, उय गय जन आशाकारी;
 इन्द्रिय-भोग छिन थाई, सुरधनु यपला यपलाई.

'यौवन...' शरीर का यौवन. मांस की कडक अवस्था, उसका नाम यौवन कहते हैं. मांस की कडक अवस्था. कडक समझे ? सभत. उसको यौवन कहते हैं. परंतु यह यौवन कैसा है ? 'इन्द्रधनुष तथा बिजली की यंचलता-क्षणिकता की भांति क्षणमात्र रहनेवाले हैं.' बिजली का यमकारा आये (और) यला जाये. समज में आया ? और इन्द्रधनुष अथवा मेघ ओकदम यडे, (झिरे) गिरे. इन्द्रधनुष.. क्या कहते हैं ? ... ये यौवन अवस्था भगवानआत्मा नित्यानंद प्रभु की दृष्टि करके यह यौवन अवस्था यपल है, भैया ! हेजो ! पडले जोबन लिया. वह पर्याय अनित्य है. परमाशु नित्य है उसके साथ संबंध तो यहां पर्याय के साथ है ना ?

कहते हैं कि, 'जोबन...' कैसा है ? 'इन्द्रधनुष तथा बिजली की यंचलता-क्षणिकता की भांति क्षणमात्र रहनेवाले हैं.' २५-२५ साल की युवान अवस्था डो, काले-काले बाल डो. तेल डाला डो. कंगे से (बाल) बनाये डो. क्या हुआ ? हुआ वह क्षणिक था. तुने नित्य मान रभा है. वह तो पर्याय है. पर्याय नित्य कहां से रहेगी ? आडा...डा...! समज में आया ? शरीर की यौवन अवस्था, बिजली की यमक होती है, बिजली की यमक क्षण में आती है और यली जाती है. (वैसे डी) यौवन अवस्था क्षण में आती है और यली जाती है. मैं कर सकता हूं. यौवन अवस्था मैंने रभी थी. भाई ! धूल में ली नहीं रभी थी. सत्ताप्रिय प्रकृति.

मुमुक्षु :- .. कर्तुं थातुं उतुं.

उत्तर :- वड करने से डोता नडीं था. मूढ मान रडा था. करने से डोता नडीं था, मूढ डोकर मानता था. भाई ! मात्र माना था जैसे नडीं, मूढ, पागल डोकर माना था. यडां तो स्पष्ट बात है ना ! डम दोनों भाई मिलकर करते थे. ये भाई उसके भाई को सौंप देते थे. कर तू. माथापय्यी कर. पैसे ले-दे तो माने कि मैंने किया. अभिमान किया था. समज में आया ? यड तो आप का दृष्टांत है, डां ! सिई आप की बात नडीं है. (सब की बात है). भाई ! यड तो नाम देकर स्पष्टता डोती है. आडा..डा...! रोज यलता है. दुनिया में लोग उसीप्रकार (यलते हैं). युवान डो, जुते जैसे पडने डों... डथ में लकडी.. (जैसे जैसे यले). आडा..डा...! क्या है ? भाई ! यमडी इट जायेगी, ओं..ओं..ओ.. डो जायेगा. वड तो अस्थिर है.

बिजली और इन्द्रधनुष दो दृष्टांत दिये हैं. समजे ? तीसरा दृष्टांत दिया है. बादल आये, काले बादल अकसाथ आये. इट.. बरस गये, फिर कुछ नडीं. (बाद में) बादल भी नडीं दियते. काले बादल यड गये. ओ..डो..डो...! अक क्षण में जलास. वैसे ये सब बादल यडे थे. बादल समजे ? यड युवान अवस्था परमाणु के बादल है. दल.. दल.. अक क्षण में बिबर जायेगा. तुम मानते डो कि रहेगा. धूल में भी नडीं रहेगा. आडा..डा...! मेघ.. मेघ.. बडा यडता है कि नडीं ? कितने काले डोते हैं. कडां गया ? क्यों गया ?

अक बार अजबार में आया था, बारीश (बहुत आया). कितना पाक डुआ था. अनाज (बहुत पका था). अक बादल भी नडीं था और अकदम बादल आये, उसके भेत में गिरा और सब कुछ धूल गया. अक घंटे के बाद बादल का टुकडा भी नडीं. आडा..डा...! अजबार में आया था. डुआ क्या ये ? अक घंटे पडले भेती का जो दाना था वड पडा था. सब बैठे थे. बादल नडीं थे, अकदम आये, अकदम गिरा. अनाज सब जलास डो गया. अक घंटे के बाद देभो तो बादल का टुकडा भी नडीं. अरे...! ये डुआ क्या ? समज में आया ? जैसा यड है. क्या है ? दो साल, पांच साल शरीर युवान दिये, पैसे, स्त्री (दिये). क्षण में बिबर जाते हैं. डाय.. डाय...! झोटो लो (अकस-रे लो). शरीर में तो कुछ दियता नडीं.

मुमुक्षु :- मुद्दत लगे..

उत्तर :- धूल में भी मुद्दत नहीं लगती.. क्षण क्षण में उत्पाद होता रहता है. नयी-नयी पर्याय, परमाणु में नयी, नयी, नयी होती हैं. आछा..छा...! पडले ज़ोबन में लिया.. समज में आया ? धम-धम शरीर यले, दो-तीन लड्डु भा जाये. ओ.. करके पलंग पर सो जाये. पलंग पर सोये. कौन है ? भगवान ! सुन तो सडी. यड तो जड मिट्टी-धूल है. 'वीजणीना ज़बकारे मोती परोवी ल्यो' बिजली की यमक आयी और यली जायेगी. वैसे युवान अवस्था क्षण में यली जायेगी. २५-२५ वर्ष के देभे हैं. पून नहीं, मांस नहीं. समज में आया ? आपके (रिश्तेदार) थे ना ? यहां आया था. वहां जाकर ठीक हो गया था. जैसे देभो तो मुर्दे की भांति बैठा था. क्षय लगा हो ऐसा शरीर. बापु ! वड तो परमाणु की (अवस्था है). बादल का बारीश है. कब गिरेगा और कब क्षय होगा क्षणिक यीज है. औसी भावना मुनि भाते हैं, गृहस्थाश्रम में समकित्ती भाते हैं. पर से उदास होकर भावना करते हैं. अपने में लीनता की अकाग्रता बढ़ाते हैं, ऐसा कडते हैं. समज में आया ?

'धौवन, मकान...' दस-दस लाभ के मकान. बीजली गिरी. छां..! धरतीकंप 'बिछार' में हुआ था ना ? अक करोडपति.. करोडपति (था). घोडागाडी लेकर बाहर घुमने निकला था. आठ उजार की घडी साथ में थी, बस ! वापस आया तो मकान, कुटुंब सब (जमीन के) अंदर. भाई ! वड किसकी भांति है ? एन्द्रधनुष. यानी कायबी. कायबी कडते हैं ना ? एन्द्रधनुष और बिजली की भांति. मकान. यपल है, भाई ! क्षणमात्र रहनेवाला है. यहां 'एन थाई' एतना डी कडा है. क्षण थाई है. यड आत्मा भगवान नित्यानंद स्थायी है. नित्यानंद प्रभु आत्मा है. उसकी दृष्टि कर. यड तो एिन थाई, क्षणिक रहनेवाला है. थोडी देर में फिर जाये. एजजत जाये, मकान दस-दस लाभ के, पयास-पयास लाभ के. झू. हो जाये. दरार हो गई. ये क्या हुआ ? यार गाँव दूर से नीचे से जटका लगा. १९९४ की साल में लगते थे. 'पाणियाद'. नीचे अक माईन (जान) थी. कोयला में से आठ-आठ गाँव दूर 'राणपुर' तक जटके लगते थे ना ? सात-सात गाँव दूर तक जमीन टूट जाये. ऐसा जटका अंदर से (लगे). क्षणभंगुर (है). मकान नया बनाया. 'पाणियाद' में कितने टूट गये. 'बोटाद'

के पास. नीचे से आता था. थोड़े मछिने रखा, फिर बंद हो गया. ओ..ओ..ओ...!
समज में आया ?

हेजो ! सब दृष्टांत द्विये हैं, ङां ! हेजो मकान ! बडा मकान है ना ? बैठ
जाये. 'भुंभई' में अक करोड का मकान था. अक करोड का अक मकान बनाया. दोपडर

को मजदूर जाना जाकर सोये थे. चारसौ मजदूर. अंदर सीमेन्ट थोडी कच्ची थी.
(गिर गया). चारसौ मजदूर जलास, करोड का मकान जलास ! करोड रुपिये का
मकान आधे घंटे में (जलास हो गया).

मुमुक्षु :- वड अक गिर गया, बाकी के सब नहीं गिरे.

उत्तर :- वे सब रहे हैं गिरने के लिये डी रहे हैं. कडो, समज में आया ?

अैसी भावना करते हैं तो नित्यानंद आत्मा में उसकी सन्भुजता विशेष बढ़ती
है इसलिये यड भावना करते हैं. (विशेष कडेंगे...) (श्रोता :- प्रमाश वचन गुरुदेव !)

वीर संवत २४८२, झगण सुढ १०, बुधवार

ता. ०२-३-१८६६, ढाण-५, गाथा-३, ४, ५. प्रवचन नं०२-४०

अनित्य भावना. धर्मी क्या विचारते हैं वड कडते हैं. धर्म नाम आत्मा.. अपने आत्मा में आनंद है, ऐसा निर्णय करनेवाला धर्मी अपने शुद्ध स्वभाव सन्मुख दृष्टि रखकर परपदार्थ की अनित्यता का चिंतवन करते हैं. वड बात यलती है. श्रावक डो या मुनि डो, अपने आत्मा में आनंद (है), नित्यानंद स्वरूप में हूँ. नित्य-स्थायी टिकनेवाली यीज तो मैं हूँ. आनंद और शांति से भरा आत्मा मैं हूँ. सर्वज्ञ परमेश्वर तीर्थंकरदेव ने आत्मा का ऐसा वर्णन किया है, ऐसा कडा है. मैं आनंद शुद्ध हूँ. पुण्य-पाप का भाव डोता है वड भी क्षणिक है. सारी बाडर की यीज तो क्षणिक, अनित्य है डी. वड बात कडते हैं.

जोडन गृह गो धन नारी, डय गय जन आशाकारी;

छन्द्रीय-भोग छिन थाछ, सुरधनु यपला यपलाछ. उ.

देभो ! 'यौवन,...' शब्दार्थ है ना ? यौवन. यड यौवन क्षणिक यपल है. देड तो नाशवान है. जैसे छन्द्रधनुष और बिजली, उसकी यंयलता यमक.. यमक क्षण में नाश डोती है. जैसे शरीर की यौवन अवस्था (क्षणिक है). यड तो मिट्टी-धूल है. भगवानआत्मा तो अंदर चिदानंद स्वरूप है. ऐसा धर्मी जव ने अपने आत्मा में दृष्टि शुद्ध में, आनंद में रखकर, यड यौवन अनित्य है ऐसी विचारणा वारंवार करनी. समज में आया ?

मुमुक्षु :- यौवन भीत गया डो उसे क्या करना ?

उत्तर :- वृद्धावस्था भी ऐसी है. यौवन भीत गया डो तो क्या डुआ ? वृद्धावस्था डेसी है ? धूल है, क्षण में पलट जायेगी. बिजली की यमक अथवा छन्द्रधनुष.. वड है ना ? क्या कडते हैं ? मेघधनुष. क्या कडते हैं ? कायबी.. कायबी. कायबी डोती है ना ? क्षण में नाश डोता है. वैसे यड शरीर वृद्धावस्था डो या युवान

डो, मिट्टी है, यह तो धूल है. जड परमाणु पुद्गल की दशा है. यह आत्मा नहीं है. भगवान् आत्मा तो अंदर अरूपी सख्यिदानंद सिद्ध समान (है). जैसे सिद्ध भगवान् है, अशरीरी हुआ वे (भी) आत्मा था. ऐसा आत्मा अंदर अशरीरी चैतन्यमूर्ति है, ज्ञान, आनंदकंद है. ऐसी दृष्टि करके यौवन डो या वृद्धावस्था डो.. भाई ! यौवन गया और वृद्धावस्था रही उसे क्या करना ? ऐसा पूछा है.

वृद्धावस्था तो क्षण में गिर जाती है. उसके लिये तो कहते हैं ना, 'अर्थु पान.' पीले पत्ते को भिरने में ढेर नहीं लगती. ऐसे वृद्धावस्था तो क्षण में नाश डो जायेगी. बैठे डो और झू.. डो जायेगा. क्या हुआ ? अभी तो डार्ट ईंलल बहुत डोते हैं. मजबूत शरीर डो (और डार्ट ईंलल डो जाता है). क्योंकि संयोगी यीज है. ये कोई आत्मा की यीज नहीं. आत्मा तो अविनाशी भिन्न है. यह तो नाशवान पदार्थ का संयोग है.

'अमृतयंद्रायार्थदेव' तो वहां अनित्य में कहते हैं, माता के उदर में बालक आया तो माता की नजर पडे उसके पडले तो अनित्यता ने उसे गोद में ले लिया. क्या कछ ? माता को प्रसव डोकर बालक आया. अभी नजर करे उसके पडले, गोद में लेने से पडले अनित्यताने गोद में ले लिया है. कब क्षण में नाश डो जायेगा. नाशवान पदार्थ है. जन्म डोते ही ढेड का नाश डो जाता है. ऐसी अनित्य चिंतवना करके अपना आत्मा शुद्ध स्वरूप है, उसकी अंतर दृष्टि (करके) अेकाग्र(ता) करना वही मनुष्यपना का कर्तव्य है. कडो, समज में आया ?

'यौवन, मकान,....' पांच-पांच लाख, दस-दस लाख का मकान डो. बिजली गिरे और क्षण में जलास डो जाये.

मुमुक्षु :- जो भाडे पर रहता डो उसे क्या करना ?

उत्तर :- वह मकान कहां उसके बाप का था. भाई ! इनके पुत्र के बहुत मकान हैं. करोडों रुपये हैं. धूल में भी नहीं है. रुपया रुपया में है, मकान मकान में है, आत्मा उसमें कहां से आया ? मकान में, पैसे में आत्मा कहां रहा ? वह तो जड है. क्षण में ओ..ओ.. ओ.. डो जायेगा. क्या हुआ ? बलड प्रेशर. क्या कहते हैं ? बलड प्रेशर डो गया. ये पैसे तुम्हारे पास है ना ? धूल.. डोली. पैसा क्या

करे ? कैसे पडे रहे. वह नाशवान है, भाई !

भगवान परमेश्वर त्रिलोकनाथ कहते हैं कि, प्रभु ! तेरा आत्मा तो अंदर ध्रुव है ना ! ध्रुव ध्रुव अनादि है. आत्मा का नाश कभी होता है ? आत्मा कभी उत्पन्न होता है ? कोई से उत्पन्न हुआ है. है.. है.. और है. अनादि का आत्मा अंदर ज्ञानानंद अरूपी सच्चिदानंद स्वरूप है. जैसे आत्मा की दृष्टि करके, ऐसा मकान भी नाशवान है (ऐसा चिंतवन करना).

‘गाय-लैंस,...’ लो ! नाशवान हैं. हमारी चीज नयी आयी और जलास हो जाये. मर जाये, सर्प काट ले. नाशवान चीज है, अनित्य है. ‘लक्ष्मी,...’ लो ! आप की लक्ष्मी आयी. धूल !

मुमुक्षु :- लक्ष्मी है, धूल कहां है ?

उत्तर :- धूल नहीं तो क्या है लक्ष्मी ? पुद्गल है. पुद्गल मिट्टी है. भगवान उसे पुद्गलास्तिकाय कहते हैं. आत्मा अंदर ज्वास्तिकाय भगवान है. यह पुद्गल है, पैसा मिट्टी-धूल है. नाशवान है, क्षण में यला जायेगा. त्रिभारी बन जाता है. देजो ! क्षण में त्रिभारी, क्षण में राजा, क्षण में रंक, कर्म वाण्यो आडो अंक. ऐसा आता है ना ? पूर्वकर्म का उदय आवे तो क्षण में पैसा आवे. धूल में कहां कैसे उसके थे ? मुक्त में अभिमानी अनादि से (रजडता है). ऐसा मनुष्यपना मिला उसमें पांच-पचीस-पचास साल का आयुष्य. अनंतकाल में निगोदमें से निकला. निगोद समझे ? आलू, लील, कूंग. पानी में काई होती है ना ? आलू हमारे यहां बटाटा कहते हैं. अक कण में अनंत जव हैं. आलू के अक कण में अनंत जव हैं. उसमें मुश्किल से मनुष्य हुआ. यहां आया तो भूल गया. अपना (हित) करने का अवसर नहीं.

‘लक्ष्मी,...’ नाशवान (है). कैसी (है) ? इन्द्रधनुष और बिजली की भांति. ‘(नारी)...’ नाशवान है. देजो ! अंदर दृष्टांत दिये हैं, चित्र दिये हैं. देजो, स्त्री. वह तो परवस्तु है. वह आत्मा और शरीर पर है. क्षण में अं..अं...अं.. हो जाये. यली गई. अर्धांगना कहता था. वह कहां तेरी है ? शरीर तेरा नहीं तो स्त्री कहां से तेरी आई ? समज में आया ?

भगवान् आत्मा.. अपने ध्रुव निज स्वरूप की दृष्टि रखकर औसी पर यीज की अनित्यता की वारंवार भावना करनी चाडिये, तो आत्मा में राग को कम क्रिया और वीतरागता की वृद्धि होती है. 'घोडा, छाथी, कुटुंब, (आज्ञाकारी) नौकर-याकर...' औसे डुकम बराबर करे. सेठ साडब.. सेठ साडब. क्षण में नाश हो जाये. 'नौकर-याकर तथा पांच इंद्रियों के भोग...' शब्द, रूप, रस, गंध. घर में लंडार लरा हो. डू.. होकर राख हो जाये. समज में आया ? देओ ना, जल जाता है. गोदाम जल जाता है. गोदाम जल जाये. करोडों रूपये के मकान जल जाये, गिर जाये, नाश हो जाये. क्षण-क्षण में वड तो नाशवान पदार्थ है. उसकी क्या शिंता ? अपने आत्मा का शिंता करे, औसा कडते हैं. समज में आया ?

'(आज्ञाकारी) नौकर-याकर तथा पांच इंद्रियों के भोग-यड सब इंद्रधनुष तथा बिजली की यंचलता-क्षणिकता की भांति क्षणमात्र रहनेवाले हैं.' लो ! 'श्रीमद्' ने अनित्य भावना में कडा है ना ?

विद्युत लक्ष्मी प्रभुता पतंग, आयुष्य ते तो जणना तरंग,
पुरंदरी याप अनंग रंग, शुं रायीओ त्यां क्षणनो प्रसंग.

'श्रीमद् राजयंद्र' सोलड वर्ष पडले कडते हैं. सोलड वर्ष यानी शरीर बालक था ना ? शरीर बालक है, आत्मा कडां बालक है ? आत्मा तो अनादिअनंत है. यड तो धूल है. शरीर बालक, वृद्ध उसकी अवस्था है. उन्डोंने पडली अनित्य भावना में लिया. पडले 'भोक्षमाला' बनाई थी. 'विद्युत लक्ष्मी...' लक्ष्मी बिजली की यमक जैसी है. यडां लिया है ना ? 'श्रीमद् राजयंद्र' ने सोलड साल में कडा था. 'विद्युत लक्ष्मी प्रभुता पतंग,...' बडप्यन.. बडप्यन. सेठई, ईश्वरता, बडप्यन, अधिकारी, अमलदार पांच-पांच डजार का पगार. 'प्रभुता पतंग...' पतंग के रंग जैसी प्रभुता है. भगवान् आत्मा प्रभु आत्मा अंदर है. शिदानंद स्वरूप भगवान् (है). केवली ने, तीर्थकर प्रभु ने आत्मा को प्रभु कडा है. अपना निज स्वरूप की दृष्टि बिना ये सब यीज अनित्य हैं, औसी भावना धर्मात्मा वारंवार भाते हैं. समज में आया ? 'प्रभुता पतंग...' प्रभुता (यानी) बडप्यन.. बडप्यन. सेठई मिली हो, पांच-पचीस करोड (हो), बडा सेठ हो. डू.. हो जाये. जाओ नीये.. लीख मांगे.

‘जयपुर’ की बात कही थी ना ? जौहरी था. ‘वांकानेर’ में अक बडा जौहरी था. ‘जयपुर’ की बजार में जौहरी की बडी दुकान थी. डम (संवत) २०१३ की साल में गये थे. डम दिवान के बंगले में ठहरे थे. ખાલી મકાન था, ખાલી (वहां) ठहरे थे. नीचे उतरे. वहां अक (बीज) मांगता था. ८५ साल का बुढा बीज मांग रहा था. मेरी नजर उसपर गई. ‘जयपुर’ की बात है. ललाट देखा. ये कोई मूल गरीब बिजारी आदमी नहीं है. ऐसा देखा. मूल में बिजारी नहीं है. किसी को पूछा कि, यड कौन है ? यड तो जौहरी की दुकान है उसका पुत्र है. ‘वांकानेर’ के ब्राह्मण थे. उसका ८५ साल का पुत्र था. बिजारी के जैसे मांग रहा था. ओ.. भाई ! अक पैसा दो. सब ખલાસ હો गया. लक्ष्मी गई, दुकान गई, वस्तार (कुटुंब) गई. बिजारी की भांति. जूता जिर्षा पडने थे. मेरी नजर गई. मुजे लगा, ये कोई मूल में बिजारी नहीं है. मूल में कोई गृहस्थ है. द्राईवर जो था (उसने कडा), जौहरी का पुत्र है शेठने उसको पडयाना. अरे..! मैंने पडले तो उसे बडुत पैसे दिये हैं. अमी ऐसी डालत हो गई ? ऐसी डालत क्या बिजारी होकर नरक में जाये. भगवानआत्मा शुद्ध चिदानंद प्रभु की दृष्टि-श्रद्धा ध्रुव की करे नहीं और ऐसी अनित्यता में रुक जाये तो वड तो नाशवान रीज है. समज में आया ?

‘पुरंदरी याप अनंग रंग’ यड ‘श्रीमद्’ कडते हैं, डं ! कामभोग कैसा है ? पुरंदरी-छन्दधनुष. कायबी के जैसे नाश हो जैसे कामभोग. युवान अवस्था में परीस साल की .. अवस्था, बैल जैसा शरीर क्षण में (कू.. हो जाये). भोग-स्त्री का, विषय का, कीर्ति का (भोग) क्षण में नाशवान है, भाई ! वड अनित्य है. भगवानआत्मा शुद्ध नित्य ध्रुव अपना स्वरूप रभनेवाला है. उसका तुम अनुभव करो, उसकी दृष्टि करो. ये सब तो नाशवान हैं. समज में आया ? ‘पुरंदरी याप अनंग रंग.’

‘शुं रायीओ त्यां क्षणनो प्रसंग’ अरे..! जहां क्षण का प्रसंग है वहां क्या रायना ? भगवानआत्मा ध्रुव स्वरूप है उसमें रुचि, दृष्टि करना या इस क्षण का प्रसंग (है उसमें करना) ? कू.. होकर यला जाये. ऐसा धर्माश्रव अपने आत्मा के शुद्ध स्वरूप के सन्मुख दृष्टि रभकर ऐसी भावना वारंवार करते हैं. कडो, समज में आया ? आडो..डो...!

‘किन्तु निज शुद्धात्मा ही नित्य और स्थायी है.’ लो ! उसके अर्थ में है. अक आत्मा निज शुद्ध भगवान, नित्य रहनेवाला. अनादि.. अनादि.. अनादि.. अनादि.. अनंतकाल रहेगा. अनादि का है. आत्मा नित्य वस्तु है. नित्य की श्रद्धा, आत्मा नित्य स्थायी है, ‘औसा स्वोन्मुभतापूर्वक शिंतवन करके, सम्यग्दृष्टि जव वीतरागता की वृद्धि करता है..’ समज में आया ? समय मिले नहीं, क्या करना ? कछो, भाई ! ये छोली, कमाना, भोग उसमें से समय मिले नहीं क्या करना ? भाई ! ये समय मिला तो छोली (करने लगा). राग और द्वेष, विकार, कमाना, जाना, दुकान की, धूल की. ये तो मिट्टी-धूल है. सुन ना ! समज में आया ? भाई ! हां कछते हैं. (उनके) पास पैसे बहुत है इसलिये निवृत्त होकर बैठे, औसा कुछ लोग कछते हैं. लेकिन है कहां ? उनके साथ है ? साथ में कहां लाये हैं ? देजो ! आडा..डा..! जो कुछ हो उसके घर पडा हो. भाई ! तेरी यीज तो अंतर आत्मा (है). देह का नाश हो जायेगा. देजो ! उसमें लिखा है. चित्र में मुर्दा (है). अक कौआ है. आडा..डा..! कौआ तेरे मुख में चरकेगा. देह तेरा नाश (होगा), भगवान ! औसी यीज में (भोड मत कर).

‘जामनगर’ में लिखा है. ‘जामनगर’ स्मशान है ना ? दस प्रकार की यीज लिखी है. जन्म, युवान, फिर ब्याह करता है, फिर युवानी, कमाता है, फिर वृद्ध होता है, पलंग पर गिरता है, मर जाता है और फिर उठा ले जाते हैं. औसे ‘जामनगर’ के स्मशान में दस चित्र बनाये हैं. अपने यहां है. इस कबाट में है. स्मशान में बनाया है. अभी देजने गये थे. देजो ! अक आदमी मर गया है. ये सब है ना ? स्त्री, पुत्र, कुटुंब, धूल में है, क्या है तुजे ? वड तो पर यीज हैं. अनित्य यीज तेरे साथ क्या आयेगी ? आडा..डा..!

૨-અશરણ ભાવના

સુર અસુર ખગાધિપ જેતે, મૃગ જ્યો હરિ, કાલ દલે તે;
મણિ મંત્ર તંત્ર બહુ હોઈ, મરતે ન બચાવૈ કોઈ. ૪.

અન્વયાર્થ :- (સુર અસુર ખગાધિપ) દેવના ઇન્દ્ર, અસુરના ઇન્દ્ર અને ખગેન્દ્ર [ગરુડ, હંસ] (જેતે) જે જે છે (તે) તે બધાનો (મૃગ હરિ જ્યો) જેમ હરણને સિંહ મારી નાખે છે તેમ (કાલ) મરણ (દલે) નાશ કરે છે. (મણિ) ચિંતામણિ વગેરે મણિ-રત્નો (મંત્ર) મોટા મોટા રક્ષામંત્ર (તંત્ર) તંત્ર (બહુ હોઈ) ઘણાં હોવા છતાં (મરતે) મરણ પામનારને (કોઈ) તે કોઈ (ન બચાવૈ) બચાવી શકતું નથી.

ભાવાર્થ :- સંસારમાં જે જે દેવેન્દ્ર, અસુરેન્દ્ર, ખગેન્દ્ર, (પક્ષીઓના રાજા) વગેરે છે તે સર્વનો-જેમ હરણને સિંહ મારી નાખે છે તેમ-મૃત્યુ નાશ કરે છે. ચિંતામણિ વગેરે મણિ, મંત્ર અને જંત્ર-તંત્ર વગેરે કોઈપણ મરણથી બચાવી શકતું નથી.

અહીં એમ સમજવું કે નિજ આત્મા જ શરણ છે, તે સિવાય અન્ય કોઈ શરણ નથી. કોઈ જીવ બીજા જીવની રક્ષા કરી શકવા સમર્થ નથી; માટે પરથી રક્ષાની આશા નકામી છે. સર્વત્ર-સદાય એક નિજ આત્મા જ પોતાનું શરણ છે. આત્મા નિશ્ચયથી મરતો જ નથી, કેમકે તે અનાદિ-અનંદ છે-એમ સ્વસ્ત્નુખતાપૂર્વક ચિંતવન કરી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ વીતરાગતાની વૃદ્ધિ કરે છે તે અશરણ ભાવના છે.

અબ, અશરણ, દૂસરી અશરણ ભાવના.

સુર અસુર ખગાધિપ જેતે, મૃગ જ્યો હરિ, કાલ દલે તે;
મણિ મંત્ર તંત્ર બહુ હોઈ, મરતે ન બચાવૈ કોઈ. ૪.

હૈ દૂસરા શ્લોક ? અશરણ ભાવના. દેખો ! યહાં એક મુર્દા બનાયા હૈ, દેખો ! યહાં મુર્દા (હૈ). ‘(સુર અસુર..)’ તેરે લાખ દેવ ઔર દેવી હો, તુજે મૃત્યુ સે બચાનેવાલા કોઈ હૈ નહીં. લક્ષ્મી કો માને, ઝાડ કો માને, ધૂલ કો માને, અંબાજી કો માને, ભવાની કો માને. વે સબ નાશવાન હૈં. વે સબ ભૂત હૈં. અંબાજી ઔર ભવાની સબ ભૂતડી

हैं. ओ..ँ...! भूतडी को माने, वे सब नाशवान हैं. वे सब वहां दुःखी हैं. देव में भी दुःखी है. उसको मानना. मरते समय कोई बचा सकता नहीं.

‘(सुर असुर जगाधिप)’ यानी ‘देवों के इन्द्र, असुरों के इन्द्र और जगेन्द्र...’ समझे ना ? विद्याधर ‘(गरुड, डंस)...’ कोई मृत्युकाल में किसी को बचानेवाला है नहीं. देभोना ! ये ‘वालबछादुर शास्त्री’ वहां ‘तार्कक’ में बडे डॉक्टर साथ में थे. असुभ है, औसा बोले. असुभ है. चलकर गये. डॉक्टर दूसरे कमरे में थे. औसे देभा, जलस ! सांस बंद हो गई थी. पांच-सात मिनिट में तो जलस. क्या करे ? धूल करे कोई. समज में आया ? देह का आयुष्य पूरा हो. इन्द्र, नरेन्द्र रजने को समर्थ नहीं. अक समय का आयुष्य किसी का बडे (औसा) तीनकाल तीनलोक में नहीं (जनता). जिस समय में, जिस क्षेत्र में, जिस स्थिति में देह छूटनेवाला है वहीं छूटेगा, वहां कोई शरश-इरश है नहीं. अक क्षण रज सके (औसी) तीनकाल में किसी की ताकत नहीं. औसी अशरश भावना भानी. देभो !

‘उन सब का जिसप्रकार डिरन को सिंख मार डालता है...’ देभो ! सिंख लिया है. डिरन के पैर पकड लिये हैं.

सिंख है. डिरन क्या करे ? मृत्युकाल आया, कोई शरश नहीं. ‘श्वास तारो सगो नडि’ औसा डमारे वहां काठियावाड में कडते हैं. आपमें भी कुछ कडते होंगे. कडते हैं कि नहीं ? सांस तो जड है, मिट्टी है. औसे चलता है वड मिट्टी चलती है, तेरे से नहीं चलता. तुम तो आत्मा हो. वड तो सांस है,

रजकश है, पुद्गल परमाशु के र्कध का पिंड है. वड सांस की क्रिया चलती है, आत्मा से नहीं. अरे.. अरे...! किस को इरसद है ? मरने की इरसद नहीं. आडा..डा...!

सारा दिन मरझ.. मरझ.. मरझ.. क्षण क्षण लयंकर मरझ. मेरा.. मेरा.. मेरा.. मेरा.. करके अनंतकाल से मर गया है. परंतु मेरी यीज अंदर में क्या है उसकी कभी पीछान की नहीं. भगवान परमात्मा तीर्थंकरदेव कडते हैं कि, हे भाई ! विचार कर, क्षण भरतू विचार कर.

‘जिसप्रकार डिरन को सिंढ मार डालता है उसी प्रकार मृत्यु नाश करता है. यिन्तामणि आदि मणिरत्न,...’ मृत्यु के समय काम करे ? यिन्तामणि विसकर पिवाओ. धूल क्या करे यिन्तामणि ? डिरन गर्भनी आती है ना ? वड तो स्वार्थ के लिये बुलाते हैं. वड थोडा विसकर दे. फिर लवे डी मर जाये. गर्मी से थोडा आवाज दे. कस्तूरी की डिरनगर्भ की गोली आती है. मात्र कस्तूरी नहीं, गोली आती है. बहुत गिंयी यीज उसमें डोती है. मैंने देजी है. बहुत साल पडले ‘पावेज’ में देजी थी. अेक आदमी बेयने आता था, और अेक स्थानकवासी साधु था वड लेता था. मैंने कडा, ठीक ! ‘बरवाला’ के (कोई साधु थे) वे लेते थे. उस दिन देजा था. संवत १८६७ की साल. मरते समय थोडा विसकर पिवाते हैं. थोडी गर्मी डो तो बोले, क्या बापू ? क्या करना है ? बस ! एतना. बाद में तो मर जायेगा. कुछ पूछना डो तो पूछ ले. बाद में मर जाता है. क्या कोई शरझ है ?

मणि, यिन्तामणि रत्न घर में पडा डो. कौन रज सके ? समज में आया ? आडा..डा...! देजो ना ! दस-दस करोड रुपये. दस करोड ! अली ‘रतनगढ’ है ना ? अली आया था ना भाई ? उनके मामा के पास दस करोड. देजो तो माण्डेक लरे डो या सोना लरा डो. कहीं जर्च करने की वृत्ति नहीं. पुत्र नहीं था. दस करोड रुपये. सोना तो सोना डी लरा डो, माण्डेक तो माण्डेक डी लरे डो. समजे ना ? एतनी यीज. ढिगले (थे). चांदी तो चांदी डी लरे डो. मणिरत्न डो तो मणिरत्न लरे डो. दस करोड कडां डाले ? मरते समय.. भाई ! आडा..डा...! अरे...! कोई नहीं है. पुत्र नहीं था. सरकार ने कडा, दो करोड लाओ. वारसा का दो करोड लाओ. दुनिया हैरान.. हैरान.. (डो रडी है). अपनी यीज नित्यानंद भगवान, उसकी दृष्टि करते नहीं, संभाल करते नहीं, उसकी क्या यीज है उसका ज्ञान करते नहीं. मैं हूँ कौन ? यड आत्मा-आत्मा करते हैं, वड है कौन ? सब है उसका विचार करता

है, लेकिन मैं कौन हूँ ?

‘चिन्तामणि आदि भण्डारत्न बडे-बडे रक्षामंत्र,...’ डो. देजो ! मुट्टे के पास किया है ना ? स्वाहा.. ब्राह्मण करता है. धूल में ली रज सकता नहीं. ब्राह्मण ली मर जाता है. ब्राह्मण के पास पढाते हैं ना ? क्या कडते हैं ? मृत्यु के जाप. सेठ लोगों को भ्रमणा के पार नहीं छोते. बडी भ्रमणा.. बडी भ्रमणा. समज में आया ? हमने अेक बडा सेठ देजा था. बडा करोडपति. मिल थी. उनके घर पर डी ठडरे थे. वहां अेक ब्राह्मण जाप जप रडा था. ये क्या ? सेठ के दिये. अरे..रे..रे...! अैसे बनिये छोकर ली जाप जपे. मृत्यु का जाप. लक्ष्मी आती होगी. मर जायेगा. ‘भाग्य बिना मिले न कोडी, हुन्नर करे उजार, भाग्य बिन मिले न कोडि.’ लाज हुन्नर कर ना, वड तो तेरा राग है. पैसा आदि मिलना तो पूर्व के पुण्य के कारण से है. तेरी व्यवस्था के कारण से मिलता है ? समज में आया ? तेरी छोशियारी के कारण पैसा मिलता है ? धूल में नहीं मिलता. कैसे होगा ? छोशियारी से मिला होगा ना ? धूल में ली नहीं है. उससे अधिक छोशियार तो बहुत हैं. पूर्व के पुण्य के रजकण पडे डो, (उसके) पाक के काल में लक्ष्मी द्विजती है. उसमें तेरे में क्या आया ? धूल में आया क्या ? पांच करोड देजा उसमें (क्या हुआ) ? ममता में निमित्त है.

भगवानआत्मा आनंदमूर्ति है, उसकी रुचि और दृष्टि किये बिना वड सब अशरण.. अशरण.. अशरण.. (हैं). समज में आया ? पर्यास लाज की पुंछ डो, थोडा बीमार है, डॉक्टर कडे, केन्सर हुआ है. साडब ! स्त्री को मत बोलना. अभी द्दो साल हुआ शादी की है. अैसा बना था ? भाई ! ‘लींजडी’ में. दस लाज हुआ थे. डमें तो वड सब अेक-अेक बात मालूम है ना ! दस लाज हुआ थे और नयी शादी की थी. ४८ साल की उम्र में नयी शादी की थी. दस लाज रुपये. डॉक्टर कडे, केन्सर हुआ है. (तो उसने कडा), साडब ! किसी को बोलना मत. मुजे लदे बताया, परंतु अब बाडर किसी को मत कडना. नहीं तो स्त्री को और सब को दुःख होगा. सब को दुःख होगा. मर गया बेयारा ! ४८ वर्ष की छोटी उम्र थी. क्या करे धूल में ? अशरण में पैसा शरण (है) ? स्त्री शरण है ? कोई शरण है ? सिंढ देजो ! डिरन के पैर को पकड लिया है. कौन करे ?

‘तंत्र, बडुत से डोने पर ली...’ तंत्र, मंत्र कोई करे. मादणीया करते हैं. औसा.. औसा करते हैं. धूल ली नहीं है, सुन ना ! तुजे कोई शरश नहीं है. मूढ, पक्का मूढ है. बैल जैसा मूढ. भाई ! तेरे आत्मा का रितवन कर. छित कर. आत्मा क्या है ? उसकी तो पडी नहीं और औसा-औसा (करता है). कोई शरश नहीं. ‘भरनेवाले को वे कोई नहीं बया सकते.’ आडा..डा...! रोये. ३५ साल की स्त्री मर जाये, ४० वर्ष का धनि रोये. अरे...! ये लडके का क्या डोगा ? नयी शादी करुंगा. छोटी उम्र है. पांच लाज की मुडी है. डाय.. डाय...! कोई शरश है ?

सब किया है अंदर, देजो ! देवी जैसा किया है. ओक ब्राह्मण मुहें पर औसा औसा करता है. क्या जंतर-मंतर करता है ? जिस आयुष्य की स्थिति, जिस समय, जिस क्षण में, जिस पलंग पर, जिस प्रकार से (पूरी) डोनेवाली है उसे तीनकाल में छन्द, नरेन्द्र, जिनेन्द्र कोई डेर सके नहीं. किसी की ताकत नहीं कि आयुष्य का ओक समय बढा सके. लेकिन मूढ पर में शरश डूढने जाता है. आडा..डा...! ये सब औसे मूढ डोंगे ? पैसेवाले ? पैसेवाले माने क्या ? पैसेवाले माने बडे धूलवाले.

भावार्थ :- ‘छस संसार में जो-जो देवेन्द्र, असुरेन्द्र, जगेन्द्र (पक्षियों का राजा) आदि हैं उन सबका जिसप्रकार डिरन को सिंड मार डालता है उसीप्रकार-काल (मृत्यु) नाश करता है. रितामणि आदि मणि, मंत्र और जंत्र-तंत्रादि कोई ली मृत्यु से नहीं बया सकता.’

‘यहां औसा समजना कि निज आत्मा डी शरश है.’ अ..डा...! मैं नित्य ध्रुव, मैं तो डंभेशा रडनेवाला हूं. विकार ली क्षणिक पलटता है, शरीर पलटता है, मैं तो ध्रुव नित्यानंद हूं. मेरे अंतर स्वरूप में तो, आनंद-अतीन्द्रिय आनंद पडा है.

वस्तु में आनंद, शांति पडी है. औसा मैं डी आत्मा हूं, औसा धर्मी जवों को अपने स्वरूप का वारंवार मनन, चिंतन करना. 'आत्मा डी शरणा है.' दूसरा कोई शरणा है नहीं.

अरिहंता शरणा आता है ना ? मांगलिक में आता है कि नहीं ? अरिहंता शरणा, सिद्धा शरणा, साधू शरणा, केवलिपण्डितो धम्मो शरणा. मांगलिक में आता है कि नहीं ? भगवान शरणा देते हैं ? भगवान कडते हैं कि, तू तेरे स्वरूप की संभाल कर, तू तेरा शरणा है. औसा कडते हैं. सभज में आया ?

मुमुक्षु :- ...

उत्तर :- किसका शरणा ? यहां आकर भगवान देते हैं क्या ? अरिहंत भगवान तो अरिहंत के पास है. मछाविदेह में बिराजते हैं, तीर्थकरदेव 'सीमंधर' प्रभु बिराजते हैं. 'मछावीर' भगवान तो सिद्ध में गये. यौभीस तीर्थकर तो सिद्ध हो गये. शरीर बिना (हैं). क्या नीचे कोई शरणा देने आते हैं ? वे कड गये हैं कि, तेरा स्वरूप शुद्ध आनंदकंद अंदर है उसका शरणा लो. उसे डी भगवान का शरणा कडते हैं ? दूसरा क्या ? दूसरा भगवान कहां शरणा देने आते हैं ?

मुमुक्षु :- शरणा न आये ?

उत्तर :- शरणा में क्या ? थोडा शुभभाव होता है. उसमें आत्मा में क्या हुआ ? देनेवाले को, लेनेवाले को कहां भान है ? आत्मा अंतर ज्ञानानंद प्रभु चैतन्यसूर्य (है). आत्मा अर्थात् चैतन्यसूर्य. आत्मा अर्थात्. आनंद, अतीन्द्रिय आनंद का भंडार. आडा...डा...! औसे आत्मा का शरणा न ले तो (अन्य) किसी में शरणा देने का ताकत है नहीं. आडा...डा...! तेरी नजर तेरे में पडे तो शरणा है. तेरी नजर शरीर और पर में, पुण्य-पाप पर रडे तो कुछ शरणा है नहीं, औसा कडते हैं. आडा...डा...! इसका नाम धर्म है. तेरी नजर तेरे में पडनी (उसका नाम धर्म है). बात सुनने का समय मिलता नहीं, विचारने का समय नहीं. बहुत कडे तो कडे, डमें मरने का समय नहीं. मरने का समय आयेगा तो तब (सब कुछ) अक बाजू पडा रहेगा. सुन तो सडी. तेरे उपये-पैसे कुछ काम नहीं आयेगे.

कडते हैं, अक शरणा आत्मा है. 'उसके अतिरिक्त अन्य कोई शरणा नहीं है.

कोई जव अन्य जव की रक्षा कर सकने में समर्थ नहीं है।' कोई रक्षा कर सकता है ? मृत्युंजय करावे तो ? मृत्युंजय जाप. मृत्युंजय करनेवाला ब्राह्मण मर जाता है. मृत्युंजय (जाप) ब्राह्मण के पास करवाते हैं, सवा लाज करवाओ, सवा लाज. क्या है ? उसको पांय-दस डजार मिले. मृत्यु से कोई बचा सकता है ? अक समय आयुष्य का बढ़ता है ? तीनकाल में नहीं. जिस समय उसे जहां मरना है वड मर जाता है. भगवान केवलज्ञानी ने देखा है. इस समय देड छूटेगा. वड तीनकाल में फिरता नहीं. कडो, भाई ! क्या डोगा ? यहां से मरकर कहां जाना है ?

'इसलिये परसे रक्षा की आशा करना व्यर्थ है.' देओ ! 'सर्वत्र-सदैव अक निज आत्मा डी अपना शरण है.' आत्मा अंदर शुद्ध चिदानंद प्रभु है. पुण्य-पाप विकार द्विभता है, वड तो विकार है. विकार से (भिन्न डोकर) अंदर में देओ तो शुद्ध चिदानंद आत्मा है, ज्ञानानंद सिद्ध समान है. सर्वज्ञ परमेश्वर वीतराग ने आत्मा आनंदस्वरूप देखा है. वड आनंदप्रभु आत्मा का शरण तुम लो, उसकी दृष्टि करो, उसके सन्मुख डो. दुनिया से क्या ? दुनिया कोई शरण देनेवाली नहीं. समज में आया ?

'आत्मा निश्चय से मरता डी नहीं....' देड का नाश डोवे. आत्मा मर जाता है ? मरते समय कोई कडता है कि, आत्मा मर गया ? आत्मा मर गया, अइसा कडते हैं ? जव गया, अइसा कडते हैं. जव गया, अइसा कडते हैं. जव गया. जव यहां था तो और जगड गया. बराबर है कि नहीं ? आडा...डा...! अली नहीं बताया था कि नहीं ? लडकी का जतिस्मरण (बताया था). यहां आयी थी ना ? 'जूनागढ' की लोडाना की लडकी (है). अपने यहां आयी है. अली आयी थी ना ? (उसे पूछा), तु कहां से आयी ? 'जूनागढ' से आयी हूं. पूर्व में तु कौन थी ? मैं गीता थी. अली आयी थी ना ? आठ दिन रही थी. समज में आया ? 'राजुल'. पूर्व भव में 'गीता' थी. 'जूनागढ' के लोडाना की पुत्री थी. अली चार मडिने पडवे नक्की हुआ. यहां दो बार आ गयी. अली रडकर गयी है. आठ दिन में सब बताया. देओ ! इस लडकी को जतिस्मरण है. लोडाना की लडकी है. लोडाना समजते डो क्या है ? अक ज्ञाति है. लोडाना की अक ज्ञाति है.

'जूनागढ' में लोडाना की ज्ञाति में वड लडकी जन्मी थी. अढाई साल में उसका

દેહ છૂટ ગયા. અઢાઈ વર્ષ. બુખાર મેં (મર ગઈ થી). યહાં આયી હૈ. હમારે પંડિતજી હૈ ના ? ઉનકે ભતીજે કી લડકી (હૈ). યહાં 'વાંકાનેર' મેં આયી હૈ. યહાં આયી થી, લાયે થે. યહાં સે જાકર પક્કા બતાયા કિ, યે મેરી માં, યે મેરે પિતા, યે મેરે ચાચા. વૈષ્ણવ થે તો મંદિર મેં દર્શન કરને જાતી થી. સબ બતાયા. ૨૦-૨૨ બોલ બતાયે. પેડા ખાતી થી, ઐસા બતાયા. સબ બતાયા થા. દૂધ ઇતના લાતે થે, મેરે ઘર ઇતના રખતે થે. દૂસરે કે પેડે બનાતે થે. સબ બતાયા. ઉસકી માં ને કબુલ કિયા. વહાં સે મરકર યહાં આયી. દેહ કા ખોખા તો વહાં પડા રહા. ઉસકો એકબાર હમને પૂછા, ગીતા કહાં ગઈ ? તો કહા, ગીતા યે રહી. ગીતા વહાં કહાં હૈ ? ગીતા તો મેં હૂં. પાંચ સાલ કી હૈ. ગીતા કહાં હૈ ? બાદ મેં તો કિસી કે પાસ સે સુના હુઆ બોલી કિ, ઉસકે ખોખે કો જલા દિયા. ગીતા કા જો ખોખા-શરીર થા ઉસે જલા દિયા. ગીતા કા આત્મા મેં યહાં હૂં. ઐસા બોલી. અભી આયી થી. સમજ મેં આયા ? કહાં માલૂમ હૈ ? આત્મા કૌન હૈ ? કૌન જાને. દુનિયા કી પડી હૈ. ધૂંએ કો પકડતા હૈ. કયા કહતે હેં ? ધૂંઆં. ધૂંએ કો પકડે તો પકડ સકતા હૈ ? ધૂંએ કી બોરી ભરી હૈ ? ધૂંએ કી બોરી ભર સકતે હેં ? ઐસે ઇસ જગત કી ચીજ અનિત્ય હેં ઉન્હેં રખ સકતે હેં ? તુજે કોઈ શરણ નહીં હૈ, કહતે હેં.

આત્મા અનાદિઅનંત (હૈ). 'ઐસા સ્વોન્મુખતાપૂર્વક ચિંતવન કરકે સમ્યગદષ્ટિ જીવ વીતરાગતા કી વૃદ્ધિ કરતા હૈ...' ધર્મા જીવ અપને શુદ્ધ સ્વરૂપ કી દષ્ટિ કરકે અનિત્ય, અશરણ કી ભાવના કરકે અપને સ્વસન્મુખ મેં વૃદ્ધિ કરતે હેં. વહી ધર્મ હૈ, દૂસરા કોઈ બાહર સે ધર્મ હોતા નહીં.

૩-સંસાર ભાવના

ચહુંગતિ દુખ જીવ ભરૈ હૈ, પરિવર્તન પંચ કરૈ હૈ;
સબવિધિ સંસાર અસારા, યામેં સુખ નાહિં લગારા. ૫.

અન્વયાર્થ :- (જીવ) જીવ (ચહુંગતિ) ચાર ગતિમાં (દુખ) દુઃખ (ભરૈ હૈ) ભોગવે છે. અને (પંચ પરિવર્તન) પાંચ પરાવર્તન-પાંચ પ્રકારે પરિભ્રમણ (કરૈ હૈ) કરે છે. (સંસાર)

સંસાર (સબવિધિ) સર્વ પ્રકારે (અસારા) સાર વગરનો છે (યાર્મે) તેમાં (સુખ) સુખ (લગારા) લેશમાત્ર પણ (નાહિં) નથી.

ભાવાર્થ :- જીવનો અશુદ્ધ પર્યાય તે સંસાર છે. અજ્ઞાનના કારણે જીવ ચાર ગતિમાં દુઃખ ભોગવે છે અને પાંચે (દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ, ભવ અને ભાવ) પરાવર્તન કર્યા કરે છે, પરંતુ ક્યારેય શાંતિ પામતો નથી; તેથી કરીને ખરેખર સંસારભાવ બધી રીતે સાર રહિત છે, તેમાં જરાપણ સુખ નથી, કારણ કે જે રીતે સુખની કલ્પના કરવામાં આવે છે તેવું સુખનું સ્વરૂપ નથી અને જેમાં સુખ માને છે તે ખરી રીતે સુખ નથી-પણ તે પરદ્રવ્યના આલંબનરૂપ મલિન ભાવ હોવાથી આકુળતા ઉત્પન્ન કરનારો ભાવ છે. નિજ આત્મા જ સુખમય છે, તેના ધ્રુવ સ્વભાવમાં સંસાર છે જ નહિ-એમ સ્વસન્મુખતાપૂર્વક ચિંતવન કરી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ વીતરાગતા વધારે છે.

સંસાર ભાવના.

ચહુંગતિ દુખ જીવ ભરૈ હૈ, પરિવર્તન પંચ કરૈ હૈ;

સબવિધિ સંસાર અસારા, યાર્મે સુખ નાહિં લગારા. ૫.

દેખો ! ઇસમેં લિખા હૈ, દેખો ! યહાં મનુષ્યગતિ લી હૈ, મનુષ્યગતિ. એક આદમી હૈ, એક લડકા હૈ, સ્ત્રી સામને દેખતી હુઈ બૈઠી હૈ, મકાન હૈ. યહ મનુષ્ય કા સંસાર. યહ દેવ, ફિર તિર્યચ. એક ઘોડા લિયા હૈ, ઘોડા. ઉસપર વજન ભરા હૈ. નીચે કૂત્તે જૈસા ક્રિયા લગતા હૈ. એક નારકી. નીચે નરકગતિ હૈ, હાં ! યહ પશુ દિખતે હેં,

मनुष्य द्विभते हैं। उपर देव है, स्वर्ग में देव हैं और नीचे नारकी है। मांस, दाड़ पीते हैं, शिकार करते हैं, लंपटीपना करते हैं, (वे सब) मरकर नरक में जाते हैं। नरक गति है। डंढग नहीं है। कोई माने या नहीं माने, उससे वस्तु यली जाती है ? देओ ! नारकी पडा है। बिच्छू.. बिच्छू उंभ मार रडा है और उसको जम मार रडा है। समज में आया ? ये चार गति। मनुष्य, तिर्य्य, देव और नारकी।

‘जव चार गति में दुःख भोगता है...’ स्वर्ग में दुःख ? स्वर्ग में कुछ सुख डोगा की नहीं ? भाई ! दिजा है ना उसमें ? क्या दिजा है ? देव में दुःख है, देव में दुःख है। धूल में कडां (सुख), वडां तो आकुलता है। एन्द्राणी आदि भले (डो), परंतु आकुलता है ना ! आकुलता है कि, मेरा है, मेरा है। वड तो दुःख है। देव में सुख कडां से पडा था ? शेठाई में ? चार गति में चारों गति ली हैं। शेठाई में सुख है ? दुःख है। सेठ लोग दुःखी हैं, औसा कडते हैं। अ..ए..! भाई ! दुःखी है ? आप अंदर में मानते डो ?

मुमुक्षु :- अंदर आकुलता भरी है।

उत्तर :- वड आकुलता है। यड लक्ष्मी मेरी, शरीर मेरा, औसे रक्षाण करना, औसे करना, धूल करना ये सब आकुलता हैं, दुःखी है। अंदर कषाय की डोली जल रडी है। विकार की जवाला जल रडी है, वड दुःखी है। सेठ दुःखी, रंक-राजा दुःखी, देव दुःखी। चारों गति में दुःख (है), देओ ! औसे दिया है। सुख है नहीं। सुख आत्मा के आनंद में है। सुख सिद्धपद में है। वड सुख आत्मा में है उसमें से प्रगट डोता है। भाडर से कोई सुख आता नहीं। समज में आया ?

‘चार गति में दुःख भोगता है...’ ‘भरें हैं’ औसा दिजा है। ‘पांच प्रकार से परिवर्तन...’ परिभ्रमण करे। द्रव्य-क्षेत्र-काल-भव और भाव। लो ! ये शुभाशुभभाव दुःखरूप हैं, औसा कडते हैं। क्या (कडा) ? पांच परिवर्तन आया ना ? द्रव्य, क्षेत्र, काल, भव और भाव। जितना शुभ और अशुभभाव है वड संसार परिवर्तन दुःखरूप है। आडा..डा...! पांच परिवर्तन आया कि नहीं ? द्रव्य में ये संयोग, क्षेत्र में यड क्षेत्र, काल में समय-समय, भव में चार गति और भाव में शुभाशुभभाव। पांचों परिवर्तन में अनंतकाल से आत्मा का शुद्ध चैतन्य के भान बिना, सम्यग्दर्शन बिना,

सम्यग्दर्शन-आत्मा के शुद्ध स्वरूप की प्रतीति, अनुभव बिना यार गति में रजडा लेकन उसे संसार का सुभ कोई शरश नहीं है. यह संसार भावना की भात चलती है, समजे ?

‘संसार सर्वप्रकार से सार रहित है,...’ हेजो ! ‘सबविधि संसार असारा, यामें सुभ नाहें लगारा.’ सुभ तो आत्मा में आनंद में है, संसार में कहीं सुभ नहीं. ‘ॠसमें सुभ लेशमात्र भी नहीं है.’ लो ! थोडा सुभ है कि नहीं ?

मुमुक्षु :- ... बेठा ॠ..

उत्तर :- बैठे हैं, दुःखी है. आकुलता है, हेजो ! उसमें आकुलता है. धूल में सुभ नहीं है, दुःख है. आत्मा प्रलु अनाकुल आनंद से लरा, उसकी सम्यग्दृष्टि वही सुभरूप है. बाकी सब में संसार में कहीं सुभ की गंध है नहीं. यकवर्ती दुःखी (है). वड श्लोक आता है ना ? ‘नवि तुडि देवता देव लोअे, नवि तुडि शेठ सेषावह्य; नवि तुडि पुढवी पय राभा..’ आता है ना ? पृथ्वि का पति यकवर्ती सुभी नहीं है. दुःखी.. दुःखी.. दुःखी.. राग और द्वेष विकार करते हैं, दुःखी है. राग-द्वेष बिना का आत्मा का स्वभाव सुभरूप है. औसी श्रद्धा-करता नहीं और यार गति में संसार में दुःखी डोकर रजडता है.

भावार्थ :- ‘जव की अशुद्ध पर्याय वड संसार है.’ लो ! कल कोई पूछता था ना ? संसार किसको कडना ? स्त्री, कुटुंब, पैसा, लक्ष्मी, मकान को संसार कडना ? ना. वड तो पर थीज हैं. संसार आत्मा का दोष है. समज में आया ? संसार कहां रहता डोगा ? लैया ! समज में आया ? संसार कहां रहता डोगा ? मालूम नहीं. ये स्त्री, पुत्र, मकान, पैसा संसार है ? वे तो जड परपदार्थ हैं, उसमें संसार कहां से आया ? आडा..डा..! मालूम नहीं, अली संसार कहां रहता है वड मालूम नहीं. संसार लगवानआत्मा शुद्ध आनंदकंद अंदर शुद्ध आत्मा है, शक्ति है, सत्त्व है. उसमें से डटकर पर मेरा, मैं उसका औसा मिथ्यात्वभाव और राग-द्वेष का भाव, उसको लगवान संसार कडते हैं. हेजो !

‘जव की अशुद्ध पर्याय वड संसार है.’ या लक्ष्मी संसार ? दुकान संसार ? भाई ! लोग कडते हैं ना उसने संसार डोडा. कया संसार डोडा ? स्त्री-पुत्र तो

पर हैं, उसे छोडा तो क्या छोडा ? अंदर में मिथ्यात्वभाव और राग-द्वेषभाव की रूचि छोडे तो संसार की रूचि छूटी. बाह में आसक्ति छूटे तो वीतरागता हो तो आसक्ति का त्याग हुआ, उसका नाम संसार का त्याग कलने में आता है. दुनिया से बात ही अलग है. समज में आया ?

स्त्री, कुटुंब, शरीर संसार हो तो यह देख तो छूट जायेगा. उससे छूटे तो उसकी मुक्ति हो जायेगी. यह संसार हो तो (देह) छूटता है, मृत्युकाल में रहता नहीं, तो उसकी मुक्ति हो जाये, यदि यह संसार हो तो. यह संसार है ही नहीं. उसका संसार मेरी शुद्ध स्वरूप शक्ति है उसकी प्रतीति की जबर नहीं. यह शरीर मेरा, लक्ष्मी मेरी, कुटुंब मेरा, आबरु मेरी, पुण्य-पाप के भाव होते हैं वह मेरे. ऐसा मिथ्यादृष्टिपना वही संसार है. समज में आया ? ये ऐसा कहां से निकाला ? हम तो ऐसा समजते थे के, ये स्त्री-पुत्र संसार है. स्त्री, पुत्र, मकान, पैसे, ईजजत, दुकान चलती हो, पांय-पयास आदमी काम करते हो, यह संसार है. तुम्हारा संसार वहां रहता होगा ? संसार तो तेरी भूल है. तेरी भूल बाहर में रहती है ? वे तो बाहर के पदार्थ हैं.

भगवान को भूलकर मिथ्याश्रद्धा-ज्ञान करता है उसका नाम भगवान संसार कहते हैं. आहा...हा...! भगवानआत्मा शुद्ध अर्षंडानंद आनंदकंद, उसको भूलकर विकार और पर मेरा मानना और राग-द्वेष होना उसका नाम भगवान संसार कहते हैं. ? समज में आया ? भैया ! आहा...हा...! यह संसार कहां (है) ? स्त्री-पुत्र उसके घर में रहे बेचारे, वे कहां तुम्हारे में घूस गये हैं ? वे तो बाहर पडे हैं. पैसे भी बाहर पडे हैं, पांय-पांय, दस-दस लाख के मकान किये हो. बाहर पडे हैं. साथ में आते हैं ? भाई ! बंगले में बैठा हो तो बंगला यहां साथ में आया है ? आहा...हा...!

भाई ! तेरी यीज अंदर शुद्ध आनंद प्रभु है आत्मा, उसको भूलकर ये शरीर, वाणी, मन, पुण्य-पापभाव मेरा ऐसी मान्यता मिथ्यात्व वही तेरा संसार है. आहा...हा...! और मिथ्यात्व के साथ राग-द्वेष होना वह मंद संसार है, मिथ्यात्व तीव्र संसार है. समज में आया ? क्या कछा ? संसार आत्मा की पर्याय में-अवस्था

में रहता है. भगवानआत्मा वीतरागमूर्ति आत्मा है. स्वरूप शुद्ध चिदानंद की अनंत गुण की मूर्ति प्रभुआत्मा है. उसकी रुचि छोड़कर पुण्य-पाप मेरा, ऐसी रुचि करना और परपदार्थ उसमें नहीं उसे मेरा मानना, वही मिथ्यादृष्टि का मिथ्यात्वभाव संसार है. भगवान उसको संसार कहते हैं. आडा..डा...! ऐसा कहां से निकाला ? तुझे मालूम नहीं इसलिये क्या दूसरा डो जाये ? और उसके साथ जो पुण्य-पाप का, राग-द्वेष का भाव है वह संसार है. परंतु मिथ्यात्व बड़ा संसार है और राग-द्वेष मंद संसार है. दोनों संसार है. दोनों का त्याग करके वीतरागता प्रगट करना उसका नाम भोक्ष और संसार का अभाव है. समज में आया ?

संसार. आया था ना ? 'भोक्ष अधिकार' में है. इसमें है ना ? 'भोक्ष अधिकार' में अंत में है. भोक्ष.. भोक्ष. प्रगट डो कि मिथ्यात्व डी आस्रव, बंध है. मिथ्यात्व का अभाव सम्यक् संवर, निर्जरा और भोक्ष है. प्रसिद्ध डो, दांडि पिटकर प्रसिद्ध डो कि मिथ्यात्व डी आस्रव, बंध है, वही संसार है. अपने शुद्ध चिदानंद स्वरूप की श्रद्धा छोड़कर शरीर, वाणी मेरा, पुण्य-पाप मेरा, पुण्य-पाप का इल मेरा, बंधन मेरा और शुभाशुभभाव मेरा ऐसी मान्यता मिथ्यात्व वही संसार, आस्रव और बंध है. आस्रव, बंध डी संसार है. आडा..डा...! यह कहां से निकाला ? तूजे मालूम नहीं इसलिये दूसरा निकाला ऐसा कडे ? जैसा है वैसा वही है. समज में आया ? देजो !

'भोक्ष अधिकार' में है. प्रगट डो कि मिथ्यात्व डी आस्रव और बंध है. कर्म-कर्म नहीं. और मिथ्यात्व का अभाव सम्यक् संवर, निर्जरा और भोक्ष है. समकित डी संवर, निर्जरा और भोक्ष है. आडा..डा...! अपना शुद्ध स्वरूप भगवानआत्मा पूर्ण.. पूर्ण. की प्रतीति, उसका ज्ञान और उसकी लीनता वही सम्यग्दर्शन, संवर, निर्जरा और भोक्ष है. दो बात डी ली है. ओक मिथ्यात्व, आस्रव, बंध. सम्यक् संवर, निर्जरा और भोक्ष. प्रगट डो, जाडिर डो, दांडी पिटकर डम कहते हैं, नगारे योट पर कहते हैं कि नहीं ? नगारे की योट से कहते हैं, भगवानआत्मा अपना शुद्ध चिदानंद स्वरूप को भूलकर पुण्य-पाप के भाव को अपना मानना, उसका बंधन अपना मानना और उसका इल संयोग अनुकूल-प्रतिकूल अपना मानना बस !

वही मिथ्यात्व और वही आस्रव और बंध है. आडा..डा...! समज में आया ? समय कहां से मिले ? समय मिलता नहीं, आदमी ऐसा बोलते हैं. भाई ! समय पाप में गंवाया. अब (क्या) ? अब इस चिंता में. ये यला गया, ये यला गया. लेकिन कहां गया ? उसके ठिकाने पडे हैं. शरीर के ठिकाने शरीर है, पैसे के ठिकाने पैसे हैं, कीर्ति की जगह कीर्ति है. यहां आत्मा में कहां घूस गये हैं ? शरीर यलता नहीं उसमें तुजे क्या ? वड तो कडते हैं.

शरीर जड है. जड का यलना, खिलना भगवान कडते हैं कि, जड की पर्याय से डोता है. उसमें पर्याय-द्रव्य है. यड वस्तु परमाशु है. तो परमाशु में उत्पाद-व्यय-ध्रुवयुक्त सत् भगवान कडते हैं. प्रत्येक पदार्थ में नयी-नयी अवस्था प्रतिक्रिया उत्पन्न डोती है, पूर्व की अवस्था का अभाव डोता है और ध्रुवपने कायम रडता है. उसका खिलना, यलना आत्मा से नहीं (डोता). मूढ अज्ञानी पाभंडी मानता है. जड की अवस्था मेरे से डोती है वही मिथ्यात्व बडा संसार है. समज में आया ? जड जड है, क्या तेरी चीज है ? यड तो मिट्टी है, धूल है. धूल की अवस्था कैसी रडे, सरोग, निरोग वड तो उसके आधीन है, आत्मा के आधीन है ?

मुमुक्षु :- उसका उपाय बतलाईये.

उत्तर :- ये क्या कडते हैं ? यले तो यलो, न यले तो न यलो. मुजे क्या है ? पर के साथ क्या है ? ऐसी अंतर दृष्टि करना वही समाधान और संतोष है. आडा..डा...! बैलगाडी यले. बैलगाडी यलती है ना ? बैलगाडी के नीचे कुत्ता यले. कुत्ता जाने कि मेरे से गाडी यलती है. मूढ है. शरीर आदि तो गाडी है उससे यलती है. तु है तो यलती है ? कूत्ते जैसा है.

मुमुक्षु :- ... गाडी यली छे...

उत्तर :- नहीं, यली नहीं. उसके कारण से यली है. तुम्हारे कारण से बिलकुल नहीं. इसका यलता है, मेरा नहीं यलता, उसकी जलन अंदर में घूस गई है. किसका यले और किसका न यले ? मूल में समाधान करने आता नहीं. भाई ! सय बात है की नहीं ? आडा..डा...!

कडा था ना ? अेक साधु थे, श्चेतांबर साधु थे. (संवत्) १८८८ का यातुर्मास

था ना ? 'जामनगर'. वहां अक श्वेतांबर साधु थे. बाढ में गये थे. वहां अक पाठशाला है. अक साधु ढो गये थे. ङ्कुर ढम वहां गये थे. बेयारे बढुत दुःणी थे. साठ साल की उम्र ढोगी. अैसे.. अैसे.. ढुआ ढी करे, यौबीस घंटे. तीन साल ढो गये थे. ङ्कुर (ढम) गये, (तो कढने लगे), अरे..! मढाराज ! दुःणी (हैं). (ढमने कढा), कया करोगे ? समाधान करो. देढ की अवस्था है. आठ साल वैसे रढा. अंत में लट ढो गयी. शरीर मुलायम था, सुंदर था. देढ की पर्याय का धर्म है. देढ छूट गया. आठ साल तक अैसे रढा. नीचे सोये तो घसाया ढी करे. देढ की स्थिति (है), बापु ! ये तुम्हे मालूम नहीं, भाई ! आत्मा का अधिकार नहीं है. माने नहीं कया करे ? आढा..ढा...! अरे..! तु जाननेवाला-देढनेवाला, उसका अभिमान करे कि, पढले मैंने यलाया था, अब यलता नहीं. दोनों भूल हैं. देढ देढ के कारण से रढे, देढ के कारण से यले और देढ देढ के कारण से रुक जाये. आढा..ढा...! लेकिन वढ माने नहीं. अमशा.. अमशा.. अमशा.. अमशा. यहां वढी कढते हैं, समज में आया ?

'जव की अशुद्ध पर्याय वढ संसार है.' देढ मेरे से यला था, अब देढ मेरे से यलता नहीं. अैसी तेरी मान्यता, तेरी श्रद्धा, तेरा मिथ्यात्व संसार है. आढा..ढा...! शरीर तंदुरस्त ढो, लक जैसा ढो. धूल है, बापू ! लट गिरेगी, भाई ! यढ शरीर मिट्टी है. यढ रत्न नहीं है. रत्न ढो तो भाी धूल है. बापू ! तेरी अमर यीज तो अंदर है. अमर यीज, अमर यीज सिढानंद मरे नहीं अैसा भगवानआत्मा. अैसी अमर यीज को पढियान, बाकी सब मिथ्याअम है. समज में आया ?

'अज्ञान के कारण जव यार गति में दुःख भोगता है...' लो ! अपने स्वरूप का भान बिना परवस्तु मेरे से यली, ब्रढी, टिकी, मैंने रक्षा की. अभाी तक तो मैंने बढुत रक्षा की, अब नहीं यलती. मूढ है. रक्षा की थी ? वढ तो उसके कारण से रढी थी. अब ढमारे ढाथ की बात न रढी, पढले ढमारे ढाथ की बात थी. तेरे ढाथ में आत्मा है. आत्मा कया पर का कर सकता है ? जव को अजव माने तो मिथ्यात्व. अजव को जव माने तो मिथ्यात्व. अैसा आता है कि नहीं ? अजव को जव मानना मिथ्यात्व है. जव को अजव मानना मिथ्यात्व है. अपने शुद्ध सिढानंद स्वरूप को नहीं मानकर, मैंने शरीर को अब तक तो ढीक रढा था, ढां ! कुटुंब

को, दुकान को (बराबर रखा था), मूढ़ है वह तो परवस्तु है. तेरे से कहां रही थी ? यकी जाती है तो उसके कारण से जाती है, तेरे कारण से जाती है ? समज में आया ?

पागल का दृष्टांत है ना शास्त्र में ? अक पागल था, पागल. बाहर बैठा था. (उतने में) राजा आया. राजा आया, रानी आयी, सब आये. पागल बैठा था. आये, शाम को चले गये. क्यों पूछे बिना जाते हैं ? परंतु तेरे कारण से कहां आये हैं ? तुम पागल यहां बैठा हो. उम तो उमारे कारण से आये हैं. पागल बैठा था, पागल समजे ? दस बजे का टार्म था. राजा आया. छाथी पर जाते थे. दस बज गये थे. नदी में जल था तो आकर करने को रुक गये. रानी, छाथी, घोडा (सब थे). पागल को लगता है, ये मेरा राजा, ये मेरी रानी. चार बजे चले. तो कड़ता है, क्यों चले जाते हो ? उम तेरे कारण से कहां आये हैं ?

ईसप्रकार यह पागल (है). पूर्व के कारण से लक्ष्मी आयी, स्त्री आयी, मकान आया वह तो उसके कारण से आये हैं. नाश होता है तो कड़ता है कि, चले क्यों जाते हैं ? लेकिन तेरे कारण से कहां से आये हैं कि, न चले जाये ? पागल है, पागल. क्या है ? पागल के गांव कोई अलग होते हैं ?

यहां तो कड़ते हैं कि, चार गति में रजडता है 'किन्तु कभी शांति प्राप्त नहीं करता;...' विशेष कड़ेंगे...
(श्रीता :- प्रमाणा वचन गुरुदेव !)

वीर संवत २४८२, झगण सुढ ११, गुरुवार

ता. ०३-३-१८६६, ढाण-५, श्लोक-५, ६, ७. प्रवयन नंढर-४१

‘दौलतरामञ्ज’ कृत पांयवीं ढाल है ना ? संसार भावना. दौ भावना (पूरी दुई). (कौन-सी) ? अनित्य और अशरण. आत्मा के अलावा सभ पदार्थ अनित्य हैं, क्षणिक कहेँ, नाशवान हैं. अपना स्वरूप नित्य ध्रुव चिदानंद स्वरूप है. औसी अंतर में स्वभाव सन्मुख ध्रुव नित्य की दृष्टि करके, परवस्तु की अनित्यता की भावना में वैराग्य करना चाखिये. समज में आया ?

दूसरी अशरण (भावना). अपने आत्मा को जगत में कोई शरण नहीं. शरीर, विकल्प आदि, रागादि कोई शरण नहीं, तो बाह्य पदार्थ तो शरण है ही नहीं. शरण तो अंतर में आनंद शुद्ध चैतन्यमूर्ति, उसका ज्ञान करके, उसका आश्रय करना वही आत्मा को शरण है. समज में आया ? दूसरा कोई जगत में शरण है नहीं.

संसार भावना. भावार्थ :- ‘जव की अशुद्ध पर्याय वल संसार है.’ अपनी पर्याय में-अवस्था में मिथ्या राग-द्वेष विकल्प विकार जो उठते हैं, वल विकार दशा ही संसार है. उसकी विचारण करके अपना स्वरूप, संसार दशा विकार से, निर्विकार अपना निज स्वरूप आनंद भिन्न है, औसा अंतर्मुख ढोकर अकाग्रता करना वल संसार भावना का तात्पर्य है. समज में आया ?

‘अज्ञान के कारण जव यार गति में दुःख भोगता है...’ अ...ढो...! अपनी कीमत, अपनी निज चीज की कीमत किये बिना.. समज में आया ? अपनी चीज क्या है निधि ? चैतन्य आनंदकंद अपना स्वरूप की अधिकता, विकार और पर से भिन्न (है), उसकी कीमत किये बिना यौरासी में (रखड रखा है). अपना स्वरूप का भान, निधि है उसका भान के अभाव से यार गति में रखडता है. समज में आया ?

भुमुक्षु :- कर्म के कारण...

उत्तर :- कर्म के कारण से नहीं. अभी कहते थे, अंदर पीछे आता था. कर्म के कारण से नहीं. वह कहा ना ? अपना शुद्ध आनंद निज ज्ञात भगवान्-आत्मा, जिसमें अंतर में तो शांति, ज्ञान, आनंद, श्रद्धा और अनंत अनंत प्रभुता अंतर में पडी है (उसमें) अकाग्र होकर उछालना-निकालना याहिये. समझ में आया ? अपने में अनंत ज्ञान, दर्शन, आनंद, प्रभुता आत्मपदार्थ में पडी है. उसके सन्मुख होकर अंतर में जो शक्ति पडी है उसको वर्तमान में प्रगट करना. वह नहीं प्रगट करते हैं तो स्वरूप के अज्ञान के कारण विकार प्रगट करता है. बस ! अपना ही कारण है, दूसरा कोई कारण है नहीं. समझ में आया ? आहा..हा...! लेकिन आत्मा क्या है उसकी जबर नहीं. आत्मा यानी कुछ नहीं. यहां कहते हैं कि, आत्मा यानी सर्वस्व परमात्मा. समझ में आया ?

जिसमें अनंत अनंत सिद्धपद पडा है. समझ में आया ? किसमें ? आत्मा में. अनंत.. अनंत.. अनंत सिद्धपद जिसमें पडा है उसी आत्मा (है). संसार के सामने यह बात चलती है. यह संसार भावना है ना ? उसी अपना अनंत अनंत सिद्धस्वरूप भगवान्, एक सिद्ध नहीं, उसी अनंत पर्याय. पर्याय की बात है ना ? अनंती सिद्ध की पर्याय, अनंत निर्मल पर्याय, जैसे अनंत सिद्ध जिसकी जानी में (हैं). अमूल्य निधि भगवान्-आत्मा की कीमत किये बिना पर की कीमत की तो अपना अज्ञान हुआ. समझ में आया ? इस अज्ञान के कारण संसार गति में दुःख भोगता है. समझ में आया ? ओ..ओ..ओ...! यार गति का दुःख सुनाओ, विचार किया हो तो मालूम पडे. समझ में आया ? उस दुःख की दशा, अपना शुद्ध आनंद स्वरूप के अज्ञान के कारण योरासी (में रजडता है). यहां तो यार गति ली है ना ? मात्र नरकगति उसी नहीं. समझ में आया ? ओ..ओ...! नरक का दुःख सपने में आवे तो मालूम पडे कि, कितनी पीडा है. समझ में आया ?

कहते हैं, उसी दुःख भगवान्-आत्मा अपनी कीमत अथवा अपना ज्ञान अथवा अपना अधिक बडप्पन क्या है, अपना बडप्पन क्या है, मालूम नहीं. दूसरे को अधिकता दे देता है. पुण्य को, विकल्प को, राग को, पाप को, निमित्त को, संयोग को (अधिकता देता है). बडप्पन समझते हो ? अधिकपना दे देते हैं. अपना स्वभाव

परमानंद, उसको छोड़कर दूसरे को अधिक महत्ता आश्चर्यकारी मान लेता है. अपनी यीज के अलावा पर को आश्चर्यकारी, विस्मय दृष्टि से देखता है. पर को विस्मय दृष्टि से देखता है. अपना स्वरूप विस्मय दृष्टि से देखना याडिये. समज में आया ? विस्मय तो समजते हो ना ? आश्चर्य दृष्टि से.. ओ..हो..! ओ..हो...! ओ..हो..हो...! क्या है ? शरीर सुंदर हो, कीर्ति ठीक हो तो ओ..हो..! ओ..हो..! (करे). लेकिन क्या है ओ..हो...! ? अज्ञानी अपना आश्चर्यकारी स्वभाव, अद्भुत स्वभाव, अद्भुतात् अद्भुत स्वभाव को आश्चर्यकारी दृष्टि से नहीं देखता और अपने अलावा विकार, परपदार्थ को आश्चर्यदृष्टि से, विस्मय दृष्टि से, प्रकृतित होने के दृष्टि से (देखता है). ओ..हो..! पर में तो बहुत मजा है. जैसे अज्ञानभाव से भाव करते हैं और चार गति स्वर्ग हो या नर्क हो, चार गति में दुःख भोगता है.

‘(द्रव्य, क्षेत्र, काल, भव तथा भाव) परावर्तन करता रहता है...’ देखो ! अनंत परपदार्थ का संयोग, असंख्य क्षेत्र में अनंत बार, अनंत काल, अनंत भव और अनंत भाव. जो अध्यवसाय शुभाशुभ असंख्य प्रकार के हैं, शुभ और अशुभ, ये शुभ और अशुभभाव असंख्य प्रकार के (हैं), उन एक-एक प्रकार में अनंत बार परिभ्रमण किया है. समज में आया ? अपने चैतन्य स्वरूप की विस्मय, अद्भुत दृष्टि किये बिना परपदार्थ को अद्भुत, आश्चर्य, विस्मय दृष्टि से देखने से अपना ज्ञान जोया, जो गया. वड रह गया. ये यीज, ये यीज, ये यीज (है). इस यीज में शुभभाव एतनी बार किये, अशुभभाव की बात तो कही. अशुभ अनंतबार किया, अशुभ के असंख्य प्रकार. हिंसा, जूठ, क्रोध, मान के असंख्य प्रकार. एक-एक प्रकार अनंत बार किये. और दया, दान, प्रत, भक्ति का शुभभाव के भी असंख्य प्रकार. यह एक-एक प्रकार भी अनंत बार किये. समज में आया ? आहा..हा...!

भगवान अनंत आनंद का कंद की अंतर विस्मय, आश्चर्य दृष्टि करके अंतर को जोलना याडिये. शक्ति का भंडार अकत्व क्यूी से जोलकर, उसे नहीं जोलकर अज्ञान से विकार को जोला-प्रगट किया. भैया ! आहा..हा...! कडते हैं कि, भैया कोई भाव नहीं, बंधन का कारण (जो नहीं किया हो). तीर्थंकर गोत्र का भाव आदि

दूसरी (यीज है). नौवीं त्रैवेयक अनंतबार गया. शुक्लवेश्या, अक बार नडीं परंतु अनंत बार औसी शुक्ल लेश्या डुई है. समज में आया ? लैया ! शुक्ललेश्या, डं ! शुक्ल ध्यान नडीं. शुक्ल ध्यान दूसरी यीज है. वड मोक्षमार्ग में डोती है. शुक्ल लेश्या तो बंधमार्ग में अनंतबार डो गई. आड...ड...! अरे...! समज में आया ?

‘किन्तु कल्पी शांति प्राप्त नडीं करता;...’ मिथ्याभाव, अशरषभाव, संसारभाव को शांत करने का उपाय अपने ज्ञाता स्वभाव की ज्ञानदृष्टि, ज्ञानदृष्टि (करनी वड) उसको शांत करने का उपाय है. समज में आया ? वड कल्पी किया नडीं. अंतर में शांति.. शांति.. शांति.. शांति.. अक अंश ली शांति निकाले तो अनाद्वि की शुभाशुभ ज्वाला से रजडता है उसे जला दे. समज में आया ? परंतु औसा कल्पी अनंतकाल में अपनी यीज की कीमत किये बिना रजडता है.

‘उसलिये वास्तव में संसारभाव सर्वप्रकार से साररडित है;...’ संसारभाव सर्व प्रकार से साररडित है. आड...ड...! समज में आया ? ‘उसमें किंचित्मात्र सुभ नडीं है;...’ ओ...ड...! ‘क्योंकि जिसप्रकार सुभ की कल्पना की जाती है वैसा सुभ का स्वरूप नडीं है...’ सुभ की कल्पना क्वा ? ये पुष्य में, पाप में, इल में, शरीर में, स्त्री में सुभ की कल्पना करता है तो सुभ का स्वरूप औसा है डी नडीं. ओ...ड...ड...! समज में नडीं आया ?

उस शरीर में सुभ है, पैसे में सुभ है, स्त्री में सुभ है, कीर्ति में सुभ है, मकान में सुभ है, कपडे ठीक पडने से, सुगंध लगाने से, उसमें सुभ है औसी कल्पना करता है, वास्तव में वड सुभ का स्वरूप है डी नडीं, वड तो दुःख का स्वरूप है. आड...ड...! समज में आया ?

मुमुक्षु :- .. अेवुं बने छे ने ?

उत्तर :- क्वा बनता है ? धूल में बनता है. लार्ई ! रोज बनता है. उसमें कल्पना की. डोली जलती है. राग और द्वेष, राग और द्वेष. ओ...ड...ड...! समज में आया ? बहुत साल पडले सपने में अक स्त्री को नरक में देजी थी. परसों अक स्त्री को सपने में नरक में देजी. वड देजे तो मालूम पडे क्वा यीज है !

સમજ મેં આયા ? આહા..હા...! પીડા.. કહાં સે કહાં આઈ ? ઐસી ચીજ દેખી. સ્ત્રી, નગન, વહાં તો નગન હૈ ના. નારકી મેં કુછ નહીં. દુઃખ.. દુઃખ.. દુઃખ... દુઃખ.. ફિર ક્યા હુઆ ? કોઈ કહે ઐસા હુઆ. ઉસમેં સે યાદ આયા. એક આદમી પાની કા બડા ઘડા ભરકર લાયા (ઔર) ઉસપર ડાલા. સમજ મેં આયા ? મૈને તો ઉસે અંદર મેં લિયા.

અનાદિ અજ્ઞાની વિકાર સે જલા હુઆ જલતા હૈ. બહુત વર્ષ પહલે એક સ્ત્રી આયી થી. કૌન થી વહ લક્ષ્ય મેં આ ગઈ થી. યહ કૌન વહ ખ્યાલ મેં નહીં આયા, વહ કૌન થી વહ ખ્યાલ મેં આયી થી. દુઃખ દેખો તો દેખા નહીં જાયે. પહલે તો પૂડે જૈસા દેખા, ભાઈ ! જૈસે મધપુડા હોતા હૈ ના ? મધપુડા. ઐસે.. ઐસે.. હોતા થા. યે ક્યા ? ઉસમેં સ્ત્રી કા મુખ અને શરીર કા સ્ત્રી. ઔર પીડા.. પીડા.. પીડા.. ઐસે દેખે.. અરે...! યે ક્યા ? સમજ મેં આયા ? બાપુ ! અનંતબાર ઐસે ભવ ક્રિયે હૈં. સમજ મેં આયા ? પરસૌં રાત કો (દેખા). સમજ મેં આયા ? યહાં કહતે હૈં, યહાં કુછ નરક કા ચલતા હોગા ના ? ભાવના, વિચારણા અંદર સે (ચલતી હોગી). ગતિ કા ખ્યાલ આ ગયા. ઓ..હો...! ઉસકો બુઝાને કા એક ઉપાય શાંતિ હૈ, દૂસરા કોઈ ઉપાય હૈ નહીં. સમજ મેં આયા ? ક્યા લિખા હૈ ? દેખો !

‘ક્યોંકિ જિસપ્રકાર સુખ કી કલ્પના કી જાતી હૈ...’ લહુ મેં સુખ હૈ, સ્ત્રી મેં સુખ હૈ, ઇજજત મેં સુખ હૈ, ઐસે બૈઠું તો સુખ, ઐસે દેખું તો સુખ હૈ. યે કલ્પના જિસને કી હૈ વૈસા સુખ કા સ્વરૂપ હૈ નહીં. બરાબર હૈ ? ભાઈ !

મુમુક્ષુ :- ... ભાઈ વાત તો ઠીક લાગે છે, પણ...

ઉત્તર :- યહાં દૂસરી બાત કહતે હૈં ઔર તુમ્હારે અંદર ખટકતી હૈ દૂસરી. યહાં તો કહતે હૈં, જિસમેં કલ્પના કરતે હૈં વહ સુખ કા સ્વરૂપ હૈ નહીં. ઇતની બાત હૈ. દુઃખ બાદ મેં. સમજ મેં આયા ? આહા..હા...! અરે...!

યહાં તો કહતે હૈં, ‘કિન્તુ વહ પરદ્રવ્ય કે આલંબનરૂપ મલિનભાવ હોને સે આકુલતા ઉત્પન્ન કરનેવાલા ભાવ હૈ.’ સંસાર હૈ ના ? સંસારણ. જિતની વિકલ્પ કી શુભ-અશુભ જાલ સબ દુઃખમય હૈ, સંસાર હૈ. ભગવાનઆત્મા.. દેખો ! વહ કહતે હૈં. ‘નિજ આત્મા હી સુખમય હૈ,...’ અબ યહાં લેના. ભગવાનઆત્મા ઓ..હો...!

निज आत्मा आनंदमय, जिसमें आनंद पडा है। यह संसार तो जहां कल्पना करता है वहां-वहां सब दुःखरूप है। कल्पना जहां-जहां करता है तहां-तहां वह सब दुःखरूप है। आप कहते हो वैसा नहीं है। आप तो दूसरे प्रकार से कहते हो, आप की बात अलग है, यह बात अलग है। यहां तो पर में कल्पना करता है कि, यहां सुख है, शरीर में ऐसा है, ऐसा है, ऐसा है। यह कल्पना दुःखरूप है। पैर नहीं चलता है इसलिये दुःखरूप है, जैसे नहीं। समज में आया ? भाई ! माप में ईर्क है। गज में ईर्क है।

यहां तो कहते हैं, अपना शुद्ध आनंदस्वरूप का लक्ष्य छोड़कर, जहां-जहां सुख की कल्पना (करता है), कोई भी यीज में आबरु में, कीर्ति में, शरीर में, स्त्री में, कुटुंब में, व्यापार में, धंधे में, अमलदार में, सोने में.. समज में आया ? जहां-जहां सुख की कल्पना करता है वह सुख का स्वरूप है नहीं अर्थात् वह दुःख का स्वरूप है। यह शरीर चलता नहीं इसलिये दुःख है, ऐसी बात यहां नहीं है। यहां तो कहते हैं कि, जहां-जहां.. समज में आया ? आहा..डा..!

मुमुक्षु :- ..

उत्तर :- धूल में भी सुखी नहीं है। कौन कहता है ?

मुमुक्षु :- .. सुखी है ना ?

उत्तर :- ना, कौन कहता है सुखी है ? जितनी कल्पना करते हैं सब दुःखी हैं। कल्पना करता है कि, यहां.. यहां.. (सुख है), वह दुःखी है। आहा..डा...! समज में आया ?

यहां तो क्या कहा ? जिसप्रकार कल्पना की जाती है वैसा सुख का स्वरूप नहीं है..’ सुख का स्वरूप ऐसा माने कि, ऐसा ठीक है, ऐसा ठीक है। लडका ठीक है, पैसा ठीक है, कमाते ठीक है, कीर्ति ठीक है, शरीर सुंदर है, निरोगता है, उजम होता है, अरुण उजम होता है, ऐसी कल्पना जहां-जहां करे तहां-तहां वह सुख की स्थिति है ही नहीं, वह सुख का स्वरूप है नहीं। वह तो दुःख का स्वरूप है। लैया ! समज में आता है ? कल्पनामात्र करता है। आहा..डा..! पांच उजार मिले,

करो लापसी. लापसी को क्या कहते हैं ? कल्पना करता है कि, मुझे सुप्त है. वह सुप्त का स्वरूप है ही नहीं. समझ में आया ?

एक ही पुत्र हो, पर्याप्त साल का जवान हो, ६५ साल की (जुड़ की) उम्र हो, पर्याप्त लाभ की पुंज हो, दो लाभ भर्ष करने की कल्पना करता है. ओ...ओ...! आओ...ओ...! यह अंतिम अवसर है, भाई ! ऐसा थोड़ी बार-बार आता है. मूढ है. तेरी कल्पना सुप्त रूप मानता है, वह सुप्त रूप है ही नहीं. आओ...ओ...! भगवान् आत्मा उसका कल्पना से पार है. समझ में आया ? ऐसे अपने आत्मा की दृष्टि करना, उसमें आनंद और सुप्त है, बाहर में सुप्त है ही नहीं. समझ में आया ?

'दौलतरामञ्ज' '७७ ढावा' में ऐसा कहते हैं. '७७ ढावा' चलती है. समझ में आया ? यह आत्मा ही सुप्तमय है. यह आत्मा अंदर पडा है ना आत्मा ? वही आनंदमय है, आनंदमय है. सुप्तमय, सुप्तवाला नहीं, सुप्तमय ही है. कैसे बैठे ? यह भगवान् आत्मा अतीन्द्रिय आनंदमय है. जैसे शक्कर भीठेपनमय है. जैसे भगवान् आत्मा अतीन्द्रिय आनंदमय है. उसके अलावा जितनी कल्पना करना वह सब दुःखरूप है, सुप्त की कल्पना मान रही है. समझ में आया ? स्वर्ग में भी अनुकूलता है, एन्द्राणी की अनुकूलता (है), एज्जत की अनुकूलता (है). समझ में आया ? देव जहां उत्पन्न होता है, विचार करे कि, देव क्यों नहीं आते ? लेकिन देव वहां घड़ी-दो घड़ी विचार करे उतने में पर्याप्त-सौ साल चले जाये. ओ...ओ...! भाई ! समझ में आया ? (एक भुमुक्षु) स्वर्ग में गये. पुण्य एतने होते हैं, उसके इल में जहां देवे वहां (अनुकूलता दिखती है), वह विचार करते-करते एक घड़ी आये उतने में यहां के पर्याप्त-सौ साल चले जाये. उतने समय तक यहां आदमी रहे नहीं. सुप्त का विचार है ना ? सुप्त की घड़ी बहुत थोड़े काल दिखती है. और दुःख का काल बड़ी रात दिखती है. रात तो थोड़ी है, लेकिन बहुत दुःख हो तो (बोले) आज तो रात बड़ी हो गई. रात बड़ी नहीं है, तेरा दुःख है उस कारण से लगती है. वहां अनुकूलता एतनी देवे, थोड़ा-थोड़ा विचार करे तो (काल) चला जाये. यहां पूर्व का संबंध हो वह पूरा हो जाये.

भगवान् आत्मा.. वह कल्पना करता है, हां ! कि, इसमें सुप्त है. देव में सुप्त

है, औसी कल्पना करता है. सुख का स्वरूप औसा है नहीं. समज में आया ? पांच-पचीस लाख में सुख है, शरीर में सुख है, ँज्जत में सुख है, वड कल्पना करता है. वड सुख का स्वरूप है डी नहीं. वड तो दुःख की व्याख्या है. सुख तो अपने आत्मा में अतीन्द्रिय आनंद पडा है, उसकी अंतर दृष्टि करने से सुख की प्राप्ति होती है. बाहर से कभी तीनकाल में सुख की प्राप्ति होती नहीं. समज में आया ? आडा...डा...!

‘उसके ध्रुवस्वभाव में संसार है डी नहीं...’ देजो ! क्या कहते हैं ? भगवानआत्मा ध्रुव.. ध्रुव.. नित्य.. नित्य, उसके नित्य स्वभाव में तो संसार की गंध नहीं. पुष्य-पाप का विकल्प अथवा कल्पना उसमें है डी नहीं. अपना ध्रुव स्वभाव, नित्य स्वभाव, अनादिअनंत स्वभाव, अकल्प स्वभाव, वस्तु.. वस्तु का ध्रुव स्वभाव, उसमें संसार की कल्पना की गंध नहीं. परमपवित्र धाम भगवानआत्मा है. संसार की कल्पना उसकी अवस्था-पर्याय में करता है. ये सब दुःखमय कल्पना हैं. समज में आया ? स्वर्ग डो, नरक डो...

मुमुक्षु :- ... पण कल्पना जाती नथी अंनुं शुं ?

उत्तर :- लेकिन करता है कौन ? जो करे वड छोडे. छोडे कौन ? छोडे समजते हैं ? छोड देते हैं. डाय में पकडा डो उसे छोडे. रात-दिन कल्पना, कल्पना, कल्पना, कल्पना (करता है). औसा.. औसा.. औसा.. जैसे वड पूषी होती है ना पूषी ? अक के बाह अक यलती रहती है. वैसे अज्ञानी आत्मा आनंद के लान बिना प्रभु आत्मा ध्रुव स्वभाव में अंदर अतीन्द्रिय आनंद पडा है. औसे अतीन्द्रिय आनंद की दृष्टि बिना अनंत कल्पना किये जाता है. मूढ (है). स्वर्ग डो या नर्क डो, सेठ डो या रंक डो, सब कल्पना में दुःखी डो रहा है.

मुमुक्षु :- .. कल्पना याली नहीं जाय ?

उत्तर :- अपने आपी डी यली जायेगी ? करे बिना मिल जाये ? छोडे बिना यली जाये ? समज में आया ? करता तो वड है. जैसे ध्रुव आत्मा है, वैसे ध्रुवस्व से डमेशा पर्याय में करता डी रहता है. करना.. करना.. करना.. करना.. करना.. विकार.. विकार.. विकार.. विकार.. विकार.. शुभभाव डो या अशुभभाव, दोनों विकार

હેં. દોનોં કા ફલ પુણ્ય-પાપ બંધ હૈ, દોનોં કા ફલ સંયોગ હૈ. ઉસમેં કહીં સુખ હૈ નહીં. ભગવાન પરમેશ્વર ત્રિલોકનાથ તીર્થંકરદેવ, જિનકો એક સમય મેં ત્રિકાલ જ્ઞાન થા, પરમેશ્વર ને જૈસા કહા વૈસા યહાં કહને મેં આતા હૈ.

‘ઐસા સ્વોન્મુખતાપૂર્વક ચિંતવન કરકે...’ ભગવાનઆત્મા વિકાર કી કલ્પના સે પાર ભિન્ન હૈ, ઐસા અંતર સ્વરૂપ સન્મુખ દષ્ટિ કરકે અપને સ્વભાવ કી ભાવના કરની. ‘સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ વીતરાગતા મેં વૃદ્ધિ કરતા હૈ...’ તો અંદર મેં શાંતિ વૃદ્ધિ કરતા હૈ. વીતરાગતા કા અર્થ શાંતિ. વહ અશાંતિ (હૈ), બાહર કી કલ્પના માત્ર અશાંતિ (હૈ). ઔર અંતર સ્વભાવ મેં એકાગ્ર હોકર અપને શુદ્ધ ચૈતન્ય કી એકાગ્રતા કરતે હેં તો ઉસમેં સે શાંતિ કી વૃદ્ધિ હોતી હૈ ઔર અશાંતિ કા નાશ હોતા હૈ. સમજ મેં આયા ? ‘યહ સંસાર ભાવના હૈ.’

૪-એકત્વ ભાવના

શુભ-અશુભ કરમ ફલ જેતે, ભોગૈ જિય એક હિ તે તે;
સુત-દોરા હોય ન સીરી, સબ સ્વારથકે હેં ભીરી. ૬.

અન્વયાર્થ :- (જેતે) જેટલા (શુભ કરમ ફલ) શુભ-કર્મનાં ફળ અને (અશુભ કરમ ફલ) અશુભકર્મનાં ફળ છે (તે તે) તે બધાં (જિય) આ જીવ (એક હિ) એકલો જ (ભોગૈ) ભોગવે છે, (સુત) પુત્ર (દારા) સ્ત્રી (સીરી) સાથીદાર (ન હોય) થતાં નથી, (સબ) આ બધાં (સ્વારથકે) પોતાની મતલબના (ભીરી) સગાં (હેં) છે.

ભાવાર્થ :- જીવને સદાય પોતાથી પોતાનું એકત્વ અને પરથી વિભક્તપણું છે, તેથી પોતે જ પોતાનું હિત અથવા અહિત કરી શકે છે, પરનું કાંઈ કરી શકતો નથી. માટે જીવ જે કાંઈ શુભ કે અશુભ ભાવ કરે છે તેનું ફળ-(આકુળતા) પોતે જ એકલો ભોગવે છે. તેમાં કોઈ અન્ય-સ્ત્રી, પુત્ર, મિત્ર વગેરે ભાગીદાર થઈ શકતાં નથી, કેમકે તે બધાં પર પદાર્થ છે અને તે જીવાદિ સર્વ પદાર્થ જીવને જ્ઞેયમાત્ર છે તેથી તેઓ કોઈપણ જીવના ખરેખર સગાં-સંબંધી છે જ નહિ, છતાં અજ્ઞાની તેને પોતાના માની

દુઃખી થાય છે.

સંસારમાં અને મોક્ષમાં આ જીવ એકલો જ છે એમ જાણી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નિજ શુદ્ધ આત્મા સાથે જ પોતાનું સદાય એકત્વ માની પોતાની નિશ્ચયપરિણતિ દ્વારા શુદ્ધ એકત્વની વૃદ્ધિ કરે છે તે એકત્વ ભાવના છે.

એકત્વ ભાવના. ચૌથી એકત્વ ભાવના. ગાથા છઠ્ઠી હૈ ના ?

શુભ-અશુભ કરમ ફલ જેતે, ભોગૈ જિય એક હિ તે તે;

સુત-દોરા હોય ન સીરી, સબ સ્વારથકે હૈં ભીરી. ૬.

યહ તો હિન્દી સાદી ભાષા હૈ, હિન્દી. ‘દૌલતરામજી’ કૃત ‘છહ ઢાલા’ તો બહુતા સાદી હૈ. ગાગર મેં સાગર ભર દિયા હૈ. ગાગર મેં ભર દે, ઐસા ભર દિયા હૈ. ‘દૌલતરામજી’, પહલે કે પંડિત બહુત વિદ્વાન ઔર બહુત યથાર્થ દષ્ટિવાલે થે. સમજ મેં આયા ? ઉસકા અર્થ.

‘જિતને શુભકર્મ કે ફલ ઔર અશુભકર્મ કે ફલ હૈં વે સબ યહ જીવ અકેલા હી ભોગતા હૈ;...’ દેખો ! એકત્વ ભાવના. એકત્વ હૈ ના ? અકેલા ભોગતા હૈ. કોઈ પૃથક્ પર પ્રાણી ઉસકા દુઃખ ભોગને મેં હિસ્સા લેતે નહીં. કૌન લે ? જૈસા શુભ-અશુભભાવ, કર્મ કરે ઐસા કર્મ, ઐસા સંયોગ મિલે. અકેલા દુઃખ. સ્ત્રી, કુટુંબ સબ ઇકઠે હોં, દેખને કો લોગ ઇકઠે હો જાયે, પરંતુ કયા ઉસકે દુઃખ મિટા સકતે હૈં ? દુઃખ તો અપને આનંદ કો ભૂલકર જો વિકાર ઉત્પન્ન કિયા હૈ ઉસમેં શુભાશુભ કર્મ કા ફલ ભોગતા હૈ, અકેલા ભોગતા હૈ. ઉસમેં કિસી

का सखार नईं.

‘पुत्र, स्त्री साथ देनेवाले नईं छोते.’ क्या दे ? जन्म से अक क्षेत्र में रहनेवाला शरीर, जन्म से आत्मा के साथ अक क्षेत्र में रहनेवाला शरीर वड ली साथ नईं देता, वड तो जड है, मिट्टी-धूल है, तो दूर जो स्त्री, कुटुंब-परिवार है वड तो क्षेत्र से दूर है. तेरे आत्मा के आनंद को लूलकर जो दुःख भोगता है, पूर्व का कर्म का इल (भोगता है) उसमें साथ छोते नईं, साथ देते नईं. थोडा साथ देते छोंगे कि नईं ? उसके लिये जितना कमाया, उसके लिये कमाया ना ? पाप के लिये. एतना साथ देंगे कि नईं ? डमारे लिये एतना पाप किया (तो) लाओ डम (तुम्हारे दुःख में) भाग लेते हैं. पाप जुद ने किया, इल पाया जुद ने. पर के कारण से क्या है ? पर तो भिन्न है. स्त्री, पुत्र परद्रव्य हैं. पर आत्मा है. उसका परिणाम वड भोगता है. एस आत्मा में उसका साथ कहां से आया ? समज में आया ? अरे..! कभी विचार नईं (किया). यड मनुष्यपना मिला. जाना-पीना, भोग लेना, कमाना, धूल-पांय-पयास लाभ एकडा लुआ, सब डो गया, भरकर जाये यार गति में. समज में आया ?

यड आत्मा यीज क्या है ? आत्मा तो अकत्व है. यहां तो अकत्व (में) मात्र भोगने की बात की है. वास्तव में तो अकत्व विकार से ली भिन्न अपना स्वरूप स्वभाव से अकत्व है. समज में आया ? पुण्य-पाप के विकल्प से, पर से, अपने स्वभाव से अकत्व है. अन्यत्व (भावना में) विभाव से पृथक् है, अन्यत्व है अैसा बतायेंगे. यड तो व्यवहार से बात समजायी. एस जगत में अपना अकेला आत्मा अैसा शुभ-अशुभभाव करे, अैसा शुभाशुभभाव का बंध पडे, अैसा शुभअशुभ संयोग मिले. उसको अकेला भोगता है. कोई साथ देता नईं.

‘यड सब अपने स्वार्थ के सगे हैं.’ ये सब अपनी अनुकूलता देजे तब तक रहे. अनुकूलता न लगे तो एसमें कुछ नईं, यलो, यलो (करे). भरने दो उसे. समज में आया ? क्या करे ? कोई करे कैसे ? अपने स्वरूप के अत्मान से बंध किया उस बंध का इल अकेला भोगे. दूसरा करे क्या ? समज में आया ?

भुमुक्षु :- ...

उत्तर :- ये मूढ है ना ! त्मान कहां है ? वड जानता है कि, मेरी स्त्री बहुत अच्छी है, दूसरे की ठीक है. मेरी स्त्री बहुत अच्छी, मेरा पुत्र बहुत अच्छा औसा मूढ अनादि से करता आया है. त्मान कहां है उसको कि मैं क्या हूं और पर क्या है ?

‘सीताञ्च’ ‘लक्ष्मण’ को लेने गये. यहां तो बहुत प्रीति थी ना ? ‘लक्ष्मण’ और ‘सीता’. ‘रावण’ नरक में गये ना ? ‘रावण’ और ‘लक्ष्मण’ नरक में हैं. ‘सीताञ्च’ देवलोक में हैं. सोलहवें स्वर्ग में हैं. अरे...रे..! ‘लक्ष्मणञ्च’ हमारी बहुत सेवा करते थे. ‘रामचंद्र’, ‘लक्ष्मण’ और ‘सीता’ वनवास में गये थे ? ‘सीताञ्च’ और ‘राम’ साथ में चलते थे. चलते-चलते रुक जाये वहां ‘लक्ष्मणञ्च’ जंगलमें से झूल-झूल ले आये. लैया ! आप बैठिये. औसा करते हैं, औसी सेव करते हैं. नरक में गये हैं. वासुदेव थे, मछापाप किया. अकेले (गये). ‘सीताञ्च’ लगा अरे...! ये नरक में (है). वहां गये. शरीर को उठाया तो मछाद्गुःभ (पाया). समज ? अरे...! देव ! हमारे कर्म हम भोगते हैं, तुम चले जाओ. हम यहां से निकल नहीं सकते, क्या करे ? ‘सीताञ्च’ सोलहवें स्वर्ग में देव (हुआ है). वहां से गये. ‘लक्ष्मणञ्च’ को नरक की पीडा.. ओ..डो...! शरीर को उठाया तो उठे नहीं, टुकडा डो जाये. पीडा.. पीडा.. पीडा.. ‘लक्ष्मण’ कडते हैं, हे देव ! तुम तुम्हारे स्थान में जाओ. हमारे कर्म हम अकेले भोगते हैं. आडा..डा...! समज में आया ? ‘रावण’ भविष्य में तीर्थंकर होनेवाले हैं. ‘सीताञ्च’ उनके गणधर होनेवाले हैं. वर्तमान में ‘सीताञ्च’ स्वर्ग में, ‘रावण’ नर्क में. ये परिणाम की विचित्रता ! ‘लक्ष्मण’ भी आगिर में तीर्थंकर होनेवाले हैं. समज में आया ? ओ..डो..डो...!

कडते हैं, अपना स्वरूप भूलकर जितना विकार हुआ, उस विकार का बंध हुआ, बंध के संयोग में अपने अकेले आत्मा ने भोगा. किसी का सडारा कुछ है नहीं. ‘अपने स्वार्थ के सगे हैं.’ समज में आया ? ‘सब स्वार्थ के सगे हैं.’ वड भी स्वार्थ का सगा है और तु भी स्वार्थ का सगा है. तेरा स्वार्थ था तब तक तुने किया, उसका स्वार्थ सधता है तब तक वड करता है. सब अपने-अपने कारण से है.

‘जव का सदा अपने स्वरूप से अपना अेकत्व...’ देजो ! अपने स्वभाव से आत्मा अेकत्व है. विकार और पर से तो आत्मा पृथक् डी है. अभी. कहां बैठे ?

भगवान् चैतन्यज्योत्. 'तं एयत्तविहत्तं दाएहं अप्पणो सविहवेण।' 'कुंदकुंदार्यार्यद्वे' कडा है ना ? अरे...! जवो ! तुम तुम्हारा स्वभाव, शुद्ध आनंद, ज्ञान स्वभाव से अकेल्व है और पुण्य-पाप, शरीर से पृथक् है, ऐसा बात तुम को कहुंगा. आडा...डा...! द्विगंबर संत 'कुंदकुंदार्यार्य' मडाराज संवत् ४८ में हुअे. भगवान् के पास गये और आकर कडते हैं, अडा...! जवो ! 'तं एयत्तविहत्तं दाएहं अप्पणो सविहवेण।' अपना निज वैभव से, अपने अंतर निज बोध से मैं अपना अकेल्व स्वभाव, परम शुद्ध स्वभाव से आत्मा अकेल्व है और विकार, पुण्य-पाप, शरीर, कर्म से आत्मा पृथक् है, वडी बताउंगा. वड कभी सुना नहीं. अनंतकाल में वड बात तुने सुनी नहीं और ऐसा अनंतकाल में अके समय भी तुने भेदज्ञान किया नहीं. लैया ! कैसा ध्यान करना ?

अपना शुद्ध स्वरूप, अपना आत्मा, अपना आत्मा, निज-अपना ज्ञान, दर्शन, अनंत गुण स्वभाव से अकेल्व है, अभेद है. अपने अनंत गुण से आत्मा-गुणी अभेद है. समज में आया ? और पुण्य-पाप, शुभ-अशुभभाव, शरीर, कर्म से भगवान् आत्मा पृथक् नाम भिन्न है. ऐसी अंतर में अकाग्रता करना उसका नाम शांति और धर्म है. आडा...डा...! कभी भेदज्ञान किया नहीं. मैं पुण्य-पाप से भिन्न, मेरे स्वभाव से अभिन्न, शरीर से भिन्न, मेरे आत्मदर्शन से मैं अभिन्न (हुं), ऐसा स्व-पर का विवेक कभी किया नहीं. समज में आया ?

'जव का सदा अपने स्वरूप से अकेल्व और पर से विभक्तपना है; इसलिये वड स्वयं डी अपना डित अथवा अडित कर सकता है...' अपना अडित और डित अपने से डोता है, पर से डित-अडित कभी डोता नहीं. शरीर से नहीं, कर्म से नहीं, पर से डित-अडित कभी डोता नहीं. अपने अमान से अडित और अपने मान से डित (डोता है). समज में आया ? 'पर का कुण्ड नहीं कर सकता...' पर का डित-अडित कर सकता नहीं. 'इसलिये जव जो भी शुभ या अशुभ भाव करता है उनका इल (आकुलता) वड स्वयं अकेला डी भोगता है,...' यडां तो कडते हैं कि, शुभकर्म का इल भी आकुलता और अशुभकर्म का इल भी आकुलता है. पुण्य करे तो भी उसके इल में पैसा-धूल मिल, स्वर्ग मिले तो भी वडां आकुलता है.

सुभ कहां धूल में है ? दो-पांच-पचीस लाख मिले उसमें सुभ है कि नहीं ? कल्पना करता है, मूढ ! सुभ वहां कहां से आया ? कैसे में सुभ कहां ? वह तो जड है और पूर्व के शुभकर्म का फल है. उस पर लक्ष्य करता है वह तो आकुलता है. समज में आया ? अपना आनंदमूर्ति भगवान, उसका कभी लक्ष्य किया नहीं तो उसे अकेली आकुलता ही भोगनी पड़ी.

मुमुक्षु :- आकुलता-आकुलता में ईर्क है ?

उत्तर :- आकुलता आकुलता एक जाति की है, कोई तीव्र-मंद हो उसमें क्या है ? वह भी अग्नि है. कोई जवाला अधिक जलती है, कोई थोड़ी जलती है.

‘उसमें अन्य कोई-स्त्री, पुत्र, मित्रादि सहायक नहीं हो सकते, क्योंकि वे सब पर पदार्थ हैं और वे सब पदार्थ जोव को ज्ञेयमात्र है,...’ वास्तव में तो भगवानआत्मा अपने ज्ञाता-दृष्टा स्वभाव की दृष्टि में पुष्य-पाप और शरीर, वाणी, स्त्री, कुटुंब सब ज्ञान के ज्ञेय हैं, जानने की चीज है, अपनी चीज नहीं. समज में आया ? एकसौ मकान हो, मकान, एक शरीर में.. शरीर कलते हैं ? क्या कलते हैं ? गली (में) सौ मकान है. देखनेवाला देखे कि सौ मकान है. लेकिन जहां उसका रहने का मकान है (उसे देखता है तो लगता है), यह मेरा. लेकिन कहां से आ गया तेरा ? वास्तव में तो सौ मकान हैं (उन्हें) आत्मा देखता है कि ये सौ हैं, बस ! मैं जाननेवाला हूँ. जाननेवाले के छोड़कर, यह मेरा (ऐसा एकत्व करता है). लेकिन तेरा कहां से आया ? वह तो जानने की चीज आयी. जैसे ८८ मकान है वैसा वह मकान है.

मुमुक्षु :- .. तिजोरी...

उत्तर :- तिजोरी किसके बाप की ? तिजोरी जड है, पैसा पर है. आहा..हा..!

मुमुक्षु :- .. नाम...

उत्तर :- नाम तो जड का नाम है, आत्मा का नाम वहां है ? वह तो परमाशु का अक्षर है, वह भी ज्ञान का ज्ञेय है. ओ..ँ..! २२ मजले को करनेवाला. वह तो जड है. तेरा कहां से आया ? यह ज्ञान जानता है. जैसे सारी दुनिया, ‘भुंभई’ देखता है, ज्ञान में पूरा ‘भुंभई’ दिखता है कि नहीं ? जैसे ‘भुंभई’ का वह मकान

जिसमें रहता है वह भी देखने की चीज हुई. मेरी कहां से आई ?

मुमुक्षु :- वहां तो सोता है.

उत्तर :- सोता कहां है ? सो सकता नहीं. अपने क्षेत्र में है, परक्षेत्र में तो जाता नहीं. आंखें..हां...! ५० लडके डो, ५० लडके. देखे. उसका जहां देखे तो (लगे) यह मेरा. लेकिन मेरा कहां से आया ? वह तो ज्ञान में शेष है. उसका आत्मा और जड का शरीर. इसका कहां है ? आत्मा का है ? भाई ! कपडा देखे, उसके जैसा कपडा देखे. कपडा तो सौ, पचास, पांचसौ पडे हैं. ये कपडा मेरा. ये मेरी धोती आया कहां से ? समज में आया ? स्त्री की पहनने की साडी. ५० (साडी) डो. ये मेरी, ये मेरी.

मुमुक्षु :- ...

उत्तर :- लेकिन है तो किसी की चीज है, अपनी तो है नहीं. है तो पर, मेरा कहां से आया ? जैसे शरीर. सब का शरीर देखता है, वैसे यह शरीर देखता है. (दूसरे) शरीर, शरीर, शरीर है वैसे यह शरीर है. इसे देखता है, आत्मा देखता है कि यह है, यह है. उसमें यह शरीर मेरा आया कहां से ? यहां तो ऐसा कहते हैं. समज में आया ?

मुमुक्षु :- ...

उत्तर :- कहां जाये ? अपने स्वरूप की दृष्टि करे और अपने में अकाशता डो वह करना है, दूसरा क्या करना है ? कर क्या सकता है ? पर का क्या कर सकता है ? व्यापार-धंधे की क्रिया तो पर है, जड है. दुकान पर बैठकर दुकान की व्यवस्था चला सकता है ? नौकरयाकर तो परपदार्थ है. कपडे, गडने पर हैं. पर की अवस्था पर से होती है, क्या आत्मा से होती है ? बहुत सयाना आदमी डो, डोशियार (डो तो) दुकान की लगाम डाय में रहता है. डमारी लगाम (है). धूल में नहीं है. लगाम का अर्थ तेरी ममता. पर चीज कहां तेरे में घूस गई है ? पर चीज में तुम क्या कर सकते डो ? समज में आया ? आंखें..हां...! 'सब पदार्थ जोव को शेषमात्र है,...' उसका अर्थ आया, डं !

‘ँसललये वे वलसुतव डें शुक के सगे-सडुडुडुी है डी नडुी;...’ सुुी डुी शुकन कल (शुेय है). आतुडल शुकन है, वड शुेय है-शुकननेललडक है. शुकननेललडकडें से अडलकडनल कडलं से आडल ? डूसरल कडलं से आडल कल, डड डेरल ? वड डेरल डड है, ऐसल कडते हैं. सडश डें आडल ? आडल..डल...! ‘तथलडल अशुकनल शुक उनुं अडनल डलनकर डुःडुी डुीतल है. डर के डवलर अडनल डलल-डूरल डुीनल डलनकर...’ डर के डवलर अडनल डलल-डूरल डलनकर. उसके डवलर डेरल डरलड डुी गडल, उसके डवलर डेरल डलल डुआ. वड तुी रलग-दुष डुआ, रलग-दुष कलडल, डूसरल तुी कुष डुआ नडुी.

‘डर के डवलर अडनल डलल-डूरल डुीनल डलनकर डर के सलथ कर्तुतुव-डडतुव कल अडलकर डलनल है;...’ डें डर कल अडलकर करनेवलल और वड डेरल. डें करनेवलल और वड डेरल. ऐसे कर्तल (और) डडतल करतल है, डूसरी तुी कुष है नडुी. आडल..डल...! ‘वड अडनल डूल से अकेलल डुःडुी डुीतल है.’ अडनल सुवडुडु शुकनसुवडुडु डगवलन, ससुडुडुडुडुडुडुडु डुीतनुडु डडतुकर (है). डुीतनुडु डडतुकर सड डुीश कुी शुकने. कुीश डुीश कुी शुकने डलनल रहे नडुी. सडकुी शुकने ऐसल सुवलडलव (है), उसडें डड डुीश डेरल, ऐसल कडलं से ललडल ? डडलं ऐसल कडते हैं. सडश डें आडल ? शुकनल कुी ऐसल डुीश डलडतुी है, उनकुी सुुी डुी डुीतुी है, अंतर डें शुकनते हैं कल, डड डेरल डुीश है नडुी. डललकुल डेरल डुीश नडुी. डलतुर थुीडल आसकुकुत कल रलग है तुी लकुष शलतल है तुी सडशते हैं कल, डड रलग डुी डलड है. सडश डें आडल ?

संसलर डें रहनेडर डुी सडुडुडुडुडुडुडु शुकनल डडुी ॡॡ-ॡॡ डुीशर सुुी के वुंड डें डुी. (कुर डुी शुकनते हैं कल), डडलरल कुीश नडुी. डडलरल है वड डडलरे डलस है. डडसे डूर है वड डुीश डडलरी नडुी और डड ँस डूर डुीश डें कडुी आडे नडुी. आडल..डल...! ँसकल नलड सडुडुडुडुडुडुडुडु है. डुीडल ! आडल..डल...! ओ..डुी...! आडके डलस तुी डुीतर है. ँसडें ‘डुीतर’ शडुडु आडल थल. लेकलन उन डुीनलं डें डुीतर नडुी थुी. ँस ओर डुीतरगलडी है, डूल डें डुी डुीतरगलडी नडुी. डडले डलथुी थुी. डलथुी, अशुडु-डुीडल. डगवलन ! वड तुी डरदुरवुडु है नल ! डुरडु ! वड तुी डर आतुडल है, शरीर शडु है, उसडें डेरल कडलं से आडल ? डेरल डलड डडी है ? ँसडें रशुडुडु डलरल है ? डेरल डुी तुी तुश से डूर कडुी शुकने ? डेरल डुी तुी तुश से डूर न शुकने. डेरल है

વહ તુજ સે દૂર નહીં હૈ, વહ આત્મા કા આનંદ, જ્ઞાન આત્મા મેં હૈ, વહ તુજ સે દૂર નહીં. માલૂમ નહીં, માલૂમ નહીં.

‘સંસાર મેં ઔર મોક્ષ મેં યહ જીવ અકેલા હી હૈ-ઐસા જાનકર...’ એકત્વ (ભાવના) હૈ ના ? ઉસ અપેક્ષા સે લેતે હૈં. ‘સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નિજ શુદ્ધાત્મા કે સાથ હી સદૈવ અપના એકત્વ માનકર...’ અપને શુદ્ધાત્મા કે સાથ હી સદૈવ એકત્વ માનકર ‘અપની નિશ્ચયપરિણતિ દ્વારા...’ ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદમૂર્તિ મેં હૂં, પુણ્ય-પાપ કા વિકલ્પ ભી મેરા નહીં. હોતા હૈ, આસક્તિ હૈ, દોષ હૈ. દોષ મેરી નિર્દોષ દશા સે ભિન્ન હૈ. ઐસે અપને શુદ્ધ સ્વભાવ કી એકત્વ પરિણતિ-પર્યાય કે દ્વારા ‘શુદ્ધ એકત્વ કી વૃદ્ધિ કરતા હૈ, યહ એકત્વ ભાવના હૈ.’ ઉસકા નામ ભગવાન એકત્વ ભાવના કહતે હૈં

૫-અન્યત્વ ભાવના

જલ-પય જ્યોં જિય-તન મેલા, પૈ ભિન્ન ભિન્ન નહિં ભેલા;
તો પ્રગટ જીદે ધન-ધામા, ક્યોં હૈ ઇક મિલિ સુત-રામા. ૭.

અન્વયાર્થ :- (જિયન્તન) જીવ અને શરીર (જલ-પય જ્યોં) પાણી અને દૂધની જેમ (મેલા) મળેલા છે (પૈ) તોપણ (ભેલા) ભેગાં-એકરૂપ (નહિં) નથી, (ભિન્ન ભિન્ન) જુદાં-જુદાં છે; (તો) તો પછી (પ્રગટ) બહારમાં પ્રગટરૂપથી (જીદે) જુદાં દેખાય છે એવા (ધન) લક્ષ્મી, (ધામા) મકાન, (સુત) પુત્ર અને (રામા) સ્ત્રી વગેરે (મિલિ) મળીને (ઇક) એક (ક્યોં) કેમ (હૈ) હોઈ શકે?

ભાવાર્થ :- જેમ દૂધ અને પાણી એક આકાશ-ક્ષેત્ર મળેલા છે પરંતુ પોતપોતાના ગુણ વગેરેની અપેક્ષાએ બન્ને તદ્દન જુદાં જુદાં છે, તેમ આ જીવ અને શરીર પણ મળેલાં દેખાય છે તોપણ તે બન્ને પોતપોતાના સ્વરૂપાદિની અપેક્ષાએ (સ્વદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવથી) તદ્દન જુદાં જુદાં છે-કદી એક થતાં નથી. જીવ અને શરીર પણ જ્યાં જુદાં-જુદાં છે તો પછી પ્રગટ જુદાં દેખાતાં એવાં ધન, મકાન, બાગ-બગીચા, પુત્ર-પુત્રી અને સ્ત્રી, ગાડી, મોટર વગેરે પોતાની સાથે એક કેવી રીતે હોય ? એટલે

કે પુત્ર, સ્ત્રી વગેરે કોઈપણ વસ્તુ પોતાની નથી. એમ સર્વ પર પદાર્થોને પોતાનાથી ભિન્ન જાણી સ્વસન્મુખતાપૂર્વક સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ વીતરાગતાની વૃદ્ધિ કરે છે તે અન્યત્વ ભાવના છે.

અબ અન્યત્વ ભાવના.

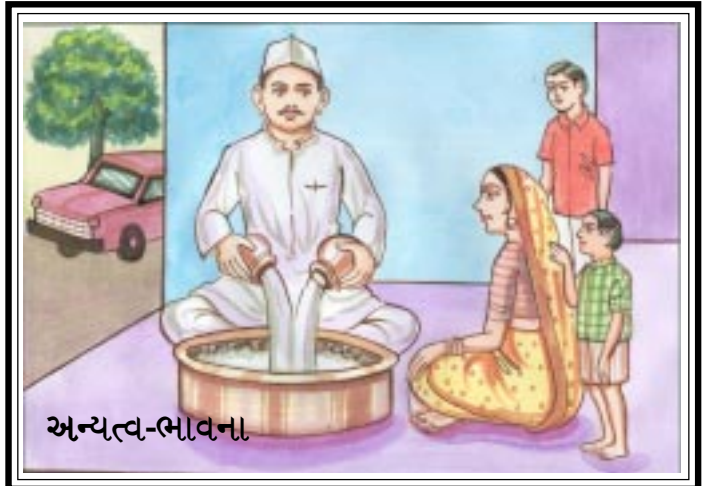
જલ-પય જ્યોં જિય-તન મેલા, પૈ ભિન્ન ભિન્ન નહિં ભેલા;

તો પ્રગટ જીદે ધન-ધામા, ક્યોં હૈ ઇક મિલિ સુત-રામા. ૭.

આહા..હા..! દેખો ! ચિત્ર ભી હૈ, હાં ! ચિત્ર મેં હૈ દેખો ! પાની ઔર પય. 'જીવ ઔર શરીર પાની ઔર દૂધી કી ભાંતિ મિલે હુએ હૈં...' પાની-જલ ઔર દૂધ. જલ, જલ (હૈ) દૂધ, દૂધ (હૈ). વૈસે યહ શરીર શરીર (હૈ) ઔર આત્મા આત્મા (હૈ). દોનોં ભિન્ન ચીજ હૈં. એક ક્ષેત્ર મેં રહનેવાલી હૈં, પરંતુ ભિન્ન હૈં. જન્મ કે સાથ ઉત્પન્ન હુઆ, આત્મા આયા ઔર સાથ મેં શરીર આયા વહ ભી ભિન્ન હૈ. કહતે હૈં કિ, અપને સે ભિન્ન ચીજ તો બિલકુલ ભિન્ન હી હૈ. આહા..હા...!

'જીવ ઔર શરીર (જલ-પય જ્યોં) પાની ઔર દૂધ કી ભાંતિ મિલે હુએ હૈં તથાપિ એકરૂપ નહીં હૈં...' સમજે ? એકમેક નહીં હૈં, એક નહીં હૈ. '(ભિન્ન-ભિન્ન) પૃથક્-પૃથક્ હૈં...' અન્યત્વ ભાવના

હૈ, અન્યત્વ. પહલે એકત્વ થી, યહ અન્યત્વ હૈ. સ્વભાવ સે એકત્વ હૈ, વિભાવ સે પૃથક્ ભિન્ન હૈ. સમજ મેં આયા ? 'તો ફિર જો બાહ્ય મેં પ્રગટરૂપ સે ભિન્ન પૃથક્ દિખાઈ દેતે હૈં...' પ્રગટરૂપ દિખાઈ દેતા હૈ, યે સ્ત્રી, કુટુંબ, પૈસા, પરિવાર, ધૂલ

અન્યત્વ-ભાવના

बाहर से टिपते हैं. जल और दूध की भांति, यह (शरीर) भिन्न है. यह मिट्टी है, धूल-मिट्टी. भगवान अरूपी चैतन्यघन, आत्मा अरूपी ज्ञानघन, कंद, अरूपी चैतन्यमूर्ति है. अरूपी स्फटिक चैतन्यरत्न. ये रूपी, जड, मिट्टी, धूल (है). दोनों अेक जगड पर है फिर भी भिन्न चीज हैं. प्रगट बाह्य में, प्रगट टिपनेवाला (भिन्न है).

‘लक्ष्मी, (धामा)...’ धाम.. धाम. ‘भकान, पुत्र...’ टेजो उसमें (टिपया) है, डं ! टेजो ! स्त्री और अेक ओर पुत्र को ढडा रभा है. धाम-भकान. समजे ? ‘भकान, पुत्र और (रामा)...’ राम की रामा-स्त्री. स्त्री प्रगट-प्रत्यक्ष भिन्न है, तेरी कडं से आ गई ? कया करें ? ये तो इकीर डो जाये तो अैसा डो. कया कडते हैं ? ‘स्त्री आदि मिलकर अेक कैसे डो सकते हैं ?’ जब ये जल और दूध की भांति शरीर और भगवानआत्मा दोनों भिन्न हैं, बिलकुल निरावा, बिलकुल निरावा. जैसे अेक डीरा अेक डिब्बी में रभा डो तो डिब्बी और डीरा भिन्न हैं. (वैसे) यह (शरीर) डिब्बी-धूल है. उसमें डीरा-भगवान चैतन्य ढडा है, अरूपी भिन्न है. डिब्बी में जब डिब्बी और डीरा भिन्न है, तो बाहर की चीज तो भिन्न डी है. कोई कडता था, अैसा तो इकीर डो जाये तो डो. इकीर डी है, अैसा यडं तो कडते हैं.

अन्यत्व है. आत्मा अपने स्वरूप से अेकत्व है और उसके स्वभाव से अन्यत्व है, अनेरा डी है. आत्मा से राग-द्वेष, शरीर, कर्म अनेरे डी हैं. है डी अनेरे. आड...ड...! मान्यता की ढबर नहीं. श्रद्धा कया है ? समज में आया ? धर्म करो. कया धर्म करे ? चीज कया है समजे बिना कया करना ? मैं आत्मा आत्मराम निजानंद प्रभु अपने शुद्ध स्वभाव से अेकत्व हूं और विकार का भाव, पुण्य-पाप आदि से मैं भिन्न हूं. अैसा अंतर में निर्णय किये बिना स्वभाव की अेकता कभी डोती नहीं और अेकता बिना कभी धर्म डोता नहीं. समज में आया ?

‘जिसप्रकार दूध और पानी आकाश-क्षेत्र में मिले डुअे हैं,...’ आकाश का अेक क्षेत्र है ना ? ‘परन्तु अपने-अपने गुण आदि की अपेक्षा से दोनों बिलकुल भिन्न-भिन्न हैं;...’ जल भिन्न है, दूध भिन्न है. ‘उसीप्रकार यह जिव और शरीर भी

मिले हुआ-अकार टिजाई देते हैं तथापि वे दोनों अपने-अपने स्वरूपादि की अपेक्षा से...' भिन्न हैं. क्योंकि अपना आत्मा अपने द्रव्य-क्षेत्र-काल-भाव में है, शरीर का द्रव्य-क्षेत्र-काल-भाव में है नहीं. ये क्या ? अपना आत्मा, अपना द्रव्य नाम वस्तु, गुण-पर्याय-शक्ति और अवस्था का पिंड भिन्न है. उसकी अवगाहन-चौड़ाई शरीर से भिन्न है. अपनी स्वदृशा भिन्न है. स्व त्रिकाली शक्ति भिन्न है. अपने द्रव्य-क्षेत्र-काल-भाव में आत्मा है, परद्रव्य-क्षेत्र-काल-भाव में आत्मा नहीं है. और पर द्रव्य-क्षेत्र-काल-भाव में आत्मा उसमें नहीं है. आहा...हा...! समझ में आया ?

७स अंगूठी में यह अंगूठी नहीं है. यह अंगूठी पदार्थ है, उसका ७तना क्षेत्र है. उसकी यह वर्तमान अवस्था है. उसकी ७तनी शक्ति है. ७स अंगूठी में यह (अंगूठी) नहीं और (अंगूठी में अंगूठी) नहीं. जैसे आत्मा में देह नहीं और देह में आत्मा नहीं. कब ? अभी. अरे...! अकमेक ऐसा मान रखा है ना !

मुमुक्षु :- ऐसा विचार करने की आदत डी नहीं है.

उत्तर :- आदत नहीं है, अनादि की अज्ञान की आदत डो गई है. मनुष्यपने जन्म लिया, जाना-पीना, कमाना, भोग करना और मर जाना. जाओ, यौरासी में. आहा...हा...!

भाई ! यहां तो 'दौलतरामज्ज' '७ड ढाला' (में) कडते हैं, तेरा स्वद्रव्य-क्षेत्र-काल पर से बिलकुल भिन्न है और उसका-परमाणु का द्रव्य-क्षेत्र-काल-भाव (भिन्न है). यह रजकण-परमाणु द्रव्य है. उसमें वर्षा, गंध गुण हैं. उसकी अवस्था है, उसकी चौड़ाई है वह उसका क्षेत्र है. (दोनों) कभी अक नहीं डोते. जब जव और शरीर भी पृथक्-पृथक् है, 'तो फिर प्रगटरूप से भिन्न टिजाई देनेवाले जैसे मोटरगाडी...' आपकी डाली है, लो ! अ..७..! उसके लडके के पास लाज रूपये की मोटर है. क्या कडते हैं मोटर को ? शेवरलेट. अपने को तो नाम भी नहीं आता. उस दिन सामने आया था ना ? 'भिवंडी.. भिवंडी' ! लाज रूपये की मोटर लेकर आया था. वहां दूसरा भी अक मोटर लेकर आया था. दो आदमी लाज रूपये की मोटर लेकर आये थे. अक कडे, मेरी गाडी में बैठिये, दूसरा कडे, मेरी गाडी में बैठिये. ये बैठ गये, सुन ना ! आहा...हा...! मोटरकार जड की पर्याय है. धन धूल है, मकान धूल का

ढिगला है.

‘ढाग (ढगीया) पुत्र-पुत्री, स्त्री आढि अपने साथ कैसे अकमेक ढो सकते हैं ? अर्थात् स्त्री-पुत्राढि कोई ढी परवस्तु अपनी नहीं है - ँसप्रकार सर्व पढार्थों को अपने से ढिन्न जानकर,...’ ढगवानआत्मा में वस्तु शुद्ध अनंत गुण का पिंड हूँ. औसी दृष्टि स्वसन्मुख करके श्रद्धा-ज्ञान करना ँसका नाम धर्म कढने में आता है. ‘सम्यग्दृष्टि ञव वीतरागता की वृद्धि करता है,...’ अंतर में अकाग्र ढो, पर से पृथक् करके तो शांति की वृद्धि ढोती है और अशांति का नाश ढोता है. ँस ढावना का यह फल है. (विशेष कढेंगे...) (श्रोता :- प्रभाण वयन गुरुदेव !)

૬-અશુચિ ભાવના

પલ રુધિર રાધ મલ થૈલી, કીકસ વસાદિતૈં મૈલી;
નવ દ્વાર બહેં ઘિનકારી, અસ દેહ કરૈ કિમ યારી. ૮.

અન્વયાર્થ :- જે (પલ) માંસ, (રુધિર) લોહી, (રાધ) પરુ અને (મલ) વિષ્ટાની (થૈલી) કોથળી છે; (કીકસ) હાડકાં, (વસાદિતૈં) ચરબી વગેરેથી (મૈલી) અપવિત્ર છે અને જેમાં (ઘિનકારી) ધૃણા-ગ્લાનિ ઉત્પન્ન કરવાવાળાં (નવ દ્વાર) નવ દરવાજા (બહેં) વહે છે (અસ) એવા (દેહ) શરીરમાં (યારી) પ્રેમ-રાગ (કિમ) કેમ (કરૈ) કરાય ?

ભાવાર્થ :- આ શરીર તો માંસ, લોહી, પરુ, વિષ્ટા, વગેરેની કોથળી છે અને હાડકાં, ચરબી વગેરેથી ભરેલ હોવાથી અપવિત્ર છે; તથા નવ દ્વારોથી મેલને બહાર કાઢે છે, એવા શરીરમાં મોહ-રાગ કેમ કરાય ? આ શરીર ઉપરથી તો માખની પાંખ જેવી પાતળી ચામડીથી મઢેલું છે તેથી તે બહારથી સુંદર લાગે છે, પણ જો તેની અંદરની હાલતનો વિચાર કરવામાં આવે તો તેમાં અપવિત્ર વસ્તુઓ ભરી છે. તેથી તેમાં મમતા-અહંકાર કે રાગ નકામો છે.

અહીં શરીરને મલિન બતાવવાનો આશય-ભેદજ્ઞાન દ્વારા શરીરના સ્વરૂપનું જ્ઞાન કરાવી, નિજ પવિત્રપદમાં રુચિ કરાવવાનો છે, પણ શરીર પ્રત્યે દ્વેષ ઉત્પન્ન કરાવવાનો નથી. શરીર તેના સ્વભાવથી જ અશુચિમય છે તો આ ભગવાન આત્મા નિજસ્વભાવથી જ શુદ્ધ અને સદા શુચિમય-પવિત્ર ચૈતન્ય પદાર્થ છે. તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ પોતાના શુદ્ધ આત્માની સન્મુખતા વડે પોતાના પર્યાયમાં શુચિપણાની (પવિત્રતાની) વૃદ્ધી કરે છે તે અશુચિ ભાવના છે.

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ સુદ ૧૨, શુક્રવાર
તા. ૦૪-૩-૧૯૬૬, શ્લોક-૮, ૯, ૧૦. પ્રવચન નંબર-૪૨

અશુચિ ભાવના. પાંચ ભાવના થઈ ગઈ. શું છે આ અધિકાર ? જેને આત્મદર્શન, શ્રદ્ધા, જ્ઞાન થયું છે કે, આ આત્મા અનંત આનંદના સ્વરૂપરૂપ આત્મા છે. એવું ભાન ને શ્રદ્ધા, જ્ઞાન થયું એ આવી બાર ભાવના ભાવે છે. સમજાય છે કાંઈ ?

૧-અનિત્ય ભાવના. હું તો નિત્ય આનંદ છું. આ શરીર આદિ સંયોગ એ બધા ક્ષણિક, અનિત્ય થોડા કાળ રહેનારા છે. મારે ને એને કાંઈ સંબંધ નથી એમ અનિત્ય ભાવના ભાવતાં આત્મા શુદ્ધ નિત્ય ધ્રુવ તરફ સન્મુખ થતાં શુદ્ધિની વૃદ્ધિ થાય.

૨-અશરણ ભાવના. મારું સ્વરૂપ શુદ્ધ ચૈતન્ય એ જ મને શરણ છે, એ સિવાય કોઈ શરણ (નથી). શુભ-અશુભ રાગ પણ શરણ નથી, સ્ત્રી, કુટુંબ, પરિવાર, દેહાદિ કોઈ શરણ નથી. એમ અંતરમાં સ્વભાવ શુદ્ધ ચૈતન્યતત્ત્વ દષ્ટિમાં, જ્ઞાનમાં જેણે લીધું છે એ આવી વારંવાર ભાવના કરે છે. કહો, સમજાય છે કાંઈ ?

૩-સંસાર ભાવના. ત્રીજી આવી ગઈ ને ? અનંતવાર સંસારમાં રઝળ્યો પણ કોઈએ આત્માને શરણ છે નહિ. એ સંસાર કીધો હતો ને ? ચાર ગતિમાં દુઃખ ભર્યું છે એમ જાણે. આત્માના સ્વરૂપમાં જ આનંદ છે. જુઓ ! આ શરીરે સુખી તે સુખી (સર્વ વાતે).

પૂછતા હતા કાલે. કોણે કહ્યું ? હમણાં બે વાર બોલ્યા. કીધું, કોઈ મૂઠ જીવે - આત્માના વેરીએ એવું લખ્યું લાગે છે. શરીરે સુખી તે સુખી સર્વ વાતે. સમજાણું કાંઈ ? આત્મા આનંદ સ્વરૂપ અતીન્દ્રિય આનંદનું ધામ એ જ સંસારમાં સુખનું કારણ ને શરણ છે. ચાર ગતિ એકલું દુઃખનું જ કારણ છે. સમજાય છે કાંઈ ? નરકની ગતિ હો, મનુષ્યની ગતિ હો, સ્વર્ગની ગતિ હો ચારેય ગતિ દુઃખરૂપ છે. એક આત્મામાં જ આનંદ છે, બીજે ક્યાંય આનંદ નથી. સમજાય છે કાંઈ ? પછી કહ્યું,

૪-એકત્વ ભાવના. આત્મા પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવથી એકત્વ - એકલો છે. એકત્વમાં કોઈ પર ચીજ એની સાથે સંબંધમાં નથી. આત્મા શુદ્ધ જ્ઞાનાનંદમૂર્તિ એ જ પોતાના સ્વભાવથી એકત્વ છે અને પૃથકત્વ (અર્થાત્) પુણ્ય-પાપ અને રાગાદિ, એ આત્મા પૃથક છે એમ જ્ઞાની-ધર્મી પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપની દૃષ્ટિ રાખીને આવી ભાવના ભાવે છે. સમજાય છે કાંઈ ?

૫-અન્યત્વ ભાવના. જેમ પાણી અને દૂધ જુદાં-જુદાં છે, બે એક નથી. એમ શરીર ને આત્મા બે એક નથી, તદ્દન જુદાં છે. દૂધ તે દૂધ છે અને પાણી તે પાણી છે. એમ આત્મા આનંદસ્વરૂપ તે દૂધ સમાન છે, શરીરાદિ એ જડ પાણી સમાન છે. બે તદ્દન જુદી ચીજ છે, એમ ધર્મી જીવે વારંવાર અંતર ભાવના કરવી.

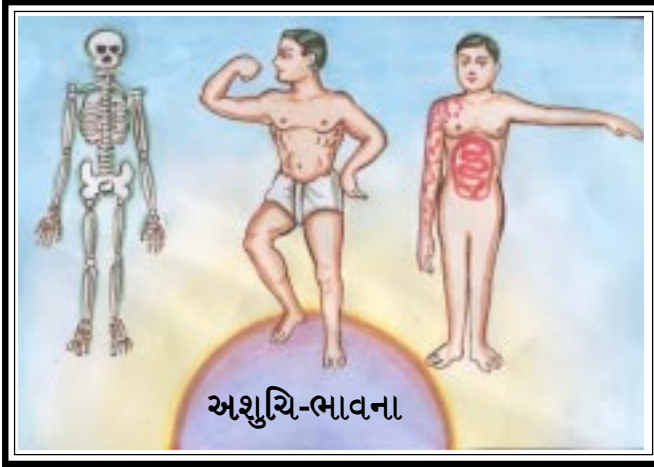
૬-અશુચિ ભાવના છટ્ટી આજ આવી છે. ‘પલ સધિર રાધ મલ થૈલી, કીકસ વસાદિતૈં મૈલી;’ આ શરીર, આ શરીર કેવું છે એની ભાવનાની વાત કરે છે. શરીરથી રહિત ભગવાનઆત્મા અતીન્દ્રિય આનંદની થેલી છે. આત્મા અતીન્દ્રિય આનંદની થેલી છે. આ શરીર મળ, મૂત્રની થેલી છે. આહા...! શરીરને સંભળાવે છે ને ઈ ? કોને સંભળાવે છે આ ? આત્માને સંભળાવે છે કે, તું આવો છો ને શરીર આવું છે એ તું જાણ. શરીરને જડને ક્યાં ભાન છે. આ તો માટી છે, જડ છે.

પલ રુધિર રાધ મલ શૈલી, કીકસ વસાદિતૈં મૈલી;

નવ દાર બહેં ઘિનકારીં, અસ દૈહ કરૈ કિમ યારી. ૮.

પહેલું જ આવ્યું, આ તમે માડ્યું છે એનું. અન્વયાર્થ :- આ શરીર 'માંસ, લોહી, પરુ અને વિષ્ટાની કોથળી છે.' અને આ એક સંચો એવો છે કે, ગમે એ ચીજ એમાં નાખો કે વિષ્ટા ઉત્પન્ન કરાવે એવો આ સંચો છે. એવો દુનિયામાં બીજો કોઈ સંચો એવો ન હોય. બરાબર છે ? ચાર શેર ઘીનો પાયેલો મેસુબ ખાવ, આઠ કલાકે વિષ્ટા થાય એવો આ એક સંચો છે. બીજામાં એકદમ વિષ્ટા નહિ થઈ જાય. એવું આ શરીર 'માંસ, લોહી, પરુ અને વિષ્ટાની કોથળી છે.'

જુઓ ! આ દેખાવ આપ્યો છે ને પહેલા ? જુઓ ! આ હાડકા એકલા હાડકા, શરીરમાં એકલા આ હાડકાં દેખો. પછી માથે આ બધી ચરબી છે. માથે ચરબી ભરેલી (છે), અંદર હાડકાં એકલા. જુદાં હાડકા, એમાં ચરબીના, માંસના લોચા ભર્યા છે એમાં જુઓ ! અંદરમાં બધું બતાવ્યું છે કાંઈક આંતરડા

ને એવું અને આંતરડા ને આ બધું. ભગવાનઆત્મા એ શરીરથી (ભિન્ન) તદ્દન અરૂપી ચૈતન્ય સ્ફટિક રત્ન, એ ચૈતન્ય સ્ફટિક રત્ન તદ્દન નિરાળો છે. કહો, સમજાય છે કાંઈ ?

માંસ, લોહી, પરુ એ વિષ્ટાની કોથળી અને વિષ્ટાને ઉત્પન્ન કરનારો સંચો. એને માટે દુર્લભ કલ્પો છે ? કહે છે કે, આ ધર્મ સમજવાનું આ નિમિત્તરૂપ કારણ છે. હવે ધર્મ સમજ તો એને દુર્લભ કહેવામાં આવે. ('શ્રીમદ્જી'એ) ન કહ્યું ? 'તોયે અરે ભવચક્રનો આંટો નહિ એક્કે ટળ્યો.' એ દુર્લભ કલ્પો. આવું મનુષ્યપણું મળ્યું અને ભવનો ચક્રનો આંટો ન ટળે તો શું તે કર્યું ? સમજાણું કાંઈ ? કોઈક આવ્યું હતું

ખરું, કો'ક હિન્દી હતું, ઘોડાગાડીમાં કો'ક આવ્યું હતું. કહો સમજાણું આમાં? હમણાં તો હિન્દી દરરોજ આવે છે.

હાડકાં, જુઓ ! આ હાડકાં. એકલા હાડકાંનો માળો. આ ચરબી કાઢી નાખો (તો) એકલા હાડકાંનો માળો. આમ દેખો, થૂંકવા ઊભો ન રહે એવું આ દેખાય છે, જુઓ ! કાણું, હાડકાંનું કાણું આ.

‘હાડકાં, (વસાદિતૈ) ચરબી...’ આ ચરબી ભરી છે માથે આ બધી, આ ચરબી છે માથે આ બધી. અંદર હાડકાં, આ ચરબી. અને એક ચામડી શેરડીની ઉપરની છોળ જેટલી આ ચામડી માથે લપેટી ગાર કરેલી છે. ગાર કહતે હૈં ? આ લપેટી (છે). એક માંખીના ટાંગા જેટલો પાતળો, ટાંગા નહિ પાંખ, આ કાઢી નાખો (તો) થૂંકવા ન ઊભો રહે એવું આ શરીર છે. હવે એ શરીરે સુખી તો સુખી સર્વ વાતે મૂઢ છે, મૂઢ છે કે નહિ ?

મુમુક્ષુ :- તો પછી સુખી કઈ રીતે થાય ?

ઉત્તર :- સુખી તો આત્માએ સુખી તે સુખી સર્વ વાતે. એ આવશે, સંવરમાં આવશે, જુઓ ! સમજાણું કાંઈ ? ઓહો...! જેની નજરું કરતાં ન્યાલ થાય એવી નિધિ આત્મા, એની કિંમત ન મળે. જેને યાદ કરતા જેના સ્મરણમાં સ્વભાવ યાદ આવતા સ્વભાવની શાંતિ પ્રાપ્ત થાય એવો આત્મા (છે). ઓહો...હો...! એમાં અનંતી શાંતિ પડી છે, અનંતો આનંદ પડ્યો છે, એકલા અનંત આનંદની જ એ ખાણ છે. જેને યાદ કરતા માત્ર વિકાર ભૂલીને સ્વભાવ યાદ આવે એવી શાંતિનું સ્થળ, એને ભૂલીને આ દેહ સુખનું કારણ (માને). મૂઢના કાંઈ ગામ જુદાં વસતા હશે?

મુમુક્ષુ :- ... નગ્નપણું તે એટલે...

ઉત્તર :- નગ્ન બહારથી કે અંદરથી ?

મુમુક્ષુ :- ... આવી જશે...

ઉત્તર :- આવી જશે એની મેળે. ઈ જ કહે છે કે, અંદરના આનંદકંદના અનુભવની દૃષ્ટિ વિના તારા શરીરની અશુચિનું જ્ઞાન કરનારો જાણ્યા વિના અશુચિ છે એમ જાણશે કોણ ? એકલા નગ્ન થઈને મરી ગયો અનંત વાર. સમજાણું કાંઈ ? ઈ આવશે,

આ પછી આસ્રવ ભાવનામાં એ વાત આવશે. શુભ-અશુભભાવ અનંત વાર કર્યા, અનંત વાર કર્યા. એ આસ્રવ ભાવ છે, એ આત્મભાવ નથી. આહા...હા...!

લોઢાની ખાણ ખોદવાની મરજી, જોડે સોનાની ખાણ ખોદવાની નજર કરવાની ય વખત ન મળે એને. એમ આ માંસ, હાડકાં, ચરબી ભરેલું તત્ત્વ (છે). જો એને જુદાં જુદાં કરો, એક તપેલામાં નાખો એના હાડકાં, એકમાં નાખો એના આંતરડા, એકમાં નાખો એનું લોહી ને એકમાં નાખો એનું માંસ, એમાંથી જુદાં પાડીને (નાખો). ભાઈ ! અને એકમાં આ ઉપરની ઉતરેલી જુદી ચામડી નાખો. આહા...હા...!

ભગવાનઆત્મા ! એક બાજુ આમ નજર કરે તો શાંતિ, બીજી બાજુ નજર કર તો આનંદ, ત્રીજી બાજુ નજર કર તો અનંત બેહદ વીર્ય, એવો ભગવાન જેના આત્મામાં પોતાનો સ્વભાવ છે. સમજાય છે ? એવું શુચિ પવિત્ર સ્વરૂપ છે. આ અશુચિ છે, આ અશુચિ છે, ભગવાન શુચિ છે. આવે છે ને ૭૨ ગાથામાં ? ‘સમયસાર’ ૭૨ ગાથા. અશુચિ, જડ અને દુઃખકારી. ભગવાન શુચિ, સુખકારી અને ચૈતન્ય. આહા...હા...! એવો પણ એવો અને એવી લગનીની લગન લગાડી દીધી ને જાણે કે, આ દેહ એ જ હું ને એમાંથી જાણે જુદો તો કાંઈ હું છું નહિ. આને ઠીક તો મને ઠીક. દુશ્મનને ઠીક તો મને ઠીક. આ નગ્ન તો આત્માને લાભ.

આ મૂઢ નો’તો કહેતો ? પેલો રાજા નહિ ? આ ‘રતલામ’નો. ખુરશીએ કોણ બેસે ? ભગવાનઆત્મા અંદર અરૂપી છે. પોતાના અસંખ્ય પ્રદેશમાં બિરાજમાન છે એ કોઈ ખુરશી ને કોઈ શરીરના રજકણનેય અડતો નથી. આહા...હા...! ‘રતલામ’ના દરબારને તાવ આવે તો એને એમ ન કહેવાય કે, સાહેબ આપને તાવ આવ્યો. આપના દુશ્મને તાવ આવ્યો છે, વૈદને બોલાવશું ? સુના થા ના ? પહેલે કહા થા. ‘રતલામ’ અભી તો છોટા રાજ હે, દસ લાખ, દસ લાખની ઊપજ, માંડ સાધારણ. પણ એ એવા માનના પોસેલા (કે), એને તાવ આવે (તો) ડોકટરોએ, બીજાએ, દિવાનોએ એમ ન કહેવાય કે, સાહેબ આપને તાવ આવ્યો છે તો વૈદને બોલાવશું ? આપના દુશ્મનને તાવ આવ્યો છે વૈદને બોલાવશું ? આહા...હા...! વાત એની સાચી. પણ ઈ એને ખબર નથી. આ ચૈતન્ય ને આ જડ શરીર બેય દુશ્મન ભિન્ન છે. બે પરસ્પર (ભિન્ન-ભિન્ન છે).

આ ચૈતન્ય ને આ અચેતન, આ આનંદ ને આ દુઃખનું નિમિત્ત. હાડકાં, માંસથી ભરેલું (શરીર), ભગવાન અનંત શાંતિથી ભરેલો. તદ્દન વિરુદ્ધ બે વાત છે. આહા..હા..! પણ કોણ ભાવના ભાવે ? જે શુચિ સ્વરૂપ ભગવાન પવિત્ર ધામ આત્મા અને ચૈતન્યમૂર્તિ ને આનંદનું ધામ એમ જેને અંતરમાં, અચિમાં, દષ્ટિમાં પોષાણમાં પેટું છે અંદર. સમજાય છે ? જ્યારે જ્યારે વિકલ્પથી વિચાર કરે અહો..! આ આત્મા શુદ્ધ જ્ઞાનઘન આનંદસ્વરૂપ અનંત અનંત બેહદ ચૈતન્ય સ્વભાવના અવિનાભાવી ગુણોથી ભરેલું તત્ત્વ છે. એવા તત્ત્વમાં શુચિપણું જ ભરેલું છે. આ તત્ત્વમાં એકલું અશુચિ ભરેલું છે. આ..હા..! કહો, સમજાણું કાંઈ ?

‘હાડકાં, (વસાદિતૈ) ચરબી વગેરેથી અપવિત્ર છે અને જેમાં ઘૃણા-ગ્લાનિ ઉત્પન્ન કરવાવાળાં નવ દરવાજા...’ નવ દ્વારમાંથી મેલ ઝરે છે. ભગવાનના અસંખ્ય પ્રદેશમાંથી આનંદ ઝરે એવો આત્મા (છે). અસંખ્ય પ્રદેશનું ધામ, અનંત ગુણનું સ્થાન, અસંખ્ય પ્રદેશે શાંતિ... શાંતિ... શાંતિ... શાંતિ... શાંતિના ઝરણા ઝરે એવો એ આત્મા અને આ નવ દ્વારે મેલ ઝરે. સમજાણું કાંઈ ? બે આંખ છે ને ? બે કાન, નાક, એક નાકના બે છિદ્ર, એક મોઢું અને પેશાબ ને ઝાડા ને આ છિદ્રો એવા નવ છિદ્રથી મેલ ઝરે છે. ભગવાનઆત્મા અસંખ્ય પ્રદેશી પ્રભુ, જેના એક એક પ્રદેશમાં અનંત અનંત બેહદ અચિંત્ય અપરિમિત શાંતિથી ભરેલું તત્ત્વ છે. જેની નજરું કરતાં, જેની નજરું કરતાં ન્યાલ થાય. સમજાણું કાંઈ ? એ નજર ન મળે. આહા..હા..! એવી ચીજને ન જોતાં, એની ભાવના ન કરતાં આ એકલા શરીર મારું એને (પોતાનું) કરે છે (એ) મૂઢ છે. આ અશુચિ ભાવના કરવામાં શરીર ઉપર દ્વેષ નથી. સમજાણું કાંઈ ? દ્વેષ માટે નથી, જ્ઞાન કરવા માટે છે કે, હું આત્મા આનંદથી ભરેલો સત્ પદાર્થ છું. સમજાય છે કાંઈ ? શરીરમાં ‘નવ દરવાજા વહે છે...’ સમજાણું કાંઈ ?

‘એવા શરીરમાં પ્રેમ-રાગ કેમ કરાય ?’ અરે...! યારી કેમ કરે છે ? જુઓ ! આ ગ્રંથકાર કહે છે, ભાઈ ! આ શરીર માટીનો પિંડલો, વસા ને ચરબીનું ઘર (છે) એમાં તને પ્રીતિ કેમ થાય છે ? કહો, ભાઈ ! છે એમાં ? જુઓ ! એમાં લખ્યું છે ? છે ? કેમ યારી કરે છે ? અરે...! ભગવાનઆત્મા તું. તારા ઘરની વાતું કરતા કેવળી પૂરી ન કહે એવી તારી ચીજ અને એનો તને પ્રેમ નથી અને આ ધૂળનો પ્રેમ છે,

ભાઈ ! ક્યા રસ્તે તારે જાવું છે ? સમજાય છે કાંઈ ? જ્યાં વીંછી ને સર્પો જ્યાં પડ્યા છે એ રસ્તે જઈને ડંખાવું છે તારે ? શું કરવું છે ? આહા..હા..!

ભગવાનઆત્મા, જેમાં એકાગ્ર થવામાં કોઈનો આધાર, શરણ જરૂર નથી. શરીર નીરોગી હોય, મન ઠીક હોય, વાણી ઠીક હોય, શરીર આમ બેઠું હોય, એને કોઈની જરૂર નથી. એવો ભગવાનઆત્મા એની શ્રદ્ધાના, જ્ઞાનની ભાવના ન કરતા કહે છે કે, એકલા શરીરનો પ્રેમ કરીને પડ્યો છો. ભાઈ ! એ પ્રીતિ છોડ. કેમ પ્રીતિ કરે છે ? એમ છે ને ?

ભાવાર્થ :- ‘આ શરીર તો માંસ, લોહી, પરુ, વિષ્ટા વિગેરેની કોથળી છે...’ આહા..હા..! જાણે માંસના લોચાને કટકા દઈએ, બટકા ભરી લઈએ, તેમાંથી શું કરીએ ? ચૂસીએ ? આહા..હા..! ભાઈ ! આ તો હાડકાં, માંસ, વિષ્ટા ચુસવાનું છે. કહે છે, ‘અપવિત્ર છે; તથા નવ દ્વારોથી મેલને બહાર કાઢે છે, એવા શરીરમાં મોહ-રાગ કેમ કરાય ?’ ભાઈ ! એની રુચિ કેમ કરાય ? સમજાય છે ? અને રુચિ કર્યા પછી આસક્તિ પણ કેમ કરાય ? સમજાય છે કાંઈ ?

‘આ શરીર ઉપરથી તો માખની પાંખ જેવી પાતળી ચામડીથી મઢેલું છે...’ એકલી ચામડી કરીને શરીર ઊભુ રાખે. આમ રૂપાળું લાગે એલા ... સમજાણું કાંઈ ? સોનાના પાંદડા નથી આવતા ? શું કહેવાય ? વરખ, વરખ. હાડકાં ઊભા રાખીને સોનાનો વરખ લગાડ્યો હોય. આ કોથળી હાડકાં કાઢીને નાખ્યાં હોય ને એના ઉપર સોનાનો વર્ક લગાડ્યો હોય. સમજાણું કાંઈ ? એમ આ સોનાનો વરખ ને ચામડી વળગાડી છે અંદરમાં. અંદર તો એકલા હાડકાં, ચામડા છે, ભાઈ ! અંદર ભગવાનઆત્મા અખંડ આનંદનો કંદ શુદ્ધ ચૈતન્યમૂર્તિ છે, એની દૃષ્ટિ કરીને એની ભાવના કર. આમાં છે કાંઈ ? ધૂળેય નથી કાંઈ. આહા..હા..! તો શું હશે આમાં ? ભાઈ ! આઠ આઠ મહિના સુધી આમ પગ ટીંગાડી રાખીને ન્હોતા પડ્યા ? ધૂળમાંય સુખ ન્હોતું. પગ તૂટ્યો તે દિ’ આઠ મહિના આમ (રહ્યા હતા). ધૂળમાંય સુખ નથી. આહા..હા..!

‘તેની અંદરની હાલતનો વિચાર કરવામાં આવે તો તેમાં અપવિત્ર વસ્તુઓ ભરી છે. તેથી તેમાં મમતા-અહંકાર કે રાગ કરવો નકામો છે.’ કામ તારું કાંઈ સરે એવું

નથી, બાપુ ! આહા..હા..! આવો એક ભગવાન તું, તારી વાત કરતા નજરામણું મળે. આહા..! સમજાય છે ? એની પ્રીતિથી વાત સાંભળતા પણ ન્યાલ થાય એવી એ ચીજ (છે). આની માંડી. આ શરીર સારું નથી, હોં ! એ શરીરને દુઃખે દુઃખી હોં! અને શરીરને સુખે સુખી. માળા પણ કેટલી મૂઢતા રગડ... રગડ... રગડ... રગડ (કરવી છે ?) હવે એના ફળ તરીકે વળી પાછા આથી અનંતા ગુણા દુઃખોમાં અવતાર (લેશે). પછી અનંત ગુણા દુઃખોમાં (જાય). એ નરકના દુઃખો ! ભગવાન જાણે ને એ ભોગવે.

એવી ચાર ગતિમાં દુઃખો એણે ભોગવ્યા. ભાન નો મળે, ભાન. વર્તમાન ભાષ્યું ત્યાં થઈ રહ્યું. આને સગવડતા ને મારે નહિ, આને પૈસા ને મારે નહિ, (આને) નીરોગતા કૂદે છે. લોહીથી કૂદે હાંઢડા જેવો ને મારે તો પગ પણ ઊંચો થાતો નથી. (એક મુમુક્ષુ કહેતા), આ બધા નીરોગી, પાપી છે ને આપણે આ નથી તોપણ... આહા..હા..! ઊંધી દષ્ટિ, હવે કોને સારા કહેવા ? શરીરના પાસડા. ન્યાંથી એકાકર થઈને જાશે નરકમાં, જાશે નિગોદમાં ક્યાંય પાછો માણસનો પત્તો અનંતકાળે નહિ ખાય. શેના વખાણ કરે છે તું ? હેં ?

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- હા. અરે..! હરણિયાને મારીને આમ કૂદે. ગોરો. અમારે ન્યાં છે ને ? 'ચમારગામ'. હરણને મારીને કૂદીને પડ્યો ને પેલો, પોતાના ઓલા હોય ને ? આ આમ હાથ નાખીને આમ પાટલુનમાં હાથ નાખીને આમ કૂદ્યો. 'ચમારગામ' નામ છે, હમણા 'નબીરપુર' આપ્યું છે. 'પાલેજ' પાસે છે. આહા..હા..! નરકના નમૂના તો અહીંથી દેખાય છે કે નહિ ? નમૂનો લઈને જાય નરકમાં. ધર્મના નમૂના અહીંથી શાંતિ વેદતા મોક્ષમાં ચાલ્યા જાય. એ નમૂનો લઈને જાય છે, અમથો મફત જાય છે કાંઈ ? સમજાણું કાંઈ ? આહા..!

'અહીં શરીરને મલિન બતાવવાનો આશય-ભેદજ્ઞાન દ્વારા શરીરના સ્વરૂપનું જ્ઞાન કરાવી... જુદું બતાવવું છે. અશુચિ કરીને દ્રેષ કરવો નથી. એ તો સ્વતંત્ર પદાર્થ જગતની ચીજ છે. રજકણો જગતના અહીં આવીને ખડકાણા, ગોઠવાણા છે. એ કાંઈ આત્માના નથી ને આત્માને કારણે આવ્યા પણ નથી. આત્માને કારણે આવ્યા પણ

નથી. આ એની યોગ્યતાને કારણે આ ક્ષેત્રાંતરે પર્યાય પામીને પરિણમી રહ્યા છે. સમજાણું કાંઈ ? આહા..!

‘પણ શરીર પ્રત્યે દ્વેષ ઉત્પન્ન કરાવવાનો નથી. નિજ પવિત્રપદમાં રુચિ કરાવાવનો છે. શરીર તેના સ્વભાવથી જ અશુચિમય છે તો આ ભગવાનઆત્મા નિજસ્વભાવથી જ શુદ્ધ અને સદા શુચિમય-પવિત્ર ચૈતન્ય પદાર્થ છે. તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ...’ સાચી દષ્ટિ જીવ. પેલી ખોટી દષ્ટિ છે. શરીરે ઠીક તે ઠીક, એ મિથ્યાદષ્ટિ છે. સાચી દષ્ટિ જીવ - ભગવાનઆત્મા રાગ અને શરીરથી નિરાળો એવી જેની દષ્ટિ છે એવો ધર્મી ‘પોતાના શુદ્ધ આત્માના સન્મુખતા વડે,...’ સ્વભાવની સન્મુખ વડે ‘પોતાના પર્યાયમાં શુચિપણાની (પવિત્રતાની) વૃદ્ધિ કરે છે તે અશુચિ ભાવના છે.’ હવે આસ્રવ ભાવના, જુઓ !

૭-આસ્રવ ભાવના

જો યોગનકી ચપલાઈ, તાતૈ હૈ આસ્રવ ભાઈ;

આસ્રવ દુખકાર ઘનેરે, બુધિવંત તિન્હૈં નિરવેરે. ૯.

અન્વયાર્થ :- (ભાઈ) હે ભવ્ય જીવ ! (યોગનકી) યોગની (જો) જે (ચપલાઈ) ચંચળતા છે (તાતૈ) તેનાથી (આસ્રવ) આસ્રવ (હૈ) થાય છે, અને (આસ્રવ) તે આસ્રવ (ઘનેરે) ઘણું (દુખકાર) દુઃખ કરનાર છે; માટે (બુધિવંત) સમજદાર (તિન્હૈં) તેને (નિરવેરે) દૂર કરે.

ભાવાર્થ :- વિકારી શુભાશુભ ભાવરૂપ જે અરૂપી અવસ્થા જીવમાં થાય છે તે ભાવઆસ્રવ છે, અને તે સમયે નવીન કર્મયોગ્ય રજકણોનું સ્વયં-સ્વતઃ આવવું (આત્માની સાથે એકક્ષેત્રમાં આગમન થવું) તે દ્રવ્યાસ્રવ છે. [અને તેમાં જીવના અશુદ્ધ પર્યાય નિમિત્તમાત્ર છે.]

પુણ્ય-પાપ બેય આસ્રવ અને બંધના ભેદ છે.

પુણ્ય :- દયા, દાન, ભક્તિ, પૂજા, વ્રત વગેરે શુભ ભાવ સરાગી જીવને હોય છે તે અરૂપી અશુદ્ધ ભાવ છે; અને તે ભાવ-પુણ્ય છે અને તે સમયે નવીન કર્મયોગ્ય

રજકણોનું સ્વયં-સ્વતઃ આવવું (આત્માની સાથે એકક્ષેત્રમાં આગમન થવું) તે દ્રવ્યપુણ્ય છે. [તેમાં જીવના અશુદ્ધ પર્યાયિ નિમિત્તમાત્ર છે.]

પાપ :- હિંસા, અસત્ય, ચોરી, ઇત્યાદિ જે અશુભ ભાવ છે તે ભાવ પાપ છે અને તે સમયે કર્મયોગ્ય પુદ્ગલોનું આગમન થવું તે દ્રવ્યપાપ છે. [તેમાં જીવના અશુદ્ધ પર્યાયિ નિમિત્તમાત્ર છે.]

પરમાર્થથી (ખરેખર-વાસ્તવમાં) પુણ્ય-પાપ (શુભાશુભ ભાવ) આત્માને અહિતકર છે, તથા આત્માની ક્ષણિક અશુદ્ધ અવસ્થા છે. દ્રવ્યપુણ્ય-પાપ તો પર વસ્તુ છે તે કાંઈ આત્માનું હિત-અહિત કરી શકતા નથી. આમ બરાબર નિર્ણય દરેક જ્ઞાની જીવને હોય છે, અને આ પ્રમાણે વિચાર કરી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વદ્રવ્યના આલંબનના બળથી જેટલા અંશે આસ્ત્રવભાવને દૂર કરે છે તેટલા અંશે તેને વીતરાગતાની વૃદ્ધિ થાય છે, તેને આસ્ત્રવ ભાવના કહેવામાં આવે છે.

જો યોગનકી ચપલાઈ, તાતૈ હૈ આસ્રવ ભાઈ;

આસ્રવ દુખકાર ઘનેરે, બુધિવંત તિન્હૈં નિરવેરે. ૯.

જુઓ ! આ એક વિશેષણ આપ્યું. અન્વયાર્થ :- ‘હે ભવ્ય જીવ ! (યોગનકી ચપલાઈ)...’ આ આત્માના પ્રદેશનું કંપન એ નવા આવરણો આવવાનું કારણ (છે). એમાં જેટલા પ્રમાણમાં કષાયના પરિણામ (થાય); કંપન છે એ તો પરમાણું આવવાનું કારણ અને એ કંપનમાં જેટલા પ્રમાણમાં શુભ-અશુભભાવનો કષાય છે એ નવા આસ્રવનું મૂળ કારણ એ છે, મૂળ કારણ એ છે. કંપન છે એ પરમાણુંને આવવાનું નિમિત્ત છે અને એમાં જેટલો કષાયભાવ અહીં છે એટલો પરમાણુમાં સ્થિતિ અને રસ પડે છે. સમજાણું કાંઈ ? નાવમાં જેમ છિદ્ર હોય અને પાણી ભરાય એમ આત્મામાં જેટલા પ્રમાણમાં શુભ અને અશુભભાવનો મેલ છિદ્ર પડ્યું એટલા નવા આવરણો આવે છે. સમજાણું ?

‘ચંચળતા છે તેનાથી આસ્રવ થાય છે,...’ આસ્રવ એટલે એક તો પરિણામે પોતે ભાવઆસ્રવ અને નવા રજકણો આવે તે દ્રવ્ય આસ્રવ. સમજાણું કાંઈ ? શુભ અને

અશુભ કષાયના ભાવ એ ભાવઆસ્રવ, ભાવ મલિન આસ્રવ (છે), એ સ્વરૂપમાં નથી ને પ્રગટ થયા અને એને કારણે નવા રજકણો આવે એમાં સ્થિતિ, રસાદિ પડે એ દ્રવ્યઆસ્રવ (છે). સમજાય છે કાંઈ ?

‘આસ્રવ થાય છે, અને તે આસ્રવ ઘણું દુઃખ કરનાર છે;...’ જુઓ ! એ શુભ અને અશુભભાવ દુઃખના કરનારા છે. બેય. બેય કહ્યું ને ? જુઓને ! શુભ ને અશુભભાવ... ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વરૂપ, એનાથી વિપરીત પુણ્ય-પાપના ભાવ બેય વિકાર આસ્રવ એ પ્રત્યક્ષ વર્તમાન દુઃખરૂપ છે અને એનું બંધન-રજકણો એ પણ ભવિષ્યમાં દુઃખના જ નિમિત્તો છે. સમજાય છે કાંઈ ? તે ‘માટે (બુદ્ધિવંત) સમજદાર...’ મૂઢને શું કહેવું એમ કહે છે. ભાઈ ! તારો સંસારમાં રખડવાનો આરો લાવવો હોય... સમજાય છે ? અને મોક્ષના વારામાં તારે આવવું હોય (તો એને માટે આ વાત છે). એ શુભ-અશુભભાવ દુઃખદાયક છે. એનાથી રહિત ભગવાન શાંતિનું કારણ છે.

‘માટે સમજદાર તેને દૂર કરે !’ શુભ-અશુભભાવને રોકે, શુભ-અશુભભાવને રોકે. શી રીતે ? પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવનો આશ્રય લઈ એ ભાવને રોકે. સમજાણું કાંઈ ? મહાન પદાર્થ પ્રભુ ! સિદ્ધનો પિંડલો પ્રભુ આત્મા, એનો આશ્રય લઈ શુભ-અશુભભાવને રોકે, દુઃખદાયકને રોકે. કહો, સમજાય છે કાંઈ ? એ...! દેવાનુપ્રિયા ! આ શુભભાવ દુઃખનું કારણ કહ્યું, નગ્નપણું-ફગ્નપણું ક્યાં ગયું ? આ તો પહેલું કહ્યું હતું તેની સામે આ (કહ્યું). નગ્ન થઈ જાઓ હવે, શું નગ્ન (થાય) ? નાગા જ છે

બધા, કોણ નથી ? શરીરની અવસ્થા નગ્ન કરે કોણ ? સમજાણું કાંઈ ? ભગવાનઆત્મા એ શુભ-અશુભ લાગણીના લુગડા વિનાનો છે. શુભ અને અશુભ રાગની લાગણી વિનાનો ભગવાન છે. એવા આત્માની દૃષ્ટિ કર અને આવા શુભાશુભભાવને રોક. સમજાણું કાંઈ ? 'નિરવેરે' (એટલે) રોકે એમ.

ભાવાર્થ :- 'વિકારી શુભાશુભ ભાવરૂપ જે અરૂપી અવસ્થા જીવમાં થાય છે...' તે જીવમાં થાય છે. એ દયા, દાન, વ્રતના શુભભાવ, હિંસા, જૂઠુંના અશુભભાવ એ આત્માની અવસ્થામાં થાય છે. 'તેને ભાવઆસ્રવ કહે છે,...' એ ભાવઆસ્રવ ખરા તો એ જ આસ્રવ છે. 'અને તે સમયે નવીન કર્મયોગ્ય રજકણોનું સ્વયં-સ્વતઃ...' એની મેળાએ કર્મનું એક ક્ષેત્રમાં આવવું થાય 'તે દ્રવ્યાસ્ત્રવ છે.' રજકણો આવે તે. '(અને તેમાં જીવના અશુદ્ધ પર્યાય નિમિત્તમાત્ર છે.)' શુભાશુભ ભાવ (નિમિત્તમાત્ર છે). નવા રજકણોનું એના ઉપાદાન કારણે આવવું અને શુભાશુભ ભાવનું એમાં નિમિત્તપણે થવું. એ શુભાશુભભાવ જ આત્માને દુઃખદાયક છે.

'પુણ્ય-પાપ બેય આસ્રવ અને બંધના ભેદ છે.' સમજાણું ? 'યોગનકી ચપલાઈ' કીધું ને ? બેયને રોકો. હવે આવી તો ચોખ્ખી વાત આમાં મુકી છે છતાં એ કહે કે, નહિ. એ...ઈ..! એ 'છ ઢાળા'ના 'સોનગઢે' અર્થ કર્યા છે, એમાં નથી, ફલાણું નથી. (એમ કોઈક કહે છે). આ શું કહે છે આ પણ ? 'બુધિવંત તિन्हૈં નિરવેરે, આસ્રવ દુખકાર ઘનેરે, બુધિવંત તિन्हૈં નિરવેરે.' શુભ-અશુભભાવ તો આસ્રવ છે.

મુમુક્ષુ :- પરંપરા...

ઉત્તર :- શેમાં પરંપરા ? ધૂળમાં ? પરંપરા એટલે વર્તમાનમાં નથી પણ ભવિષ્યમાં એને ટાળશે ત્યારે થશે એમ પરંપરા(નો અર્થ છે). સમજાણું કાંઈ ? ઈ એમ કહે છે. પાપના આસ્રવ પરિણામથી પરંપરા ધર્મ થાતા હશે ! આસ્રવ પરિણામ પરંપરા અનર્થનું કારણ છે એમ 'કુંદકુંદાચાર્યે' બાર અનુપ્રેક્ષામાં તો લખ્યું છે. વિકાર, વિકાર તે વિકાર અર્થનું કારણ થાય ? વિકાર અનર્થનું કારણ છે. લ્યો ! સમજાણું કાંઈ ? શુભ-અશુભભાવ બેય અનર્થનું કારણ છે, બંધનું કારણ છે. પુણ્ય ને પાપ બેય. પુણ્ય સોનાની બેડી, પાપ લોઢાની બેડી લખ્યું છે, હોં! એમાં. (સમયસાર) પુણ્ય-પાપ અધિકારમાં (આવે છે ને ?) એમણે લખ્યું છે, આમણેય લખ્યું છે આમાં આણે લખ્યું

છે, ડોં! બુધપુરુષોં ને પુણ્ય-પાપ કાર્યોં કો નહીં ક્રિયા. આત્મા કે અનુભવ મેં ચિત્ત લગાયા. ક્યોં ? દેખો ! શાસ્ત્રકારોં ને પાપ કો લોહે કી બેડી, પુણ્ય કો સોને કી બેડી કહા હે. આ લખ્યું છે, ભાઈ ! આમાં ડોં ! દસમાં શ્લોકમાં છે.

મુમુક્ષુ :- ... ફેર ન પડ્યો ?

ઉત્તર :- શું ફેર પડ્યો ? લોઢાનો ભાવ વધ્યો. અહીં તો કહે છે, ભાઈ ! આ ભગવાનઆત્મા હળવો અને શુદ્ધ ચિદાનંદ મૂર્તિ છે. એમાં જેટલા પ્રમાણમાં શુભ અને અશુભભાવ થાય એ બધા દુઃખદાયક અને વિકારી છે. લાખ વાતની વાત નિશ્ચય એક નિશ્ચય ઉર આનો. આ વિના તારો આરો ત્રણકાળમાં આવવાનો નથી. સમજાય છે કાંઈ ?

પુણ્ય :- ‘દયા, દાન, ભક્તિ, પૂજા, વ્રત વગેરે શુભભાવ સરાગી જીવને હોય છે તે અરૂપી અશુદ્ધભાવ છે;...’ અવિકારી દશાથી ઊલટી અવસ્થા છે, ‘અને તે ભાવ પુણ્ય છે અને તે સમયે નવીન કર્મયોગ્ય રજકણોનું સ્વયં-સ્વતઃ આવવું (આત્માની સાથે એકક્ષેત્રમાં આગમન થવું) તે દ્રવ્યપુણ્ય છે. (તેમાં જીવના અશુદ્ધ પર્યાય નિમિત્તમાત્ર છે.)’ સ્વતંત્ર બેય ચીજ છે. આત્મા શુભ-અશુભભાવ કરે એ અશુદ્ધ પરિણામ છે, એ આસ્રવભાવ છે. નવા રજકણોને નિમિત્તમાત્ર કહેવાય છે.

આમ ધર્મી જીવ આસ્રવની ભાવના, ચિંતવના વારંવાર કરે અને આત્મા શુદ્ધ સન્મુખનું લક્ષ રાખીને શુદ્ધિ વધારે. કહો, સમજાય છે કાંઈ ? અરે...! જ્યારે હોય ત્યારે એણે છોંડી જ ગોતી છે. છટકવાની છોંડી - અહીંથી થશે, શુભભાવ આવ્યો તો આ છે. હવે શુભભાવ અનંત વાર ક્યોં, સાંભળને ! નવમી ઐવેયકે ગયો શુભ વિના ગયો હશે ? શુકલલેશ્યા કેવી હતી ! નવમી ઐવેયક અનંત વાર ગયો, અનંત વાર દ્વિગંબર જૈન સાધુ થઈને નવમી ઐવેયક ગયો. સમજાય છે કાંઈ ? શુભભાવ તે પુણ્ય છે, સંવર-બંવર, અંશે (પણ) ધર્મ-બર્મ ત્રણકાળ, ત્રણલોકમાં નથી. ભગવાન વીતરાગ માર્ગમાં એને સંવર કહેતા નથી, શુભભાવને સંવર નહિ. સમજાણું કાંઈ ? એ તો પહેલા અમારે બહુ ચર્ચા ચાલતી. ‘ધ્રાંગધ્રા’માં (અમુક ભાઈઓ) હતા ને ? ક્યાં ગયા ? પેલા નહિ ભાઈ ? શુભભાવ એ સંવર (છે), એ ‘પ્રશ્ન વ્યાકરણ’માં

આવે છે. (સંવત) ૧૯૭૬ની સાલમાં પહેલા ગયા ત્યારે (ચર્યા) ચાલતી હતી. ૧૯૭૬. 'પ્રશ્ન વ્યાકરણ'માં એવો ભાવ આવે છે. શુભભાવ સંવર... શુભભાવ સંવર... શુભભાવ સંવર... ભાઈ ! શુભભાવ સંવર હોય નહિ. સમજાણું કાંઈ ? (એ લોકો) બહુ ચર્યા (કરતા હતા).

(અહીંયા) કહે છે, પાપ :- 'હિંસા, અસત્ય, ચોરી, ઇત્યાદિ જે અશુભભાવ છે તે ભાવ પાપ છે અને તે સમયે કર્મયોગ્ય પુદ્ગલોનું આગમન થવું...' (નવા કર્મમાં આવે છે) 'તે દ્રવ્યપાપ છે.' રજકણ. (તેમાં જીવના...)' ભાવ-પાપ પરિણામ તે નિમિત્ત છે.

'પરમાર્થથી (ખરેખર-વાસ્તવમાં) પુણ્ય-પાપ (શુભાશુભ ભાવ) આત્માને અહિતકર છે,...' લખ્યું છે, દેખોને ! 'આસ્રવ દુઃખકાર ઘનેરે, બુદ્ધિવંત તિન્હેં નિરવેરે.', 'જો યોગનકી ચપલાઈ, તાર્તેં હૈ આસ્રવ ભાઈ;' તેથી આસ્રવ છે ભાઈ, એમ કહે છે. સમજાણું ? હે ભાઈ ! એ આસ્રવ છે એમ કહે છે. 'આસ્રવ દુઃખકાર ઘનેરે,...' એ આસ્રવ દુઃખકાર ઘનેરે. શાસ્ત્રમાં બેય દુઃખ પરિણામ, દુઃખનું કારણ કહ્યું. 'બુદ્ધિવંત તિન્હેં નિરવેરે.' સમજુ આત્માના જ્ઞાની એ શુભાશુભ ભાવને અટકાવે છે અને આત્માની સન્મુખ થાય છે, તેને સંવર થાય છે. સમજાણું ?

'તથા આત્માની ક્ષણિક અશુદ્ધ અવસ્થા છે.' શુભ-અશુભભાવ આત્મા ત્રિકાળ આનંદમૂર્તિ એની શુભાશુભ ભાવ અશુદ્ધ અવસ્થા છે. સમજાણું કાંઈ ? 'દ્રવ્ય પુણ્ય-પાપ તો પર વસ્તુ છે તે કાંઈ આત્માનું હિત-અહિત કરી શકતા નથી.' જડ કર્મ કાંઈ હિત-અહિત કરતા નથી. 'આમ બરાબર નિર્ણય દરેક જ્ઞાની જીવને હોય છે, અને આ પ્રમાણે વિચાર કરી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વદ્રવ્યના આલંબન દ્વારા...' ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વરૂપ એના અવલંબનના આશ્રયના એકાકાર દ્વારા 'જેટલા અંશે આસ્રવભાવને દૂર કરે છે તેટલા અંશે તેને વીતરાગતાની વૃદ્ધિ થાય છે,...' શુદ્ધિની વૃદ્ધિ થાય. 'તેને આસ્રવ ભાવના કહેવામાં આવે છે.' લ્યો ! સમજાણું કાંઈ ?

આસ્રવ કરવાની ભાવના કરવી ? કે આસ્રવ દૂર કરવાની ભાવના કરવી ? એમ કીધું અહીં. પુણ્ય-પાપના ભાવ 'બુદ્ધિવંત તિન્હેં નિરવેરે, દુઃખકાર ઘનેરે' (છે) માટે.

એમ કીધું. ચૈતન્ય જ્ઞાનાનંદ મૂર્તિ, એને અંતર દષ્ટિમાં લઈને શુભાશુભ ભાવ દુઃખદાયક છે (એને) નિરવેરે-છોડે કે કરે ? ભાવના ભાવે આસ્રવની કે, પુણ્ય હોય તો ઠીક ને પુણ્ય હોય તો આમ ઠીક ને ? સમજ મેં આયા ? મિથ્યાદષ્ટિ એમ માને છે. પુણ્ય આસ્રવ હોય તો ઠીક. જ્ઞાની એને છોડવા માગે છે. આહા..હા...! બે ભાવના થઈ. (હવે) ત્રીજી.

મુમુક્ષુ :- ....

ઉત્તર :- ક્યાં ચડાવે ? ધૂળમાં ? ઈ કહે, આત્મા પુણ્ય-પાપના ભાવ રહિત એકાગ્રતા કરે એ ઊંચે ચડે. ઓલો નીચે ઉતરતો જાય. આહા..હા..! નીચે એટલે ચાર ગતિ. આત્માના શુદ્ધ સ્વભાવની ગતિ અંતરમાં એકાગ્ર થાય તેમ ઊંચો ચડતો જાય. પોતાના સ્વભાવથી ખસીને પુણ્ય-પાપમાં આવતો જોય એમ નીચે પડતો જાય. આહા..!

૯-સંવર ભાવના

જિન પુણ્ય-પાપ નહિં કીના, આતમ અનુભવ ચિત દીના;
તિનહી વિધિ આવત રોકે, સંવર લહિ સુખ અવલોકે. ૧૦.

અન્વયાર્થ :- (જિન) જેઓએ (પુણ્ય) શુભ ભાવ અને (પાપ) અશુભ ભાવ (નહિં કીના) કર્યા નથી, અને માત્ર (આતમ) આત્માના (અનુભવ) અનુભવમાં [શુદ્ધ ઉપયોગમાં] (ચિત) જ્ઞાનને (દીના) લગાવ્યું છે (તિનહી) તેઓએ (આવત) આવતાં (વિધિ) કર્મોને (રોકે) રોક્યા છે અને (સંવર લહિ) સંવર પ્રાપ્ત કરીને (સુખ) સુખનો (અવલોકે) સાક્ષાત્કાર કર્યો છે.

ભાવાર્થ :- આસ્રવનું રોકાવું તે સંવર છે. સમ્યગ્દર્શનાદિ વડે મિથ્યાત્વાદિ આસ્રવો રોકાય છે. શુભ ઉપયોગ અને અશુભ ઉપયોગ બન્ને બંધના કારણ છે એમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ પ્રથમથી જ જાણે છે. જોકે સાધકને નીચલી ભૂમિકામાં શુદ્ધતાની સાથે અલ્પ શુભાશુભ ભાવ હોય છે તોપણ તે બન્નેને બંધનું કારણ માને છે, તેથી

સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વદ્રવ્યના આલંબનવડે જેટલા અંશે શુદ્ધતા કરે છે તેટલા અંશે તેને સંવર થાય છે, અને ક્રમે ક્રમે તે શુદ્ધતા વધારીને પૂર્ણ શુદ્ધતા પ્રાપ્ત કરે છે. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ પોતે સ્વસન્મુખતાપૂર્વક જે શુદ્ધતા (સંવર) પ્રાપ્ત કરે છે તે સંવર ભાવના છે.

હવે સંવર ભાવના. દેખો ! ‘જિન પુણ્ય-પાપ નહિં કીના, આતમ અનુભવ ચિત દીના;’ લ્યો ! આ તો દેશી હિન્દી ‘દૌલતરામજી’ની છે. ‘દૌલતરામ’ (કૃત) ‘છ ઢાળા’. સાદી દેશી ભાષા છે.

જિન પુણ્ય-પાપ નહિં કીના, આતમ અનુભવ ચિત દીના;

તિનહી વિધિ આવત રોકે, સંવર લહિ સુખ અવલોકે. ૧૦.

કેટલો શબ્દ મૂક્યો છે, જુઓ ! ઓહો...હો...! સાક્ષાત કરે સંવરને-સુખને, એમ. અન્વયાર્થ :- ‘જેઓએ શુભભાવ અને અશુભભાવ કર્યા નથી,...’ દેખો ! જે સમ્યગ્દષ્ટિ આત્માના શુદ્ધ પવિત્ર દષ્ટિમાં શુભ-અશુભભાવ કરવું છોડી દઈને ‘અને માત્ર આત્માના અનુભવમાં...’ દેખો ! શુભ અને અશુભભાવ બેય બંધનું કારણ છે. આત્માના તરફની દષ્ટિ જ્ઞાન શુદ્ધ ઉપયોગ તે જ મોક્ષનું કારણ છે. ‘જિન પુણ્ય-પાપ નહિં કીના, આતમ અનુભવ ચિત દીના;...’ દેખો ! ઓહા પુણ્ય-પાપ ભાવ આત્મા નહિ. હૈ કિ નહિ ઇસમેં ? ઘણું સમાડ્યું છે. જેણે ભગવાનઆત્મા, એ પુણ્ય-પાપના આસ્રવના પરિણામ રહિત જેણે જાણ્યો, જોયો, માન્યો છે એવા જીવે પુણ્ય-પાપને કરવું છોડી દઈ ને આતમ અનુભવમાં ચિત્ત દીધું છે. આત્માની શુદ્ધ પરિણતિમાં જેણે ચિત્ત દીધું છે. પછી પરિણતિ ઉપયોગ થાય ત્યારે શુદ્ધતા થાય. સમજ મેં આયા ? આ..હા..!

‘જિન પુણ્ય-પાપ નહિં કીના,’ એ યોગની ચપલાઈ સામે આ લીધું. ‘આતમ અનુભવ ચિત દીના;...’ ભગવાનઆત્મા શાંત અનાકૂળ આનંદસ્વરૂપ, એને અનુસરીને અનુભવ કરવો.

અનુભવ રત્ન ચિંતામણિ અનુભવ હૈ રસ કૂપ,

અનુભવ મારગ મોક્ષનો ને અનુભવ મોક્ષ સ્વરૂપ.

અરે..! એ વાત રુચે નહિ અને શુભ-અશુભભાવ રુચે એના નિવેડા-આરા ક્યાંથી આવે ? અહીં તો જન્મ-મરણ રહિત દશા ન થાય એ દશાને દશા જ ગણવામાં આવતી નથી. આહા..હા..! સ્વર્ગ મળે કે નરક મળે કે રાજા થાવ કે રંક થાવ, પાંચ પાંચ લાખના અશ્વ-ઘોડા ‘અમેરીકા’ના થાવ. મોટા અશ્વ ને બળદ થાય છે ને ?

મુમુક્ષુ :- શરતના ઘોડા ?

ઉત્તર :- હા, શરતના ઘોડા મોટા, બળદ પણ મોટા મોટા લાખ લાખ, સવા સવા લાખના (થાય). સમજાય છે ? એ બધા ચાર ગતિના સ્થાન દુઃખરૂપ, દુઃખરૂપ (છે). શુભ-અશુભભાવ કરવાનો ભાવ જોણે છોડ્યો છે અને ભગવાનઆત્મા પૂર્ણ શુદ્ધ જ્ઞાનાનંદ ભગવાન, એની જોણે ભાવના કરી છે, એ ભાવના કહો કે અનુભવ કહો કે શુદ્ધ ઉપયોગ કહો, એમાં જોણે પોતાનું ચિત્ત દીધું છે તેણે ‘આવતાં (વિધિ) કર્મોને રોક્યા છે...’ એ કર્મને રોકે છે. દેખો ! શુભ-અશુભભાવ એ કર્મને આવવાનું કારણ છે અને શુભાશુભ ભાવ રહિત આત્માના ભાવની શુદ્ધતાની દશા એ કર્મને રોકવાનું કારણ છે. એમાં છે કે નહિ ?

આત્માના અનુભવમાં ચિત્ત રાખ્યું છે. ઓ..હો..! સમજાણું ? શુદ્ધ સ્વરૂપ પોતાનું નિજ આનંદ મહાન પરમેશ્વરપદ પોતાનું (છે). અરે..! પોતાનું પરમેશ્વરપદ ભૂલી અને પામર પુણ્ય-પાપના પામર પદમાં જેની પ્રીતિ છે એને ચાર ગતિમાં રખડવાના ફળ છે. સમજાણું કાંઈ ? પોતાના પરમેશ્વર પદને સંભારનાર, યાદ કરનાર, એમાં ચિત્ત દેનાર શુભાશુભભાવને કરતો નથી. જેટલા પ્રકારમાં શુદ્ધભાવની પરિણતિ કરે છે એટલા પ્રકારમાં તેને કર્મ આવતા રોકાય જાય છે. તેને ભગવાન સંવર કહે છે, એને ભગવાન સંવર કહે છે. આ તો હિન્દી ભાષા(માં) ‘છ ઢાળા’ ‘દૌલતરામજી’ કૃત છે.

મુમુક્ષુ :- જ્ઞાનીની તો આવી જ વાત હોય.

ઉત્તર :- એવી જ વાત હોય ને, બીજી શું વાત હોય ? આહા..! ‘દૌલતરામજી’ કહતે હૈં તો અપને ઘર કી બાત નહીં કરતે હૈં. સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર પરમાત્માએ જે કહ્યું છે (તે) ‘છ ઢાળા’માં (કહે છે) અને હિન્દી ‘છ ઢાળા’, સાદી હિન્દી ભાષા છે, ૯૩ ગાથા છે. સમજાણું ? જુઓને ! સંવરની વ્યાખ્યા ઇ. પુણ્ય ને પાપ એ સંવર નહિ,

એ આસ્રવ (છે).

મુમુક્ષુ :- શુભજોગ સંવર નહિ ?

ઉત્તર :- ઈ શુભ જોગ પુણ્ય કીધું ને. એ પુણ્ય કીધું હતું. આસ્રવ કીધો ને. પુણ્ય કહો કે શુભ યોગ કહો, પુણ્યભાવ પુણ્ય કહો કે શુભ યોગ કહો બેય એક જ છે. ભાવ પુણ્ય કહો કે શુભ જોગ કહો, ભાવ પાપ કહો કે અશુભ જોગ કહો. દ્રવ્ય પુણ્ય-પાપ એ રજકણ જડની દશા અને ભાવ પાપ-પુણ્ય એ આત્માની અશુદ્ધ દશા, એ વાત માથે આવી ગઈ. અરૂપી અશુદ્ધભાવ. પોતાનું પરમેશ્વરપદ જ હજી ગોઠે નહિ, પોતાનું પરમેશ્વરપદ જે હજી રુચે નહિ, એને પરમેશ્વર પદ પ્રાપ્ત કરવાનું વીર્ય કેમ સ્ફૂરે ? જેને પુણ્ય ને પાપના ભાવ જે પામરભાવ રુચે એને આત્મ પરમેશ્વરપદ કેમ રુચે ?

એથી અહીંયાં ગ્રંથકાર કહે છે ‘દૌલતરામજી’ પંડિત થયા. સમજે ? કે, ‘જિન પુણ્ય-પાપ નહિં કીના, આતમ અનુભવ ચિત દીના;’ એ આત્મઅનુભવ કોને હશે ? આઠમા-નવમાની વાત હશે આ ? આ તો પહેલેથી વાત કરે છે. સમજાય છે કાંઈ ? ‘તિનહી વિધિ આવત રોકે, સંવર લહિ સુખ અવલોકે.’ દેખો ! ભાષા. એ ધર્મી જીવ પોતાના અત્મામાં, અનુભવમાં ચિત્ત દઈને શુભાશુભ ભાવને રોકે છે. એ ‘સંવર પ્રાપ્ત કરીને સુખનો સાક્ષાત્કાર કર્યો છે.’ સુખને અવલોકે છે. ઈ અતીન્દ્રિય આનંદને જોવે છે. શું કહ્યું ? કે, પુણ્ય-પાપના ભાવ એ દુઃખરૂપ છે. સામે દુઃખકારી કહ્યું હતું ને ? સામે દુઃખકારી કહ્યું હતું ને ? નવમામાં. ‘આસ્રવ દુઃખકાર’. ત્યારે સંવર આનંદને અવલોકે છે અર્થાત્ સંવરમાં આનંદ થાય છે. એને સંવર કહીએ. અતીન્દ્રિય આનંદને (અવલોકે છે). આત્મા અતીન્દ્રિય આનંદ એનું અવલોકન-તેનું સાક્ષાત્કાર થવું એવી દશામાં જે સુખનો આનંદ આવે એ દશાને સંવર કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ?

બહારમાં એને બીજા કરતા સારો કહે ને તો ખુશી થઈ જાય. આ પુણ્ય-પાપ કરતા ને સ્વર્ગ કરતા તું સારો છે એમાં ખુશી નથી થાતો. ઉં..હું..હું (કરે છે). બીજા કરતા એમ કહે કે, હા હોં, તમે તો બહુ હોંશિયાર હોં, ઓ..હો..! એના કરતા તમે બહુ બુદ્ધિશાળી. (એને એમ થાય કે), બીજા કરતા અધિક તો ઠરાવ્યો. અહીં કહે છે કે, એલા પણ પુણ્ય-પાપના ભાવ અને શરીર કરતા તું જુદો સારો છો. (તો કહે),

ના, ઇ નહિ ભાઈ સાહેબ. જુઓને ભાઈ, બાપ પાસે પૈસા નહોતા, તમે આટલી ઉન્નતથી કર્યા, ભેગા કર્યા, આવું કર્યું, મકાનો કર્યા... સમજ્યા ને ? બાહુબળે કમાણા, બાહુબળે મકાનો કર્યા, બાહુબળે આબરું મેળવી ને હવે ભૂહાંડીયો વાળીને ચાલ્યા જાવ. મરીને જાવ હવે હેઠે. શેના કર્યા ? ધૂળ કર્યા તે ? ત્યાં એને ખુશી થાય, હા. તમે તો બહુ, ભાઈ ! ઝાડ રોપ્યા છે, આંબા રોપ્યા છે, બાપા ! તમે તો, ઓહો..હો..! એમ કહે. ઇ (એક ભાઈ) કહેતા. ગરાસિયાઓ (બીજા ભાઈને કહેતા), આંબા રોપ્યા છે. એ તો માણસ અમીર માણસ હતા. પણ આ તો લોકો ... તો (એમ કહે), ઓહો..હો..! પૈસા ખર્યા, આ કર્યું, આ કર્યું, આ કર્યું, આંબા રોપ્યા, બાપા ! આંબા પાકવાના હવે. અરે..! ભગવાન ! ઇ ખુશી થાય. અહીં કહે છે કે, એલા તે આંબા રોપ્યા, આત્માના પવિત્ર ભાવની રુચિ અને દષ્ટિ કર, શુભાશુભ ભાવની રુચિ છોડ. તે આંબા રોપ્યા ત્યાં કેવળજ્ઞાનના કંદના ફળ પાકશે. (તો કહે), ઇ નહિ.. ઇ નહિ.

નિમિત્ત અને શુભ પરિણામ વિના ચાલે એવું તારું તત્ત્વ છે, સાંભળને ! એવો સ્વાધીન ભગવાન, જેની નજરું કરતા વિકારનો નાશ થાય, જેની નજરું કરતા ન્યાલ દશા પ્રગટે, જેની નજરું કરતા પરમાત્મા પોતે છે એમ પ્રતીતમાં આવે. એવો ભગવાનઆત્મા એ તને રુચે નહિ. અહીં સંવર અધિકાર છે, સાક્ષાત્કાર કર, એમ કહે છે. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ? ભાઈ ! શેઠે બહુ કર્યા હશે. સંવર બહુ કર્યા છે, કહે છે. ભાઈ ! એમ કહે, અત્યાર સુધી સંવર ઘણાં કર્યા. ઇ સંવર ધૂળમાંય સંવર નહોતા. મિથ્યાત્વભાવ હતો ને માનતા કે અમે સંવર કર્યા. એ... ભાઈ ! ઇ ભાઈએ બહુ સામાયિક કરી હતી. આહા..હા..!

ભાઈ ! એકકોર પ્રભુને મુકીને તું વાતું કર. આ પ્રભુ પોતે બિરાજતા હોય અને એના દુશ્મનો હોય એની સાથે તું મેળ કર, એ પ્રભુ શી રીતે પ્રસન્ન થશે ? સમજાણું કાંઈ ? આહા..હા..! ભગવાન પરમેશ્વર બિરાજે છે ને ! આનંદકંઠવાળું તારું (સ્વરૂપ), એની સામું ન જોઈને એકલા વિકારની સાથે પ્રેમ કરીને પડ્યો, એ પ્રભુ પ્રસન્ન થઈને શી રીતે પ્રગટશે ? સમજાણું કાંઈ ?

અહીં તો ભાષા ભારે મુકી છે ! સુખને અવલોકે. ભાષા જુદી છે, જોયું ? પેલો દુઃખને અવલોકતો. શુભ-અશુભભાવ એ દુઃખને અવલોકતો. એ દુઃખ છે એમ જાણતો

નહોતો પણ દુઃખ ઉપર એની નજરું હતી. અજ્ઞાનીની અનાદિથી શુભ અને અશુભભાવમાં દુઃખમાં નજરું હતી. આ આત્મા દુઃખ અને આસ્રવ વિનાના ચીજ છે એમ જ્યાં નજર કરતાં એ સંવરના ભાવમાં આત્મા આનંદરૂપે અવલોકે અને એની પર્યાયમાં આનંદનું અવલોકનનું વેદન થાય એને ભગવાન સંવર કહે છે. આહા..હા...! કહો, ભાઈ ! સાક્ષાત્કાર કર્યો. સમજાય છે ? ‘સંવર લાહિ સુખ અવલોકે...’ આમાં કાંઈ શબ્દાર્થ નથી. સુખ પ્રાપ્તિ ક્રિયા, બસ ! એટલો જ અર્થ કર્યો છે. સંવર મેં આનંદ કી અનુભૂતી હોતી હૈ, એટલું કહ્યું છે. સંવર મેં આનંદ કી અનુભૂતી. આમાં શું કર્યું છે ? સાક્ષાત્કાર ક્રિયા, ઠીક કર્યું છે. આ પહેલા મુક્યું. સંવર સુખકા સાક્ષાત્કાર ક્રિયા હૈ. આપણે લખ્યું છે. એમાંથી લખ્યું છે, મૂળ એમાંથી બનાવ્યું છે. સમજાણું ?

મુમુક્ષુ :- જોરદાર છે.

ઉત્તર :- જોરદાર છે. એવું સ્વરૂપ જ છે, એમ કહે છે. જે અનંત કાળથી શુભ-અશુભભાવની ભાવના ભાવતા એકલા દુઃખના જ વેદનને ઓણે જોયું છે. એ શુભ-અશુભભાવની ભાવના છોડી, ચૈતન્ય સ્વરૂપ ભગવાનઆત્મા એની ભાવના કરતા જે સુખનું અવલોકન થતાં વર્તમાન દશામાં પણ સુખ પ્રગટ થતાં એ સુખને અવલોકે એટલે સાક્ષાત્કાર કરે છે. જે સુખ શક્તિમાં પડ્યું હતું... સમજાય છે કાંઈ ? જે સુખ શક્તિમાં હતું એને એકાગ્ર કરીને સાક્ષાત પર્યાયમાં સુખને પ્રગટ કરે છે. તેને સંવર કહેવામાં આવે છે અને એ સંવર મુક્તિનો ઉપાય છે, એમ ભાવના ભાવે છે, લ્યો ! (વિશેષ કહેશે...)

(શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

वीर संवत २४८२, ङलगलल सुद १३, शनलवलर
तल. ०ॡ-३-१८६६, श्लोक-१०, ११. डुरवयन नंढर-४३

‘दुडलतरलडङु’ कृत ‘७७ ढलल’ डै. उसडें डलंयडी ढलल यलती डै. दसवीं गलथल, संवर डलवनल आठवीं डै. देडु ! संवर डलवनल कलसकुकु कडते डें ? कल, ‘आसलव कुकु रोकनल सुु संवर डै.’ डलवलरुथ डै, डलवलरुथ. आसलव कलल (डै) ? ‘सडुडुदरुशनलदलदल दलरल डलथुडलतुवलदलदल आसलव रुकते डें.’ डडले तुु अडनल शुदुद आनंदसुवरुड कल अडेद सुवडलव कल ददलल अनुडलव डें करके डलथुडलतुव कल आसलव रुकतल डै. सडङ डें आडल ? देडु ! डलतुर डें ढलल लल डै नल, ढलल ! ढलल. ढलल डुकुती डै नल ? ढलल. शसुतुर कुकु रोकने कल ढलल डुकुती डै नल ? डैडल ! डैसुे कलल ? आतुडल शरीर, कडुडु, डुडुडुडु-डलड के डलव से रडलत और अडने शुदुद आनंदलदलदल अनंत गुडुडु सडलत, डैसल अडनल शुदुद सुवरुड अेकडुडु आनंदरुडु (डै) उसकल अंतुर डें अेकलकलर डुकुकर अनुडलव कल ददलल करके सडुडुदरुशन डुरगट करनल वडुल डलथुडलतुवडुडु आसलव रोकने कल ढलल डै. सडङ डें आडल ? ढलल.. ढलल. डसकल नलड डुल ‘७७ ढलल’ डै नल ? ‘७७ ढलल’. ढलल.

डलथुडलशुरदुदल, ङु आतुडल डुरुडु अनंत शुदुद आनंदकंद डै, उसकुकु अेक सडडु के अंश ङलतनल डलननल अरुथलतु उसकुकु डुडुडुडुडु-डलड कल वलकलरवललल डलननल और उसकुकु शरीर, कडुडु सडलत डुल डलननल और शरीर, कडुडु आदल डुरडडदरुथ कल कुरलडल करनेवललल डलननल वडु डलथुडलतुव आसलव डै.

डुडुडुडु :- ङुनने डधुं डुकुडु ?

उतुतर :- ङुन कलसकुकु कडनल ? संडुरदलड डें ङनुडु डलडल तुु ङुन डुकु गडुे ? डलगवलनआतुडल ङु अडनल डुरुडु सुवरुडु शुदुद अेकडुडु (डै) उसकुकु अनलदलदल से ददलल

छूटकर, परपदार्थ (जो) अपने से भिन्न हैं, उसका कर्ता मानता है. कर्ता मानता है तो अपने को और पर को अकेले माने बिना पर का कर्ता मान सकता नहीं. बराबर है ?

अपने अलावा परपदार्थ शरीर, वाणी, कर्म आदि जड अथवा अन्य जव उसका कार्य मैं कर सकता हूँ और मैं उस कार्य का कारण हूँ, औसा माननेवाला परद्रव्य को ही (अपने साथ) अकल्प मानता है. पर से पृथक् वह मानता नहीं. उसका नाम ही मिथ्यात्वभाव है.

दूसरा, शुभ और अशुभभाव जो पुण्य-पाप विकारभाव है वह भविन, विकृत, उपाधि विभाव है, उसका भी मैं करनेवाला उस विकार को ही अपने स्वभाव में अपनाता है और अपना मानता है, उसका नाम मिथ्यादर्शन आस्रव है. भाई ! कौन अभी कोई आया था ना ? आप के साथवाला कोई था. कोई आया था, कड़ता था कि, हम लोग सब मिलकर लाषण करते हैं. कोई कड़ता था. अभी आये थे ना ? सुनकर उसे लगा कि, यह करने जैसा लगता है, यहाँ रहने जैसा है. सुनकर औसा डो गया. औसा बोले थे बेचारे. हम तो लाषण करे. फिर मैंने आप का नाम दिया. आहा..डा...! अरे...! लाषण कौन करे ? यह जड की पर्याय (है). दूसरे को कौन सुधार सके ? वह पर की पर्याय (है).

यहाँ तो कड़ते हैं कि, अपने में पुण्य-पाप का भाव जो शुभ-अशुभ है वह अपने स्वरूप में नहीं, तो उसका कर्ता डो तो उसकी विकार उपर ही है. और विकार पर दृष्टि डोने से निर्विकारी भगवान शुद्ध चिदानंद (का) उसकी दृष्टि में अनादर है. समझ में आया ? सूक्ष्म बात है. अनंतकाल में उसने क्या आत्मा, क्या विकार और क्या पर उसका कभी भेदज्ञान किया नहीं. और भेदज्ञान ही संवर है. संवर है ना ? हेभो !

‘भेदज्ञान ही ज्ञान है, बाकी बूरो अज्ञान, धर्मदास क्षुल्लक कहे, डेमराज तु मान.’ भेदज्ञान क्या (है) ? कि, आत्मा शुभ-अशुभभाव कृत्रिम क्षणिक से भी भिन्न है और परद्रव्य से तो त्रिकाल भिन्न है ही और अपने स्वरूप में वर्तमान में अल्प ज्ञान, दर्शन, वीर्य का जो अल्प विकास द्विभता है वह अकेले समय की अवस्था

है. वड पूर्रा आत्मा नह्रीं. उस अवस्था की दृष्टि छोडकर, शुभाशुभभाव की प्रीति-रुचि छोडकर, पर की रुचि छोडकर अपने अर्धं ड ज्ञायक स्वभाव में अंतर्भुज में अंतरदृष्टि करना उसका नाम सम्यग्दर्शन (है). मिथ्यादर्शन रोकने को वड ढाल है. समज में आया ? (उन्हों ने) मडासत्ता का प्रश्न किया था. भगवानआत्मा...!

जिन पुण्य-पाप नह्रीं कीना, आतम अनुभव चित दीना;

तिनही विधि आवत रोके, संवर लडि सुभ अवलोकै. १०.

एतने शब्द (हैं). 'दौलतरामज्ज' ने अेक पंक्ति में, गागर में सागर दिया है. 'जिन पुण्य-पाप नह्रीं कीना,' दूसरी बात तो कहां रही ? यहां तो 'कीना' पर वजन है. पर का करना तो कहां रहा ? लेकिन शुभ और अशुभभाव भी मेरी चीज नह्रीं. उसको भी दृष्टिमें से छोडकर 'आतम अनुभव चित दीना;' भाई ! यहां 'कीना' शब्द है ना ? उस पर पूरा वजन है.

'जिन पुण्य-पाप नह्रीं कीना,' जिसने भगवानआत्मा पर अंतर चितवन की अेकाग्रता द्वारा, शुभाशुभभाव का कर्ता न हुआ और पुण्य-पाप पर से जिसने लक्ष्य छोड दिया. 'आतम अनुभव चित दीना;' आत्मा भगवान अनाकुल आनंद का भंडार भरा है. मडाआनंद का लाभ अैसा जो भोक्ष, उसका कारण जो भोक्षमार्ग, उसका कारण जो आत्मद्रव्य. मडाआनंद का लाभ जो भोक्ष... समज में आया ? भोक्ष की व्याख्या यह (है). वड पडले आ गया है. मडाआनंद का लाभ भोक्ष (है). यहां आ गया है ना ? 'नियमसार' में आ गया. 'नियमसार' में. मडाआनंद का लाभ. अपनी पर्याय में अतीन्द्रिय मडाआनंद का लाभ (होना) वड भोक्ष (है). उसका कारण सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र जो अपूर्ण, अपूर्ण अल्प आनंदरूप (है), सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र अल्प आनंदरूप, वड मडाआनंदरूप का कारण भोक्ष का मार्ग (है). सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र. एस सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र का कारण द्रव्य स्वभाव (है). समज में आया ?

द्रव्य नाम वस्तु. अेक समय में सख्यिदानंद पूर्ण शुद्ध ज्ञान, शुद्ध दर्शन, शुद्ध आनंद आदि अेकरूप वस्तु द्रव्य, जिसको यहां 'नियमसार' में कारणपरमात्मा कडा. यहां उसको द्रव्य कडा, ध्रुव कडा. यह ध्रुव भोक्षमार्ग की पर्याय का कारण (है), भोक्षमार्ग

की पर्याय मोक्ष का कारण (है). मोक्ष का कारण मोक्षमार्ग की पर्याय और मोक्षमार्ग की पर्याय का कारण द्रव्य स्वभाव (है). समझ में आया ? क्या (कहा) ?

मुमुक्षु :- अल्पता क्यों कहा ?

उत्तर :- थोडा है ना ? उसमें अभी मोक्षमार्ग है. पूर्ण नहीं, पूर्ण तो मोक्ष हो तब होता है. पूर्ण मोक्षपर्याय तो पूर्ण आनंद होता है तब होता है. यह तो कारणरूप अल्प शुद्धता है. पूर्ण शुद्धता प्रगट हो तो मोक्ष हो जाये.

मुमुक्षु :- सम्यक्त्व की अल्पता क्यों कही ?

उत्तर :- सम्यग्दर्शन की अल्पता नहीं. सम्यग्दर्शन-ज्ञान में अल्प आनंद है. मोक्षमार्ग में अल्प आनंद (है). मार्ग है ना ? कारण है ना ? कार्य हुआ तो पूर्णानंद हो गया. उसका आश्रय जो करना है, सम्यग्दर्शन का आश्रय है वह तो पूर्णानंद आत्मद्रव्य है. परंतु आनंद की प्रतीति कुछ उसमें आनंद आया वह अल्प आनंद आया है. पूर्ण आनंद प्रगट हो जाये तो मोक्ष हो जाये. समझ में आया ? आहा...हा...!

यहां कहते हैं, 'आत्म अनुभव यित दीना;' देजो ! भाषा कैसी है ? 'जिन पुण्य-पाप नहीं कीना,' शुभ-अशुभभाव, दूसरी बात तो कहां रही ? शरीर, कर्म, बाह्य पदार्थ का कार्य तो नहीं परंतु शुभ-अशुभभाव भी नहीं किया उसने आत्म अनुभव यित्त दिया. आत्मा अजंड ज्ञायकमूर्ति है, उसमें उसका मन लगा. क्या हुआ ? 'अनुभव' शब्द (का अर्थ) शुद्धउपयोग है. शुभ-अशुभभाव है ना ? पुण्य और पाप शुभ-अशुभभाव है, आस्रव है. उसको रोककर अर्थात् उस ओर का लक्ष्य और कर्तापने की बुद्धि छोडकर, भगवानआत्मा पूर्ण शुद्ध आत्मतत्त्व है उसमें यित्त लगाया तो शुद्ध उपयोग में आत्मा का भान हुआ कि, यह आत्मा शुद्ध आनंदकंद है. जैसा शुद्धभाव हुआ उसके अशुद्धभाव रुकते हैं और उसके कर्म भी रुक जाते हैं. भाई ! ये तो बहुत संक्षिप्त शब्द में कहा है. गागर में सागर भर दिया है. ये '७७ ढावा' तो बहुत चलती है कि नहीं ? लेकिन अर्थ समझे नहीं.

'आत्म अनुभव यित दीन; तिनही विधि आवत रोके,...' ढाल. 'विधि' नाम आठ कर्म. उसमें दो बाजु ढाल ली है, देजो ! ओक ओर चार कर्म और दूसरी

ओर यार कर्म. ओक घाति और अघाति. भगवानआत्मा अपने स्वभाव में शुद्धतारूपी दृष्टि और ज्ञान के कारण अंतर में रुका तो उसको पुण्य-पाप का भाव आदि बंध आदि रुक जाते हैं. बाद में 'विधि आवत रोके' वे रुक गये. 'संवर लखि सुभ अवलोके.' मडा शब्द पडा है. भगवानआत्मा जिसमें परम मडाआनंद है. अतीन्द्रिय, अतीन्द्रिय अनंत अनंत अशित्य सखिदानंद स्वरूप आत्मा है. सत् खिद् आनंद, शाश्वत आनंद, उसमें अंतर ओकाग्र होता (है). कडते हैं कि, संवर क्या ? कि, जिसमें संवर लखि सुभ साक्षात्कार करे. आनंद का साक्षात्कार करे. आडा..डा...! है ?

'संवल लखि सुभ अवलोके.' देओ ! अपने 'साक्षात्' का अर्थ किया है. खिन्दी में भी वही अर्थ है. जो अनादिकाल का शुभ-अशुभभाव और परवस्तु का कर्ता ओसा जो मिथ्यात्वभाव (होता था) वड दुःख का वेदन करनेवाला था. दुःख का वेदन करनेवाला था. लैया ! समजे ? पुण्य-पाप का भाव मैंने किया, ओसे विकार को निर्विकारी स्वभाव में ओकत्व करके कर्ता होता था तो वडां भमशा मिथ्याभाव उत्पन्न

छोता था. परंतु मिथ्याभाव में अकेला दुःख था. समज में आया ? इस दुःख का नाश (किया). अपना स्वरूप पुण्य-पाप के विकल्प से (रहित है). कर्म, शरीर से तो रहित है ही, क्यों ? कर्म, शरीर तो आत्मा की एक समय की पर्याय में भी उसकी मौजूदगी नहीं है. कर्म, शरीर की अशुभ की आत्मा की एक समय की पर्याय में भी मौजूदगी नहीं है. समज में आया ? परंतु अपनी पर्याय में शुभ और अशुभ जो विकार की मौजूदगी एक समय में है,.. समज में आया ? एक समय में शुभ और अशुभ, दया, दान, काम, क्रोध का शुभाशुभभाव आत्मा की पर्याय नाम अवस्था में मौजूदगी-हयाती है, उसकी भी रुचि छोड़कर, ज्ञायक सिद्धान्त पूर्ण द्रव्य स्वभाव में चित्त लगाया तो मिथ्याभाव का नाश छोड़कर अर्थात् दुःख का नाश छोड़कर अर्थात् आत्मा के सुख का साक्षात्कार-अवलोकन हुआ. आहा..हा..!

मुमुक्षु :- गागरमें से सागर निकला.

उत्तर :- सागरमें से थोड़ा निकला. पूरा सागर नहीं निकला.

मुमुक्षु :- दुःख द्विभता नहीं.

उत्तर :- उरभ सनेपातिया को दुःख का भान नहीं है तो कैसे द्विभे ? उरभ सनेपातिया समजते हो ? भैया ! वात, पित्त और कफ रोग नहीं होता ? सन्निपात. त्रिदोष. त्रिदोष होता है ना ? वात, पित्त, कफ का रोग. वक होता है तो वल हंसता है. क्या सुभी है ? नहीं. ओ.. देवानुप्रिया ! सनेपातवाला हंसता है. यल सनेपात है. मिथ्यात्व, अदत और कषाय. अथवा मिथ्यात्व, अज्ञान और कषाय यानी अचारित्र. ये तीन का उसे रोग लगा है. जैसे वात, पित्त और कफ सन्निपात त्रिदोष के कारण दुःखी है, फिर भी हंसता है. जैसे अज्ञानी अनादि से अपना शुद्ध स्वरूप परमानंद की दृष्टि से विपरीत दृष्टि, अपने स्वरूप के ज्ञान से विपरीत ज्ञान, अपने स्वरूप से विपरीत राग-द्वेष का आयरण, इन तीनों का उसको त्रिदोष लगा है. बराबर है ? इस त्रिदोष के कारण उसे पूर्ण दुःख है (लेकिन) भान नहीं. मैं दुःखी हूं कि नहीं, मालूम नहीं. भाई ! ये दुःख नहीं लगता ? ओ... देवानुप्रिया !

मुमुक्षु :- एक बार वे बहुत रोते थे.

उत्तर :- कब रोते थे ? कुछ था ? स्त्री भर गई तब ? क्या था ? उस दिन ?
 डोगा. ठीक से याद नहीं है. सुभ में रोना आता है, क्यों ? दुःख है लेकिन भान
 नहीं. कछा ना ? मजबूत शरीर (डो), उर साल का युवान और वात, पित्त, कर्क
 रोग ने ऐसा घेरा, ऐसा घिराया (कि), लोग देखे कि, अभी अेक घंटे में देख छूटा
 जायेगा. वड हंसता है. वड सुभ है ? मानता है. कल्पना में अज्ञान में मानता
 है. दुःख है. हंसता है वड दुःख है.

अैसे भगवानआत्मा अपने आनंदस्वरूप की दृष्टि, ज्ञान और लीनता छोडकर
 मिथ्याश्रद्धा, मिथ्याज्ञान, राग-द्वेष के आयरण में रुककर (सुभी मानता है). वड है
 दुःभी पूरा, लेकिन अज्ञानी अज्ञान से सुभ मानता है. सुभ है डी नहीं. भाई !
 कैसे डोगा वड ?

मुमुक्षु :- दुःख मालूम क्यों नहीं पडता ?

उत्तर :- कछा ना, पागल डो गया है तो कछां से मालूम पडे ? सन्निपात
 डो गया. त्रिदोष में भान नहीं, कुछ भान नहीं. ओ...डो...डो...! अेक शुभराग उठना
 वड भी उन्माद, दुःख है. आडा...डा...! 'समाधिशतक' में 'पूज्यपादस्वामी' कडते
 हैं, उपदेश का अेक शुभराग उठना (उसे उन्माद) आडा...डा...! कडते हैं.. लैया !
 समजे ? वड राग है कि नहीं ? राग है वड उन्माद है. भगवानआत्मा वीतराग
 अनाकूल आनंदकंद प्रभु है, उससे शुभराग भी आनंद से विपरीत है. विपरीत
 है तो शुभराग भी दुःखरूप है. अशुभराग तो दुःखरूप है डी, परंतु शुभ राग
 है ना ? अपना स्वरूप अनाकूल आनंद, वीतरागकंद (है) उसमें से डटकर शुभ-
 अशुभ दोनों भाव दुःखरूप हैं. समज में आया ? परंतु अज्ञानी को सुभ क्या
 चीज है, अंतर में उसे मिलान करने की ताकत नहीं है तो वड दुःख को डी सुभ
 मानता है. आडा...! समज में आया ?

वछां तो कडते हैं, 'जिन पुण्य-पाप नहिं कीना, आतम अनुभव चित्त दीना;'
 भगवानआत्मा शुभाशुभभाव से भी रहित, अैसे आत्मा में जिसने चित्त दिया
 उसने आनेवाले कर्म को रोका. रोका का अर्थ-आते थे और रोका अैसे नहीं. भाषा

તો ઐસી હૈ, દેખો ! ‘તિનહી વિધિ આવત રોકે,’ સમજ મેં આયા ? અપના શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વરૂપ, ઉસમેં દષ્ટિ, જ્ઞાન લગાયા તો કર્મ આતે થે ઉસે રોકે, ઉસકા અર્થ કયા ? કર્મ આતે થે ઔર અભી રુક ગયે ? લિખા હૈ ઐસા, પરંતુ ઉસકા અર્થ કયા ? કિ, ઉસકો કર્મ આતે નહીં, આનેવાલે થે હી નહીં. (આનેવાલે) થે હી નહીં. વહ તો જબ વિકાર કરતા તો ઉસકો નિમિત્ત મેં આનેવાલા થા. યહાં વિકાર નહીં ક્રિયા તો કર્મ આનેવાલા હૈ હી નહીં. પરંતુ આનેવાલા પૂર્વ મેં આયા થા ઉસ અપેક્ષા સે વર્તમાન મેં રોકા ઐસા કહને મેં આતા હૈ. આહા..હા..! ઐસી બાત હૈ. સમજ મેં આયા ?

મુમુક્ષુ :- પૂર્વ મેં જો આયે થે..

ઉત્તર :- પૂર્વ મેં જો આયે થે વે કર્મ પડે હૈં, પડે હૈં, બસ ઇતના.

મુમુક્ષુ :- કિસકો રોકા ?

ઉત્તર :- કહા ના, કિસી કો રોકા નહીં. લેકિન રોકા ક્યોં કહા ? કિ, અપના સ્વભાવ મેં દષ્ટિ ઔર જ્ઞાન દિયા તો પહલે જો નહીં દિયા થા ઔર (કર્મ) આયા થા, ઐસે (કર્મ) વર્તમાન મેં નહીં આયા ઉસકો રોકા ઐસા કહને મેં આયા હૈ. સમજ મેં થોડા સૂક્ષ્મ પડેગા. ફિર સે, ફિર સે (લેતે હૈં).

યહાં તો નયે રજકણ હૈ ના ? પહલે મિથ્યાત્વ થા તબ તો મિથ્યાદર્શન કે રજકણ આતે થે. સમજ મેં આયા ? રાગ-દ્વેષ થા તો ચારિત્રમોહ કા રજકણ આતા થા, બસ ઉતના. અબ યહાં સમ્યગ્દર્શન હુઆ તો કર્મ કો રોકા ઉસકા અર્થ કયા ? કર્મ આનેવાલે હી નહીં થે. આયા ઔર રોકા કહા વહ તો શબ્દ-કથન હૈ. પૂર્વ કા આયા થા, વહ અભી આયા નહીં. ક્યોંકિ યહાં આત્મા કી દષ્ટિ, અનુભવ હુઈ તો કર્મ કા આના ઉસ સમય મેં હુઆ હી નહીં. હુઆ નહીં ઉસકો રોકા ઐસા કહને મેં આતા હૈ. આહા..હા..! સૂક્ષ્મ બાત હૈ.

મુમુક્ષુ :- કર્મ કા ઉદય આયા..

ઉત્તર :- ઉદય આયા નહીં, ઉસકી બાત નહીં. ઉદય કી બાત કૌન કહતા હૈ ? વહ કહાં આયા ? યહાં ઉદય કી બાત નહીં હૈ. નહીં, નહીં. તુમ પકડ નહીં સકે.

उदय की बात है वड जड की बात है.

यहां तो आत्मा पडले जब मिथ्यात्वभाव करता था और राग-द्वेष करता था तब कर्म आता था. कर्म रजकण उसके कारण से, हां ! कर्म कर्म के कारण से आता था. बस एतना. वड पडा, एतना. अब जब आत्मा ने अपने स्वरूप में चित्त दिया तो कर्म आनेवाला था ही नहीं. आनेवाला है और रोका है ऐसा नहीं है. वड तो शब्द ऐसा बताया है. थोडी सूक्ष्म बात है. समज में आया ?

आत्मा-अपना शुद्ध स्वरूप परमानंद की मूर्ति (है), उसको भूलकर पुण्य-पाप का कर्ता मिथ्यात्वभाव में डोता है तो नया कर्म उस समय आनेवाला था, उसकी योग्यता से आया. बस, एतना. अब जब अपने आत्मा में सम्यग्दर्शन प्रगट किया, अपने में चित्त दिया तो शुभाशुभ भाव हुआ ही नहीं. अपने स्वरूप में चित्त दिया तो मिथ्यात्वभाव हुआ नहीं. मिथ्यात्वभाव हुआ नहीं तो मिथ्यात्वभाव से जो नय कर्म आनेवाला था वड भी आया नहीं. बस, आया नहीं उसको रोका ऐसा कहने में आता है. समज में आया ? भाई ! पूर्व के कर्म की बात नहीं है. यहां तो अभी नया कर्म नहीं आया. नया कर्म आनेवाला था और नहीं आया वड तो अक शब्द की रचना है.

अपने शुद्ध स्वरूप का मानना नहीं था और मैं विकार हूँ, पुण्य-पाप हूँ, शरीर हूँ, ऐसा विकारी अंश के अस्तित्व में और पर के अस्तित्व की भोजूदगी में अपना स्वरूप माना था तो मिथ्या भांति थी. उस भांति के निमित्त, भांति निमित्त और नया दर्शनभोड आना उसके उपादान कारण से, कर्म के उपादान कारण से कर्म आया, उसको मिथ्यात्व निमित्त कहा. समज में आया ? जब आत्मा ने अपने में चित्त दिया तो मिथ्यात्व का तो नाश हुआ. मिथ्यात्व का नाश हुआ तो मिथ्यात्व का रजकण जो पडले आता था वड अभी नहीं आया. बहुत सूक्ष्म बात है. शास्त्र की रचना, समजावे कैसे ?

अपने स्वरूप में चित्त दिया तो विकार हुआ नहीं तो नया आवरण जो आनेवाला वड आया ही नहीं. आया नहीं अर्थात् आनेवाला था ही नहीं. आडा..डा...! अरे..!

भगवान ! समज में आया ? यहाँ सम्यक् अंतर दृष्टि हुई तो उस समय मिथ्यात्व का रजकण आनेवाला था ? मिथ्यात्वभाव है नहीं तो कहां से आनेवाला था ? समज में आया ? थोड़ी सूक्ष्म बात (है). शास्त्र की भाषा ऐसी है कि, अपने स्वरूप की दृष्टि, चित्त लगाया तो उस समय मिथ्याभांति तो है नहीं. भांति है नहीं तो भांति जिसमें निमित्त पडती थी, ऐसा कर्म जो पहले आता था, वरु आया नहीं. आनेवाला था ही नहीं. इन लोगों को विषय नया लगे, यहाँ तो बहुत बात चल गई है.

मुमुक्षु :- आने में तो भांति निमित्त थी.

उत्तर :- भांति निमित्त थी.

मुमुक्षु :- न आने में भाव निमित्त है ?

उत्तर :- निमित्त यानी आनेवाला था ही नहीं, उसका नाम निमित्त. आनेवाला कौन था ? आनेवाला हो तो यहाँ विकार हो. समज में आया ? विकार नहीं हुआ तो आनेवाला था ही नहीं. सूक्ष्म बात है. तात्त्विक बात ऐसी चीज है. अपने उपादान में जब भांति थी कि, मैं राग हूं, पुण्य का कर्ता हूं, शुभआश्रव का कर्ता हूं तब वरु भांति मिथ्यात्व है. तब तो दर्शनमोह कर्म आता था. उसके कारण, हां ! जड के कारण (आता था). उसमें भांति निमित्त पडती थी, बस, एतना. अब जब भांति छूट गई तो रजकण आनेवाला था ही नहीं. समज में आया ? पूर्व का पडा है वरु तो नाश हो जायेगा. वरु तो निर्जरा में कहेँगे. वरु तो संवर की बात है ना ? वरु तो संवर की बात है. पूर्व का पडा है वरु तो शुद्धता की वृद्धि के कारण नाश होगा, परंतु यहाँ नया आनेवाला था और रोक़ा ऐसा नहीं है. ओ..ँ...! कठिन बात है, भाई !

मुमुक्षु :- ...

उत्तर :- कौन रोक़े ? ये कर्म आते थे, उसे रोक़ दो, ऐसा है ? उसका अर्थ वरु है कि, अपने शुद्ध स्वरूप में जहाँ चित्त दिया तो भांति हुई नहीं तो कर्म आनेवाला था ही नहीं. उसको कर्म रोक़ा ऐसा कहने में आया है. समज में आया ?

तत्त्व तत्त्व बहुत (सूक्ष्म है). वड दृष्टांत देते हैं ना ? जैसे तावाब है कि नहीं ? उसमें छिद्र है. नाव लो, नाव. नाव में छिद्र है तो पानी आता था. छिद्र (बंद किया) तो (पानी) रुक गया. पानी आता था और रोका है, ऐसा ? अस, यहाँ बंद किया तो पानी आता ही नहीं. पानी आनेवाला है ही नहीं, पानीवाला है ही नहीं. छिद्र बंद किया तो पानी आनेवाला है ही नहीं. ऐसे यहाँ राग-द्वेष रुका तो रजकण आनेवाला है ही नहीं. आ..डा...! दोनों स्वतंत्र पदार्थ हैं. भूल करता था तो भूल निमित्त (है) और नया रजकण उपादान से आता था उसको निमित्त कहते हैं. भूल निकल गई, चित्त आत्मा में दिया, तो भूल नहीं है, तो आनेवाला रजकण जो पूर्व में आया था वड तो पडा है, अभी नहीं है, नया आनेवाला नहीं है, उसको रोका ऐसा कहने में आता है. कडो, समज में आता है ? वड तो रोकने का अर्थ किया.

अब यहाँ कहते हैं, 'संवर लखि सुभ अवलोकै.' उसमें चौथे पद में बडा पद पडा है. देओ ! संवर. भगवानआत्मा अपने स्वरूप में चित्त लगाया तो शुभाशुभ परिणाम से चित्त उटाय. चित्त लगाया तो अंतर में आत्मा में जो अतीन्द्रिय आनंद है, उसको संवर नाम सम्यग्दर्शन-ज्ञान द्वारा अवलोकन हुआ (कि), यड आत्मा अतीन्द्रिय आनंद है. अक बात. और उसके साथ संवर हुआ तो वर्तमान में अतीन्द्रिय आनंद का प्रत्यक्ष साक्षात्कार हुआ, उसका अवलोकन हुआ, शांति का वेदन हुआ, उसका नाम संवर कहते हैं. आडा..डा...!

हिर से, हिर से कहते हैं. थोडी थोडी सूक्ष्म बात है. अनंतकाल से मूल तत्त्व की बात सुनी नहीं, सुनी नहीं. आडा...! समज में आया ? भगवानआत्मा.. आत्मा यानी क्या ? पूर्ण शांति, पूर्ण आनंद. शांति शब्द (का अर्थ) चारित्र. गुण, समजे ? गुण त्रिकाल. आनंद, अनंत ज्ञान, अनंत दर्शन.. क्योंकि स्वभाव है ना ? स्वभाव में मर्यादा नहीं होती, मितता न डो, मित यानी मर्यादा न डो, बेडद ज्ञान, बेडद दर्शन, बेडद आनंद, बेडद शांति, बेडद वीर्य, बेडद प्रभुता. ऐसी अक-अक शक्ति में अनंत शक्ति-सामर्थ्य (है), ऐसी अनंत-अनंत शक्ति का पिंड अक द्रव्य-वस्तु (है). ऐसे द्रव्य में चित्त लगाया. समज में आया ? तो कहते हैं कि, आत्मा का

आनंद जो है उसका ज्ञान से अवलोकन हुआ और ओकाग्र हुआ है तो जैसा आनंद है उसी आनंद पर्याय में भी वर्तमान में प्रत्यक्ष साक्षात्कार-वेदन हुआ. आडा..डा..!

साक्षात्कार क्यों कडा है ? अवलोकने का अर्थ-जैसा दुःख का वेदन था वड वेदन करनेवाला तो साक्षात् वेदन करता था ना ? मिथ्यात्व में, राग-द्वेष में, विकार में दुःख वेदन करता था, वड दुःखी है. मिथ्यात्वभाव, राग-द्वेषभाव दुःख है तो वेदन करता था. भान नहीं था. समज में आया ? यहां जहां आत्मा में शुभाशुभ परिणाम से, पर उपर से लक्ष्य को उटाकर, अपने मूल शुद्ध स्वरूप पर चित्त दिया तो अंतर में जो आनंद है उस आनंद का अंश प्रगट वर्तमान हुआ, उसके द्वारा सारा आत्मा आनंदमय है उसी प्रतीति में लिया और वर्तमान अतीन्द्रिय आनंद का अवलोकन-साक्षात् प्रगट है उसका वेदन हुआ. आडा..डा...! समज में आया ?

मुमुक्षु :- अशुभथी ठीक पण शुभथी कई रीते छूटवुं ?

उत्तर :- शुभ और अशुभ दोनों ओक है. छूटना क्या ? शुभ-अशुभ परदिशा, परलक्ष्य से उत्पन्न होता है. अपना लक्ष्य करने में दोनों परलक्ष्यवाला भाव उत्पन्न होता नहीं. शुभ-अशुभ दोनों भाव परलक्ष्य से उत्पन्न होते हैं, स्वलक्ष्य से नहीं. समज में आया ? अरे..! भगवान !

मुमुक्षु :- साक्षात्कार का अर्थ क्या ?

उत्तर :- साक्षात्कार का अर्थ प्रत्यक्ष. आनंद का प्रत्यक्ष वेदन हुआ. जो आनंदअंदर शक्ति में था, आत्मा में अतीन्द्रिय महाआनंद शक्ति में था, अप्रगट था, वहां चित्त दिया तो आनंद का अंश प्रगट पर्याय में आया, उसका साक्षात्कार किया नाम प्रत्यक्ष वेदन किया. वेदन प्रत्यक्ष किया. वेदन कोई करता है और यहां आनंद प्रगट हुआ है, उसी नहीं. प्रगट आनंदमय सुधारस का स्वाद (आया). संवर में सुधारस का स्वाद (आया). यड तो अंदर की भोली हुई भर्म की बातें हैं. संवर चीज कोई उसी नहीं कि, उसी ही संवर डो गया. समज में आया ?

... पुण्य-पाप के विकल्प का था. उसी वस्तु निर्विकल्प चैतन्य का वेदन हुआ-स्वाद आया. क्या (कडा) ? आत्मा के आनंद का स्वाद आया. इस स्वाद को यहां

प्रत्यक्ष कडने में आता है, उसको साक्षात्कार कडते हैं. समजे थोडा ? यड तो आत्मा की अलौकिक बात है. अनंतकाल में उस ओर का प्रयत्न, प्रयोग कैसे करना, वड विधि सुनी ढी नई. आडा...डा...! सारा संसार विकार... उस विकार संसार से रुचि डटाकर प्रथम में, डां ! प्रथम. सारा संसार का अर्थ पुण्य-पापभाव तो सारा संसार विकार है.

भगवानआत्मा शांति और आनंद की शिला, आनंद की-बई की शिला (है). उसमें जिसने चित्त दिया (तो) पुण्य-पाप का आस्रव जो दुःखरूप था वड रुक गया, उत्पन्न नहीं हुआ. नया आवरण भी उस प्रकारका रुक गया. आत्मा में अतीन्द्रिय अनाकूल शांति का जो स्वभाव था उसमें चित्त लगाया का अर्थ अेकाग्र हुआ. अेकाग्र हुआ तो विकार में अेकाग्र था वड तो दुःख था. विकार से डटाकर चित्त यडां लगाया तो आनंद की पर्याय प्रगट हुई. समज में आया ? उसका नाम सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र कडते हैं. आडा...डा...! समज में आया ? ढाल लिजा है, ढेजो ना ! आठों कर्म (को ढाल से रोका है).

‘संवर लडि सुभ अवलोकै.’ अेक शब्ड में तो बडुत (भाव) भर है. गागर में सागर भर दिया है. पडले के पंडित ने बडुत अरुकी बात की है. अली बडुत गडबड डो गई. (हनकी) तो मालूम है ना. यड तो सर्वज्ञ त्रिलोकनाथ परमेश्वर वीतरागडेव साक्षात् केवलज्ञानी ने कडा हुआ तत्त्व है. समज में आया ? अनंत तीर्थकर यले गये, वर्तमान भगवान बिराजते हैं. मडाविडेड क्षेत्र में परमात्मा ‘शीमंघर’ प्रभु आदि तीर्थकर बिराजते हैं. समज में आया ? जिसके ज्ञान के अेक समय में अपनी पर्याय का पूर्ण अवलोकन में लोकालोक का अवलोकन डो गया. अपने अेक समय के पूर्ण अवलोकन में... यडां आगे कडेंगे. समजे ? इसमें आगे कडते हैं ना ? कडीं पर है. कैसे ध्यान रडे ? ‘...शिवमग कत्वो.’ कडीं पर अैसे शब्ड है. भोक्षदशा का वर्णन है. छडीं ढाल का तेरडवां श्लोक है.

निजमाडिं लोक-अलोक गुण-परजाय प्रतिबिम्बित थये;
रडि हैं अनंतानंत काल, यथा तथा शिव परिणये.

१३ वां श्लोक है, हिन्दी में १७५ पन्ना है. है ? लैया ! १३ गाथा में है. ७३ बाण का १३वां श्लोक. 'निजमाहिं लोक-अलोक गुण-परजाय प्रतिबिम्बित थये;' समझ में आया ? आत्मा में लोक और अलोक प्रतिबिम्बित हो गये. अपनी एक समय की पूर्ण पर्याय जहां प्रगट हुई (तो) उसमें लोकालोक प्रत्यक्ष हो गया. यहां देखते हैं (तो) सब देखते हैं. समझ में आया ?

निजमाहिं लोक-अलोक गुण-परजाय प्रतिबिम्बित थये;
रहि हैं अनंतानंत काल, यथा तथा शिव परिशये.
धनि धन्य हैं जे जव, नरभव पाय यह कारज किया;

तिनही अनादि भ्रमण पंचप्रकार तजि वर सुभ लिया. १३.

आहा...हा...! जिसने मनुष्यत्व पाकर ऐसा आत्मानुभव करके केवलज्ञान पाया ... सादि अनंत सिद्ध हो गया. उसकी दशा में लोकालोक शेष होते हैं. लोकालोक जैसे जानना नहीं पड़ता. अपनी पर्याय में देखते हैं तो लोकालोक जानने में आ जाता है. समझ में आया ? लैया ! आहा...हा...! हिभाग में आ गया.

कहते हैं, हेजो ! अब अपने भावार्थ लेते हैं. 'सम्यग्दर्शनादि द्वारा मिथ्यात्वादि आक्षेप रुकते हैं. शुभोपयोग तथा अशुभोपयोग दोनों बंध के कारण हैं ऐसा सम्यग्दृष्टि जव पड़ले से ही जानता है. यद्यपि साधक को नियती भूमिका में शुद्धता के साथ अल्प शुभाशुभभाव होते हैं...' स्वभाव में जितनी अकारिता हुई उतना शुद्ध और मोक्ष का मार्ग, जितना शुभाशुभ परिणाम है उतना बंध का मार्ग जानते हैं. उसको मोक्ष का मार्ग जानते नहीं. कर्मधारा और ज्ञानधारा. यहाँ संवर वेदज्ञान है ना ? जितना चित्त शुद्ध में लगाया और दर्शन, ज्ञान, चारित्र की शुद्धता हुई वह ज्ञानधारा, वह मोक्षधारा (है). जितना रागादि रखा वह कर्मधारा, बंधधारा. एक समय में साधक को दो धारा होती हैं. समझ में आया ?

मुमुक्षु :- समय एक ही ?

उत्तर :- समय एक ही है ना ? आत्मा में शुद्धता प्रगट हुई एतना निर्मल संवर, निर्जरा है और जितना राग है उतना बंध का कारण है. एक समय में

दो है ना ! दो न डो तो पूर्ण मोक्ष डो जाये या मिथ्यादृष्टि डो जाये. शुद्धता और अशुद्धता अेक समय में दो हैं. जितना आत्मा में शुद्ध श्रद्धा, ज्ञान, शांति प्रगट की ँतनी शुद्धता (है) और जितना अत्मी राग रडा, मुनि को पंय मडाव्रत आदि का विकल्प है वड विकल्प राग है. विकल्प, राग है वड अशुद्ध है, बंध का कारण है. साधक में कर्मधारा और ज्ञानधारा अेक समय में दोनों चलती हैं. यडां साधक की बात चलती है ना ? मोक्ष में तो पूर्ण डो गया. मोक्ष में तो (दो) है नडीं, अेक डी पूर्णानंद शुद्ध धारा डो गई. सम्यग्दृष्टि से साधक है ना ?

सम्यग्दृष्टि, पांयवे, ँडे सभ को दो धारा रडती है. समज में आया ? यदि पूर्ण शुद्ध डो जाये तो मोक्ष डो जाये और पूर्ण अकेली अशुद्धता डो तो वड तो मिथ्यादृष्टि में है. समज में आया ? अकेली अशुद्धता, पुण्य-पाप और मिथ्याभांति अकेली अशुद्धता (है). वड तो संसार मिथ्यादृष्टि है. अकेली पूर्ण शुद्धता मोक्ष है. जब साधकजव को मोक्षमार्ग हुआ तो अपने यैतन्य में जितनी अेकाग्रता-चित्त लगाया ँतनी शुद्धता है और बाकी रडा राग, ँतनी अशुद्धता है. वड अशुद्धता बंध का कारण है, शुद्धता संवर, निर्जरा का कारण है.

मुमुक्षु :- मिथ्यात्व में दूसरी धाराका अंश...

उत्तर :- मिथ्यात्व में तो अेक डी अशुद्ध धारा (है). वडां तो अेक डी है. मिथ्यात्व, अज्ञान है. अकेली अशुद्ध धारा है.

मुमुक्षु :- ..

उत्तर :- मिथ्यात्व में कडां है, वड तो अकेला अज्ञान है. सम्यग्दर्शन में शुद्धधारा और अशुद्धधारा दोनों रडती हैं. मोक्ष में अकेली शुद्धता (है). मिथ्यादृष्टि में क्या है ? पुण्य-पाप मेरा है अैसा मानता है उसमें तो अकेली मिथ्यात्व अशुद्ध धारा डी है. अकेला मिथ्यात्वभाव पडा है.

मुमुक्षु :- मंद कषाय थाय तो...

उत्तर :- नडीं, नडीं. मंद कषाय डो या तीव्र कषाय डो, सभ कर्मयक है. सभ मिथ्यात्वभाव, अकेला अशुद्धभाव है.

યહાં તો કહતે હૈં, ‘નિચલી ભૂમિકા મેં શુદ્ધતા કે સાથ અલ્પ શુભાશુભભાવ હોતે હૈં,...’ યાની સાથ મેં હોતે હૈં, ઐસા કહના હૈ. ભગવાનઆત્મા અપના ચિત્ત જિતના અંતર શુદ્ધ મેં લગાયા, દષ્ટિ, જ્ઞાન, સ્થિરતા (હુઈ) ઇતની શુદ્ધતા (હૈ). જિતની રાગાદિ અસ્થિરતા બાકી હૈ ઇતની અશુદ્ધતા (હૈ). સમ્યગ્દષ્ટિ કો યા મુનિ કો ભી દો ધારા હૈ. જિતના રાગ હૈ ઇતના બંધ કા કારણ હૈ. જિતની સ્વભાવ કી એકાગ્રતા કા શુદ્ધતા હૈ વહ સંવર, નિર્જરા કા કારણ હૈ. સમજ મેં આયા ?

દોનોં બંધ કા કારણ હૈ. ‘ઇસલિયે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વદ્રવ્ય કે આલમ્બન દ્વારા...’ દેખો ! સ્વદ્રવ્ય કે (આલંબન દ્વારા યાની) જ્ઞાનધારા. ‘આલમ્બન દ્વારા જિતને અંશ મેં શુદ્ધતા કરતા હૈ ઉતને અંશ ઉસે સંવર હોતા હૈ,...’ જિતને અંશ મેં આત્મદ્રવ્ય મેં ચિત્ત લગાયા, એકાકાર શુભાશુભ પરિણામ સે રહિત (હુઆ) ઇતના સંવર હૈ. ‘ઔર વહ ક્રમશઃ શુદ્ધતા મેં વૃદ્ધિ કરકે પૂર્ણ શુદ્ધતા (સંવર) પ્રાપ્ત કરતા હૈ. યહ સંવર ભાવના હૈ.’ યહ સંવર ભાવના હુઈ. અબ નિર્જરા (ભાવના). સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નિર્જરા ભાવના ભાતે હૈં. મુનિ ભી નિર્જરા આદિ બારહ ભાવના કરતે હૈં.

મુમુક્ષુ :- સંવર પ્રાપ્ત કરતા હૈ ઔર બાદ મેં મોક્ષ હો જાતા હૈ...

ઉત્તર :- હાં તો બાદ મેં મોક્ષ હો ગયા ના. વહ સંવર યાની પૂર્ણ શુદ્ધતા. પૂર્ણ શુદ્ધતા, પૂર્ણ ચારિત્ર હો ગયા, ઐસે લેના. અપૂર્ણ નહીં રહા. વહાં ‘સંવર લહી સુખ અવલોકે.’ ઐસા હૈ ના ? ઉસકા અર્થ પૂર્ણ કર દિયા.

૯-નિર્જરા ભાવના

નિજ કાલ પાય વિધિ ઝરના, તાસોં નિજ કાજ ન સરના;
તપ કરિ જો કર્મ ખિપાવૈ, સોઈ શિવસુખ દરસાવૈ. ૧૧.

અન્વયાર્થ :- જે (નિજ કાલ) પોતપોતાની સ્થિતિ (પાય) પૂર્ણ થતાં (વિધિ) કર્મોં (ઝરના) ખરી જાય છે (તાસોં) તેનાથી (નિજ કાજ) જીવનું ધર્મરૂપી કાર્ય (ન સરના)

સરતું નથી-થતું નથી, પણ (જો) જે [નિર્જરા] (તપ કરિ) આત્માના શુદ્ધ પ્રતપન દ્વારા (કર્મ) કર્મોનો (ખિપાવૈ) નાશ કરે છે [તે અવિપાક અથવા સકામ નિર્જરા છે] (સોઈ) તે (શિવસુખ) મોક્ષનું સુખ (દરસાવૈ) દેખાડે છે.

ભાવાર્થ :- પોતપોતાની સ્થિતિ પૂર્ણ થતાં કર્મોનું ખરી જવું તો દરેક સમયે અજ્ઞાનીને પણ થાય છે. તે કાંઈ શુદ્ધિનું કારણ થતું નથી. પરંતુ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર અને આત્માના શુદ્ધ પ્રતપન વડે જે કર્મો ખરી જાય છે. તે પ્રમાણે શુદ્ધિની વૃદ્ધિ થતાં થતાં સંપૂર્ણ નિર્જરા થાય છે, ત્યારે જીવ શિવસુખ (સુખની પૂર્ણતારૂપ મોક્ષ) પામે છે. એમ જાણતો સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વદ્રવ્યના આલંબન વડે જે શુદ્ધિની વૃદ્ધિ કરે છે તે નિર્જરા ભાવના છે.

‘નિજ કાલ પાય વિધિ ઝરના, તાસોં નિજ કાજ ન સરના;’ (એક મુમુક્ષુ) બોલતે થે ના ? ‘નિજ કાર્ય ન સરના.’ એ..ઈ...! તેરાપંથ મેં આતા હૈ ના ? સ્થાનકવાસી મેં તેરાપંથી હૈ ના ? વહ કહતે હેં, મિથ્યાદષ્ટિ મેં કુછ ભી કરે તો ‘નિજ કાજ ન સરના’. યહાં ‘નિજ કાજ ન સરના’ (આયા હૈ).

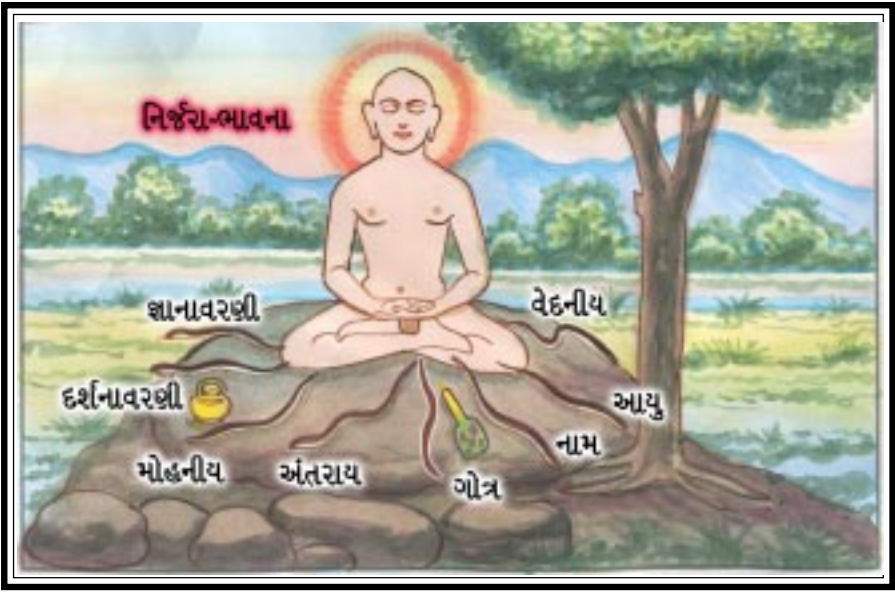
નિજ કાલ પાય વિધિ ઝરના, તાસોં નિજ કાજ ન સરના;

તપ કરિ જો કર્મ ખિપાવૈ, સોઈ શિવસુખ દરસાવૈ. ૧૧.

ઉસકા શબ્દાર્થ દેખો ! ‘નિજ કાલ પાય’ અપની-અપની કર્મ કી સ્થિતિ પાકર, જો ‘પૂર્ણા હોને પર કર્મ ખિર જાતે હેં ઉસસે જીવ કા ધર્મરૂપી કાર્ય નહીં હોતા;...’ ક્યા કહતે હેં ? ક્યા કહતે હેં ? જો કોઈ અપના પૂર્વ કર્મ બાંધા થા, ઉસ બંધે હુએ કા પાક આયા, વહ પાક આકર ખિર જાતા હૈ. સમજ મેં આયા ? સવિપાક. સવિપાક નિર્જરા કહતે હેં. ક્યા કહા ? પૂર્વ કા જો કર્મબંધ પડા હૈ, ઉદય આકર પાક આયા વહ ખિર જાતે હેં. દેખો ! ઉસમેં લિખા હૈ. દેખો ! પકકર ખિર જાતા હૈ ના ? ઐસા અંદર મેં લિખા હૈ. પૂર્વ કા કર્મ આયા વહ ખિર જાયે, વહ તો ઉસકા પાક આયા ઔર ખિર જાતા હૈ. ઉસમેં આત્મા કા કોઈ કાર્ય સિદ્ધ હોતા નહીં. ઉસમેં

अपना कुछ लाभ नहीं है. उसमें अपना कार्य नहीं होता. उसमें क्या कार्य हो ? पूर्व का कर्म उदय में आता है वही फिर जाता है. वही तो प्रत्येक प्राणी को है. निगोह को भी है. अकेन्द्रिय से लेकर मिथ्यादृष्टि आदि सब को पूर्व का कर्म आता है वही फिर जाता है, उसमें क्या ? आत्मा का कार्य सिद्ध नहीं होता.

‘किन्तु (जो निर्जरा) (तप करि कर्म जिपावे)...’ तप की व्याख्या-स्वरूप का आनंद अवलंबन लेकर ईच्छा की उत्पत्ति न हो उसका नाम तप (है). यहाँ तप नाम ‘प्रतपन एति तपः’ भगवान् आत्मा अपनी शुद्ध दृष्टि लगाई है, बाद में विशेष शुद्धता में अकाकार होना, अतीन्द्रिय आनंद का पर्याय में ओप आना (शोभायमान दशा का होना), प्रतपन एति, आत्मा उग्र निर्मल पर्याय से शोभित हो उसका नाम भगवान् यथार्थ तप कहते हैं. नीचे आयेगा. हेजो ! समज में आया ? ‘प्रतपन

‘प्रतपन एति तपः’
 ऐसा है. है
 ना ? ‘शुद्ध
 प्रतपन
 द्वारा कर्म
 फिर जाते
 हैं..’ हेजो !
 अं द र
 लिखा है.
 भावार्थ में
 लिखा है.
 ‘आत्मा के
 श ु द्ध

प्रतपन द्वारा जो कर्म फिर जाते हैं..’ भावार्थ में लिखा है. यौथी पंक्ति. और शब्दार्थ में यहाँ है, हेजो ! ‘आत्मा के शुद्ध प्रतपन द्वारा..’ अकेला प्रतपन नहीं, कायक्लेश आदि नहीं. शुद्ध प्रतपन. भगवान् आत्मा अनाकूल आनंद की जो दृष्टि हुई है उसमें

उग्रता से लीन होकर, प्रयत्न-विशेषरूप से पुरुषार्थ की जागृति स्वभाव की ओर लुई है, उसका नाम तपस्या कडने में आता है. समज में आया ? बाडर के जो १२ प्रकार हैं वड तो शुभभाव हैं. वड तो अनंतबार किया, उसमें क्या है ? वड तो पूर्व का बंध पडा है वड कर्म जपते हैं.

दर्शन-ज्ञान-चारित्र के बाड तप लेते हैं ना ? पडले संवर में लिया कि, दर्शन-ज्ञान-चारित्र लुआ तो रोका. अब तप (लेते हैं). तप का अर्थ क्या ? जो शुद्धता है उसमें उग्रता (से) अंतर में शुद्धता बढी. जैसे सोने में-सुवर्ण में गेरु लगाकर... गेरु डोता है ना ? गेरु. लाल गेरु. सोने पर गेरु लगता है तो सोना शोभता है, ओपता है, शोभता है, प्रदीप्त डोता है, यक्यकाट डोता है. सोने पर गेरु लगाने से. जैसे भगवानआत्मा अपने शुद्ध (स्वरूप में) चित्त दिया था उसमें विशेष ओकाग्रतारूपी गेरु लगाया. विशेष शुद्धता में आनंद, अतीन्द्रिय आनंद का प्रतपन अंदर लुआ वड आत्मा की पर्याय में मडा उग्र शोभायमान दशा लुई उसकी तप कडते हैं. वड निर्जरा का कारण है. आडा..डा..!

चारित्र से भी तप की विशेष व्याख्या है कि नहीं ? चारित्र है स्वरूप में लीनता. दर्शन में प्रतीति, ज्ञान में स्वज्ञेय का भान, चारित्र में लीनता. तप में भी उसकी विशेष उग्रता का नाम तप है. समज में आया ?

मुमुक्षु :- 'मडावीर' भगवान ने ऐसा तप किया था.

उत्तर :- ऐसा तप किया था. ७ मडिने ऐसा किया था, ऐसा नहीं. ऐसा तप भगवान ने अंदर किया था. अंदर में ध्यानाग्नि लगाई, ऐसी अग्नि प्रज्वलित (की), आनंद को प्रज्वलित करके अतीन्द्रिय आनंद का स्वाद में उग्र अनुभव करते थे उसका नाम तप है. तब ईश्या की उत्पत्ति नहीं डोती थी. अतीन्द्रिय आनंद के स्वाद के अनुभव में (ईश्या नहीं डोती थी). समज में आया ? लोग कडते हैं कि, बाडर से आडार नहीं लिया, आडार नहीं जाया वड तप है. ऐसा तो अनंतबार किया, उसमें (क्या) आया ? वड तो बाडर की चीज है. परमाशु का आना और जाना वड तो उसके कारण से है. ईश्या कदाचित् मंड लुई डो तो वड पुण्य है.

मुमुक्षु :- उजारों बार जाता है तो भी कुछ नहीं होता.

उत्तर :- धर्म एक क्षण में होता है. आया ना ? 'मुनिव्रत धार अनंतबार शिवक उपजायो.' पहले आया ना ? 'मुनिव्रत धार अनंतबार शिवक उपयाजो, पै आत्मज्ञान बिन लेश सुभ न पायो.' आत्मज्ञान, त्रिगुप्ति में अंदर रुक गया. मन से, वाणी से, देख से रुककर अंदर में स्थिर हो गया (उसमें) एक क्षण में जो शुद्धता प्रगट होती है (और) कर्म का नाश करते हैं. आडा..डा..! अभी आत्मा की कीमत नहीं इसलिये ये नहीं जाना, नहीं पीना वह तप, और उस तप से धर्म होगा (ऐसा मानते हैं).

मुमुक्षु :- आसान पडता है.

उत्तर :- आसान क्या ? राग आसान होता है.

यहां तो कहते हैं, 'आत्मा के शुद्ध प्रतपन द्वारा कर्मों का नाश करती है (वह अकाम अथवा सकाम निर्जरा है).' अविपाक निर्जरा. अपने पुरुषार्थ (से) अनुभव करके आनंद का अनुभव करके जो कर्म फिर जाते हैं, उसको अकाम निर्जरा न करके सकाम निर्जरा है. और सविपाक नहीं परंतु वह अविपाक है.

'यह भोक्ष का सुभ छिजवाती है.' हेभो ! संवर में भी लिया. 'संवर लडि सुभ अवलोकै.' यहां 'शिवसुभ दरसावै.' (ऐसा कडा). निर्जरा करते.. करते.. करते.. करते आनंद की शुद्धता बढ जाये, अतीन्द्रिय आनंद करते.. करते पूर्ण आनंद हो जाये उसका नाम भोक्ष (है). आडा..डा..! निर्जरा में सुभ है, दुःख नहीं, आनंद है. उपवास करने से कष्ट छिजता है वह तो आर्तध्यान है.

अंतर में आत्मा के अतीन्द्रिय आनंद के स्वाद में जिसको भालूम नहीं कि ईच्छा उत्पन्न होता है कि नहीं, ऐसे आनंद में लीन, अतीन्द्रिय में लीन हो जाना उसका नाम तप है. आडा..डा..! समज में आया ? बाकी तो लंघन है. 'टोडरमलज्ज' में आया ना ? निर्जरा करते-करते शिवसुभ को छिजवाती है. वर्तमान में भी निर्जरा सुभ को दर्शाती है. निर्जरा में भी, जब संवर में सुभ का भान है तो निर्जरा में भी सुभ की विशेष वृद्धि का भान है. आडा..डा..! समज में आया ? जब संवर

में सुभ का साक्षात्कार होता है, तो निर्जरा में विशेष शांति का, आनंद का साक्षात्कार होता है, ऐसा कहते हैं. निर्जरा ऐसी नहीं है कि... लेकिन तुझे आनंद वृद्धि हुई कि नहीं ? अतीन्द्रिय आनंद की वृद्धि होना वह निर्जरा है. शुद्धउपयोग को निर्जरा कहा है. समज में आया ?

(यहां) कहते हैं, भोक्ष का सुभ द्शवि. (संवर में) अवलोकें, यहां अधिक द्विभाते हैं. संवर में जितना सुभ है उससे निर्जरा में विशेष आनंद है. उसका नाम निर्जरा कहते हैं. ऐसी भावना सम्यग्दृष्टि यथार्थपने भाते हैं. (श्रोता :- प्रमाज्ञ वयन गुरुदेव)

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ સુદ ૧૪, રવિવાર
તા. ૦૬-૩-૧૯૬૬, શ્લોક-૧૧, ૧૨, ૧૩. પ્રવચન નંબર-૪૪

‘દૌલતરામજી’ કૃત ‘છ ઢાળા’. પાંચમી ઢાળની ૧૧મી ગાથા છે. આમાં નિર્જરાની ભાવના સમ્યગ્દષ્ટિ ભાવે છે. નિર્જરા કોને કહેવી ? અને એ નિર્જરાની યથાર્થતા કોને હોય ? જેને આત્મા... તપથી નિર્જરા કીધી છે ને ? તપ ક્યારે કહેવાય ? કે, પહેલો આત્મા જ રાગ ને શરીરથી ભિન્ન છે એવું પોતાના સ્વરૂપનું સમ્યગ્જ્ઞાન શુદ્ધ થયું હોય, એ એમાં ઠરવાનો પ્રયત્ન કરે એને તપ કહેવામાં આવે છે. વાસ્તવિક તપ એ છે. સમજાણું કાંઈ ?

તપવું-પ્રતપન થવું - શોભિત થવું. આ આત્મા... નિજ પદની સંભાળ જેણે પહેલી કરી છે... સમજાય છે કાંઈ ? મારું સ્વરૂપ વીતરાગ શુદ્ધ સ્વરૂપ છું, પુણ્ય-પાપના રાગ રહિત મારી ચીજ તદ્દન નિર્મળ, આનંદ છે એવું જ્યાં સમ્યગ્જ્ઞાન ને દર્શન પ્રથમ થયું છે એને આવી નિર્જરા હોય છે, એને તપ હોય છે. અહીં ‘તપ’ શબ્દ વાપર્યો છે ને એમણે ? ‘તપ કરિ જો કર્મ બિપાવૈ,...’ એને સ્વભાવમાં પુરુષાર્થની ઉગ્રતા દ્વારા કર્મ બપે છે. કહો, સમજાણું કાંઈ ? કહે છે કે, કર્મ તો અનાદિથી બપે છે. કઈ રીતે (બપે છે) ? કે,

ભાવાર્થ :- ‘પોતપોતાની સ્થિતિ પૂર્ણ થતાં કર્મોનું ખરી જવું તો દરેક સમયે અજ્ઞાનીને પણ થાય છે.’ પૂર્વે જે કર્મ બંધાયેલા છે એના પાક કાળે, એનો પાકનો સમય આવે તે સમયે પાક થઈને ઉદય થઈને તો ખરી જાય. એ તો અનાદિથી એકેન્દ્રિય, બેઇન્દ્રિય, ત્રણઇન્દ્રિય, ચોઇન્દ્રિય, નિગોદ, અભવિ અને ભવિ બધાને. સમજાણું કાંઈ ? એ તો સવિપાક નિર્જરા કહેવામાં આવે છે. સવિપાક એટલે કર્મ પાક થઈને ખર્યું. એમાં કાંઈ આત્માને લાભ નથી. સમજાણું કાંઈ ?

‘તે કાંઈ શુદ્ધિનું કારણ થતું નથી. પરંતુ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર અને આત્માના શુદ્ધ પ્રતપન વડે...’ ચાર બોલ લીધા. પેલો ‘તપ’ શબ્દ છે ખરો ને ? પહેલો તો આત્મા એની દષ્ટિમાં, રુચિમાં આખો પૂર્ણાનંદ જેને પોસાણો હોય છે, પોષાય છે. પોષાય એટલે ? હવે આજ તો કાઠિયાવાડી ભાષા સાદી થઈ ગઈ. કાલ તો હિન્દી હતી ને ? જેને પુણ્ય-પાપનું પોષાણ નથી, શરીરાદિની ક્રિયાનું પણ જેને સ્વામીપણું નથી. એક સહજ સ્વરૂપ ચૈતન્ય પૂર્ણ આનંદનો કંદ આત્મા છે એનું જેને અંતર સ્વામીપણું, દષ્ટિપણું પ્રગટ્યું છે,... ભાઈ ! એને સમ્યગ્જ્ઞાની કહેવામાં આવે છે. આહા...હા...! એ સમ્યગ્જ્ઞાનીને ઉગ્ર પુરુષાર્થ સ્વભાવમાં હોય છે એને નિર્જરા કહેવામાં આવે છે.

શુદ્ધિની વૃદ્ધિ તેને નિર્જરા કહે છે અથવા શુદ્ધોપયોગને નિર્જરા કહે છે અથવા અશુદ્ધતાના નાશને નિર્જરા કહે છે અથવા અશુદ્ધતાનું નિમિત્ત ટળ્યું એટલે કર્મનું જેટલું ટળવું (થાય) એને દ્રવ્યનિર્જરા કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ? નિર્જરાના ઘણાં પ્રકાર પડ્યા. અહીં ભાવનિર્જરાની વાત છે. જેને ભરોસે ભગવાન આખો આત્મા આવ્યો છે. આહા...! સમજાય છે કાંઈ ? જેનો ભરોસો પુણ્ય ને પાપના ભાવમાંથી અને શરીરની ક્રિયામાંથી ઊડી ગયો છે. આત્મા જ્ઞાનાનંદ શુદ્ધ આનંદકંદ અનાકૂળ પ્રભુ છે એવો જેને અંતરમાં જ્ઞાન, ભાન થઈને ભરોસો, પ્રતીત ઉત્પન્ન થઈ છે એને સમ્યગ્દર્શન કહે છે. અને સમ્યગ્જ્ઞાન-એ આત્મા જેણે જાણ્યો કે, આ આત્મા પવિત્ર શુદ્ધ છે એવું જે જ્ઞાન. અને એની સાથે સ્વરૂપમાં સ્થિરતાનો અંશ જે રમણતા, રમણતા, લીનતા (થાય) એને ચારિત્ર કહે છે અને એ સહિતની શુદ્ધિની વૃદ્ધિ એને તપ કહે છે. ભારે વ્યાખ્યા ! સમજાય છે કાંઈ ?

અહીં ‘તપ’ શબ્દ છે ને ? ‘નિજ કાલ પાય વિધિ ઝરના, તાસોં નિજ કાજ ન સરના;...’ સમજાણું ? તે શબ્દ તેરાપંથીમાં પણ આવે છે, (એક મુમુક્ષુ) વારંવાર કહે છે. ‘નિજ કાજ ન સરના;...’ એના એ ઠેકાણે કહે છે કે, મિથ્યાદષ્ટિની ક્રિયા અનંત વાર નવમી ઐવેયક ગયો. દયા, દાન આદિ (કર્યા) છતાં કાંઈ કાર્ય સર્ચું નહિ. વળી ફરીવાર એમ કહે કે, જેટલી દયા આદિના ભાવ, પરને નમાડવાના આદિના. જે નિર્દોષ હોય તે ભગવાનની આજ્ઞામાં, એમ ઈ કહે છે. બેનો અનાદિનો વિરોધ

છે. એના ને એના વચનમાં વિરોધ છે એમ (એક મુમુક્ષુ) કાઢતા હતા. ન્યાં ગામમાં બહુ તેરાપંથી છે ખરા ને. આ 'નિજ કાજ ન સરના;...' ઈ શબ્દ એનામાં પડ્યો છે.

અનંત વાર નવમી ગ્રૈવેયક ગયો. દયા, દાન, શુભભાવ, કરુણા, કોમળતા ઘણી કરી પણ એ શુભભાવ (હતા), એમાં કાંઈ નિજ કાજ સર્વું નહિ. સમજાણું કાંઈ ? એ તો અકામ નિર્જરા અથવા સવિપાક નિર્જરા પાક દઈને ખર્ચું એનું નામ એ સવિપાક કે અકામ છે. સકામ અને અવિપાક નિર્જરા એને થઈ નથી. સમજાણું કાંઈ ? અવિપાક ને સવિપાક, એ કાંઈ જૈનમાં પડ્યા એનેય ખબર ન મળે. જે વીતરાગના મૂળ એકડા (છે એની ખબર ન મળે).

આત્મા અંતરના આત્માના ભાન વિના શુભભાવ આદિના પરિણામથી સહેજે પૂર્વના કર્મનો ઉદય આવીને ખરી જાય અથવા શુભભાવમાં કોઈ પાપના રજકણો ખરે એ કાંઈ સાચી નિર્જરા નથી. એ વસ્તુસ્થિતિ નથી એ તો અનંતવાર એવું બની ગયું છે, જેને સવિપાક નિર્જરા અથવા અકામ નિર્જરા કહે છે. અહીંયાં તો ધર્મીને જે નિર્જરા થાય, આત્મા જ્ઞાનાનંદ શુદ્ધનું ભાન થઈ અને શુદ્ધિની વૃદ્ધિ વધે, અશુદ્ધતા ઘટે, કર્મ ટળે અને ભવ ઘટે એવી દશાને નિર્જરા કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ?

કહે છે કે, 'સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર અને આત્માના શુદ્ધ પ્રતપન વડે...' પ્રતપન-તપવું. ઉગ્ર પુરુષાર્થથી અંતર આનંદના ઘોલનમાં, અતીન્દ્રિય આનંદના ઘોલનમાં એકલો આનંદ જ્યાં તરવરે... સમજાણું કાંઈ ? જ્યાં અતીન્દ્રિય આનંદની લહેજતનો સ્વાદ ઉગ્ર આવે એને ભગવાન શુદ્ધિની વૃદ્ધિ અથવા શુદ્ધોપયોગ અથવા નિર્જરા કહે છે. કહો, ભાઈ !

મુમુક્ષુ :- સમ્યગ્દષ્ટિને નિર્જરા હોય છે.

ઉત્તર :- એને જ હોય છે. એ વાત તો કહેવાય છે આ. ક્યાં રહે છે ? ભાનમાં કહે છે. આજ પાછા સવારમાં પોકાર કરતા આવતા નહોતા ? મારા પાપનો ઉદય હશે કે આ રોગ આવ્યો ? લ્યો ! એ માંડી પાધરી. માન્યું છે ને કે, મને આવ્યું. થયું શરીરમાં ને (માને કે) મને આવ્યું. આ કહેવું કોને ?

મુમુક્ષુ :- શરીર કેનું ?

ઉત્તર :- શરીર જડનું.

મુમુક્ષુ :- અત્યારે ?

ઉત્તર :- અત્યારે. અત્યારે (નહિ) તો કોનું છે આ આત્માનું છે આ ? આ તો માટી છે. સમજાણું કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- ઇ ભાઈનું નહિ ?

ઉત્તર :- એમનો આત્મા છે. એને આ ભાષા કહેવાય છે. શરીર પણ કે દિ' એનું હતું ? અને આત્માનું નામ કે દિ' હતું ? આહા..હા..!

મુમુક્ષુ :- આ મારું છેએમ કહું છું એટલે દુઃખ થાય છે.

ઉત્તર :- કહુ છું એટલે નહિ, માને છે માટે. ઇ માની રહ્યો છે. ઓલો કાઠિ એક હતો ને ? સાંભળ્યું હતું ? એ કાઠિને જમણે પગે ગૂમડું થયેલું. ગૂમડું. કાઠિ હતો. ફોડા.. ફોડા.. ગૂમડું. પછી પેલો વાળંદ વારંવાર પાટો બાંધે. વાળંદ, વાળંદ. વાળંદ હોય ને ? નાઈ. પાટો બાંધે વળી છોડે, પાછો બાંધે. પણ ઉં..ઉં.. કરે, ઉં..ઉં.. કરે. કરતાં... કરતાં... કરતાં... કરતાં... કરતાં... મહિનો, બે મહિને મટી ગયું. મટી ગયું ને પછી સરખું થઈ ગયું તો પણ થોડો પાટો બાંધી રાખે. પછી તો પાટો જ્યાં છોડે ત્યાં ઉં..હું.. કરે. મટી ગયેલું તો પણ. પછી એકવાર પાટો છોડીને વાળંદે આ પગે બાંધી દીધો. ઇ પાટો જ્યાં છોડે ત્યાં ઉં..ઉં.. કરે. પણ શું છે ? ક્યાં બાંધ્યો છે આ ?

મુમુક્ષુ :- ઉં..ઉં.. કરવાની ટેવ પડી ગઈ છે ?

ઉત્તર :- ટેવ પડી ગઈ છે એને. ભાઈ ! ઇ ઉં..ઉં.. કરવા માંડ્યો. મટી ગયું, વાળંદને ખબર કે, આ મટી ગયું છે હવે, કાંઈ છે નહિ આને, છતાં એ પાટો બાંધે ત્યારે ઉં..ઉં.. કરે. પછી એ પાટો છોડીને આ પગે બાંધ્યો. સાજે પગે બાંધ્યો. ન્યાં જ્યાં છોડે તો ઉં..ઉં.. (કરે). પણ ક્યા પગે છે આ ? આ ગૂમડું તો અહીં રહ્યું, મટી ગયું છે ને અહીં ક્યાં રાડ પાડે છે તું ? હે...! કોણે બાંધ્યો ? પણ બાંધ્યો ગમે તેણે. પણ વાંક કાઢે એનો, કોણે બાંધ્યો ઇ ? પણ બાંધ્યો. તને અક્કલ નથી આ ગૂમડું અહીં છે ને તું રાડ પાડે છે અહીંથી ? એમ શરીરમાં ગૂમડું ને રાડ પાડે

આત્મા, એમ અહીં કહે છે. સમજાણું કાંઈ ? માને છે ને ! જડની દશા જડમાં વર્તે છે. એ આત્માને અડી પણ નથી ને આત્મામાં વર્તતી પણ નથી.

મુમુક્ષુ :- શરીરથી હું જુદો છું એમ ભાસ્યું જ નથી.

ઉત્તર :- ભાસ્યું નથી એ તો ઠીક પણ એમ છે. ન ભાસે તો પણ શરીરની અવસ્થા ચૈતન્યમાં આવી જ નથી. ન માને તો પણ શરીરની અવસ્થા આત્મામાં આવી જ નથી. આવી જ નથી ને માને કે, મને આ થઈ છે એ તો મૂઢની રાડ્યું પોકાર છે. ભાઈ ! આજ સવારમાં પોકાર કરીને આવ્યા પાછા, એ..ઈ..! મારો પાપનો ઉદય ? ત્યો ! ઠીક. આ બધાને પુણ્યના ઉદય છે.

અહીં કહે છે, આવી જેણે શરીરની દશા એ મારી માની છે એને તો મિથ્યાદષ્ટિપણામાં જરીએ આત્માનો લાભ નથી. શરીર તો નહિ પણ પુણ્ય ને પાપના ભાવ થાય એ પણ વિકાર છે, એ હું નહિ. સમજાણું કાંઈ ? કેમકે ભગવાન એને આસ્રવ કહે છે. જેમ શરીર અજીવ છે, કર્મ અજીવ છે, વાણી અજીવ છે, એમ પુણ્ય ને પાપના ભાવ આસ્રવ છે. તો આત્મા આસ્રવ અને અજીવ નથી. આત્મા આસ્રવ અને અજીવ નથી. ત્યારે છે શું ? એ આનંદ અને ચૈતન્યની મૂર્તિ તે આત્મા છે. આહા...! સમજાણું કાંઈ ? એવા ચૈતન્ય ને આનંદ... અહીં તો જ્ઞાન અને આનંદ બે વસ્તુ વધારે લેવી છે. સમજાણું કાંઈ ?

જ્ઞાન અને આનંદ એ આત્માનું સ્વરૂપ (છે) એવું જ્યાં અંતરમાં પોતાપણાનો અંતર ભરોસો ભાવ (થયો કે) ભગવાનઆત્મા હું છું, એમ આવ્યું છે એને સમ્યગ્જ્ઞાન કહેવાય છે. એની પ્રતીતિને સમ્યગ્દર્શન કહેવાય છે. પછી એમાં સ્થિરતા થાય તેને ચારિત્ર કહેવાય છે અને પછી ઉગ્ર પુરુષાર્થ દ્વારા આનંદની ઉજળાઈ વિશેષ વધે એને તપ કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ? બહુ વ્યાખ્યા ફેર. આ તો વરસીતપ કરે ત્યાં (માને કે) અપવાસ થઈ ગયા.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- ના. ધૂળમાંય નથી, ન્યાં અપવાસ ક્યાં હતો ન્યાં ? આત્મામાં અંદરમાં શુદ્ધતા પ્રગટે એ તપસ્યા છે. એવી તો લાંઘણું અનંત વાર કરી. ઈ તો કીધું ને

માથે ? 'નિજ કાજ ન સરના;'. અનંત વાર એવા માસખમણ શું બાર બાર મહિનાના અપવાસ કર્યા. નવમી ઐવેયક ગયો ત્યારે. પહેલું છે, જુઓ ! 'નિજ કાલ પાય વિધિ ઝરના, તાસોં નિજ કાજ ન સરના;' છે ભાઈ ? એ બધા ભાઈ ન્યાં સાંભળવામાં ઈ હતા ન્યાં. તમે બધાં એક હારના હતા કે નહિ ત્યાં ? કે, હા. અપવાસ કરે એને નિર્જરા છે. શેનો અપવાસ પણ ? રોટલા ન આવ્યા એમાં આત્માને અપવાસ ક્યાંથી થઈ ગયો ? એ રોટલો તો જડ છે. અને કદાચિત એમાં રાગની મંદતા શુભ કરી હોય તો એ પુણ્ય છે. ધર્મ ક્યાંથી ન્યાં આવ્યો ?

ધર્મ તો પુણ્ય ને પાપના રાગ રહિત દેહની ક્રિયાના લક્ષ વિના એકલા ચૈતન્યના પૂર્ણ સ્વભાવના લક્ષે દષ્ટિ, જ્ઞાન ને સ્થિરતા થાય એને ધર્મ કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ? લક્ષ એટલે ધ્યેયે. આહા..હા..! એને કર્મની નિર્જરા થાય અથવા અશુદ્ધતા ટળે અને શુદ્ધતા વધે તેને સાચી નિર્જરા કહેવામાં આવે છે.

મુમુક્ષુ :- ભગવાને આ કર્યું હતું.

ઉત્તર :- ઈ આ કર્યું હતું, ભગવાને ઈ કર્યું નહોતું.

મુમુક્ષુ :- માસખમણ ક્યાં હતા...

ઉત્તર :- માસખમણની વ્યાખ્યા જ ખોટી છે. એમણે આ કર્યું હતું. પછી એટલા મહિના સુધી એને આહાર આવવાનો જોગ નહોતો. લોકોએ ઈ દેખ્યું, અંતરમાં આ દેખ્યું. અંતરમાં અતીન્દ્રિય આનંદના અંતર મશગુલ થતાં છ છ મહિના સુધી આહાર લેવાની ઈચ્છા જ ન આવી એનું નામ અતીન્દ્રિય આનંદની વૃદ્ધિ, એનું નામ તપ છે. એવો ભગવાને તપ કર્યો હતો.

મુમુક્ષુ :- ..

ઉત્તર :- ઈ એમ માનતા હતા ને જાણતા હતા. અજ્ઞાની પેલા રોટલા ન ખાધા એમ માને છે. સમજાણું કાંઈ ? બેને જોવાની દષ્ટિ ફેર છે.

'તે અવિપાક...' દેખો ! ભગવાનઆત્મા.. અંતર જ્યાં શુદ્ધતા ભરી છે તેમાં દષ્ટિ ન પડે તો શુદ્ધતાની વૃદ્ધિ થાય શી રીતે ? સમજાણું કાંઈ ? પુણ્ય-પાપના ભાવમાં શુદ્ધતા પડી છે ? આહાર-પાણી જવા-આવવામાં શુદ્ધતા પડી છે ? શુદ્ધતા તો અંદર

પડી છે. ભગવાન ચૈતન્યમૂર્તિ નિર્વિકલ્પ વીતરાગ સ્વરૂપથી ભરેલો (છે) એમાં દષ્ટિ પડતાં, એનું જ્ઞાન થતાં, એમાં ઉગ્રતાના પુરુષાર્થ દ્વારા અશુદ્ધતા ટળે અને કર્મની નિર્જરા શુદ્ધોપયોગથી થાય એમ કહેવામાં આવે છે. આહા..હા..!

બહુ ફેરફાર થઈ ગયો છે ને. આ બાર મહિનામાં એક વરસીતપ કર્યો, જાવ. થઈ ગયો (ધર્મ). પાંચ હજાર, દસ હજાર (ખર્ચા નાખે). ગૃહસ્થ માણસ હોય તો એક વરસીતપે લાખ ખર્ચા નાખે. થઈ ગયા ધર્મના ઉજવણા ! ધૂળમાંય નથી ધર્મ, સાંભળને હવે. તારા લાખ શું કરોડ ખર્ચા નાખને. રાગ મંદ હોય તો કદાચિત્ શુભભાવ પુણ્ય બાંધે. સમજાય છે ? ધર્મ-બર્મ નહિ, નિર્જરા-નિર્જરા નહિ.

અહીં એ કહે છે, પોતાના આત્માના પ્રતપન વડે કર્મોનું અથવા અશુદ્ધતાનું ખરી જવું એ અવિપાક અથવા સકામ નિર્જરા કહેવામાં આવે છે. સમજાય છે કાંઈ ? ‘તે પ્રમાણે શુદ્ધિની વૃદ્ધિ થતાં થતાં સંપૂર્ણ નિર્જરા થાય છે,...’ બધું આખું ખરી જાય છે, એમ. ‘ત્યારે જીવ શિવસુખ (સુખની પૂર્ણતારૂપ મોક્ષ) પામે છે.’ પાઠમાં એમ છે ને ? ‘સોઈ શિવસુખ દરસાવૈ’. એ તો નિર્જરામાં પણ આનંદ, સુખ દર્શાવે છે. નિર્જરામાં પણ આત્માના અતીન્દ્રિય આત્માના આનંદનું દર્શન થાય છે અને પૂર્ણ થતાં મોક્ષ થઈ જાય છે, એમ કહેવું છે. નિર્જરામાં પણ આત્માના અતીન્દ્રિય આનંદનું અવલોકન પ્રત્યક્ષ વિશેષ થાય ત્યારે તેને નિર્જરા કહેવાય. આહા..હા..! શિવસુખ દર્શાવે એટલે ત્યાં મોક્ષના સુખનો અંશ દેખાય છે. નિર્જરામાં આત્માનું અતીન્દ્રિય આનંદનું, સ્વાદનું વેદન (આવે છે). આત્મા અતીન્દ્રિય આનંદમય છે એના સ્વાદનું વેદન (થાય છે) એને ભગવાન નિર્જરા કહે છે. આહા..હા..!

મુમુક્ષુ :- આ તો આસ્રવને નિર્જરા કહે.

ઉત્તર :- આસ્રવને નિર્જરા માને (ઈ) મિથ્યાત્વને પોશે છે અને માને છે કે, અમે ધર્મ કરીએ છીએ. ક્યાં વસ્તુની ખબર છે ? સમજાણું કાંઈ ? આ બાજુ થોડી જગ્યા છે. થોડા આમ નજીક આવજો. બહાર થોડા બેઠા છે. છોકરાઓ બહાર છે ઈ અંદરમાં આવી જાવ. શું કહ્યું?

જ્યારે આત્મામાં નિર્જરા નામ શુદ્ધિની વૃદ્ધિ થાય ત્યારે આનંદની વૃદ્ધિનો દેખાવ અંદરમાં વિશેષ થાય. આહા..હા..! અતીન્દ્રિય આનંદ (વિશેષ આવે) એને ભગવાન

તપસ્યા કહે છે. બાકી તો બધાને લાંઘણ કહે છે.

મુમુક્ષુ :- તો પછી વરસીતપ કરવાનો હેતુ શો ?

ઉત્તર :- એ તો આ બધાં અજ્ઞાનમાં, જગતમાં માન મળે ને કાંઈક ધર્મ થાશે એમ માન્યતા, માન્યતા. હતો કે દિ' ધર્મ ન્યાં ? દુનિયામાં લોકો વખાણે. ઘરે બૈરાં હોય, કાંઈક ઓલું હોય, વિધવા હોય, પૈસા હોય ઘરે. મલાવો થાય, પચાસ હજાર ખર્ચે, ધણીની ઉંમર મોટી થઈ હોય, પોતે નાની હોય ને એમાં અપવાસ કરે તો વળી મલાવા કરે, પાંચ હજાર ખર્ચીને દસ હજાર (ખર્ચીને) મલાવા લહેર કરે. સમજાણું ?

મુમુક્ષુ :- રૂઢિ પ્રમાણે ઉપદેશ....

ઉત્તર :- એ તો અનાદિનો રૂઢિનો ઉપદેશ છે, સત્ય નહિ.

આત્માના અંતરના સન્મુખના ભાન વિના જેટલી ક્રિયાકાંડના રાગ મંદ થાય એમાં આત્માને કાંઈ લાભ નથી. ભવકષ્ટ નહિ. પુણ્ય બાંધે, પુણ્યભાવ હોય, બાંધે, બંધન પામે. એમાંથી સ્વર્ગાદિમાં (જાય). આ તો અત્યારે એવા પુણ્ય ક્યાં કરે છે, આ તો માન ને સન્માન ને ગમે ને મરી જાય છે. બહુ પુણ્ય હોય તો સ્વર્ગમાં જાય, ન્યાંથી મરીને ઢોર થાય, ઢોર થઈને નરકમાં જાય. એમાં બીજું કાંઈ છે નહિ. સમજાણું કાંઈ ? આકરી વાત છે, ભાઈ !

અનંતકાળ.. અહીં કીધું ને ? 'નિજ કાલ પાય વિધિ ઝરના,...' એ તો 'નિજ કાજ ન સરના;...' એ તો એને પાકે કાળે ખરી ગયું એમાં કાંઈ આત્માનો લાભ નથી. 'તપ કરિ જો કર્મ ખિપાવૈ, સોઈ શિવસુખ દરસાવૈ.' લ્યો ! 'એમ જાણતો સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વદ્રવ્યના આલંબન વડે...' સ્વદ્રવ્યનું આલંબન અંતર લઈ, અંતર્મુખ થઈ અને 'શુદ્ધિની વૃદ્ધિ કરે છે તે નિર્જરા ભાવના છે.' એને શુદ્ધિ વધે છે. નિર્જરાની ભાવના કરતા, શુદ્ધ સ્વભાવની એકાગ્રતા કરતાં શુદ્ધતા વધે એને નિર્જરા કહે છે. એ નવમી (ભાવના) કીધી.

૧૦-લોક ભાવના

કિનહૂ ન કરૌ ન ધરૌ કો, ષટ્દ્રવ્યમયી ન હરૌ કો;
સો લોકમાંહિ બિનસમતા, દુખ સહૈ જીવ નિત ભ્રમતા. ૧૨.

અન્વયાર્થ :- આ લોકને (કિનહૂ) કોઈએ (ન કરૌ) બનાવ્યો નથી, (કો) કોઈએ (ન ધરૌ) ટકાવી રાખ્યો નથી, (કો) કોઈ (ન હરૌ) નાશ કરી શકતા નથી; [અને આ લોક] (ષટ્દ્રવ્યમયી) છ દ્રવ્યસ્વરૂપ છે-છ દ્રવ્યોથી ભરેલો છે. (સો) એવા (લોકમાંહિ) લોકમાં (બિન સમતા) વીતરાગી સમતા વિના (નિત) હંમેશાં (ભ્રમતા) ભટકતો થકો (જીવ) જીવ (દુખ સહૈ) દુઃખ સહન કરે છે.

ભાવાર્થ :- બ્રહ્મા વગેરે કોઈએ આ લોકને બનાવ્યો નથી, વિષ્ણુ અગર તો શેષનાગ વગેરે કોઈએ ટકાવી રાખ્યો નથી, તથા મહાદેવ વગેરે કોઈથી પણ નષ્ટ કરી શકાતો નથી; પણ આ છ દ્રવ્યમય લોક છે તે પોતાથી જ અનાદિ-અનંત છે. છએ દ્રવ્યો નિત્ય સ્વ-સ્વરૂપે ટકીને નિરંતર પોતાના નવા નવા પર્યાયો (અવસ્થા)થી ઉત્પાદ-વ્યયરૂપે પરિણમન કર્યા કરે છે. એક દ્રવ્યમાં બીજા દ્રવ્યનો અધિકાર નથી. આ છ દ્રવ્યસ્વરૂપ લોક તે મારું સ્વરૂપ નથી, તે મારાથી ત્રિકાળ ભિન્ન છે, હું તેનાથી ભિન્ન છું, મારો શાશ્વત ચૈતન્યલોક તે જ મારું સ્વરૂપ છે. એમ ધર્મી જીવ વિચારે છે અને સ્વસન્મુખતા દ્વારા વિષમતા મટાડી સામ્યભાવ-વીતરાગતા વધારવાનો અભ્યાસ કરે છે તે લોક ભાવના છે.

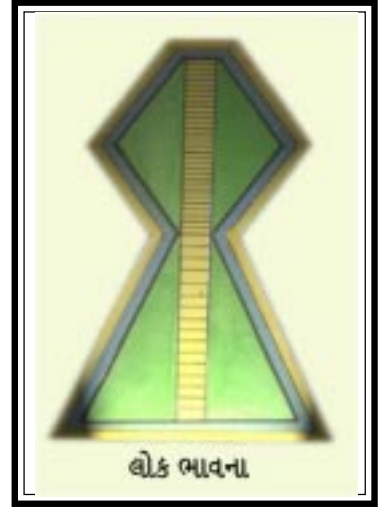
દસમી લોક ભાવના. સમ્યગ્દષ્ટિ જગતના તત્ત્વોનો વિચાર કરીને લોક ભાવના ભાવે છે.

કિનહૂ ન કરૌ ન ધરૌ કો, ષટ્દ્રવ્યમયી ન હરૌ કો;
સો લોકમાંહિ બિનસમતા, દુખ સહૈ જીવ નિત ભ્રમતા. ૧૨.

જુઓ ! અહીં (આ) શબ્દ (ઉપર) વધારે (વજન છે). 'બિન સમતા' નામ સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાનને સમતા કહેવામાં આવે છે.

આ લોક ચૌદ બ્રહ્માંડ છે. ચૌદ બ્રહ્માંડ ઊભા પુરુષને આકારે સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર ભગવાન તીર્થકરે જોયો છે. લોક - આમ (કમર ઉપર) હાથ રાખીને માણસ ઉભો હોય, એનો ઘેરાવો આવે એવો લોકનો દેખાવ છે. ચૌદ રાજુ-બ્રહ્માંડનો. ઊર્ધ્વમાં મોક્ષ અને સ્વર્ગ છે, મધ્યમાં મનુષ્ય ને ઢોર છે, અધોમાં નારકી (છે). એવો લોક 'કોઈએ બનાવ્યો નથી.' એ બનાવ્યો નથી. કોઈ એનો કર્તા નથી, અનાદિ એ વસ્તુ છે. સમજાય છે કાંઈ ? સર્વજ્ઞના જ્ઞાનમાં (આમ આવ્યું છે). અનાદિથી અનંત સર્વજ્ઞો થતાં આવ્યા છે. એ વિજ્ઞાનીએ છ દ્રવ્ય એમ ને એમ અનાદિ લોક જોયો છે. એમ ને એમ લોક છે. કોઈએ બનાવ્યો નથી. એનો કોઈ કર્તા નથી. બ્રહ્મા એનો કર્તા કોઈ હોય (એમ નથી). શું હશે ? ભાઈ ! (કોઈ) કર્તા નથી.

'કોઈએ ટકાવી રાખ્યો નથી,...' કહે છે ને નાગ ને શું શેષનાગ ટકાવે છે, વિષ્ણુ ટકાવે છે, બધી ગપ વાત છે, ખોટી છે. અનાદિઅનંત છ દ્રવ્યોનો લોક એમ ને એમ અનાદિ ભરેલો છે. અનાદિથી છ દ્રવ્યો છે. અનંત આત્મા, અનંત પરમાણુઓ અનાદિથી એમ છે. એનો આકાર ચૌદ બ્રહ્માંડમાં પુરુષ પ્રમાણે છે, એને કોઈએ કરેલો નથી. ઈશ્વર-બિશ્વર કોઈ કર્તા નથી, વિષ્ણુ એને ટકાવી રાખનાર નથી. સમજાય છે ?

'કોઈ નાશ કરી શક્તા નથી;...' કહે છે ને મહાદેવ નાશ કરે. કોઈ નાશ કરતું નથી, એમ ને એમ અનાદિ છે. ત્યો ! 'ષ્ટદ્રવ્યમયી છ દ્રવ્ય સ્વરૂપ છે - છ દ્રવ્યોથી ભરેલો છે.' જગતની અંદર છ દ્રવ્ય છે. આત્માના જ્ઞાનની એક સમયની પર્યાયમાં છ દ્રવ્યને શ્રદ્ધવાની, જાણવાની તાકાત છે. સમજાણું કાંઈ ? આ આત્મા એના અનંત ગુણો, એનો એક જ્ઞાન ગુણ, એની એક સમયની એક પર્યાય, એમાં ષ્ટ દ્રવ્ય છે એમ જાણવાની એક સમયની તાકાત છે. ષ્ટદ્રવ્યને જાણે ને માને ત્યારે એણે એક સમયની પર્યાયની પૂર્ણતા છે એમ માન્યું. આખું દ્રવ્ય તો હજી એકકોર રહી ગયું. સમજાણું કાંઈ ? એક સમયની પર્યાયની તાકાત એટલી છે કે, છ દ્રવ્ય એમ ને એમ

છે. છ દ્રવ્ય અનાદિ અનંત કોઈએ કર્યા નથી, કોઈએ ટકાવ્યા નથી, કોઈથી તેનો અભાવ-વ્યય થતો નથી. સમજાણું કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- આવું હોવા છતાં...

ઉત્તર :- છતાં ભાન ન મળે. ઇ કહે છે ને, હમણાં કહે છે. 'બિન સમતા'. સમ્યગ્જ્ઞાન વિના. 'બિન સમતા' શબ્દ પડ્યો છે એમાં દેખો ! એટલે વીતરાગી સમતા વિના, વીતરાગી એટલે અંતર દષ્ટિ - ચૈતન્ય હું જ્ઞાતા-દષ્ટા છું. જ્ઞાતા-દષ્ટાના ભાન વિના એણે ચોરાશીના અવતાર અનંત વાર કર્યા. સમજાણું કાંઈ ? ઓહો..હો...!

'ષ્ટદ્રવ્યમયી એવા લોકમાં વીતરાગી સમતા વિના...' એ સમતાનો અર્થ જ છે - વીતરાગ દષ્ટિ. આખો આત્મા શુદ્ધ પરમાનંદ, એ ષ્ટદ્રવ્યને ને પોતાને જાણવા-દેખવાના જ સ્વભાવવાળો છે. કોઈનો - પરનો કરવાવાળો નહિ અને પોતાના રાગનો પણ કરવાવાળો નહિ. એનું એનું સ્વરૂપ છે. બીજા આત્મા સિવાય જે છ છે, અનંત આત્માઓ અને બધું, એનો પણ કર્તા નહિ ને આત્મામાં થતો રાગ, એનો પણ કર્તા નહિ. એવી કર્તા વિનાની જે જ્ઞાતાની સમતા, એવા જ્ઞાતા-દષ્ટાના ભાન વિના ચોરાશી લાખના અવતારમાં અનંત વાર કોઈ સ્થાન જન્મ ને મરણ વિના બાકી રહ્યું નથી. ચોરાશીના અવતારમાં એક એક સ્થાનમાં અનંત વાર અવતર્યો. સમજાણું કાંઈ ? સમજાણું ? ભાઈ ! આ પહેલું આવું નથી, આવું તો પૂર્વ માણસપણામાં અનંત વાર થઈ ગયું છે.

મુમુક્ષુ :- અજ્ઞાનતામાં સમજાતું નથી ને !

ઉત્તર :- સમજવું છે કે નહિ ? ઇ અજ્ઞાનતા ટાળવા માટે આ કહેવાય છે કે રાખવા માટે કહેવાય છે ? સમજાણું કાંઈ ? આહા..! એ નરકની વેદના, એ નરકની વેદના અહીં પાપ કરીને નરકમાં ગયા એની વેદના એ અનુભવ એનો ભગવાન જાણે. એ વેદનામાં આત્માનું ભાન કરી શકે છે. આહા..હા...! સમજાય છે ? એમાં અંદરમાં પડ્યો ને વેદના એટલી... બધા બાંધેલા ને માર... માર... માથે ટીપાય. ઓ..હો...! આ જ સ્થિતિ હશે આમ ને આમ આ શું ? એમાં અંતરથી સ્મૃતિ આવી જાય છે. અહો ! અમને જ્ઞાનીઓએ કહ્યું હતું કે, તમે તો આત્મા છો ને શુદ્ધ ચિદાનંદ જ્ઞાતા છો. એમ અંદર સ્મૃતિ આવતા (ગુલાંટ મારે છે). એટલી પીડા તે અત્યારે

જે માણસ જોવે તો સાંખી શકે નહિ એટલી પીડા ! એનો એક અગ્નિનો તણખો આટલો અહીં લાવે તો આસપાસમાં અનેક જોજનમાં માણસ અમસ્તા અડચા વિના મરી જાય એટલો આતાપ લાગે. ત્યાં એ અસંખ્ય અસંખ્ય અબજ વર્ષ રહ્યો. એવા અનંત વાર, એકવાર નહિ એવું અનંત વાર (થયું). એ આત્માના સમ્યગ્દર્શનના ભાન વિના. અને એવા સ્થળમાં પણ આમ ગુલાટ ખાય છે અંદર. ઓહો...! આ પીડા કોને ? ક્યાં ? આ શું છે ? એમ ચૈતન્યને અંતર જોતા સ્વરૂપનું ભાન (થઈને) એવી પીડાના ફળમાં આનંદનું ભાન થઈ જાય છે. એવો ઉગ્ર પુરુષાર્થ આત્મા એવી પીડાના સ્થળમાં પણ કરે છે. સમજાણું કાંઈ ? અહીં ક્યાં હતી પીડા ? ધૂળમાંય નથી હવે.

કહે છે, આત્માની દૃષ્ટિ વિના. હું જ્ઞાયક ચૈતન્ય જગતનો જાણનાર-દેખનાર (હું). રાગનો પણ કરનાર નહિ, શુભભાવનો પણ કર્તા હું નહિ. કેમકે કર્તા માને તેણે વિકાર સ્વરૂપ જ આત્માને માન્યો. હું જ્ઞાન છું, સ્વસંવેદનથી જણાય એવો છું, ‘સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે’ મારા અંતરની અનુભવની ક્રિયાથી મારી પ્રસિદ્ધિ થાય છે, રાગ ને શરીરની ક્રિયાથી નહિ. એમ સ્વનું ભાન નરકમાં પણ કરે છે, સ્વર્ગમાં પણ કરે છે. સમજાય છે ? પણ ભાન વિના, એણે ‘વીતરાગી સમતા વિના...’ ભાષા કેવી મુકી છે એમણે ? વીતરાગી દૃષ્ટિ, વીતરાગી જ્ઞાન ને વીતરાગી શાંતિ. એટલે કે, આત્મદૃષ્ટિ, આત્મજ્ઞાન ને આત્મશાંતિ. એના ‘વિના હંમેશાં ભટકતો થકો જીવ દુઃખ સહન કરે છે.’ જુઓ ! અહીં તો સ્વર્ગમાં પણ દુઃખ સહન કરે છે એમ કીધું. હંમેશા જીવ દુઃખ સહન કરે છે. એનો અર્થ શું થયો ? શેઠાઈમાં ને રાજમાં અને સ્વર્ગમાં દુઃખ જ છે, એમ કહે છે.

મુમુક્ષુ :- સ્વર્ગમાં કાંઈ દુઃખ હશે ?

ઉત્તર :- દુઃખ છે ઈ કહે છે. એને આ શરીરે વા છે ઈ દુઃખ છે. એ દુઃખ કોણે કીધું ? અંદર આકૂળતા હોળી સળગે છે ઈ દુઃખી છે. ઈ આકૂળતા સ્વર્ગમાં પણ આકૂળતા કરે છે. આહા...હા...! સમજાય છે કાંઈ ? બીજી ભાષાએ કહીએ તો આત્માની દૃષ્ટિ વિના બધે પંચમહાવ્રતના પરિણામ પાળ્યા એ દુઃખને પાળ્યા હતા, દુઃખી છે, એમ કહે છે. આહા...હા...! ભાઈ ! આહા...! જુઓ ! ‘હંમેશાં ભટકતો થકો જીવ દુઃખ સહન કરે છે.’ એનો અર્થ શું થયો ? સમજાણું ? ઓલામાં આવ્યું હતું આપણે નહિ ?

મુનિવ્રત ધાર અનંત વાર ગ્રીવક ઉપજાયૌ;

પૈ નિજ આતમજ્ઞાન વિના, સુખ લેશ ન પાયૌ. ૫.

એ જ્ઞાન બીજું આવશે હવે. સમજાણું ? બીજું આવશે. બોધિદુર્લભમાં સમ્યગ્જ્ઞાન વિના, એ સમ્યગ્જ્ઞાન વિના (કહેશે). 'પર સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘૌ....' પેલું તો પહેલા આવી ગયું. સમજાણું કાંઈ ? એનો અર્થ કે, આત્મા અતઃસ્વરૂપના સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાનના ભાન વિના જેટલું એણે કર્યું ને ફળમાં ગયો એ બધું એને દુઃખરૂપનું જ વેદન હતું. અવ્રતના પરિણામમાં હતો તોપણ દુઃખી અને આત્માના ભાન વિના વ્રતના શુભ પરિણામમાં હતો તોપણ દુઃખી (હતો). કારણ કે, શુભભાવ એ આકુળતા અને દુઃખ છે. એણે અનંતકાળમાં દુઃખ જ ભોગવ્યા છે. ભાઈ ! આહા...હા...! જુઓને શું કીધું ?

'બિન સમતા દુઃખ સહૈ જીવ નિત ભ્રમતા...' કે, નિત ભ્રમણામાં કોઈ નરક ને ઢોર જ બે રાખ્યા છે ? માણસ, દેવ, અનંત વાર ત્યાગી થયો, મુનિ થયો આત્માના ભાન વિના. એ આત્માના ભાન વિના, સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન વિના જેટલા મહિના મહિનાના અપવાસ કર્યા, મહાવ્રતના પરિણામ કર્યા એ બધા દુઃખરૂપ પરિણામ હતા. છે એમાં ? જુઓ ! ભાઈ ! શેઠિયા પણ દુઃખી છે એમ અહીં તો કહે છે. આકુળતા કરે છે માટે (દુઃખી છે). ભાઈ ! હવે આ (જીવ) કલ્પે કે, હું દુઃખી છું ને આ સુખી છે.

મુમુક્ષુ :- ક્યાં દુઃખ છે ?

ઉત્તર :- પૈસાવાળા નીરોગી સુખી ! અહીં તો કહે છે કે, મહાવ્રતના ધરનારા પણ દુઃખી છે, તને ભાન નથી, સાંભળને ! આત્માના જ્ઞાન વિનાના એકલા મહાવ્રતના પરિણામ એ તો શુભરાગ છે. એ રાગ છે તે દુઃખ છે, એ દુઃખી છે. તારી દષ્ટિ ને દેખવામાં ફેર છે. સમજાણું કાંઈ ? મારે થોડુંક દુઃખ આને સુખ છે, આને સારું છે, આને સારું છે. અહીં તો કહે છે કે, નીરોગ શરીર, એટલું નીરોગ કે જેમાં રોગ પૂર્વે આવ્યો નથી, અત્યારે છે નહિ અને આવવાની તૈયારી નથી એટલું નીરોગી શરીર. અને જેના પંચમહાવ્રતના શુભ પરિણામ - અહિંસા, સત્ય, દત્ત, બ્રહ્મચર્ય ને અપરિગ્રહના ભાવ (પાળે છે), પણ મિથ્યાદષ્ટિ છે - ભાન આત્માનું નથી - માટે તે દુઃખી છે એમ તું જો, એમ કહે છે અહીં તો. બરાબર ?

‘જીવ દુઃખ સહન કરે છે.’ જુઓને ! આ તો ગાગરમાં સાગર ભરી દીધી છે. ‘છ ઢાળા’ હિન્દી છે, સાદી હિન્દી. દિગંબરમાં તો ઘણાંને કંઠસ્થ હોય પણ અર્થને સમજે નહિ. ‘લોકમાંહિ બિન સમતા...’ એક ભગવાનઆત્મા જે આનંદ સ્વરૂપ છે એની દૃષ્ટિ સમતા, સમ્યગ્દર્શન એટલે એ સમતા સમ્યગ્દર્શન છે. સમ્યગ્જ્ઞાન ઇ સમતા - સમભાવ છે. ચારિત્ર પણ ઇ સમભાવ છે. એવા આત્માનું સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ને શાંતિ વિના એણે અનંત (ભવોમાં) જેટલું કર્યું, જેના ફળમાં સ્વર્ગ આદિમાં ગયો, મોટો શેઠ થયો એ બધાં દુઃખી જ હતાં, દુઃખ જ ભોગવ્યા છે. સમજાય છે કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- કાયમ દુઃખી નથી.

ઉત્તર :- કાયમ છે એમ અહીં કહે છે. ભાન ક્યાં છે એને ? કાયમ વિકારની વૃત્તિઓ ઊભી થાય છે એ જ એને દુઃખ છે. કાયમ-ચોવીસ કલાક નિરંતર. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ? ભગવાનઆત્મા નિર્વિકારી સચ્ચિદાનંદ પ્રભુના આશ્રય લીધા વિના જેટલો અનાદિકાળથી પરદ્રવ્યના આશ્રયે શુભાશુભ ભાવ કરે છે એ બધું એકલું નિરંતર ચોવીસ કલાક દુઃખ જ છે એને.

મુમુક્ષુ :- આશ્વાસન આપનાર હશે ને કોઈ.

ઉત્તર :- હવે આશ્વાસન આપનારો પણ મૂઢ છે. એને ભાન કે દિ’ છે ? બેય સરખે સરખા.

મુમુક્ષુ :- તો સુખીને ગોતવો પડશે ને.

ઉત્તર :- સુખી સમ્યગ્દૃષ્ટિ. ‘એક સુખીયા જગતમાં સંત, દુરીજન દુઃખીયા રે...’ સુખીયા જગતમાં સંત - સમ્યગ્દૃષ્ટિ સુખી (છે). સમજાય છે કાંઈ ? જેને આત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદ સ્વરૂપ ભગવાનનું અંતર ભાન થઈને આનંદનું અંશે આનંદવેદન આવ્યું એ એક સુખી (છે), બાકી બધા દુઃખી છે. હજારો રાણીને છોડીને સાધુ થયો હોય પણ સમ્યગ્જ્ઞાન ભાન વિના એ દુઃખી, દુઃખી ને દુઃખી છે. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ? આંખની ફેરે વાત છે, ભઈ ! આ તો. ચોવીસ કલાક અખંડ ધારાએ, આત્માના આનંદની ધારા જે છે એનું જ્યાં ભાન નથી, એ અખંડ ધારાએ પુણ્ય-પાપના વિકારથી

આક્રુણતા અને દુઃખને જ ભોગવે છે, એક સમય પણ એને શાંતિ છે જ નહિ. બરાબર છે ? આહા..હા..! શું કીધું આમાં ? સમજાણું આમાં કે નહિ ?

મુમુક્ષુ :- ધ્યાનમાં બેસે તો શાંતિ થાય ને ?

ઉત્તર :- ધ્યાન કોને કહેવું ? અંદર રાગમાં રાગનો વિકલ્પ કરતો હોય તો એકલું એ ધ્યાન દુઃખરૂપ છે, આર્તધ્યાન છે, એ દુઃખી છે. આહા..હા..! કહો ભાઈ ! ચોવીસ કલાક ? નિરાંતે આમ સૂતો હોય ને ! શીખંડ, પૂરી ખાય ને પતરવેલીયાના ભજ્યા (ખાતો હોય). કહે છે કે, ત્યાં સુખી છે કે દુઃખી ? એ દુઃખી છે. એકલો દુઃખી, પૂર્ણ દુઃખી (છે). ભાઈ ! કેમ હશે ? પૈસાવાળાને બાદ કરવા હશે ? અહીં તો મહાવ્રતવાળાને બાદ કરવા નથી પછી બીજા ક્યાં રહ્યાં ? આહાહા..! વ્રત ને અવ્રતના બેય પરિણામ વિકાર છે. ભગવાનઆત્મા નિર્વિકારી સ્વરૂપ છે. એની અંતર દષ્ટિ વિના નિરંતર શુભ અને અશુભભાવનો કરનાર એ દુઃખી, દુઃખી, એકાંત દુઃખી છે. સમજાણું કાંઈ ? આ નજર ભારે !

મુમુક્ષુ :- ....

ઉત્તર :- એ સુખ-દુઃખ ટકતા નથી, સંયોગો ટકતા નથી, એમ કહે છે ઈ. પણ અંદર કલ્પનાની ધારા તો કાયમ ચાલે (છે). એની ભાન કે દિ' હતી એને ? સમજાણું ? ઈ તો આવે છે ને ? 'સુખ-દુઃખ ન માનીએ' નથી આવતું ? 'કર્મે ... ઘડીયા' આવે છે ને ? 'દમયન્તી'માં આવે છે. આવે છે ને બધું સાંભળેલું, વાંચેલું ને ઘણું બધું હતું ને ! 'સુખ-દુઃખ મનમાં ન આણીએ, ઘટ સાથે રે ઘડિયા' ઈ તો બહારના સંયોગની વાત કરે છે પણ જેને આત્માની ખબર નથી, આત્મા આનંદમૂર્તિ છે, એકલો આનંદનો સાગર (છે) એવી જ્યાં અંતર દષ્ટિ નથી એ બધા જીવો - એક શાહુકાર, ગરીબ, રાંક, નારકી, કીડી, કાગડા, કંથવા, હાથી અને સ્વર્ગના દેવ અને મનુષ્યના આત્મજ્ઞાન વિનાના પંચમહાવ્રતના ધરનાર દ્રવ્યલિંગી સાધુ એક જ ધારાએ દુઃખી... દુઃખી ને દુઃખી છે. આહા..! સમજાણું કાંઈ ? આ તો બધા દુઃખી (ઠરાવ્યા). ઈ એકલા દુઃખી નથી, ઘણાંને દુઃખી ઠરાવ્યા. આહા..હા..!

અહીં તો જુઓને શું કીધું ? 'સો લોકમાંહિ બિન સમતા, દુઃખ સહૈ જીવ નિત

ભ્રમતા' 'નિત ભ્રમતા' કોઈપણ અવતારમાં એને જરીએ સુખનો અંશ નથી. કેમકે સુખસ્વરૂપ ભગવાનઆત્માની એણે નજર કરી નથી. નજર કર્યા વિનાના બંધાય ગયેલા મિથ્યાત્વભાવમાં, એના શુભ અને અશુભભાવમાં પણ દુઃખી છે. કહો બરાબર છે ? આ ભગવાન આમ કહે છે. પરમેશ્વર ત્રણલોકના નાથ તીર્થંકરદેવ, જેને એક સમયમાં ત્રણકાળનું જ્ઞાન હતું એ પરમેશ્વર સો ઇન્દ્રની હાજરીમાં દિવ્યધ્વનિ દ્વારા આમ ફરમાવતા હતા.

ભાઈ ! ભગવાન આનંદનો સાગર છે ને પ્રભુ ! તારી શાંતિ ખુટે નહિ એવી શાંતિ છે. એવા શાંતિસ્વરૂપ ભગવાનની સન્મુખના પડખે ચડ્યા વિના જેટલા પર પડખે ઊભા છે એ શુભભાવ કરતા હો, અશુભભાવ કરતા હો, ત્યાગી દેખાતા હો, ભોગી દેખાતા હો એ બધા દુઃખી... દુઃખી, ચોવીસે કલાક દુઃખી છે. ભાઈ ! કેમ હશે આ ? કેમ પણ આ કઈ રીતે માપવું ? માપવું કીધું ને ? કે, દુઃખસ્વરૂપ એટલે વિકાર (અને) સુખસ્વરૂપ એટલે નિર્વિકારી ભગવાનઆત્મા. સુખસ્વરૂપ એટલે ભગવાનઆત્મા. એ નરકમાં રહેલો સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ પણ સુખ ભોગવે છે. સમજાય છે કાંઈ ? એ સમ્યગ્દષ્ટિ નરકમાં રહ્યો આત્માનું સુખ ભોગવે છે અને મનુષ્યપણામાં હજારો માણસો આમ વનમાં આદર કરતા હોય, ત્યાગી દેખાય, પંચમહાવ્રત ધારી દેખાય... સમજાય છે ? પણ જેની દષ્ટિ રાગ અને વિકલ્પ ઉપર પડી છે ને ચૈતન્ય ઉપર નથી એ દુઃખી.. વર્તમાન દુઃખી છે, નારકી વર્તમાન સુખી છે. આહા..હા..! ભાઈ ! માપ શી રીતે કરવા ? ભાઈ ! સ્વ પડખે ચડ્યો નથી એ બધા જીવો પર પડખે ઊભા છે. અસંખ્ય અશુભભાવ અને અસંખ્ય શુભભાવ, એ કોઈપણ ભાવમાં ઊભો છે એ બધા દુઃખને જ વેદે છે. નિરંતર ચોવીસ કલાક નહિ પણ જ્યાંસુધી સમ્યક્ ન પામે... સમજાણું કાંઈ ? આત્માની દષ્ટિ ન કરે ત્યાં સુધી નિરંતર, નિગોદથી માંડી નવમી ત્રૈવેયક મિથ્યાદષ્ટિ ગયા, નિરંતર દુઃખી છે. કહો, ભાઈ ! આ ભારે વાત કહે છે.

રામ... રામ... રામ... રામ... રામ... રામ... રામ... ઠું... ઠું... ઠું... ઠું... ઠું... મહાવીર ઠું... મહાવીર ઠું... મહાવીર ઠું... મહાવીર ઠું... કહે છે કે, ઈ મહાવીર મહાવીર કરે તે રાગ છે, એ દુઃખી છે. આત્મા રાગ વિનાની ચીજની દષ્ટિ વિના

એ દુઃખી છે. કહો ભાઈ ! ભારે વ્યાખ્યા, ભાઈ ! આ કહે છે રવિવારે હોળી ન સળગાવાય. હુતાસણી છે ને ? શું કહેવાય ? હુતાસણી ને ? આજે કેટલાક હુતાસણી નહિ સળગાવે. રવિવાર છે ખરો ને, વહેમ પડે. રવિવારે હોળી ન સળગાવે. આ ... તો અનાદિથી સળગે છે, કહે છે. કહો, સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા સચ્ચિદાનંદ પ્રભુ, જેની અંતરની ખાણમાં અનાકૂળ આનંદનો મોટો દરિયો ભર્યો છે. એવા આત્માની અંતરસન્મુખની દષ્ટિ કર્યા વિના જેટલા પ્રાણી ભોગી, ત્યાગી, રોગી, નીરોગી, સ્વર્ગીય, નરકીય, શેઠાઈ અને ભિખારી, બધા ચોવીશે કલાક દુઃખી, દુઃખી ને દુઃખી છે. બરાબર છે ?

વાતમાં એ વાત છે, આખા લોકનું વર્ણન છે ને ? ભાઈ ! એ લોકની અંદર છ દ્રવ્ય ભર્યા છે. તારા સ્વરૂપના ભાન વિના તને કોઈ સ્થાનમાં, કોઈ કાળે, સ્વરૂપના ભાન વિનાના ભાવમાં ક્યાંય સુખ નથી. સમજાણું કાંઈ ? આહા..! કહો ! વાત તો બેસે એવી છે કે નહિ આ ? ‘ભટકતો થકો જીવ દુઃખ સહન કરે છે.’

ભાવાર્થ :- ‘બ્રહ્મા વગેરે કોઈએ આ લોકને બનાવ્યો નથી, વિષ્ણુ અગર તો શેષનાગ વગેરે કોઈએ ટકાવી રાખ્યો નથી, તથા મહાદેવ વગેરે કોઈથી પણ નષ્ટ કરી શકાતો નથી; પણ આ છ દ્રવ્યમય લોક છે તે પોતાથી જ અનાદિ-અનંત છે. છએ દ્રવ્યો નિત્ય સ્વ-સ્વરૂપે ટકીને નિરંતર પોતાના નવા નવા પર્યાયો (અવસ્થા) થી ઉત્પાદ-વ્યયરૂપે પરિણમન કર્યા કરે છે.’ દેખો ! દરેક પદાર્થ પોતાની અનંત ગુણની અવસ્થાએ સમય સમયમાં ઉત્પન્ન થાય છે. એને બીજું દ્રવ્ય ઉત્પન્ન કરી શકતું નથી, બીજો કર્તા નથી એમ બીજું દ્રવ્ય પણ એની પર્યાયને ઉત્પન્ન કરતું નથી.

જેટલા દ્રવ્યો અનંત છે એની સમય સમયની અવસ્થા એ દ્રવ્ય પોતે ઉત્પન્ન કરે છે. એ ઉત્પન્ન કરનાર દ્રવ્યનો કોઈ કર્તા નથી. સમજાણું કાંઈ ? એ દ્રવ્યનો બીજો કર્તા નથી ને એ દ્રવ્યની પર્યાયનું બીજું દ્રવ્ય કર્તા નથી. ઈશ્વર કર્તા નથી એમ માનવું ને વળી કહે કે આ બીજો દ્રવ્ય એનું કરે. ઈ તો ઈ નું ઈ થયું પાછું. આહા..હા..! અરે.. ભગવાન ! શું થાય ? નવા નવા પર્યાયો દરેક વસ્તુમાં રજકણે રજકણમાં, આત્માએ આત્મામાં, અનંતામાં, અનંત પરમાણુમાં દરેકમાં જેટલા અનંત ગુણો છે એટલી જ એક સમયમાં નવી અવસ્થાના ઉત્પન્નનો સ્વકાળ એને હોય જ છે. એ

પોતાને કારણે ઊપજે ને પોતાને કારણે પૂર્વની અવસ્થાથી વ્યય થાય અને ધ્રુવપણું કાયમ રાખે.

‘એક દ્રવ્યમાં બીજા દ્રવ્યનો અધિકાર નથી.’ જેમ છ દ્રવ્યમાં, લોકમાં ઈશ્વરનો અધિકાર નથી કે ઈશ્વર કરે. એમ એક વસ્તુમાં, એની પર્યાયમાં બીજા દ્રવ્યનો અધિકાર નથી. આહા...હા...! બીજાનું ભલું, ભૂડું કરી શકે એવો બીજા દ્રવ્યનો બીજામાં અધિકાર નથી.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- ઈ તો પોતાની ભાવનાની શ્રદ્ધામાં જોવે છે. ઈ વાત થઈ ગઈ છે. એ સંસારી જીવ માટે છે, હોં ! ભગવાન માટે નહિ. એ તો ભક્તિ છે કે નહિ ? ભવના ભયના ભેદનારા ભગવાનઆત્માના આ ભવના ભેદનારા... હોં ! ભગવાન નહિ, ભગવાન તો... રાત્રે વાત થઈ હતી ને ? ત્યાં તો ભક્તિ છે ને શ્રદ્ધા છે ત્યાં. શ્રદ્ધાનો વિષય છે, ભગવાનની શ્રદ્ધાનો વિષય છે. વ્યવહાર સમક્ષિત. એ ભગવાન કેવા છે ? ભવના ભયના (ભેદનારા છે). એ ઉત્પન્ન કરનાર દ્રવ્યનો કોઈ કર્તા નથી. સમજાણું કાંઈ ?

‘આ છ દ્રવ્યસ્વરૂપ લોક તે મારું સ્વરૂપ નથી, તે મારાથી ત્રિકાળ ભિન્ન છે...’ મારા આત્માથી અનંત આત્માઓ, આ દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્ર પણ આનાથી ભિન્ન છે એમ કહે છે. આહા...! બાયડી, છોકરાનો આત્મા ને એના શરીરો તદ્દન ત્રિકાળ ભિન્ન છે. કોઈ કોઈને દશાને કોઈ કરી શકતું નથી. ‘હું તેનાથી ભિન્ન છું, મારો શાશ્વત ચૈતન્યલોક તે જ મારું સ્વરૂપ છે.’ ચૈતન્ય સ્વરૂપ જે ધ્રુવ નિત્ય અનાદિઅનંત ચૈતન્ય સ્વભાવ ભગવાનઆત્મા એ આત્માનો લોક છે. એ અનાદિ છે. એ લોકને કોઈએ બનાવ્યો નથી ને એનો કોઈ દિ’ નાશ થતો નથી. ભગવાન ચૈતન્યમૂર્તિ પ્રભુ ! ‘એમ ધર્મા જીવ વિચારે છે...’ લ્યો ! સમજાય છે કાંઈ ?

‘અને સ્વસન્મુખતા દ્વારા...’ પરસન્મુખપણે તો અનંત વાર કર્યું પણ નિર્જરા ભાવના ખરી ક્યારે કહેવાય ? એનાથી જુદો છું. જગતના છ દ્રવ્યો અનંત છે એનાથી જુદો છું અને જુદાની જુદાની ભાવનામાં આવી ભાવન કરે તો ‘વિષમતા મટાડી...’ સમતા કીધી હતી ને ? ‘સામ્યભાવ-વીતરાગતા વધારવાનો અભ્યાસ કરે છે તે લોક

ભાવના છે.' એમ. કીધું હતું ને ? 'બિન સમતા'. બિન સમતા વિના કર્યું અને આત્મા તરવળે તો સમતા વધે. સ્વરૂપની શ્રદ્ધા-જ્ઞાન વિના છ દ્રવ્ય (સ્વરૂપ) લોકમાં રખડવો, એ સ્વરૂપની શ્રદ્ધાની સમતા, જ્ઞાતા-દષ્ટા, બીજું કંઈ કરવું નથી, બીજાનું કરી શકતો નથી એવો પોતાનો પુરુષાર્થ, જ્ઞાતા દષ્ટા છે એમ ભાન કરી અને સમતા પ્રગટ કરે એને આ લોક ભાવના સાચી ફળે. સમજણું કાંઈ ?

લોકમાં મારું કોઈ નહિ. મારું તે મારી પાસે છે. શરીરમાં મારું નથી, કર્મમાં મારું નથી, શુભાશુભ ભાવમાં પણ મારું નથી તો બાયડી, છોકરા તો ક્યાંય દૂર રહી ગયા. એ તો ક્ષેત્રથી પ્રત્યક્ષ દૂર (છે), પ્રગટ દૂર (છે). આ પાણી અને દૂધની પેઠે ભેગા દેખાય ઇ જુદાં તો જે ક્ષેત્રે જુદાં (છે) એ તો તદ્દન જુદાં છે. કહો, સમજણું કાંઈ ?

મારો ચૈતન્ય સ્વરૂપ લોક એ હું છું એમ ભાન કરી પર દ્રવ્યથી ભિન્ન છું અને પોતાના સ્વભાવની સન્મુખ થઈ ભાવના કરે અને શુદ્ધિની વૃદ્ધિ થાય. સમજણું કાંઈ ? વીતરાગતા-વીતરાગ એટલે સમ્યગ્દર્શન તો છે, સમ્યગ્જ્ઞાન છે. આ ભાવના (ભાવે છે કે) કોઈ મારું નથી, હું એનો (નથી). એવી રીતે જ એકાગ્રતા થતાં એને શાંતિની વૃદ્ધિ થાય. અશાંતિ ટળતી જાય. જ્ઞાનીને હજી થોડી અસ્થિરતા છે ને ? ઇ શાંતિની વૃદ્ધિ થાય એમ અશાંતિ ટળે. લ્યો ! એને લોક ભાવના કહેવામાં આવે છે.

૧૧-બોધિદુર્લભ ભાવના

અંતિમ ગ્રીવકલોંકી હદ, પાયો અનંત વિરિયાં પદ;

પર સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘૌ, દુર્લભ નિજમં મુનિ સાઘૌ. ૧૩.

અન્વયાર્થ :- (અંતિમ) છેલ્લી-નવમી (ગ્રીવકલોંકી હદ) ગ્રૈવેયક સુધીનાં (પદ) પદ (અનંત વિરિયાં) અનંતવાર (પાયો) પામ્યો, (પર) છતાં (સમ્યગ્જ્ઞાન) સમ્યગ્જ્ઞાન (ન લાઘૌ) પામ્યો નહિ; (દુર્લભ) આવા દુર્લભ સમ્યગ્જ્ઞાનને (મુનિ) મુનિરાજોએ (નિજમં) પોતાના આત્મામાં (સાઘૌ) ધારણ કર્યું છે.

ભાવાર્થ :- મિથ્યાદષ્ટિ જીવ મંદ કષાયને કારણે અનેકવાર ત્રૈવેયક સુધી પેદા થઈને અહમિન્દ્ર પદ પામ્યો છે, પરંતુ તેણે એક વખત પણ સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું નથી, કારણ કે સમ્યગ્જ્ઞાન પામવું તે અપૂર્વ છે, તેથી તેને તે સ્વસન્મુખતાના અનંત પુરુષાર્થવડે જ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે. અને તેમ થતાં વિપરીત અભિપ્રાય આદિ દોષોનો અભાવ થાય છે.

સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન આત્માના આશ્રયે જ થાય છે. પુણ્યથી, શુભરાગથી, જડ કર્માદિથી થાય એવું તે નથી. આ જીવ બહારના સંયોગો, ચારે ગતિ તથા લૌકિક પદો અનંતવાર પામ્યો છે પણ નિજ આત્માનું અસલી સ્વરૂપ સ્વાનુભવવડે પ્રત્યક્ષ કરીને તે કદી સમજ્યો નથી, માટે તેની પ્રાપ્તિ અપૂર્વ છે. લૌકિક કોઈપણ પદ અપૂર્વ નથી.

બોધિ એટલે નિશ્ચયસમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની એકતા; તે બોધિની પ્રાપ્તિ દરેક જીવે કરવી જોઈએ. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વસન્મુખતાપૂર્વક આવું ચિંતવન કરે છે, અને પોતાની બોધિની વૃદ્ધિનો વારંવાર અભ્યાસ કરે છે તે બોધિદુર્લભ ભાવના છે.

હવે અગિયારમી બોધિદુર્લભ ભાવના.

અંતિમ ગ્રીવકલૌંકી હદ, પાયો અનંત વિરિયાં પદ;

પર સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘૌ, દુર્લભ નિજમ્ મુનિ સાઘૌ. ૧૩.

ભાષા જુઓ ! મુનિ કેમ લીધા છે ? પેલા ત્રણ બોલ છે ને ભેગા ? ભાઈ ! બોધિ છે ને બોધિ ? સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર એ ત્રણ. સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર ત્રણને બોધિ કહેવી છે ને એટલે મુનિ લીધા છે. સમજાણું કાંઈ ? સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન તો ગૃહસ્થાશ્રમમાં પણ હોય છે પણ અહીંયાં બોધિમાં સમ્યગ્દર્શન, આત્માનું ભાન, જ્ઞાન ને સાથે સ્થિરતા-ચારિત્ર ત્રણની એકતાને બોધિ કહેવામાં આવે છે. 'બોહિલાભં' નથી આવતું ? 'સમાહિવરમુત્તમં દિતુ બોહિલાભં' આવે છે. એનો અર્થ પણ ન આવડતો હોય. 'બોહિલાભં' લોગસ્સમાં શબ્દ આવે છે કે નહિ ?

'આરુગ્ગબોહિલાભં' આરોગ્ય એટલે શરીરની નીરોગતા, આ માંગે ! ધૂળમાં

એની વાત નથી. આરોગ્ય એટલે રાગ વિનાની મારી નીરોગ અવસ્થાની પ્રાપ્તિ મને થાવ. આત્મા આરોગ્ય - પુણ્ય-પાપનો રોગ છે એનાથી રહિત મારી દશા મને પ્રાપ્ત થાવ એનું નામ આરોગ્ય. ધૂળની આરોગ્યતા શું છે ? ઈ તો કીધું, શરીરનો રોગી પણ રાગથી દુઃખી છે, નીરોગી શરીરનો પણ રાગથી દુઃખી છે, એ તો દુઃખી છે. 'આરુગ્ગબોહિલાભં' મને તો સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનો લાભ થાવ, બીજો લાભ સમ્યગ્દષ્ટિ માંગતો નથી. ધર્મી તો બોધિનો લાભ માંગે છે. એ બોધિધર્મની ભાવનાની વ્યાખ્યા થઈ. (વિશેષ કહેશે...)

(શ્રીતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ વદ ૧, સોમવાર
તા. ૦૭-૩-૧૯૬૬, શ્લોક-૧૩. પ્રવચન નંબર-૪૫

‘દૌલતરામજી’ની કરેલી આ ‘છ ઢાળા’ છે. ‘છ ઢાળા’માં પાંચમી ઢાળા ચાલે છે, પાંચમીની ૧૩મી ગાથા (છે). જુઓ ! બોધિદુર્લભ ભાવના. બાર ભાવનાનો અધિકાર છે. બાર ભાવના સમ્યગ્દષ્ટિ પોતાના સ્વરૂપના લક્ષે શુદ્ધિની વૃદ્ધિ માટે (ભાવે છે). માતા સમાન ભાવના કહેવામાં આવે છે. એ ભાવનાને સમ્યગ્દષ્ટિ અંતરમાં સ્વભાવના સાધન દ્વારા ભાવે છે. સમજાય છે કાંઈ ? એ વાત કહે છે, જુઓ !

અંતિમ ગ્રીવકલૌંકી હદ, પાયો અનંત વિરિયાં પદ;

પર સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘૌ, દુર્લભ નિજમં મુનિ સાઘૌ. ૧૩.

શું કહે છે ? અન્વયાર્થ :- ‘એલ્લી નવમી ઐવેયક સુધી...’ અનંત વાર આત્મા ઉપજ્યો. અનંતકાળમાં અનંત ભવ કરતા નરકના તો અનંત ભવ કર્યા, પશુના અનંત કર્યા, મનુષ્યના અનંત કર્યા અને સ્વર્ગના પણ અનંત કર્યા. ક્યાં સુધી ? અંતિમ ઐવેયક. નવમી ઐવેયક થાય છે. જે પુરુષને આકારે આ ચૌદ બ્રહ્માંડ છે એ ગ્રીવા સ્થાન છે ત્યાં આગળ નવ દેવના ગ્રીવેક-પાસડા છે ત્યાં પણ અનંત વાર આત્માના સમ્યગ્જ્ઞાન-દર્શન વિના શુભ

ક્રિયાકાંડ કરીને સ્વર્ગને પામ્યો. નરકમાં ને પશુમાં ગયો તો પાપ કરેલા, મનુષ્યમાં ને સ્વર્ગમાં ગયો ત્યાં પુણ્ય (કરેલા). એમાં પણ નવમી ઐવેયક ગયો ત્યારે તો અનંત વાર જૈનપણું વ્યવહારે પામી દિગંબર સાધુ થઈ ‘મુનિવ્રત ધાર અનંતબાર ગ્રીવક ઉપજાયો,...’ એ

બોધિદુર્લભ-ભાવના

પહેલું આવી ગયું છે. ચોથી ઢાળમાં પાંચમી ગાથા આવી ગઈ છે. આ પાંચમી ઢાળ ચાલે છે. મુનિવ્રત ધારી અનંત વાર નવમી ઐવેયક ઉપજ્યો એટલા અનંત વાર ભવ દરેક જીવે કર્યા પણ આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ વિના એને જન્મ-મરણનો અંત કદી આવ્યો નહિ. કહો, સમજાય છે કાંઈ ?

‘અંતિમ ગ્રીવકલૌકી હદ...’ હદ. નવમી ઐવેયક સુધી (ગયો). નરકમાં અનંત વાર, પશુમાં અનંત વાર તે તે સ્વર્ગમાં અનંત વાર (ગયો). તે નવમી ઐવેયકમાં અનંત વાર ઉપજ્યો. કેવા ભાવ હશે એના ? પાપ ભાવ હશે ? પુણ્યભાવ, ઘણાં પુણ્યભાવ, ઘણાં શુભભાવ (કરેલા). દયાના, દાનના, વ્રતના, બ્રહ્મચર્યના, નગ્નપણા, દ્વિગંબરપણાના અઠવાવીસ મૂળગુણ (પાળેલા). ઘણાં શુભભાવ, શુક્લલેશ્યા (હતી). જેને ચામડા ઉતરડીને ખાર છાટે તો પણ ક્રોધ ન કરે એવી તો એની શુક્લલેશ્યાની ક્ષમા હોય. સમજાય છે કાંઈ ? શુક્લલેશ્યા.

આ આત્મા ઈ શુભ અને અશુભ રાગ વિનાનો ચૈતન્યમૂર્તિ આનંદકંઠ (છે) એનું એક સમય પણ એણે જ્ઞાન કર્યું નહિ. એ જ્ઞાન વિના અનંતા જન્મ-મરણ (કર્યા). સ્વર્ગમાં જઈ પાછો પડ્યો, મનુષ્ય થયો, ઢોર થયો ને પાછો નરકમાં ગયો ને નિગોદમાં પણ અનંત વાર (ગયો), નવમી ઐવેયક જઈને પાછો નિગોદમાં અનંત વાર ગયો. સાચું હશે ? એવા શુભભાવ કર્યા. દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, પૂજા, જાત્રા, મહાવ્રત, પંચમહાવ્રત, અઠવાવીસ મૂળગુણ અનંત વાર કર્યા ત્યારે એના ફળ તરીકે સ્વર્ગમાં (ગયો). એ પહેલું પદ છે. ‘અંતિમ ગ્રીવકલૌકી હદ,...’ હદ નામ મર્યાદા. ‘પાયો અનંત વિરિયાં પદ;...’ અનંત વાર એ પદ પામ્યો. સમજાય છે કાંઈ ?

‘પર સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘી,...’ એક સમ્યગ્જ્ઞાન એ શુભ ક્રિયાકાંડ વડે કાંઈ પ્રાપ્ત થતું નથી. આહા...! સમજાણું કાંઈ ? શુક્લલેશ્યા. કૃષ્ણ, નીલ કાપોત એ તો ત્રણ પાપ લેશ્યા છે. તેજો, પદ્મ, શુક્લ એ ત્રણ પુણ્ય લેશ્યા છે. એવી શુક્લલેશ્યા પણ અનંત વાર કરી અને સ્વર્ગને પામ્યો. પણ એ શુક્લલેશ્યા દ્વારા પણ આત્મજ્ઞાન અને સમ્યગ્દર્શન થયું નહિ. સમજાય છે કાંઈ ? એટલે કહે છે, ‘સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘી,...’ અનંત વાર પદ પામ્યો છતાં સમ્યગ્જ્ઞાન પામ્યો નહિ. સમ્યગ્જ્ઞાન અર્થાત્ આત્મા જ્ઞાનાનંદ ચૈતન્ય સ્વરૂપ જ્ઞાયકભાવ, જ્ઞાયક સ્વભાવ, એનું જ્ઞાન. શાસ્ત્ર જ્ઞાન નહિ,

રાગાદિનું જ્ઞાન નહિ, પરપદાર્થનું જ્ઞાન નહિ, પરપદાર્થની કળા તો અનંત વાર પામ્યો પણ આ આત્મા ચૈતન્યજ્યોત સૂર્ય છે એવું અંતરમાં એક ક્ષણ પણ સમ્યગ્જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ કરી નહિ. સમજાય છે કાંઈ ?

‘સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘૌ,...’ ત્યાં ચોથી ઢાળમાં એમ કહ્યું હતું ‘મુનિવ્રત ધાર અનંત વાર ગ્રીવક ઉપજાયો, પૈ આતમજ્ઞાન બિન સુખ લેશ ન પાયો.’ ચોથી ઢાળની પાંચમી ગાથામાં હતું, ચોથી ઢાળની પાંચમી ગાથા છે, જુઓ ! સમજાણું ? પાનું ૮૩, ૮૩ છે, અમારે ગુજરાતીમાં ૮૩ પાનું આમાં છે, હોં ! ચોથી ઢાળનો પાંચમો શ્લોક. તમારે હિન્દીમાં ચોથો હશે કદાચ. અહીં પાંચમો છે, જુઓ !

કોટિ જન્મ તપ તપેં, જ્ઞાન વિન કર્મ ઝરેં જે;

જ્ઞાનીકે છિનમેં, ત્રિગુપ્તિતેં સહજ ટરેં તે. પ.

આત્માના સમ્યગ્દર્શન અને અનુભવના જ્ઞાન વિના કરોડો ભવમાં, કરોડો વર્ષમાં, કરોડો દીક્ષામાં, કરોડો તપ કરે કરોડો વર્ષ સુધી તો પણ જે કર્મ ન ખપે તે જ્ઞાની છિનમેં... આત્મા અંતર સ્વરૂપમાં જ્ઞાનાનંદમાં ગુપ્ત થઈ, વિકાર પુણ્ય-પાપના ભાવની રચિ છોડી ચૈતન્ય મહાન પ્રભુ પરમાત્મા અપના નિજ પોતાનું સ્વરૂપનું જ્ઞાન કરી ક્ષણમાં જ્ઞાની કર્મને ખપાવે છે. કહો, સમજાય છે કાંઈ ? એ લીધું, જુઓ !

મુનિવ્રત ધાર અનંત વાર ગ્રીવક ઉપજાયો;

પૈ નિજ આતમજ્ઞાન વિના, સુખ લેશ ન પાયો. પ.

અહીં પણ ગ્રીવક લીધું છે. અહીં સમ્યગ્જ્ઞાન લીધું છે ત્યાં લીધું છે આત્મજ્ઞાન. એ તો એકની એક વાત છે. ‘મુનિવ્રત ધાર અનંત વાર...’ મુનિપણા દિગંબર નગન મુનિ અઠવાવીસ મૂળગુણ પાળનાર અનંત વાર થયો. સમજાય છે કાંઈ ? એક ક્ષણ પણ ચિદાનંદ આત્મા રાગની ક્રિયાથી રહિત, દેહની ક્રિયાથી રહિત એકલો ચૈતન્ય પ્રભુ આત્મા શુદ્ધ છે એનું અંતર દષ્ટિ, સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યગ્દર્શન કર્યું નહિ. કહો, ભાઈ ! આ ગાથા અત્યારે તમારે ઠીક આવી છે. ગાથા અહીંયાં તાકડે ઈ આવી છે. એના પહેલાય બધું એમાં ચોથી ઢાળમાં ઘણું હતું. સમજાય છે ?

જ્ઞાન સમાન ન આન જગતમેં સુખકો કારન;

ઇહ પરમામૃત જન્મજરામૃતિરોગ નિવારન. ૪.

ચોથી ઢાળમાં ચોથી છે ને ? 'જ્ઞાન સમાન ન આન જગતમેં સુખકો કારન;...' એ જ્ઞાન કયુ ? આત્મા આત્મા ચિદાનંદ પ્રભુ શુદ્ધ આનંદકંદ જ્ઞાયક (છે). ભાઈ ! તમારે પિતાજીને જ્ઞાયકનું બહુ હતું. ત્યારે જ્ઞાયક કહ્યું હતું ને ? જ્ઞાયક ! જ્ઞાયક બસ એમ બોલ્યા હતા. ખબર છે ? છેલ્લા એમ બોલ્યા હતા. છેલ્લા એટલે હું હતો ત્યારે. મેં કહ્યું હતું જ્ઞાયક, બસ જ્ઞાયક, બસ. આત્મા ચૈતન્ય જ્ઞાયકમૂર્તિ (છે) એમાં પુણ્ય-પાપ, દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિના વિકલ્પ ઉઠે એ બધો વિકાર છે. એ આત્માના હિતને માટે બેકાર છે. સમજાય છે કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા ચૈતન્યસૂર્ય, ચૈતન્યનો ગાંગડો (છે). જેમ સફેદાઈથી ભરેલી ખડી, ખારપણાથી ભરેલી લવણ-મીઠાની ગાંગડી, મીઠાશથી ભરેલી સાકર, કડવાશથી ભરેલો જેવું અફીણ એમ જ્ઞાન ને આનંદથી ભરેલો ભગવાન (છે). આહા...! સમજાય છે કાંઈ ? એના સ્વસન્મુખનું જ્ઞાન એક સમયમાત્ર પણ કર્યું નહિ. એ ક્રિયાકાંડમાં રોકાઈ ગયો ને આ મને ધર્મ ને આ મારું કાર્ય ને આ મારું કર્તવ્ય (માન્યું). સમજાણું કાંઈ ?

કહે છે કે, 'પર સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાઘૌ,...' એવા ભાવ અનંત વાર કર્યા. કેમ ? 'દુર્લભ નિજમેં મુનિ સાધૌ.' ભાષા જુઓ ! શું કહે છે ? મુનિએ આત્માના સાધન દ્વારા અંતર સમ્યગ્જ્ઞાન સાધ્યું, એમ કહે છે. દુર્લભ એવું જે સમ્યગ્જ્ઞાન અનંતકાળમાં પ્રાપ્ત ન થયું તે 'નિજમેં મુનિ સાધૌ.' એ આત્માના સ્વભાવ દ્વારા આત્માને સાધ્યો. અર્થમાં એમ છે. 'મુનિરાજોએ પોતાના આત્મામાં ધારણ કર્યું છે.' સાધ્યો. એમ. સ્વરૂપનું સાધન એ સમ્યગ્જ્ઞાન આત્મા દ્વારા સાધ્યું એમ કહે છે. એમ કહીને શું કહે છે ? કે, શુભ આદિ રાગની મંદતા, જે કષાયની મંદતા અનંત વાર થઈ એ વડે આત્મસાધન સમ્યગ્જ્ઞાન ન થયું. સમજાણું કાંઈ ? અહીં મુનિ કેમ લીધા છે ? કે, બોધિ છે ને એટલે બોધિમાં સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની પ્રાપ્તિ છે આખી. એ મુનિઓએ પોતાના આત્મા દ્વારા સાધન કર્યું છે, નિજમાં સાધ્યું છે. એ રાગથી, વ્યવહારથી, વિકલ્પથી, નિમિત્તથી સાધન સધાતું નથી એમ કહે છે.

મુનિની વાત ત્રણની એક ... છે ને ? દર્શન, જ્ઞાન ને ચારિત્ર. પણ સમ્યગ્જ્ઞાન એક શબ્દ લેતા એ જ્ઞાન પણ આત્મા દ્વારા, શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વરૂપ દ્વારા એ પોતે કર્તા ને પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવ દ્વારા એ સમ્યગ્જ્ઞાન સાધ્યું છે અને સાધી શકાય છે. કહો ભાઈ ! સમજાણું આમાં ?

એ દેહની ક્રિયા જડની. આ પરિણામ હિંસા, જૂઠા, ચોરી, વિષય, ભોગ એ પાપ. આ દયા, દાન, વ્રત, તપની ક્રિયાના ભાવ તે શુભરાગ-પુણ્ય. એનાથી આત્મજ્ઞાન ને આ ધર્મ સધાતો નથી. આહા...હા...! આ તો હિન્દી સાદી ભાષા છે, 'દૌલતરામજી' કૃત છે. 'દૌલતરામજી' કૃત 'છ ઢાળા'. બરસો વર્ષ પહેલાં દિગંબર પંડિત મહા તત્ત્વદષ્ટિવંત એણે કહ્યું કે સંતો અને અનંત જ્ઞાનીઓ, સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર અનંત જે થયા, અનંત 'કુંદકુંદાચાર્ય' આદિ મહા દિગંબર મુનિઓ, મહા ધર્મના સ્થંભ-ધર્મના થાંભલા... સમજ મેં આયા ? સમજાય છે ? એ મુનિઓએ પણ એમ કહ્યું અને એમ સાધ્યું કે, નિજમાં 'દુર્લભ નિજમેં મુનિ સાધો.' દુર્લભ કહીને શું કહ્યું ? કે, અનંત વાર રાગની, કષાયની મંદતા દ્વારા એ પ્રાપ્તિ થતી નથી એવું એ દુર્લભ છે. સમજાણું કાંઈ ? આહા...હા...! રાગની, કષાયની મંદતાના શુભ યોગ દ્વારા એ નથી પ્રાપ્ત થયું એવું એ દુર્લભ છે. આહા...હા...! પણ એ શુભ રાગની મંદતાના ભાવને પણ ઓળંગીને, છોડીને ધર્મી જીવે 'નિજમેં મુનિ સાધો.' એ સમ્યગ્જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર આત્માના અંતર સ્વરૂપમાં સાધન કર્યું. અંતર સ્વરૂપ દ્વારા સાધન કર્યું ને અંતર સ્વરૂપમાં સાધ્યું. હૈ ઉસમેં ? દેખો ! ક્યાં હૈ ? હૈ કે નહીં ? ભૈયા ! ઉસમેં હૈ કે નહીં ? ક્યા હૈ ? 'પર સમ્યગ્જ્ઞાન ન લાધો, દુર્લભ નિજમેં મુનિ સાધો.'

અનંત વાર નવમી ઐવેયક ગયો ત્યારે નિજનું સાધન કર્યું નહોતું. એમ થયું ને ? એણે પર સાધન (કર્યા). એનું અનાદિ લક્ષ પર... પર... પર... પર... પર... પર... આ કરું... આ કરું... આ કરું... વ્રત પાળું, ભક્તિ કરું, પૂજા કરું, દાન (આપું) એવા શુભભાવ પરલક્ષી, પર સન્મુખમાં અનંત વાર કર્યા. એને નિજ સન્મુખની વાત જ્યાં આવે ત્યાં ઉં..હું.. (થઈને) એને એકદમ કંટાળો લાગે. આ શું ? આ શું ? અનંત કાળમાં જેનો અભ્યાસ નથી એથી એને (એમ થાય છે કે) આ શું ? આ આવો ધર્મ ? એક તો સાંભળનારને અનંત કાળમાં એ વાત સત્યપણાની યથાર્થપણે સાંભળી

નથી. એટલે સાંભળતા એને હેં (થઈ જાય છે). આવા વ્રત, ભક્તિ, તપથી કાંઈ ધર્મ ન થાય ? પણ એ તો પર સન્મુખની ક્રિયાના ભાવ છે, સાંભળને ! સમજાય છે કાંઈ ? ઝીણી વાતું, ભાઈ ! કો'ક દિ' સાંભળવા માંડ આવે છે ને ! કો'ક દિ'. ભાઈ ! શું કહ્યું ?

અહીંયાં તો ઢાળકાર - 'છ ઢાળા' કાર 'દૌલતરામજી' (છે), 'દૌલતરામ' કહે છે કે, નિજની દૌલતના સાધન વિના એ પર દૌલતથી સાધન થાતું નથી. સમજાણું કાંઈ ? એમ અનંત સર્વજોએ, અનંત મુનિઓએ દિગંબર સંતો મહા મુનિઓ થયા એણે એ પ્રમાણે કહ્યું છે ને એ પ્રમાણે સાધ્યું છે. બીજી કોઈ ક્રિયાથી આત્મા સાધી શકાય કે ધર્મ થઈ શકે એમ છે નહિ. આહા..! (અજ્ઞાનીઓને) એવું લાગે અંદર અર..ર..ર..! આ તો વ્યવહારનો નાશ થઈ જાય છે. એ..ઈ..! ભાઈ ! સાંભળ તો ખરો, બાપુ ! ઇ વ્યવહાર હજી કોને કહેવો તને ખબર નથી.

આત્મા અખંડાનંદ પ્રભુ જ્ઞાનનો દરિયો, આનંદનો સાગર પરમાત્મા, એનું અંતર ભાન, અંતર નિર્વિકલ્પ શાંતિ ને આનંદસ્વરૂપ છું એવું જ્ઞાન ને શ્રદ્ધા થાય ત્યારે એને જે કંઈ શુભભાવ દયા, દાન, ભક્તિનો હોય એને વ્યવહાર ધર્મ કહેવામાં આવે છે. એટલે પુણ્યને વ્યવહાર ધર્મ કહે છે પણ નિશ્ચય દષ્ટિ ને ધર્મ હોય તો. સમજાય છે કાંઈ ? સ્વસન્મુખમાં માહાત્મ્ય છે કે નહિ ? ખબર નથી. કેમ ? કે, અનાદિથી આ શરીર ને વાણી, મન ને એના ઉપર એનું લક્ષ (છે). બહુ તો એનું લક્ષ વિકાર ઉપર જાય, અંદર પરિણામ ઉપર (જાય). શુભ ને અશુભ, શુભ ને અશુભ એ પણ વિકાર છે. એથી આગળ જઈને એની પ્રગટ અવસ્થા, પ્રગટ અવસ્થા - જ્ઞાનનો ઉઘાડ, ઉઘાડ કહે છે ને ? હિન્દીમાં કયા કહતે હેં ? વિકાસ. જ્ઞાનનો ઉઘાડ-ક્ષયોપશમ, દર્શનનો ઉઘાડ, વીર્યનો ઉઘાડ. બસ ! વિકાસ, એક સમયનો વિકાસ, બસ ! એટલું એનું સ્વરૂપ (છે એમ) જાણે (છે), એમ માને છે અને એનું લક્ષ જ ત્યાં પર ઉપર (છે). પણ આ જ્ઞાનનો વિકાસનો અંશ છે એ ત્રિકાળ જ્ઞાતાસ્વરૂપ અંદર ગુપ્ત પરમાત્મા (છે એનો છે). ગુપ્ત પરમાત્મા, ગુપ્ત નામ પર્યાયમાં પ્રગટ નથી, પર્યાયમાં પ્રગટ નથી, અપ્રગટ ગુપ્ત આખું તત્ત્વ ચૈતન્યરસ સમજાય છે કાંઈ ? શું કીધું ?

'શ્રીમદ્'નું વાક્ય (આવે છે). ગુપ્ત ચમત્કાર સૃષ્ટિને ખબર નથી. સૃષ્ટિના લક્ષમાં

ગુપ્ત ચમત્કાર છે એની ખબર નથી. 'શ્રીમદ્દે' એક વાક્ય લખ્યું છે. ગુપ્ત ચમત્કાર ! એક સેકન્ડના અસંખ્ય ભાગમાં વર્તમાન વિકાસ ઉઘાડ એક અંશ દયા, દાનના પરિણામ વિકાર, કર્મ, શરીર આદિ અજીવ એનાથી અંદર રહિત અનંત ગુણનો પિંડ જે ગુપ્ત ચમત્કાર, જેમાં કેવળજ્ઞાન પ્રગટ થાય જેમાંથી, જેમાંથી અનંતી સિદ્ધ દશા પ્રગટ થાય એવો ગુપ્ત ચમત્કાર ચૈતન્ય સૃષ્ટિના લક્ષમાં આવતો નથી. સમજાણું કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- ગુપ્ત. ગુપ્ત અંદર છે ને ! એ..ઇ..! ગુપ્ત એટલે પર્યાયમાં પ્રગટ નથી. એ ખુલાસો થઈ ગયા. પર્યાયમાં પ્રગટ નથી. કાલે રાત્રે કહ્યું હતું ને ! અવ્યક્ત પર્યાય અવસ્થા હૈ, અવસ્થા છે એટલું પ્રગટ છે અને અવસ્થા વિનાનું આખું તત્ત્વ તે અવ્યક્ત, અપ્રગટ છે, ધ્રુવ... ધ્રુવ. સમજાય છે કાંઈ ?

વસ્તુ છે આખી ચીજ એક સેકન્ડના અસંખ્ય ભાગમાં, વર્તમાન દશાનો ભાવ તો એક સમયનો છે, રાગ છે એ વિકાર છે, નિમિત્ત છે એ પર વસ્તુ છે. હવે એ ત્રણમાં પ્રગટપણું એને આમ લાગે છે. આ ઉઘાડ તે હું, રાગ તે હું અને આ સંયોગ તે હું પણ એની પાછળ એક સમયની અંદર જે વિકાસનો અંશ છે એની પાછળ આખો અંશી પૂર્ણાનંદનો નાથ ચિદાનંદ દ્રવ્ય પડ્યું છે. એ દ્રવ્યની સન્મુખની દષ્ટિ કર્યા વિના એને ત્રણકાળમાં સમ્યગ્દર્શન ને સમ્યગ્જ્ઞાન થાય નહિ અને સમ્યગ્દર્શન ને સમ્યગ્જ્ઞાન વિના એના જન્મ-મરણના અંત કોઈ દિ' આવે નહિ. મરી જાય ક્રિયાકાંડ કરીને. સમજાય છે કાંઈ ? એ તો કહ્યું, નવમી ઐવેયક સુધી ગયો એટલે ? કેટલું કર્યું ! બાર બાર મહિનાના અપવાસ. બાર બાર મહિના. બીજા દેવલોકની ઇન્દ્રાણી ચળાવા આવે તો ચળે નહિ એવું જેનું બ્રહ્મચર્ય ! પણ એ બધો શુભરાગ. સમજાય છે કાંઈ ?

અંતર સ્વરૂપ 'દુર્લભ નિજર્મે...' 'નિજર્મે' આ શબ્દ પડ્યો છે ને ? એ રાગ કાંઈ નિજ નથી, પુણ્ય-પાપના પરિણામ એ નિજ સ્વરૂપ નથી. દેહ, વાણી, જડ આ તો જડ સ્વરૂપ છે અને એક સમયનો વિકાસ ઉઘાડ છે તે એક સમયનો પર્યાય એક અંશ છે, એ વ્યવહાર આત્મા છે. સમજાય છે કાંઈ ? આખું તત્ત્વ નિજ ભગવાન

જ્ઞાનાનંદનું ધામ ચૈતન્ય સત્તા ભગવાન પૂર્ણ સ્વરૂપમાં સાધન કરવું જોઈએ એ સાધન કર્યું નથી. ધર્મી જીવે 'નિજમેં મુનિ સાધો.' આત્મજ્ઞાન કર્યું, આત્મદર્શન કર્યું, આત્મશાંતિ, ચારિત્ર કર્યું, શેમાંથી ? નિજમાંથી. અંતરમાંથી સમ્યગ્દર્શન ને જ્ઞાન, ચારિત્રનું સાધન કર્યું છે. બહાર સાધન વડે એ સાધન થઈ શકતું નથી. સમજાણું કાંઈ ? જુઓને ! આ 'છ ઢાળા' તો ઘણાને મોઢે છે ને, ભાઈ ! ચાલે છે કે નહિ ? સંપ્રદાયમાં બહુ ચાલે છે. એનાય અર્થની ખબર ન મળે.

'મુનિરાજોએ (નિજમેં) પોતાના આત્મામાં ધારણ કર્યું.' લ્યો !

ભાવાર્થ :- 'મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (અનાદિનો) મંદ કષાયને કારણે...' રાગની મંદતા કરી. દયા, દાન, વ્રત, કષાય, બ્રહ્મચર્ય પાળ્યા તો 'અનેકવાર ઐવેયક સુધી પેદા...' થયો. અનંત વાર નવમી ઐવેયક ડોકના સ્થાને જ્યાં સ્વર્ગ છે (ત્યાં) અનંત વાર ઉપજ્યો. 'અહમિન્દ્ર પદ પામ્યો છે,...' અહમ ઈન્દ્ર. નવમી ઐવેયકના દેવો બધાં અહમિન્દ્ર, ઋદ્ધિએ, સ્થિતિએ લગભગ બધાં સરખા. એવા અહમિન્દ્ર પદને અનંત વાર પામ્યો. સમ્યગ્દર્શન વિના જન્મ-મરણનો અંત આવ્યો નહિ.

'પરંતુ તેણે એક વખત પણ સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું નથી,...' એક સમય પણ... સમજાણું કાંઈ ? 'કારણ કે સમ્યગ્જ્ઞાન પામવું તે અપૂર્વ છે,...' સમ્યગ્જ્ઞાન એટલે આ શાસ્ત્રનું ભણતર ને એ નહિ. શાસ્ત્રનું ભણતર ને દુનિયાને કહેવું, સમજાવવું એ કાંઈ સમ્યગ્જ્ઞાન નથી. આહા...હા...! બીજાને સમજાવવાનો વિકલ્પ, રાગ ઉઠે એ કાંઈ સમ્યગ્જ્ઞાન નથી. આહા...હા...! સમજાણું કાંઈ ? અપૂર્વ સમ્યગ્જ્ઞાન-પૂર્વે અનંત ભવમાં એક સેકન્ડ પણ નહિ પ્રાપ્ત કરેલું. પૂર્વે કર્યું તે થાય ત્યાં સુધી તે અપૂર્વ નથી. સમ્યગ્જ્ઞાન એક સમય પણ અપૂર્વપણે અનંત કાળમાં પામવું કઠણ છે. પામવાની એણે દરકાર કરી નથી. આત્માને પકડવાની દરકાર જ કરી નથી.

આ આત્મા તે શું ચીજ છે ? ભગવાન ! જેમાંથી સિદ્ધ પદ નિકળે, જેમાંથી અનંત જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર ને આનંદની દશા (પ્રગટે). અતીન્દ્રિય આનંદની ખાણ. આહા...હા...! જેમાં અતીન્દ્રિય આનંદની ખાણ, અતીન્દ્રિય આનંદ પૂર્ણ એવા અનંતી પૂર્ણ પૂર્ણ આનંદની ખાણ એ આત્મા છે. ભગવાન જાણે, એની સન્મુખ થવાની એને દરકાર જ (નથી કરી). સમજાણું કાંઈ ? ધર્મને બહાને પણ ત્યાગી થયો ત્યાં પણ

રાગની મંદતામાં રોકાઈને ધર્મ માની બેઠો પણ રાગની મંદતા સિવાયનો અવિકારી ભગવાન આત્મસ્વભાવનું જ્ઞાન અપૂર્વ છે.

‘તેથી તેને તો સ્વસન્મુખના અનંત પુરુષાર્થવડે જ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે.’ રાગની મંદતા દ્વારા કે, કષાયની ઘણી ઊણપ કરે, કુણો સ્વભાવ કરે એથી એ પ્રાપ્ત થાય એવું નથી. અનંત પુરુષાર્થ (જોઈએ). પોતાનો આત્મા પ્રભુત્વ ગુણથી ભરેલો છે, આત્મા પરમેશ્વરતાના ગુણથી ભરેલો છે. આત્મા એક એક ગુણે પરમેશ્વર ! જ્ઞાન ગુણે પરમેશ્વર, દર્શન ગુણે પરમેશ્વર, આનંદ ગુણે પરમેશ્વર, અસ્તિત્વ ગુણે પરમેશ્વર, શાંતિ ગુણે પરમેશ્વર, સ્વચ્છતા ગુણે પરમેશ્વર, પ્રભુતા ગુણે પરમેશ્વર, કર્તા ગુણે પરમેશ્વર, કાર્ય ગુણે પરમેશ્વર, સાધન ગુણે પરમેશ્વર. પોતામાં સાધન ગુણે આત્મા પરમેશ્વર છે. આહા..હા..! એ રાગની, સાધનની એને જરૂર નથી એવો એ પરમેશ્વર છે. આહા..! સાધન ગુણે પરમેશ્વર, દાન દેવું ને લેવાના ગુણે પરમેશ્વર, એ પોતાના આધારથી પ્રગટ કરે એવો એ પરમેશ્વર. આહા..હા..! એવો પરમ ઈશ્વર પ્રભુ એક એક ગુણથી પરમેશ્વર એવા અનંત ગુણનો પ્રભુ એવો આત્મા, એમાં અંતર્મુખ થઈને આતમ દ્વારા સમ્યગ્દર્શન ને જ્ઞાનનું સાધન થાય છે. નિમિત્ત દ્વારા, રાગ દ્વારા, સ્મરણ દ્વારા પણ એ સાધન થતું નથી. આહા..હા..! કહો, ભાઈ ! આ તો હવે ગુજરાતી સમજાય એવું છે કે નહિ બૈરાંને ? આહા..હા..!

‘અને તેમ થતાં વિપરીત અભિપ્રાય આદિ દોષોનો અભાવ થાય છે.’ અનાદિથી જે માન્યતા કે રાગ અને મંદતાનો વ્યવહાર હોય તો ધર્મ થાય એવો જે મિથ્યાત્વ ભાવ, મિથ્યા અભિપ્રાય, મિથ્યાદષ્ટિપણું એ સ્વસન્મુખના અંતરના સાધન દ્વારા તે પરસન્મુખથી થયેલા રાગની માન્યતા એનાથી લાભ (થશે), એ માન્યતાનો નાશ થાય છે.

મુમુક્ષુ :- ....

ઉત્તર :- એક સમયમં.

મુમુક્ષુ :- રાગનો પણ પરમેશ્વર છે ?

ઉત્તર :- રાગનો નહિ, રાગનો નહિ. અનંત ગુણ કા પરમેશ્વર હૈ. જ્ઞાન અનંત

ગુણ, જ્ઞાન મેં અનંત સ્વભાવ હૈ, ઉસકા પરમેશ્વર હૈ. રાગ કા નહિ, વિકાર કા નહિ. સમજ મેં આયા ? સહજાત્મ ચિદાનંદ સ્વામી. એમાં શક્તિ એક છે. આત્મામાં એક શક્તિ છે - સ્વસ્વામીસંબંધ શક્તિ. ૪૭ શક્તિનું વર્ણન છે ને ? વાંચી છે ? 'આત્મપ્રસિદ્ધિ'. 'આત્મપ્રસિદ્ધિ' આવે છે ને ? એમાં ૪૭ શક્તિ છે. સ્વસ્વામીસંબંધ શક્તિ. આત્મામાં એક સ્વસ્વામીસંબંધ શક્તિ નામનો પરમેશ્વર ગુણ છે. પરમેશ્વર ગુણ. સ્વસ્વામી સંબંધ (અર્થાત્) પોતાના આનંદ સ્વરૂપ સ્વ એનો એ સ્વામી. એવો એમાં સ્વભાવ છે. રાગ ને વિકાર ને પરનો સ્વામી એ ગુણ આત્મામાં ત્રણકાળમાં છે નહિ. સમજાણું કાંઈ ? છે ને ? આ તો ગુજરાતી છે પણ છે ને એમાં ? જુઓ ! છેલ્લો સુડતાલીસમો બોલ છે, સુડતાલીસ. દેખો ! શું કહે છે ?

'સ્વભાવમાત્ર સ્વ-સ્વામીત્વમયી સંબંધ શક્તિ. (પોતાનો ભાવ, પોતાનું સ્વ અને પોતે તેનો સ્વામી...)' એવી શક્તિ આત્મામાં છે, અનાદિ અનંત છે. આત્મામાં એ ગુણ અનાદિ અનંત છે. કેવો ગુણ ? કે, ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ અનંત ગુણનો સ્વ અને એનો એ સ્વામી એવો એનામાં ગુણ છે. પુણ્ય-પાપના પરિણામનો સ્વામી અથવા પુણ્ય-પાપ એનું સ્વ અને એનો એ સ્વામી, એના ગુણમાં નથી, એની શક્તિમાં નથી, એના સ્વભાવમાં નથી. એક સમયની પર્યાય રાગની, વિકારની ઉત્પન્ન કરીને સ્વામી પોતે થાય છે એ મિથ્યાદષ્ટિ વિકારનો સ્વામી થાય છે. સમજાણું કાંઈ ?

અહીં તો સ્વ... પુણ્ય-પાપના ભાવ નહિ, શરીર, વાણી નહિ, બાયડી, છોકરા તો ક્યાંય રહી ગયા, ધૂળ. ઈ એનું સ્વ નહિ. એનું સ્વ જ્ઞાયક, આનંદ, શાંતિ, સ્વચ્છતા, વિભુતા, પ્રભુતા આદિ એ પોતાનું સ્વ અનંત ગુણ એનો એ સ્વામી, એનો એ ભગવાન સ્વામી (છે) એવો એનામાં ગુણ છે. પણ પુણ્ય-પાપનો સ્વામી ને શરીર ને કર્મનો સ્વામી ને બાયડી, છોકરા ને દેશનો સ્વામી એ તો મિથ્યાદષ્ટિ, મિથ્યાબુદ્ધિથી માને છે. ભાઈ ! આહા...હા...! એ સ્વસ્વામી સંબંધ આત્માના સ્વભાવ સાથે છે. એક વિકલ્પ ઉઠે, જે ભાવે તીર્થંકર ગોત્ર બંધાય એ ભાવ પણ આત્માનું સ્વ ને સ્વામી એ એના ગુણમાં નથી. આહા...હા...! સમજાય છે કાંઈ ? સુડતાલીસ શક્તિ છે. 'આત્મપ્રસિદ્ધિ' બહાર (પ્રકાશિત) થઈ ગઈ છે. હજી બીજી શક્તિઓ ઉતરી છે, નવા વ્યાખ્યાનો રેકોર્ડિંગ પડ્યા છે અંદર હજી, બહાર આવે ત્યારે ખરા. સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા 'નિજમે' છે ને ? પોતામાં અનંત અનંત સ્વસ્વામી સંબંધ નામનો ગુણ છે. સ્વ સ્વામી સંબંધ-જો આત્માને સંબંધ હોય તો પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવ એની સાથે આત્માને સંબંધ (છે). આત્મા તેનો સ્વામી અને શુદ્ધ સ્વભાવ પૂર્ણ આનંદ, પૂર્ણ જ્ઞાન, પૂર્ણ પ્રભુતા એ આત્માનું સ્વ. સ્વ એટલે ધન, ધન-સ્વધન, એનો આત્મા સ્વામી. આવો ગુણ અનાદિ કાળથી અનંત કાળ એમાં રહેલો છે. એવા ગુણને અંદર સ્પર્શ્યા વિના... સમજાય છે કાંઈ ? ઝીણું ભારે, ભાઈ !

મુમુક્ષુ :- આ ભાવનામાં શું કાઢે છે ?

ઉત્તર :- એ ભાવનામાં કાઢે છે આનંદ. નિજ સ્વરૂપમાં અનંત ગુણનો સ્વામી છું, નિજમાં - મારામાં, મારામાં શુદ્ધ પૂર્ણ આનંદ ને જ્ઞાન એ મારામાં છે. એમ સ્વરૂપના અંતર સાધન દ્વારા સ્વરૂપને સાધે છે. ભાવના કરીને તે શુદ્ધિની વૃદ્ધિ કરે છે. સમજાણું કાંઈ ? એ ભાવના એ કરે છે. અહો ! આ વસ્તુ શાંતિ ને આનંદનું જ્ઞાન ને ભાન અપૂર્વ (છે) એમ પામેલ છે એ પણ ભાવના કરે છે. ભાવના કરતા શુદ્ધિની વૃદ્ધિ થઈને અશુદ્ધતા ટળે છે એ ભાવનાનું ફળ શુદ્ધિ છે. સમજાય છે કાંઈ ?

'સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન આત્માના આશ્રયે જ થાય છે.' એ માથે 'નિજમાં કીધું ઈ. સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યક્ચારિત્ર એ આત્મ સ્વભાવને આશ્રયે થાય છે. રાગ ને નિમિત્ત ને પરને આશ્રયે થતું નથી. 'પુણ્યથી, શુભરાગથી, જડ કર્માદિથી થાય એવું તે નથી.' એવું તે સ્વરૂપ નથી એમ લેવું. સમજાય છે કાંઈ ? આહા...હા...! પણ એને અંતરનું માહાત્મ્ય આવતું નથી. બહારનું માહાત્મ્ય (આવે છે).

હીરા ને માણેક દેખે તો આહા...! આહા...! એમાંથી વળી શરીર સુંદર હોય તો આહા...! એમાં બાયડી સુંદર હોય રૂપાળા તો આહા...! એમાંથી વળી છોકરો સારો રૂપાળો જાગે તો આહા...! ક્યાં આહા પણ (તું કરે છે) ? શું ભળાય છે ? પર છે એમ ભળાય છે. એની એક સમયની પર્યાયમાં એ ગરી ક્યાં ગયા છે અંદરમાં ? આવ્યા છે અંદર ? શેના આહા થયા તને ? અને બહુ આગળ જાય તો એને પાપના પરિણામ કરે તો મજા પડે, આહા ! એમ કરતા આગળ ચાલીને દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિના શુભભાવ કરે (તો) આહા ! બસ ! થઈ રહ્યું જાવ. અજ્ઞાનીનું આહા તો વિકારમાં ને પરમાં સમાઈ ગયું. સમજાય છે કાંઈ ?

અહીં તો આત્મા ભગવાનમાં, પોતાનું નિજ પરમેશ્વરપદ પૂર્ણ, એના નિજ પદના આશ્રયે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર અંતર્ભુજથી સાધી શકાય છે. બહિર્ભુજના કોઈ સાધન વડે તે સાધી શકાતું નથી. એવું એનું સ્વરૂપ જ છે. એ તો એવું સ્વરૂપ જ છે એનું. સમજાણું કાંઈ ?

‘આ જીવ બહારના સંયોગો,...’ જુઓ ! આ સંયોગો બહારના. આ ‘ચારે ગતિ તથા લૌકિક પદો અનંત વાર પામ્યો છે...’ અનંત વાર પામ્યો. અબજોપતિ અનંત વાર થયો, ચાર ગતિમાં અનંત વાર ગયો, બહારના અનુકૂળ-પ્રતિકૂળ સંયોગ અનંત વાર પામ્યો, એ નવી વાત નથી. અહીં તો જરીક જ્યાં પ્રતિકૂળ આવે ત્યાં રાડે રાડ પાડે. અનંત વાર પ્રતિકૂળતા આવી અને અહમિન્દ્ર જેવી અનુકૂળતા અનંત વાર આવી. આહા..! સમજાણું કાંઈ ? અરે..! સિદ્ધ ભગવાન જ્યાં બિરાજે ત્યાં પણ નિગોદપણે અનંત વાર ગયો. બરાબર છે ? સિદ્ધ ભગવાન બિરાજે છે ને ? ત્યાં પણ નિગોદપણે અવતાર અનંત વાર થયા, સિદ્ધના પેટમાં.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- જોવે ક્યાં ? ધૂળ. સ્થાનમાં ઉપજી આવ્યો છે. એને ભાન કે દિ’ હતું ત્યાં ? આહા..હા..! પણ એણે આ નિજ પદ ઉપર દષ્ટિ કરી નથી.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- ધૂળમાંય હવા આવે નહિ કાંઈ. કેવું બેસે ? કેવળજ્ઞાની ભગવાન હોય છે, સમુદ્ઘાત થાય છે ને ? શું (કહ્યું) ? કેવળજ્ઞાની હોય છે ને પરમાત્મા ? ત્યારે એને સમુદ્ઘાત થાય. છેલ્લે મોક્ષ જતાં વેદનીય, નામ જરીક થોડું આયુષ્યથી વધારે રહી ગયું હોય તો ઓછા કરવા માટે એકદમ સમુદ્ઘાત. આખા લોકમાં પ્રદેશ કરે છે, ફેલાય છે. એ પ્રદેશ સાતમી નરકમાં રવરવ નરક છે ત્યાં પણ એ વખતે પડ્યા હોય. છે દુઃખ એને ? નજીક છે ને સમીપમાં ? એમ આનું સુખ એને નારકીને છે ? ભાઈ ! શું કહ્યું ? આમ આત્મા છે ને ? જ્યારે કેવળ પામે છે પછી આખા લોક પ્રમાણે સમુદ્ઘાત થાય છે. ત્યારે એના પ્રદેશો, આત્માના અસંખ્ય પ્રદેશો પહોળા થઈને સાતમી નરકમાંથી આખા લોક પ્રમાણે ફેલાય છે. એક, બે સમય રહે. ત્યાં એ વખતે સાતમી નરકના નારકીમાં કેવળજ્ઞાનીના પ્રદેશનો આત્મા છે. એ કેવળજ્ઞાનીને

અનંત આનંદનો અનુભવ છે. જોડે રહેલા નારકીને અનંત દુઃખનો અનુભવ છે. આ અનંત દુઃખનો અનુભવ કેવળીને નથી અને કેવળીના અનંતા સુખનો (અનુભવ નારકીને નથી). છે એક ક્ષેત્રે ભેગું સાથે (છે). સમજ મેં આયા ? સાતમી નરક ... નારકીનો પાસડો છે ને ? ભગવાનનો સમુદ્ઘાત ત્યાં થાય છે. ત્યાં પ્રદેશ છે. એ પોતાના આનંદને અનુભવે છે. એ જ ત્યાં નારકીઓ તે જ ક્ષેત્રે મિથ્યાદષ્ટિ અનંત અનંતાનુબંધી દુઃખને અનુભવે છે. સમીપ ક્ષેત્રથી શું લાભ ? સમજાય છે ? પોતાના સમીપ ક્ષેત્રમાં જાય તો લાભ થાય. આહા..હા..!

કહે છે અરે...! 'લૌકિક પદો અનંત વાર પામ્યો,...' સ્વર્ગ પણ અનંત વાર પામ્યો, શેઠાઈ અનંત વાર (પામ્યો), અબજોપતિ એક એક દિવસની પેદાશ અબજની અનંતવાર થઈ. ધૂળમાં એમાં આત્માને શું મળ્યું ? આત્માને મળ્યું દુઃખ, મમતા. આ મને મળ્યું એવી મમતા (મળી). દુઃખી... દુઃખી... દુઃખી... (થયો). કહે છે, 'પણ નિજ આત્માનું અસલી સ્વરૂપ સ્વાનુભવવડે પ્રત્યક્ષ કરીને તે કદી સમજ્યો નથી,...' શાસ્ત્રને ધાર્યા, વાંચ્યા પણ આ ભગવાન (એને જાણ્યો નહિ). આઠ આઠ વર્ષની બાલિકા પણ સમ્યગ્જ્ઞાન પામે. દેડકા-મેંઢક આટલા, એ પણ સમ્યગ્જ્ઞાન પામે. ભગવાનના સમવસરણમાં જાય ને સાંભળે આમ.. આહા..હા..! હડપ વીજળી જેમ ઉપરથી ઉતરે ને ત્રાંબાના સરીયામાં હેઠે ઉતરી જાય (એમ) આમ સાંભળે કે, તું અનંત ગુણનો પિંડ પ્રભુ શુદ્ધ ચૈતન્ય આનંદકંઠ (છો). રાગથી નિરાળું તારું સ્વરૂપ છે. તું પરમેશ્વર મારા જેવો છો. એમ ભગવાનની જ્યાં વાણી સાંભળે ત્યાં હઠ ઉતર્યો, ફંડાક દઈને અંદર, હડફ ઉતરે અંદર ! એક દેડકો હોય કે આઠ વર્ષની કન્યા હોય સમકિત પામી જાય. લ્યો ! પણ નિજ સ્વરૂપથી પમાય છે, પરથી પમાતું નથી. એ ભગવાનનું સાંભળ્યું માટે પામ્યો, એમ નહિ. ત્યાંથી લક્ષ છોડી દીધું અને અનંતરમાં ગયો, પ્રવેશ કર્યો દરબાર-ચૈતન્યનો દરબાર આત્મામાં છે. અનંત ગુણનો દરબાર ભગવાન, એ દરબારમાં અંદર સભામાં પ્રવેશ કર્યો. એ નિજ સ્વરૂપથી સમ્યગ્દર્શન ને સમ્યગ્જ્ઞાન સાધી શકાય છે બાકી કોઈ એનું સાધન છે નહિ.

મુમુક્ષુ :- વીજળી એવી ઈચ્છા ...

ઉત્તર :- એવી વીજળી અહીં જોરવાળી છે આત્મામાં. દાખલો વીજળીનો આપ્યો.

એવી વીજળીનો ચમત્કાર જોરદાર છે, વીર્યને આમ ફેરવ્યું અંદરમાં, ઉતર્યું હડફ દઈને ! એ આત્માના સ્વભાવના સાધન દ્વારા જ સમ્યગ્જ્ઞાન પામી શકાય. એ સમ્યગ્જ્ઞાનમાં જ જન્મ-મરણનો અંત છે. એ સિવાય જન્મ-મરણનો અંત કોઈ રીતે આવતો નથી.

‘માટે તેની પ્રાપ્તિ અપૂર્વ છે. લૌકિક કોઈપણ પદ અપૂર્વ નથી.’ અહીં જરીક પાંચ હજારનો પગાર થાય ને કાંઈ ધૂળ થાય ત્યાં તો આહા...હા...હા ! એમ થઈ જાય છે, લ્યો !

મુમુક્ષુ :- સંધ્યા કા બળ ...

ઉત્તર :- સંધ્યાકા બળ કયા ? હા, હા ઠીક. પગ હેઠે ન રહે, એ વખતે પછી ઊંચો ચાલે. પૈસા બહુ બધે ને કે આમ આમ ધમ... ધમ... ધમ... ધમ... (ચાલે). દુઃખમાં ઊંચો ચાલે છે. ચોવીસ કલાક દુઃખ છે. ભગવાનઆત્માના અંતર જ્ઞાનના સુખ વિના જેટલા એ શુભ ને અશુભભાવમાં રોકાય છે એ ચોવીસે કલાક દુઃખનું વેદન નિરંતર છે. કહો, બરાબર છે ? ચોવીસ કલાક ! ભાઈ ! ચોવીસ કલાક ?

મુમુક્ષુ :- ઊંઘી જાય ત્યારે ?

ઉત્તર :- ઊંઘી જાય ત્યારે, ઊંઘે છે શેમાં ઊંઘ્યો છે ? વિકારના ભાવમાં પડ્યો ને ઊંઘ્યો છે. આત્મા પુણ્ય-પાપના વિકલ્પ રહિત સ્વસ્વરૂપના જ્ઞાનનું ભાન એ સુખ (છે). એ વિનાના જેટલા ભાવ પરસન્મુખથી શુભાશુભ અનંતવાર, અસંખ્ય શુભ ને અસંખ્ય અશુભ એક એક અનંતવાર, એક એક અનંતવાર કર્યા (એ) બધું દુઃખ. સમજાણું કાંઈ ? આ એક અપૂર્વ છે, જેમાં સુખ છે.

ભગવાનઆત્મા ! એની શ્રદ્ધામાં તો કરે, એના વીર્યને વાળવા જેવું અંતરમાં છે એવો તો નિર્ણય કરે. બહારમાં વીર્ય વાળ્યે તારા કોઈ દિ’ દાળિયા થયા નહિ. સમજાણું કાંઈ ? એ વલણ બદલાય વલણ, વલણ કહે છે શું કહે તમારે ? ઝુકાવ. વલણ બદલાવ. એ પાણીના વહેણ પેલે કાંઠે છે ઈ કરતાં આ કાંઠે લાવ, એમ કહે છે. આ બાયડીયું પાણી નદીએથી ભરે ને ! મોટી નદી હોય તો પેલે કાંઠે પાણી (હોય તો બોલે) અર...ર...ર...! કેટલું (દૂર) ભરવા જાવું પડે, બાપા ! ‘કાળુભાર’ જેવી નદી છે મોટી નદી દરિયા જેવી. પેલે કાંઠે પાણી (હોય અને ત્યાં) જાય તો આની

કોરની બાયું રાડ નાખે. અરે..! ન્યાં ભરવા જાવું ! ... આ કાંઠે પાણી હોય તો ફટ ઉપર બેડું ભરીને આવે, લ્યો ! એમ તારા આત્માના વહેણ વિકાર ને પુણ્ય-પાપમાં વળ્યા એ પેલે કાંઠે તારા વહેણ દુઃખદાયક છે. સમજાણું કાંઈ ?

કહે છે કે, આ બાજુ વહેણ વાળ, ભાઈ ! પહેલાં કહ્યું હતું ને ? ‘લાખ વાતની વાત નિશ્ચય ઉર આણો’ નહોતું આવ્યું ? પહેલા આવ્યું હતું. લાખ વાતની વાત, એ પોતે કહે છે, કોણ ? ‘દૌલતરામજી’. ‘લાખ વાતની વાત નિશ્ચય ઉર આણો’ છે ને ? કેટલામું આવ્યું ઈ ? એ..ઈ..! લાખ વાતની વાત. તેમાં જ હતું કે નહિ ? ચોથી ઢાળની નવમી (ગાથા). ‘પુણ્ય-પાપ ફલમાહિં, હરખ વિલખૌ મત ભાઈ;’ આ ‘છ ઢાળા’ પોતે કહે છે.

પુણ્ય-પાપ ફલમાહિં, હરખ વિલખૌ મત ભાઈ;

યહ પુદ્ગલ પરજાય, ઉપજિ વિનસૈ ફિર થાઈ.

લાખ બાતકી બાત યહી, નિશ્ચય ઉર લાઓ;

તોરિ સકલ જગદંદ-ઈંદ, નિત આતમ ધ્યાઓ. ૯.

ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદ સ્વરૂપ પ્રભુ, એની સ્મૃતિ કર, એના સન્મુખ જા અને વિકારથી વિમુખ થા. આ તારું સુખનું કર્તવ્ય છે. સમજાણું કાંઈ ? આ સુખના આચરણનો આ ભાવ છે, બાકી બધા દુઃખના આચરણનો ભાવ છે. પોતે કહે છે, જુઓ ! ‘દૌલતરામજી’ આહા..હા..! એક જ વાત. આમાંય અર્થ સમજતા નથી અને વિરોધ કરે છે, લ્યો ! નહિ, એનો અર્થ બરાબર નથી, બરાબર નથી. પણ આ બરાબર નહિ ત્યારે બરાબર ક્યું છે ? હવે લાવને ! ભગવાનઆત્મા અનંત ગુણની ખાણ એ તરફ વળવું એ જ બરાબર છે, બીજું વળી બરાબર ક્યું હતું ? સમજાણું કાંઈ ?

એટલે કહે છે કે, લૌકિક પદ તો અનંત વાર મળ્યા પણ આત્મપદ એક સેકન્ડ પણ પામ્યો નથી. એક સેકન્ડ પણ સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય (તો) એના જન્મ-મરણ અંત ટળી જાય અને શુભભાવ અનંત વાર કર્યા એક ભવ ઘટ્યો નહિ. ક્યાંથી ઘટે પણ એમાં ? સાધન છે એ ? શુભભાવ અનંત વાર કર્યો (પણ) એક ભવ ઘટ્યો નહિ. અને શુભભાવ રહિત આત્મા(નું) એક સમયનું જ્ઞાન, સમ્યક્ ચૈતન્ય ભાન થતાં

અનંત ભવ ગળી ગયા. સમજાય છે કાંઈ ? એવી સમ્યગ્જ્ઞાનમાં અથવા નિજ સ્વરૂપના સાધનમાં તાકાત છે, બીજામાં એ તાકાત નથી.

‘બોધિ એટલે નિશ્ચયસમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની એકતા; તે બોધિની પ્રાપ્તિ દરેક જીવે કરવી જોઈએ.’ ત્રણ બોલ છે ને એકીસાથે ? પેલી બોધિની વ્યાખ્યા. ‘સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વસન્મુખતાપૂર્વક આવું ચિંતવન કરે છે,...’ ચિંતવન શબ્દે આત્મા તરફની એકાગ્રતા. જે આત્મા શુદ્ધ સ્વભાવ દષ્ટિમાં, રચિમાં આવ્યો છે તેના તરફની એકાગ્રતાને ભાવના કહે છે. ‘અને પોતાની બોધિની વૃદ્ધિનો વારંવાર અભ્યાસ કરે છે તે બોધિદુર્લભ ભાવના છે.’ એનું નામ બોધિદુર્લભ ભાવના.

કહો, આમાં કાંઈ પૈસા દુર્લભ છે એમ ન આવ્યું. એ ઇન્દ્રપદ, આ ત્રૈવેદ્યકપદ દુર્લભ છે એમ ન આવ્યું, આ પુણ્ય પરિણામ દુર્લભ છે એમ ન આવ્યું, પુણ્યભાવ દુર્લભ છે એમ ન આવ્યું. આહા...! એ પુણ્ય ને પાપ અને પુણ્ય-પાપના બંધન ને બંધનના ફળથી રહિત આત્માનું જ્ઞાન કરવું એ જ દુર્લભ ને અપૂર્વ છે. એને દુર્લભ કહ્યું છે, લ્યો ! સમજાણું કાંઈ ?

એક વ્યાખ્યા આવે છે ને ? ‘તત્ત્વજ્ઞાન તરંગીણી’માં. ભાઈ ! બાહ્ય સંયોગો પ્રાપ્ત થવા એ સુલભ છે. કેમકે અનંત વાર પ્રાપ્ત થયા, અનંત વાર મળ્યા. બાહ્ય સામગ્રી, સ્વર્ગ, પૈસા, રાજ આદિ મળવા એ સહેલા છે, કેમકે અનંત વાર થયા છે. એક આત્માના સ્વરૂપની શ્રદ્ધા-જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ દુર્લભ છે. સમજાણું ?

બીજી રીતે કહેતાં વાત ગુલાંટ ખાય છે કે, ભાઈ ! એ પુણ્ય-પાપ અને પૈસા આદિ, આ પૈસા આદિ મળવા એ દુર્લભ છે. કેમકે તારા પુરુષાર્થથી મળતા નથી એ તો પુણ્ય હોય તો મળે માટે દુર્લભ છે. તારાથી પ્રાપ્ત થતાં નથી. ફરીને, ભાઈ ! આ પૈસા ને રાજપદ દુર્લભ છે. કેમ ? દુર્લભ નામ તારાથી તે પ્રાપ્તિ થતી નથી. એ તો પૂર્વના પુણ્ય હોય તો પ્રાપ્ત થાય માટે દુર્લભ એ અપેક્ષાએ કહ્યાં. દુર્લભ એટલે દુઃખે કરીને પણ તું પુરુષાર્થથી પ્રાપ્ત કરી શકે એવા એ પૈસા ને લક્ષ્મી નથી. આહા...હા...! એ દુર્લભ કહ્યું, આત્માને સુલભ કહ્યો પાછો. વાત ગુલાંટ ખાય છે. આત્મા સુલભ છે. કેમ ? કે જેમાં પરના સાધનની જરૂર પડતી નથી. બરાબર ?

બે વાત કરી. 'તત્ત્વજ્ઞાન તરંગીણી' છે. એક તો દુર્લભ આત્માનો સ્વભાવ કેમકે અનંત કાળથી પામ્યો નથી. સમ્યગ્દર્શન, અનુભવ દૃષ્ટિ અનંત કાળથી (નથી પામ્યો) માટે દુર્લભ (કહ્યું) અને આ લક્ષ્મી આદિ મળવી સુલભ (છે). આ દુર્લભ તો (લક્ષ્મી આદિ) સુલભ. હવે ફેરવ્યું. એ દુર્લભ, આ સુલભ. કેમ ? એ ચીજો દુર્લભ છે. કેમકે તારા પુરુષાર્થથી પ્રાપ્ત થાય એવી નથી. બરાબર છે ? લાખ પ્રયત્ન કર, મરી જાય તોપણ મળવાનું એ મળશે, તારા પુરુષાર્થથી નહિ મળે. માટે દુર્લભ નામ તારાથી પ્રાપ્ત થાય એવું નથી. ભાઈ ! ભગવાનઆત્મા સુલભ છે. કેમ ? કે જેને શરીર, વાણી, મનની પણ જરૂર નહિ અને જેને પુણ્ય-પાપના રાગની પણ જરૂર નહિ, પરના આશ્રયની જરૂર નહિ, સ્વના આશ્રયની જરૂર (છે). સ્વ તો પોતે છે. માટે પોતાનું દર્શન-જ્ઞાન તે પોતાને આશ્રયે થાય માટે તે સુલભ છે. સમજાણું કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- ..

ઉત્તર :- ઇ પ્રેમ એને પોતાને થાય ત્યારે લાગે ને ! કહો, સમજાણું આમાં ? આહા...હા...! 'તત્ત્વજ્ઞાન તરંગીણી' એવી વાત લીધી, આમ બે ઊલટ-સુલટ. બાપુ ! આત્માની દૃષ્ટિ ને અનુભવ કરવામાં કોઈ લક્ષ્મીની હાની થાય છે એમાં ? શરીરને ઘસારો થાય છે ? શરીરનું બળ એમાં કામ કરે છે ? પરની એમાં જરૂર પડે છે ? પરઆશ્રય લેવાનું કાંઈ કામ છે ત્યાં ? સમજાણું ? આહા...!

પોતાનો સ્વભાવ, એક નજર કર્યે નજરાણું મળે એવી ચીજ છે ઇ. જેની નજર કર્યે નિધાન પ્રગટે એ તો સ્વાધીન તારે સુલભ છે. સમજાય છે કાંઈ ? પણ દુર્લભ માનીને બેઠો છે. આ દુર્લભ કહ્યું એ તો અનંત કાળે પ્રાપ્ત થયું નથી એ અપેક્ષાએ કહ્યું. સમજાણું ? પણ પોતાનું નિજ પદ છે તેમાં કોઈ પૈસાની જરૂર પડે છે ? કે, આટલા પૈસા હોય ને દાન-બાન દઉં તો મને આત્મજ્ઞાન થાય. ભાઈ ! આમાં કાંઈ જરૂર પડે કે નહિ ? ઠીક કહે છે, બાપા ! એ તારું પદ તો તારે માટે સહેલું ને સુલભ છે કે, એમાં તારે બહારનો કોઈપણ આધાર ને અવલંબન લેવાની જરૂર નથી. મનની જરૂર નથી, વાણીની જરૂર નથી તો પછી શરીર ને ફલાણીની ક્યાં જરૂર હતી ? એવો ભગવાનઆત્મા...

મુમુક્ષુ :- .....

ઉત્તર :- એને દષ્ટિ, રુચિ પેસતી નથી, ગોઠતું નથી આ બહારનું ગોઠી ગયું છે. ગોઠવું સમજે ના ? રુચિ. પુણ્ય-પાપમાં પ્રેમ એવો લાગ્યો છે કે, આથી જો ખસી જઈશ ને તો મને હાય ! હાય ! બૂડી જશે. અને આ પુણ્ય-પાપના ફળમાંથી જરી કાંઈ ઓછું થાય, એક તબું મોટો હોય ને ? તંબુ, મોટો તંબુ ! પછી તંબુની ઓલી હોય ને ? ઊંચી હોય ને ? આમ ખેંચતાણ કરેલી. અને એમાંથી એક ખીલી મોળી પડે તો રાડ પાડે. આ મોળી કેમ પડી ? એમાં આખો તંબુ ઉડે તો શું થાય એને ? એમ બહારની સગવડતામાં એક પણ કાંઈ ખામી, પોણી સોળ આની થાય તો રાડ નાખે. મૂઢની તે મૂઢતાના કાંઈ બીજા લેખ જુદાં હશે ? એક જરી એવું (આવે તો) ઉં...ઉં.. (કરે). શું છે પણ ? તંબુ છે ને ? પેલા ગોરા નહિ રહેતા ? ગોરા ઉતરે ને, યુરોપીયન ! બહાર જંગલમાં ખીલીઓ નાખે ઊંડી, આમ ખેંચીને (બાંધે). પાણી-બાણી વરસાદ પડે તો આમ ચાલ્યું જાય. આમ ઢાળ હોય છે. આમ હળ પડે, હળ પડી જાય તો પાણી અંદર ગરે. એક આખી ખીલી ન નીકળી હોય. જરીક ખીલી અંદર કાંઈક પોચી પડી હોય (તો કહે), એલા હળ કેમ પડ્યો ત્યાં ?

એમ બહારના ધૂળના સગવડતાના અંશમાં એક જરીક ફેરફાર થાય (તો) વાંદરો જેમ રોવે, એક પાંદડાંનો કાંકરો ઉપરથી પડે (ને રોવે) એમ રોવે. અરે...! પ્રભુ ! પણ એ સાધન કાંઈ નથી, તારામાં નથી ને તને કાંઈ નડતા નથી. સમજાણું કાંઈ ?

અહીં તો કહે છે કે, છેલ્લો ‘દુર્લભ’ શબ્દ આવ્યો ને ? આહા..હા..! ભાઈ ! તારું સ્વરૂપ તો તારી પાસે છે ને ? ‘નજરને આળસે રે, તેં નયને ન નીરખ્યા હરિ. તારી નજરને આળસે રે તેં નીરખ્યા ન નયણે હરિ,’ હરી (એટલે) આત્મા. ભગવાન પોતે આમ નજરું પરમાં કરીને બેઠો, એ પરમાંથી પલક ઉઠાવતો નથી. કહે છે કે, એકવાર તું આમ જો ! આમ તો જો ! એક ભગવાન બિરાજે છે મોટા પરમાત્મા. એલા.. સારો માણસ આવે તો બીજા સાથે વાતું કરવી છોડી દે, એની સાથે વાતું કરે. બીજું મુકી દે, એલા ખાવું-બાવું મૂકી દે. આવો... આવો... આવો... સાહેબ આવો... આવો... કરે કે નહિ ?

એક ઘરાક પચાસ-સો પેદા કરવાનું દેખે તો જાણ કે આ (પેદા કરાવી દેશે). (દરબાર આવે તો કહે), આવો... આવો... દરબાર ! બીજા ઘરાક પડ્યા રહે એકકોર.

એલા આવો ત્રણલોકનો નાથ પરમેશ્વર, એની સાથે વાતું કરવી મુકી દઈ, બીજા સાથે વાતું કરે છે તું આ ? સમજાણું ? આવું તારું પરમેશ્વરપદ નિજમાં પડવું છે એનું સાધન તારી પાસે છે. બહારના સાધન વડે તું સ્વરૂપનું સાધન લેવા માંગે (છે), ભાઈ ! નહિ મળે. સમજાણું કાંઈ ? એવી બોધિ - સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની પ્રાપ્તિ અને ત્રણેયનું પહેલું યથાર્થ જ્ઞાન (કરવું), એની પ્રાપ્તિ તેને દુર્લભ કહેવામાં આવે છે. કેમકે પરસન્મુખથી દૃષ્ટિ હટાવતો નથી માટે. સ્વસન્મુખથી કરે તો તે વાત પોતાને સુલભ છે. (વિશેષ કહેશે....) (શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

૧૨-ધર્મ ભાવના

જો ભાવ મોહતેં ન્યારે, દગ-જ્ઞાન-વ્રતાદિક સારે;
સો ધર્મ જબૈ જિય ધારૈ, તબ હી સુખ અચલ નિહારૈ. ૧૪.

અન્વયાર્થ :- (મોહતેં) મોહથી (ન્યારે) જુદા (સારે) સારરૂપ અથવા નિશ્ચય (જો) જે (દગ-જ્ઞાન-વ્રતાદિક) દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ રત્નત્રય આદિક (ભાવ) ભાવ છે (સો) તે (ધર્મ) ધર્મ કહેવાય છે. (જબૈ) જ્યારે (જિય) જીવ (ધારૈ) તેને ધારણ કરે છે (તબ હી) ત્યારે જ તે (અચલ સુખ) અચળ સુખ-મોક્ષ (નિહારૈ) દેખે છે-પામે છે.

ભાવાર્થ :- મોહ એટલે મિથ્યાદર્શન અર્થાત્ અતત્ત્વ-શ્રદ્ધાન, તેનાથી રહિત નિશ્ચયસમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર (રત્નત્રય) જ સારરૂપ ધર્મ છે. વ્યવહાર-રત્નત્રય તે ધર્મ નથી એમ બતાવવા માટે અહીં ગાથામાં 'સારે' શબ્દ વાપર્યો છે. જ્યારે જીવ નિશ્ચયરત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મને સ્વ આશ્રયવડે પ્રગટ કરે છે ત્યારે જ તે સ્થિર-અક્ષય સુખને (મોક્ષને) પ્રાપ્ત કરે છે. આવી રીતે ચિંતવન કરી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વસન્મુખતાનો અભ્યાસ વારંવાર કરે છે તે ધર્મ ભાવના છે.

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ વદ ૩, બુધવાર

તા. ૦૯-૩-૧૯૬૬, શ્લોક-૧૪, ૧૫. પ્રવચન નંબર-૪૬

'દૌલતરામજી' કૃત 'છ ઢાળા' છે. પાંચમી ઢાળા, એની બારમી ભાવના છે, ગાથા ચૌદ. બોધિદુર્લભ ભાવના થઈ ગઈ. બાર ભાવનામાં આ છેલ્લી ભાવના છે. ભાવના એટલે શું ? કે, આત્માનો સ્વભાવ શુદ્ધ છે એવી દષ્ટિ થઈ હોય, એ શુદ્ધતાના ચારિત્ર ગુણની આ સંવરની પર્યાયો છે, બાર ભાવના. સંવર છે ને સંવર ? એમાં આવે બાર ભાવના આવે છે ને ? 'તત્ત્વાર્થસૂત્ર'માં. સંવરની શુદ્ધિની એ દશા છે. આત્મામાં

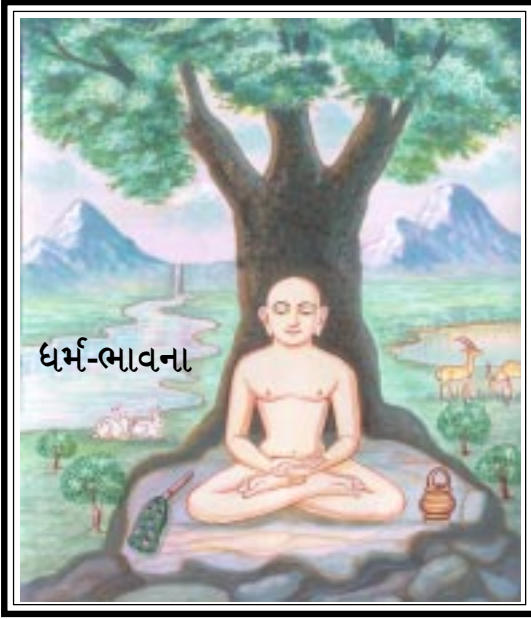

સમ્યગ્દર્શન આદિ શુદ્ધ દષ્ટિ થઈ છે પછી આ ભાવના ભાવે ત્યારે વધારે શુદ્ધિ થાય. એટલે 'તત્ત્વાર્થ સૂત્ર'માં એને સંવરમાં નાખી છે ને ? બાર ભાવના. અગીયાર થઈ, બારમી છે.

જો ભાવ મોહતૈં ન્યારે, દગ-જ્ઞાન-વ્રતાદિક સારે;

સો ધર્મ જલૈ જિય ધારૈ, તબ હી સુખ અચલ નિહારૈં. ૧૪.

જુઓ ! આ બારમી (ભાવનાની) છેલ્લી કડી. અન્વયાર્થ :- 'મોહથી (ન્યારે)

જુદા...' એ શબ્દમાં વાત પડી છે, જુઓ ! આત્મામાં સમ્યગ્દર્શન થાય એ દર્શનમોહ મિથ્યાત્વભાવથી રહિત હોય છે અને સ્વરૂપમાં ચારિત્ર થાય એ પણ રાગ-દ્વેષ ને અચારિત્રથી રહિત હોય છે. સમજાય છે કાંઈ ? 'જો ભાવ મોહતૈં ન્યારે...' 'મોહ' શબ્દે મિથ્યાશ્રદ્ધા અને રાગ-દ્વેષ પરિણામ, એનાથી જે ભાવ જુદો છે તેને દર્શન-જ્ઞાન ને ચારિત્ર કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ?

'જો ભાવ મોહતૈં ન્યારે...' આત્મા શુદ્ધ ચૈતન્યનની અંતર સાવધાનીથી કરેલું સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને

સમ્યક્ચારિત્ર એ ત્રણેય ભાવ 'જો ભાવ મોહતૈં ન્યારે...' મોહથી જુદા છે. સમજાણું કાંઈ ? સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર એ મોક્ષનો માર્ગ તે ભાવ, મોહથી જુદાં છે. સમજાણું કે નહિ ? આ બાર ભાવના તમે કેટલી વાર ગોખી છે ?

'જો ભાવ મોહતૈં ન્યારે.' એમ છે. જેમાં પર તરફની સાવધાનીનો ભાવ, મિથ્યાશ્રદ્ધા ને રાગ-દ્વેષથી રહિત સ્વરૂપ તરફની દષ્ટિની સાવધાની અને સ્થિરતા એ ભાવ, મોહથી જુદાં છે. સમજાણું કાંઈ ? 'દગ-જ્ઞાન-વ્રતાદિક સારે;...' તેને સમ્યગ્દર્શન કહીએ, તેને

સમ્યગ્જ્ઞાન કહીએ. જે મોહથી જુદાં તત્ત્વ શ્રદ્ધાન, અતત્ત્વશ્રદ્ધાનથી જુદો. વાહ ! વાહ ! તત્ત્વ શ્રદ્ધાન ભાવ અતત્ત્વશ્રદ્ધાનથી જુદો. તત્ત્વ જ્ઞાન, અતત્ત્વ જ્ઞાનથી જુદું અને તત્ત્વની વ્રતધાર સ્થિરતા એ અસ્થિરતાથી જુદું. ઉસમેં ક્યા આયા ? વ્રત મેં ચારિત્ર મેં રાગ આયા કિ નહીં ?

અહીં તો ધર્મ ભાવના (કહે છે). ધર્મ તો એને કહીએ કે જેમાં મોહનો અભાવ હોય. એટલે કે સ્વરૂપની સાવધાનીનો ભાવ હોય, એમ અહીંયાં બારમી ભાવનામાં કહે છે. સમજાણું કાંઈ ? ભગવાનઆત્મા જે અનંત શાંતિ ને આનંદની ખાણ આત્મા ખાણ, એ તરફનો ભાવ તેને મોહરહિત ભાવ કહે છે. એ દગ નામ સમ્યગ્દર્શન. જુઓ ! અહીં નિશ્ચયની વાત છે. મોહથી ન્યારો ભાવ એટલે નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શન, મોહથી જુદું જ્ઞાન એ સમ્યગ્જ્ઞાન અને વ્રતાદિક મોહથી ન્યારા એટલે ચારિત્ર - સ્વરૂપની રમણતા. એને અહીં વ્રતાદિક કહેવામાં આવ્યા છે. સમજાણું કાંઈ ?

મોહથી જુદો અને સ્વરૂપથી અભેદ. સમજાણું ? મોહભાવથી જુદો, વિકારીભાવથી જુદો અને આત્મા અવિકારી સ્વરૂપ, એનાથી અભેદ. એવા સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ને ચારિત્ર એ સારા છે, એ જ સારા છે, એ જ ભલા છે. કહો, સમજાણું કાંઈ ? એ જ સારરૂપ મોક્ષમાર્ગ છે. જે 'નિયમસાર'(માં) આવ્યું હતું ને ? 'નિયમસાર'. 'નિયમસાર'માં શું આવ્યું હતું ? બસ. લ્યો ! જુઓ ! આ શેઠને યાદ રહે છે. જુઓ ! 'નિયમસાર' આવ્યું હતું ને ? નિયમ - નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ અને એમાંથી સાર એટલે વિપરીત રહિત. વિપરીત રહિત આવ્યું હતું કે નહિ ? એ શબ્દની શૈલી લીધી છે આણે, એ શૈલી લીધી છે, જુઓ ને ! સમજાણું કાંઈ ? જે ભાવ ભગવાનઆત્મા, એની સાવધાનીથી - સ્વભાવની સાવધાનીથી શ્રદ્ધા-જ્ઞાન ને શાંતિ પ્રગટ્યા એ ત્રણે પર સાવધાનીના ભાવથી રહિત છે, મોહથી રહિત છે. સમજાય છે કાંઈ ? આ તો 'છ ઢાળા' છે, સાદી ભાષામાં હિન્દીમાં છે. એના અર્થની પણ ખબર ન મળે. શું સત્ય છે એની દરકાર ન મળે.

દગ-જ્ઞાન એ '(સારે) સારરૂપ અથવા નિશ્ચય....' અથવા એ જ મોક્ષનો માર્ગ યથાર્થ સાર છે. સમજાય છે કાંઈ ? 'દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ રત્નત્રય આદિક ભાવ છે...' પછી ક્ષમા આદિ, નિશ્ચય સમિતિ, નિશ્ચય ગુપ્તિ એ બધા મોહ ભાવથી ન્યારા, 'વ્રતાદિક' શબ્દ પડ્યો છે ને ? સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન, ચારિત્ર આદિ. આદિમાં

જેટલી વીતરાગી પર્યાય, રાગ ને વિપરીત શ્રદ્ધા રહિત અવિપરીત પર્યાય આત્મામાં થાય અને વિપરીત પર્યાયથી રહિત. સમજાય છે કાંઈ ? ક્રોધથી રહિત ક્ષમા, માનથી રહિત નિર્માનતા, માયાથી રહિત સરળતા, લોભથી રહિત નિર્લોભતા. એ બધાં ‘દગ-જ્ઞાન-વ્રતાદિક સારે.’ એ બધાં મોહની પર્યાયથી રહિત, સ્વરૂપ તરફની દશા એ સાર અને નિશ્ચય છે, એ ધર્મ છે, એ ધર્મ છે. મોહભાવ રહિત દશાને ધર્મ કહે છે. એ ટૂંકી વ્યાખ્યા કરી.

‘સો ધર્મ જલૈ જિય ધારૈ...’ જુઓ ! એમાં પણ ખૂબી કરી છે. એવો ધર્મ જ્યારે જીવ ધારે ત્યારે કરે છે એમ કહે છે. સમજાય છે કાંઈ ? એ કાંઈ કર્મ નડે છે કે, એવું કાંઈ નડતું નથી. ‘સો ધર્મ...’ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ને ચારિત્ર આદિ શુદ્ધ દશા, અશુદ્ધ મોહ આદિથી રહિત, એ જ્યારે એવો ધર્મ ‘જલૈ...’ નામ જ્યારે ‘જિય...’ નામ જીવ ‘ધારૈ...’ જ્યારે જીવ ધારે ત્યારે ધર્મ થાય. ‘ધર્મ’ શબ્દ છે ખરો ને ? ધર્મ શબ્દ છે ને એટલે એમાંથી ‘ધારૈ’ કાઢ્યું છે. ગોઠવ્યું છે બહુ સારું. ‘સો ધર્મ જલૈ જિય ધારૈ...’ એવો ધર્મ જ્યારે આત્મા (ધારે). ભાઈ ! આ તો હિન્દી ભાષા છે. મૂળ શ્લોક, મૂળ શ્લોક હિન્દી છે એમ. અને હિન્દી સાદી છે, અર્થ તો ગુજરાતી થાય છે. મૂળ ભાષા છે એ તો હિન્દી છે અને હિન્દી પણ તદ્દન સાદી અને સીધી ભાષા છે. સમજાય છે કાંઈ ?

‘જો ભાવ મોહતૈં ન્યારે, દગ-જ્ઞાન-વ્રતાદિક સારે; સો...’ ‘સો’ એવો જે ધર્મ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર જે આત્માને આશ્રયે થતો ભાવ, જે મોહથી રહિત થયેલી દશા એ ‘ધર્મ જલૈ જિય ધારૈ,...’ જ્યારે જીવ ધારણ કરે, ધર્મને ધારણ કરે ત્યારે ધર્મી થાય, એમ કહે છે. સમજાણું કાંઈ ? ‘ધારતી ઇતિ ધર્મ’. જે અધર્મ ધારતો (હતો), અનાદિથી કરતો હતો એમાંથી ધર્મને ધારે ત્યારે તે ધર્મી, ધર્મને ધારે ત્યારે ધર્મી કહેવાય છે. કહો સમજાણું કાંઈ ?

‘તબ હી સુખ અચલ નિહારૈ.’ ‘જલૈ જિય ધારૈ, તબ હી સુખ અચલ નિહારૈ.’ જ્યારે આત્મા જ્યારથી ભગવાનઆત્મા આનંદ ને શાંતિનો પિંડ પ્રભુ ! એના તરફની દષ્ટિ-જ્ઞાન ને શાંતિને ધારે ત્યારથી શાંતિને નિહાળે, આનંદને નિહાળે. સમજાય છે કાંઈ ? ‘તબ હી સુખ અચલ નિહારૈ.’ ત્યારે તે આત્માના આનંદને, અચળ આનંદ,

આત્માનો અચળ આનંદ, એને ત્યારથી દેખે. સમજાય છે કાંઈ ? મોક્ષ દેખે અથવા ત્યારથી મોક્ષની પર્યાય, કારણરૂપ પ્રગટીને મોક્ષ આવો હોય એવું ભાન થાય. કહો, સમજાય છે કાંઈ ? એક કડીમાં બહુ સરસ મુક્યું છે આમાં.

જ્યારે જીવ આત્માના સ્વભાવની શાંતિ-શ્રદ્ધા-જ્ઞાનને ધારે ત્યારે તેને, 'ત્યારે જ તે (અચલ સુખ) અચળ સુખ...' એટલે ખરી શાંતિ, નિત્યાનંદનું સુખ, નિત્ય આનંદ એવું સુખ, એને 'નિહારૈ...' એટલે દેખે અને તે નિત્ય આનંદને પામે. ક્રમે ક્રમે એ ભાવના કરતા પૂર્ણ આનંદને પામે. કહો, સમજાણું આમાં ?

ભાવાર્થ :- 'મોહ એટલે મિથ્યાદર્શન અર્થાત્ અતત્ત્વશ્રદ્ધાન, તેનાથી રહિત...' મોહ રહિત એટલે બધું, રાગાદિ રહિત (પણ આવી ગયું). 'નિશ્ચયસમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર (રત્નત્રય) જ સારરૂપ ધર્મ છે.' એ રત્નત્રય સારરૂપ ધર્મ છે. આપણે 'નિયમસાર' ચાલે છે એની સાથે મેળ ખાઈ ગયો, લ્યો ! વ્યવહાર રત્નત્રય એ ખરેખર સારરૂપ નથી. વ્યવહાર રત્નત્રય એ શુભરાગ છે પણ એ મોહ રહિત ભાવ નથી. વ્યવહાર રત્નત્રય દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા, નવ તત્ત્વના ભેદવાળી શ્રદ્ધા, પંચમહાવ્રતના પરિણામ, શાસ્ત્રનું જ્ઞાન, એમાં શુભરાગ છે, એ મોહરહિત નથી માટે તેને સાર કહેવામાં આવતું નથી. કહો, સમજાણું આમાં ? 'વ્યવહારરત્નત્રય તે ધર્મ નથી...' એટલે કે વ્યવહાર રત્નત્રય તે રાગરૂપ છે ને એટલે આ સારરૂપ ધર્મ નથી, રાગ છે.

'એમ બતાવવા માટે અહીં ગાથામાં 'સારે' શબ્દ વાપર્યો છે. જ્યારે જીવ નિશ્ચયરત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મને સ્વ આશ્રયવડે પ્રગટ કરે છે...' જ્યારે જીવ પોતાના નિશ્ચય સ્વભાવને આશ્રયે, શુદ્ધ ચૈતન્યને આશ્રયે અંતર્મુખ અવલંબન કરીને સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રને પ્રગટ નામ ધારણ કરે છે. કહો, સમજાણું ? 'ત્યારે જ તે સ્થિર-અક્ષય સુખને (મોક્ષને) પ્રાપ્ત કરે છે.' સંસારના સુખ તો બધા કલ્પિત નાશવાન છે. આ સુખ તો અંતર નિત્યાનંદમાંથી પ્રગટ્યું. નિત્યાનંદ આત્મા એની શ્રદ્ધા-જ્ઞાન ને શાંતિ પ્રગટતા અંતર આનંદ પ્રગટવો. એનું ફળ પણ પૂર્ણ આનંદ અચળ પ્રાપ્ત થાય છે. વ્યવહારમાં રાગ હોય છે, રાગથી પુણ્ય બંધાય ને સ્વર્ગ આદિ મળે. અચળ સુખનું કારણ અચળ ભગવાન નિત્યાનંદ આત્મા નિત્ય આનંદ, એમાં ઠરવાથી જે આનંદ

પ્રગટ થાય એ આનંદ પૂર્ણ આનંદનું કારણ છે ને એ વર્તમાન પણ આનંદનું કારણ છે. સમજાણું કાંઈ ? પરમાં સુખ કે દિ' થાશે આમાં ? આ શરીરમાં નિરોગતા હોય, પૈસા હોય, અનુકૂળ હોય.

મુમુક્ષુ :- પહેલી નીરોગતાની આ વાત ...

ઉત્તર :- પહેલી નીરોગતાની કરી. કહો, શરીરમાં નીરોગતા હોય. 'પહેલું સુખ તે જાતે નર્યા' નર્યા એટલે નીરોગતા.

મુમુક્ષુ :- આત્માની નીરોગતા.

ઉત્તર :- ઇ તો શરીરની કહે છે. પછી 'બીજું સુખ તે ઘરે ચાર દીકરા' એમ કહે છે ને ? 'ત્રીજું સુખ તે સુકુળની નાર', 'ચોથું સુખ એની કોઠીએ જાર' ધૂળમાંય નથી. ઇ ચારેય દુઃખરૂપ ભાવ છે. એમાં સુખ છે નહિ, ધૂળમાંય નથી. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ? લોકોએ ગબ્બો ગોઠવી દીધો. નીરોગતા એ નીરોગતા ધૂળ, ધૂળની (છે). એમાં આત્માને શું ? આ તો શરીર, માટી છે. શરીર નીરોગ હોય અને અંદરમાં પૈસા-બૈસાની ખોટ ગઈ હોય તો હોળી સળગતી હોય કે નહિ ? ત્યારે નીરોગ શરીર શું કરે ? કહો.

મુમુક્ષુ :- પણ પૈસા આવ્યા હાથ...

ઉત્તર :- પણ ઇ જ કહે છે પણ જાય છે ત્યારે એને દુઃખ થાય છે કે નહિ ? શરીર નીરોગ છે કે નહિ ? જો નીરોગ (શરીર) સુખનું કારણ હોય તો એ વખતે અંદર તો તેલ રેડવું હોય. તેલ રેડવું સમજતે હૈં ? એક જણાને દીક્ષા આપી નામ આપ્યા નહિ. એને શિષ્ય ન કર્યો. (સંવત) ૧૯૭૫ માં. ભાઈ આવ્યા હતા. ચાર જણાએ દીક્ષા લીધી હતી, 'રાણપર'. પછી એનું એક જણાએ નામ ન આપ્યું, એક શિષ્યનું, તમારે રહેવા દો એકનું અને પછી... તેલ રેડાય છે, એમ કહેતા હતા. આવા ને આવા. મેં કીધું ભાઈ હવે જેને ત્રણ થયા હશે. ઓલા કે નહિ, મને તો અહીં બધાં લાડવા ઉડે છે ને આ બધાં આમ થાય, મને બળે છે અંદરથી. વેશમાં પડેલો. આહા..હા..! આ સંસારમાં પણ એમ થાય છે ને ? ઓલાને પૈસા થયા ને મને ન મળે, ઓલાના છોકરા સારા થયા ને મને ન મળે, એને નીરોગતા ને મને ન મળે,

ઓલાની દીકરી સારે ઠેકાણે પરણી ને મારી સારે ઠેકાણે જાતી નથી. એ... બળતરા ! હોળી ! આ શરીરે ભલે નીરોગતા હોય.

મુમુક્ષુ :- ચારે એકસાથે જોઈએ ને !

ઉત્તર :- ધૂળમાંય નથી. ચારે હોય તોપણ બળતરા અનેકની હોય છે. અનેક પ્રકાર હોય છે, બાપા ! મોટા રાજા હોય એને રાણી માનતી ન હોય. બહારમાં બધી અનુકૂળતા દેખાય. સમજાય છે ? ઓલી કડક રાણી હોય ગરાસણી, એ વાણિયા જેવી વેવલી ન હોય. એ..ઈ..! ઓલી ગરાસણી હોય સરપણી મોટી. દરબારસિંહ વિચારીને બોલજો અમે પણ ગરાસણી છીએ, હોં ! એમ બોલે. અંદરથી ઊંચો કરે ઓલાને, શું કરે ? ક્યાં જાય ? આ બધાં થયેલા છે ને અમને તો બધાં નામ-દામની પણ ખબર છે. એ બધાં અંદર બળતા હોય. બહારથી દેખો તો આમ લુગડા ઊંચા ને આમ રાજ ને મોટરુ ને... પણ અંદર ખબર હોય કે, આ રાણી.. ઘરે જાય ત્યાં રાણીનું આમ જ્યાં દેખે (તો) હાય ! હાય ! આ માનતી નથી. બીજા બધાંય માને પણ આ એક માનતી નથી. સમજાય છે ? છડેચોક કહે, અમારું નામ લેશો નહિ. અમે પણ ગરાસીયા ગરાસણી છીએ, હોં ! ગરાસીયાની દીકરી (છીએ). હાય ! હાય ! અંદર હોળી હળગતી હોય, બહારમાં ધૂળય નથી, મફતનો મૂઠ માની બેઠો છે. આત્મામાં સુખ છે. ઇ કહે (છે), જુઓને !

ભગવાનઆત્મા આનંદનો ગાંઠડો છે. અંતર આનંદના રત્નના લાલ ભર્યા છે અંદર. આહા...હા...! લાલ રત્નની ગાંઠડીઓ. કહે છે કે, ભાઈ ! એ આત્મા તરફની દૃષ્ટિ કર એમાં સુખ છે, એનું જ્ઞાન કર એમાં આનંદ છે, એમાં સ્થિર થા એમાં શાંતિ છે. સમજાણું કાંઈ ? વાત એને કેમ બેસે ? ગોઠવી દીધાં. આમ ભ્રમણ... ભ્રમણ... ભ્રમણ..., બહારમાં... બહારમાં... સળગ્યા જ કરે ચારે કોર. સમજાણું કાંઈ ?

‘જ્યારે જીવ નિશ્ચયરત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મને સ્વ આશ્રયવડે પ્રગટ કરે છે ત્યારે જ તે સ્થિર-અક્ષય સુખને (મોક્ષને) પ્રાપ્ત કરે છે. આવી રીતે ચિંતવન કરી સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ સ્વસન્મુખતાનો અભ્યાસ વારંવાર કરે છે તે ધર્મ ભાવના છે.’ વારંવાર અંતર ભગવાન બિરાજે છે પોતે જ, એકલો આનંદનો રસ કંદ આત્મા છે. અતીન્દ્રિય આનંદ

જેવો સિદ્ધને આનંદ છે એવો જ આનંદ અંદર પડેલો છે. સિદ્ધને એક સમયની પર્યાયનો પ્રગટ આનંદ છે. અંદરમાં એવા એવા અનંત પર્યાયનો આનંદ એક આનંદ ગુણમાં પડ્યો છે. અહીંયાં મોહ રહિત થઈને દષ્ટિ કરવાનો વખત લેતો નથી. પછી દુઃખી થાય છે. દુઃખી થાય છે પોતાને કારણે અને માને કે કર્મને કારણે, આ પ્રતિકૂળતાને કારણે, આ સગવડતા નથી (એને) કારણે (દુઃખી છું). મૂઢ બહારનો દોષ કાઢીને એનો જ વાંક કાઢ્યા કરે છે. કહો, સમજાણું ?

ધર્મ ભાવના વીતરાગ સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર ત્રિલોકનાથ વીતરાગ ફરમાવે છે, ભાઈ ! તારો સ્વભાવ તારી પાસે છે ને પ્રભુ ! એની તું એકાગ્ર થઈને ભાવના કર એમાં તને આનંદ છે. લ્યો ! ઇ ચૌદમો બોલ થયો. હવે પાંચમી ઢાળની એક છેલ્લી ગાથા રહી.

આત્માના અનુભવપૂર્વક ભાવલિંગી મુનિનું સ્વરૂપ

સો ધર્મ મુનિનકરિ ધરિયે, તિનકી કરતૂતિ ઉચરિયે;
તાર્કોં સુનિયે ભવિ પ્રાની, અપની અનુભૂતિ પિછાની. ૧૫.

અન્વયાર્થ :- (સો) એવો રત્નત્રયસ્વરૂપ (ધર્મ) ધર્મ (મુનિનકરિ) મુનિઓ દ્વારા (ધરિયે) ધારણ કરવામાં આવે છે. (તિનકી) તે મુનિઓની (કરતૂતિ) ક્રિયાઓ (ઉચરિયે) કહેવામાં આવે છે. (ભવિ પ્રાની) હે ભવ્ય જીવો ! (તાર્કોં) તેને (સુનિયે) સાંભળો, અને (અપની) પોતાના આત્માના (અનુભૂતિ) અનુભવને (પિછાની) ઓળખો.

ભાવાર્થ :- નિશ્ચયરત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મને ભાવલિંગી દ્વિગમ્બર જૈન મુનિ જ અંગીકાર કરે છે-બીજો કોઈ નહિ. હવે આગળ તે મુનિઓના સકલચારિત્રનું વર્ણન કરવામાં આવે છે. હે ભવ્યો ! તે મુનિવરોના ચારિત્રને સાંભળો અને પોતાના આત્માનો અનુભવ કરો.

પાંચમી ઢાળનો સારાંશ

આ બાર ભાવના તે ચારિત્રગુણના આંશિક શુદ્ધ પર્યાયો છે, તેથી તે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને જ હોઈ શકે છે. સમ્યક્ પ્રકારે આ બાર પ્રકારની ભાવનાઓ ભાવવાથી વીતરાગતાની

વૃદ્ધિ થાય છે, તે બાર ભાવનાનું ચિંતવન મુખ્યપણે વીતરાગ દિગમ્બર જૈન મુનિરાજને જ હોય છે, અને ગૌણપણે સમ્યગ્દષ્ટિને હોય છે. જેમ પવન લાગવાથી અગ્નિ ભભૂકી ઊઠે છે તેમ અંતરંગ પરિણામોની શુદ્ધતા સહિત આ ભાવનાઓનું ચિંતવન કરવાથી સમતાભાવ પ્રગટ થાય છે, અને તેનાથી મોક્ષસુખ પ્રગટ થાય છે. સ્વસન્મુખતાપૂર્વક આ ભાવનાઓથી સંસાર, શરીર અને ભોગો પ્રત્યે વિશેષ ઉપેક્ષા થાય છે, અને આત્માના પરિણામોની નિર્મળતા વધે છે. [આ બાર ભાવનાઓનું સ્વરૂપ વિસ્તારથી જાણવું હોય તો ‘સ્વામી કાર્તિકેયાનુપ્રેક્ષા’, ‘જ્ઞાનાર્ણવ’ વગેરે ગ્રંથોનું અવલોકન કરવું.]

અનિત્યાદિ ચિંતવનથી શરીરાદિને બૂરાં જાણી, હિતકારી ન જાણી તેનાથી ઉદાસ થવું તેનું નામ અનુપ્રેક્ષા નથી, કારણ કે એ તો જેમ પ્રથમ કોઈને મિત્ર માનતો હતો ત્યારે તેનાથી રાગ હતો અને પાછળથી તેનો અવગુણ જોઈને ઉદાસીન થયો, તેમ પહેલાં શરીરાદિથી રાગ હતો પણ પાછળથી તેના અનિત્યાદિ અવગુણ દેખી આ ઉદાસીન થયો, પરંતુ એવી ઉદાસીનતા તો દ્વેષરૂપ છે, પણ જ્યાં જેવો પોતાનો વા શરીરાદિકનો સ્વભાવ છે તેવો ઓળખી, ભ્રમ છોડી, તેને ભલાં જાણી રાગ ન કરવો તથી બૂરાં જાણી દ્વેષ ન કરવો, એવી સાચી ઉદાસીનતા અર્થે અનિત્યતા વગેરેનું યથાર્થ ચિંતવન કરવું એ જ સાચી અનુપ્રેક્ષા છે.

(મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃ. ૨૩૨)

‘આત્માના અનુભવપૂર્વક ભાવલિંગી મુનિનું સ્વરૂપ’ હવે મુનિનું સ્વરૂપ કહે છે.

સો ધર્મ મુનિનકરિ ધરિયે, તિનકી કરતૂતિ ઉચરિયે;

તાકોં સુનિયે ભવિ પ્રાની, અપની અનુભૂતિ પિછાની. ૧૫.

ગૃહસ્થાશ્રમી ધર્મી જીવને પણ આત્મશ્રદ્ધા-જ્ઞાન-સ્થિરતા અંશે થયા છતાં એને મુનિપણું લેવાની ભાવના હોય છે. સમજાય છે કાંઈ ? ક્યારે મુનિપણું લઉં ? ક્યારે મુનિપણું (લઉં) ? પુરુષાર્થની નબળાઈને લઈને સ્થિરતા ન થઈ શકે પણ ભાવના તો (હોય છે). ‘ભાવના’ શબ્દે એ જ ચિંતવના, એકાગ્રતા એ નહિ. ક્યારે મુનિપણું (લઉં) ? ‘શ્રીમદ્’માં નથી આવ્યું ?

અપૂર્વ અવસર એવો ક્યારે આવશે ?

ક્યારે થઈશું બાહ્યાંતર નિર્ગ્રંથ જો ?

જુઓ ! મોતીના લાખોના વેપાર હતા, ગૃહસ્થાશ્રમમાં હતા પણ (ભાવના ભાવે છે કે),

ક્યારે થઈશું બાહ્યાંતર નિર્ગ્રંથ જો ?

સર્વ સંબંધનું બંધન તીક્ષ્ણ છેદીને,

સર્વ સંબંધનું બંધન તીક્ષ્ણ છેદીને,

વિચરશું કવ મહત્પુરુષને પંથ જો ?

વિચરશું કવ મહત્પુરુષને પંથ જો ?

અપૂર્વ અવસર એવો ક્યારે આવશે ?

તીર્થંકરો જેવા ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહ્યા છતાં આવી ભાવના વારંવાર ભાવતા હતા. સમજાય છે કાંઈ ? ‘શાંતિનાથ’, ‘કુંથુનાથ’, ‘અરનાથ’. જેને ઘરે છન્નું, છન્નું હજાર પદ્મણી જેવી રાણી અને જેને ઘરે છન્નું કરોડ પાયદળ, છન્નું કરોડ ગામ, અડતાલીસ હજાર પાટણ, બોંતેર હજાર નગર. સમજાય છે ? એ અંતરની દષ્ટિના આત્માના ધ્યાનના આનંદમાં એ ભાવના કરતા કે, અરે..! અમે ક્યારે મુનિ થઈએ. અમે તીર્થંકર થઈ આવ્યા છીએ. અમને પણ ચારિત્ર વિના કેવલ નથી. અમે તીર્થંકર છીએ ખાત્રી છે કે, આ ભવમાં કેવલ (પામવાના), પણ એ ચારિત્ર-સ્વરૂપની રમણતા, દર્શન-જ્ઞાન સહિત અંતરની લીનતાની જમવટ વિના અમને પણ મોક્ષ નહિ થાય. કહો, સમજાણું કાંઈ ?

આવે છે ને ? ‘ધુવ સિદ્ધિ તિથયરો’ એ..ઇ..! આવે છે ક્યાંય ? ‘અષ્ટપાહુડ’માં આવે છે. જેને સિદ્ધિ-મુક્તિ નિશ્ચય છે. તીર્થંકરને તો એ ભવમાં ‘ધુવ સિદ્ધિ’ મુક્તિ નિશ્ચય છે. છતાં પણ એ ભાવના (ભાવે છે કે) અરે..! ક્યારે અમે ચારિત્ર લઈએ ? આહા..! અમારા સ્વરૂપમાં ક્યારે અમે રમીએ ? રમઝટ વાગે. જેમ મોસમમાં વેપારીને મમતાની રમઝટ વાગે છે. ભાઈ ! દુકાન જ્યારે લેવી હશે રમઝટ વાગતી હશે ને બેય જણાને ? ઓહો..! કહે છે કે, એ વખતે કેટલો મોહ હતો. આ સાકર દેવી ને

શું કહેવાય છે ? પાઘડી દેવી ને ઢીંકણા દેવી ને બેય જણા ફરતા હતા એ વખતે. એમ જેમ જગતને જે પ્રિય ચીજ મેળવવા માટે મમતાની રમઝટ લાગી હોય, એમ ધર્મને પ્રિય ચારિત્ર છે એની એકાગ્રતાની રમઝટ વાગી હોય. સમજાય છે કાંઈ ? આહા..હા..! ....

સો ધર્મ મુનિનકરિ ધરિયે, તિનકી કરતૂતિ ઉચરિયે;

તાકોં સુનિયે ભવિ પ્રાની, અપની અનુભૂતિ પિછાની. ૧૫.

સમ્યગ્દર્શન અનુભવ પોતાનો જો. તારું સ્વરૂપ જો, ભાઈ ! એ સિદ્ધ સમાન પ્રભુ છે એની અનુભૂતિ જો. અનુભૂતિને જોઈ અને આવી ભાવના કર, મુનિપણાની ભાવના કર. વિશેષ સ્થિરતા કેમ પ્રગટ થાય એવી ભાવના સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને ગૃહસ્થાશ્રમમાં પણ હોય છે. સમજાણું કાંઈ ?

અન્વયાર્થ :- ‘સો) એવો રત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મ...’ એની સાથે સંઘી કરી. પેલો ધર્મ (કલ્હો) હતો ને ઉપર ? ‘સો ધર્મ’. ‘એવો રત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મ (મુનિનકરિ) મુનિઓ દ્વારા ધારણ કરવામાં આવે છે.’ શ્રાવક એ પૂર્ણ ધર્મ ધારી શકતો નથી. પહેલી શ્રાવકની વ્યાખ્યા આવી ગઈ છે. મુનિ સિવાય સર્વ વિરતિ (શ્રાવક). એ મુનિ પણ અંતરમાં મુનિપણું, હોં ! તદ્દન આમ હળવા.. હળવા... ક્યાંય પ્રતિબદ્ધ નથી કે, મારે અહીંયાં અડધો કલાક બોલવું પડશે એવો પ્રતિબદ્ધ નથી. કે અહીંયાં શાસ્ત્ર આટલું લખવું પડશે એવો પણ જેને વિકલ્પમાં પ્રતિબદ્ધ નથી. તદ્દન અપ્રતિબદ્ધ. સમજાણું કાંઈ ? અંતર આનંદ સ્વરૂપમાં રમવા ચારિત્ર જે ધારણ કરે છે, એની અંતરની ઉગ્રતાના પુરુષાર્થમાં ઘણી જ આગમનતા, અતીન્દ્રિયતા હોય છે. કહે છે એવો મુનિ ધર્મ ધારણ કરી શકે છે. ગૃહસ્થાશ્રમમાં એવો ધર્મ શ્રાવક ધારી શકે નહિ.

‘તે મુનિઓની ક્રિયાઓ કહેવામાં આવે છે.’ એ મુનિની આચરણની ક્રિયાઓ કહેવામાં આવે છે. ‘હે ભવ્ય જીવો ! તેને સાંભળો, અને પોતાના આત્માના અનુભવને (પિછાની) ઓળખો.’ મૂળ તો આ તારા આત્માને ઓળખ કે, આ આત્મા પૂર્ણ આનંદ શુદ્ધ ચૈતન્ય (છે) એનો અનુભવ કર અને પછી આવી ચારિત્રની ભાવના કર અથવા આવી ચારિત્રની વ્યાખ્યા કરી એ તું સાંભળ કે ચારિત્ર કેવું હોય છે. આ છેલ્લી ઢાળ, હવે છઠ્ઠી ઢાળ. સમજાણું ? ‘અપની અનુભૂતિ પિછાની.’ પોતાના આત્માનો

આનંદ અનુભવ, એ આત્માની અનુભૂતિ-અનુભવ એને ઓળખો.

અનુભવીને એટલું રે આનંદમાં રહેવું રે

ભજવા પરિબ્રહ્મને બીજું કાંઈ ન કહેવું રે.

પિછાણો, કહે છે. જુઓ ! ઓ...હો...હો...! દુનિયાની માથાકૂટ મુક. વેપાર ધંધાના વિકલ્પો છોડ, એમ કહે છે. અને આવી મુનિપણાની ભાવના કર. એ વિના, ચારિત્ર વિના મુક્તિ નથી. અને ચારિત્ર એટલે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન વિના હોતું નથી. સમજાણું કાંઈ ?

ભાવાર્થ :- ‘નિશ્ચયરત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મને ભાવલિંગી દ્વિગંબર જૈન મુનિ જ અંગીકાર કરે છે-બીજો કોઈ નહિ.’ જેને બહાર નગ્ન દશા થઈ ગઈ હોય, અંદરમાં જેને ત્રણ કષાય રહિત આત્માના વીતરાગી આનંદની ઉગ્રતાના અતીન્દ્રિય આનંદના સ્વાદમાં પડ્યો હોય. સમજાય છે કાંઈ ? એ જંગલમાં પડ્યા હોય તો પણ એ આનંદમાં હોય છે, આનંદમાં મસ્ત હોય છે. મુનિ જંગલમાં હોય પણ અતીન્દ્રિય આનંદનું જ્યાં વેદન ઉગ્ર થઈ ગયું છે, પ્રચુર સ્વસંવેદન (થયું છે), એમ ‘કુંદકુંદાચાર્ય’ પાંચમી ગાથામાં કહે છે. મુનિઓને પ્રચુર આનંદ-સ્વસંવેદન-સ્વ (નામ) પોતાનું સં-પ્રત્યક્ષ વેદન. પ્રચુર સ્વસંવેદન (થયું છે). સમકિતીને સ્વસંવેદન છે, સમ્યગ્દષ્ટિને સ્વ પોતાનું સં પ્રત્યક્ષ આનંદનું વેદન અંશે છે, મુનિને પ્રચુર સ્વસંવેદન (છે). સમજાય છે કાંઈ ? આહા...! દુનિયા દેખે કે એ દુઃખી છે. ભગવાન કહે છે કે, એ આનંદમાં છે.

જુઓ ! અહીં કહે છે, આહા...હા...! વાઘણ ખાય છે, સિંહણ કોને ખાય ? આનંદને ખાય છે એ આત્મા, અંતરમાં આનંદને લુંટે છે. અતીન્દ્રિય આનંદના સબડકા લે છે. સબડકા ભાષા આતી હૈ તુમ્હારે મેં ? સબડકા. કઢી-બઢી હોય ને ઊંચી કઢી કે દૂધપાક, ખીર (હોય એના) સબડકા (લે). ભાઈ કહે છે સબડકા પણ કહે છે. આપણે મેળ આવતો હોય તો મારે કાઠિયાવાડી ‘સબડકો’ ભાષા છે. સમજાણું ?

એ આત્મા આનંદનું સરોવર છે. આહા...હા...! જેને તૃષ્ણા લાગી હોય અને એ પછી ત્યું મોઢું મુકે. આ બકરી જોઈ ? (એને) પાણીની તૃષ્ણા લાગી હતી. બે પગ હેઠે હોય ને બે પગ પાછળ. ઠંડા પાણીના તળાવ ભર્યા હોય ને એમાં તૃષ્ણા લાગી

હોય તો એકદમ પીવે. બકરી.. બકરી કહતે હૈ ના ક્યા કહતે હૈં ? બકરી આમ બે પગ નીચે રાખે એટલે કે આમ મોઢું અડાડવું જોઈએ ને ! બે પગ પાછળ. આમ પીવે તો જાણે એ તો એકરસ થઈ ગઈ હોય. પાછળથી કોઈ વાઘ મારવા, કાપવા આવે તો એને ખબર ન રહે, એટલો રસ એને (હોય). એની આંખો પણ ત્યાં હોય, નજર પણ ત્યાં હોય, બધું આખું બધું (લક્ષ ત્યાં હોય). પાછળથી કોઈ ખાવા આવે, મારવા આવે તો ખબર ન હોય, હમણાં પકડશે કે નહિ તોય એને ખબર ન હોય.

એમ કહે છે કે, આત્મામાં મુનિને એટલો આનંદ ચુસતો હોય, અંદરમાં તળાવ ભરેલું (છે). એમ આત્મા આનંદથી ભરેલો ભગવાન છે. એમાં અંતરની એકાગ્રતામાં એટલો આનંદ ચુસે કે સંયોગમાં પરિષદ કે ઉપસર્ગની એને ખબર પડતી નથી. સમજાણું કાંઈ ? એનું નામ મુનિપણું છે. મુનિપણું કાંઈ આલીઠુવાલી નથી કે, સાધારણ વાતથી પમાય જાય. સમજાણું કાંઈ ?

એ અહીં કહે છે, એવો ધર્મ તો ભાવલિંગી દિગંબર મુનિ ધારણ કરી શકે. એવો ધર્મ બીજો ગૃહસ્થાશ્રમમાં સમકિતી પણ મુનિનો જે ધર્મ છે એવો ધારી શકે નહિ. મિથ્યાદષ્ટિને તો હોય જ શેનો ? અન્યમતિ તો બધાં નાગા ભલે ફરે પણ આ ધર્મ એને હોઈ શકે નહિ. વસ્તુનું ભાન નથી, દષ્ટિ નથી, અંતરમાં ક્યાં મારે ઠરવું ? કઈ ચીજમાં ? એ ચીજની ખબર નથી. એ ચીજ કેવી છે, કેવડી છે એની ખબર નથી. અજ્ઞાનીને તો ચારિત્ર હોય નહિ કેમ કે સમ્યગ્દર્શન નથી, કેમકે સમ્યગ્દર્શનનું ધ્યેય જે આખો આત્મા કેવડો છે એની એને ખબર નથી. સમજાણું કાંઈ ? આહા..હા..!

એ ‘નિશ્ચયરત્નત્રયસ્વરૂપ...’ ભાઈ ! હવે બધાં જેને-તેને જય મહારાજ (કરે). આ બધાં શેઠિયાએ પણ કરેલા, બહુ માખણ ચોપડેલા. પણ ઈ કહે કે, અમે જાણતા હતા કે, આ બધું આમ કરીએ છીએ. આહા..હા..! સમ્યગ્દર્શનના આનંદના સ્વાદ આગળ વિશેષ આનંદ લેવા ચારિત્ર અંગીકાર કરે છે.

આ ઓલામાં પાઠ એવો છે, આ ‘રત્નકરંડ શ્રાવકાચાર’માં, રાગ-દ્વેષ નિવૃત્તિ અર્થે. એમ આવે છે ને ? શ્લોક છે ને ઈ ? ઈ (એક વિદ્વાન) એ પહેલો કલ્પો હતો તે દિ’ (સંવત) ૧૯૯૨માં. ૧૯૯૨ની સાલમાં આવ્યા હતા ને ? (એક વિદ્વાન) ને ક્યા કહેવાય બીજા ? ભાઈ ! અત્યારે પેલા ‘કલકત્તા’વાળા શું કહેવાય ? ભગત.

એ બે આવ્યા હતા, બે આવ્યા હતા, ૧૯૯૨ની સાલમાં આવ્યા હતા 'હીરાભાઈ'ના મકાનમાં. ત્રીસ વર્ષ થઈ ગયા. તે તે દિ' એમ કહેતા કે, જુઓ ! મુનિઓ તો રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિ અર્થે ચારિત્ર ગ્રહણ કરે છે. માટે રાગ-દ્વેષ ઘટાડવા માટે ચારિત્ર ગ્રહણ કરવું. એ શબ્દ 'રત્નકરંડ શ્રાવકાચાર'માં આવે છે. 'રત્નકરંડ શ્રાવકાચાર'માં આવે છે, રાગ-દ્વેષ નિવૃત્તિ હેતુ. પણ એનો અર્થ એ થયો કે, વીતરાગતા પ્રગટ કરવા માટે ચારિત્ર છે. સમજાણું કાંઈ ? ઇ શ્લોક તે દિ' બોલ્યા હતા. આહા..હા..!

ગૃહસ્થાશ્રમમાં સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાનની વીતરાગતાનો અંશ આવ્યો હોય છે, ચારિત્રનો અંશ થોડો હોય છે પણ મુનિપણા વિના એવું ચારિત્ર... આહા..! સંયમ ચારિત્ર અને એની એ મીઠાશના આનંદની ઉગ્રતા.. જે દેવને નથી, ઇન્દ્રોને નથી, સમકિતી, શ્રાવકને નથી અને પાંચમાં ગુણસ્થાનવાળા શ્રાવકને (નથી), એટલો આનંદ એને વધી ગયેલો હોય છે. સમજાણું કાંઈ ?

કહે છે, ભાવલિંગી મુનિ એ ચારિત્ર 'અંગીકાર કરે છે - બીજો કોઈ નહિ.' ભાર નહિ સાધારણ જીવનો. 'આગળ તે મુનિઓના સકલચારિત્રનું વર્ણન કરવામાં આવે છે. હે ભવ્યો ! તે મુનિવરોના ચારિત્રને સાંભળો અને પોતાના આત્માનો અનુભવ કરો.' વધારો. સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન કરો ને એથી પણ વધારો, અનુભવ કરો.

પાંચમી ઢાળનો સારાંશ

'આ બાર ભાવના તે ચારિત્રગુણના આંશિક શુદ્ધ પર્યાયો છે,...' ચારિત્ર એટલે સંવર છે ને ? સંવરની ભાવના છે ને ? 'તે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને જ હોઈ શકે છે.' આવી ભાવના મિથ્યાદષ્ટિને હોય નહિ. 'સમ્યક્ પ્રકારે આ બાર પ્રકારની ભાવનાઓ ભાવવાથી વીતરાગતાની વૃદ્ધિ થાય છે, તે બાર ભાવનાનું ચિંતવન મુખ્યપણે વીતરાગ દ્વિગંબર જૈન મુનિરાજને જ હોય છે,...' મુખ્યપણે. શ્રાવક કરે છે. 'અને ગૌણપણે સમ્યગ્દષ્ટિને હોય છે.' (આ બધું) પહેલાં કીધું છે, એની વાતો થઈ ગઈ છે, પહેલી વાત થઈ ગઈ છે ને ? બાર ભાવના ભાવતા ભાવતા જેમ અગ્નિને ફૂંક મારે અને અગ્નિ પ્રજ્વળે એમ આત્માની અગ્નિ એકાગ્ર શાંતિ છે એ આવી ભાવના ભાવે તો એ શાંતિ પ્રગટે. દાખલો આવ્યો હતો ને ? ફોટો નહોતો આવ્યો ? શું આવ્યો હતો ફોટો ? દેખાય છે કે નહિ ન્યાં ? એ નથી આમાં. ઓલામાં છે. ભાવનાનો

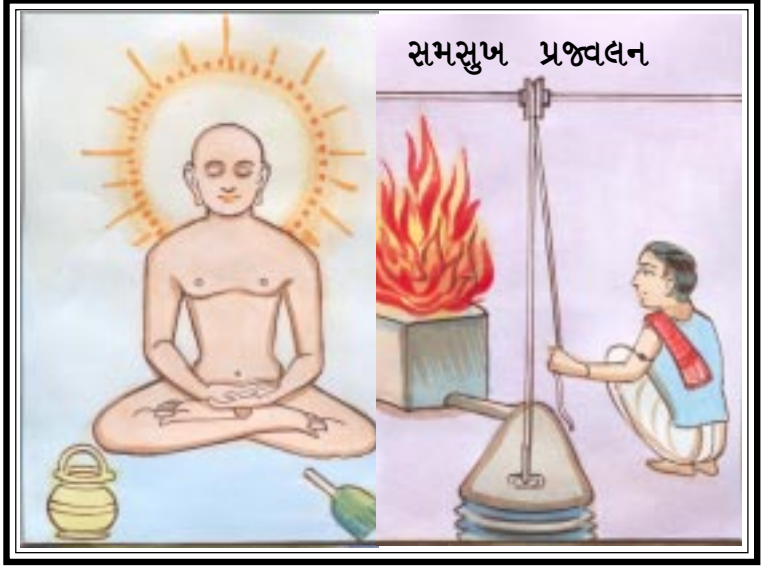
નહોતો આવ્યો ? પ્રજ્વલિત. ચિત્રમાં અહીંયાં ૧૩૯ પાને છે, હિન્દી દેખો ! જુઓ ! 'ઇન ચિન્તત સમ સુખ જાગૈ, જિમિ જ્વલન પવનકે લાગૈ;...' એ બીજી જ છે. 'ઇન ચિન્તત સમ સુખ જાગૈ;...' એ પાંચમી ઢાળની બીજો શ્લોક છે. 'જિમિ જ્વલન પવનકે લાગૈ;...'

ઇન ચિન્તત સમ સુખ જાગૈ, જિમિ જ્વલન પવનકે લાગૈ;

જબ હી જિય આતમ જાને, તબ હી જિય શિવસુખ ઠાને. ૨.

જુઓ ! આ જુઓ ! અહીં અગ્નિ છે, એમાં જુઓ પેલો ફૂંક મારે છે. અગ્નિ પ્રજ્વળે છે, ફોટો છે. છે કે નહિ ? એમ ભગવાનઆત્મા અંદરના શાંતિના આનંદને જેણે અંતર દષ્ટિમાં

લીધો છે એ આ બાર ભાવનાની ફૂંક મારે છે તો શાંતિ પ્રજ્વળે - ઉગ્ર થાય છે એમ કહે છે. ભૂંગળી નથી મારતા સોની ? સોની કહતે હૈ (ના) ? તે ભૂંગળીમાંથી ફૂં. ફૂં... કરે ને ? અગ્નિને પ્રજાળવા. એમ ધર્માત્મા-સોની પોતાનું નિર્મળ સોનું શુદ્ધ ચૈતન્યમૂર્તિ છે એણે

અંદર દષ્ટિ-જ્ઞાનમાં લીધું છે. એને જરી અશુદ્ધતા થોડી છે, એને બાર ભાવના દ્વારા શુદ્ધતાને પ્રગટ કરીને અશુદ્ધતાનો નાશ કરે છે. કહો, સમજાણું આમાં ? ઈ આવી ગયું, એ બધું આવી ગયું છે. એ વધારે જોવું હોય તો 'સ્વામી કાર્તિકેયાનુપ્રેક્ષા'માંથી લેવું, લ્યો ! 'મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક'ની અનીતિની વાત થોડી લીધી છે. એ પાંચ ઢાળા પૂરી થઈ ગયો.

છઠ્ઠી ઢાળ

(હરિગીત છંદ)

અહિંસા, સત્ય, અચૌર્ય, બ્રહ્મચર્ય મહાવ્રતનાં લક્ષણો
ષટ્કાય જીવ ન હનનતૈં, સબ વિધ દરવહિંસા ટરી;
રાગાદિ ભાવ નિવારતૈં, હિંસા ન ભાવિત અવતરી.
જિનકે ન લેશ મૃષા, ન જલ મૃણ હૂ વિના દીયો ગહેં;
અઠદશસહસ વિધ શીલધર, ચિદ્બ્રહ્મમેં નિતરમિ રહેં. ૧.

અન્વયાર્થ :- [પાંચમી ઢાળમાં કહ્યા તે મુનિરાજોને] (ષટ્કાય જીવ) છ કાયના જીવોને (ન હનનતૈં) ઘાત નહિ કરવાના ભાવથી (સબ વિધ) સર્વ પ્રકારની (દરવહિંસા) દ્રવ્યહિંસા (ટરી) દૂર થઈ જાય છે, અને (રાગાદિ ભાવ) રાગ-દ્વેષ, કામ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ વગેરેના ભાવોને (નિવારતૈં) દૂર કરવાથી (ભાવિત હિંસા) ભાવહિંસા પણ (ન અવતરી) થતી નથી. (જિનકે) તે મુનિઓને (લેશ) જરા પણ (મૃષા) જૂઠું (ન) હોતું નથી, (જલ) પાણી અને (મૃણ) માટી (હૂ) પણ (વિના દીયો) દીધા વગર (ન ગહેં) ગ્રહણ કરતા નથી, તથા (અઠદશસહસ) અઠાર હજાર (વિધ) પ્રકારના (શીલ) શિયળને-બ્રહ્મચર્યને (ધર) ધારણ કરી (નિત) હંમેશાં (ચિદ્બ્રહ્મમેં) ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મામાં (રમિ રહેં) લીન રહે છે.

ભાવાર્થ :- નિશ્ચયસમ્યગ્દર્શનપૂર્વક સ્વ-સ્વરૂપમાં નિરંતર એકાગ્રતારૂપે રમી રહે છે એ જ મુનિપણું છે. એવી ભૂમિકામાં નિર્વિકલ્પ ધ્યાનદશારૂપ સાતમું ગુણસ્થાન વારંવાર આવે જ છે. છઠ્ઠા ગુણસ્થાનના કાળે તેમને પાંચ મહાવ્રત, નગ્નતા, સમિતિ વગેરે ૨૮ મૂલગુણના શુભભાવ હોય છે પણ તેમને તેઓ ધર્મ માનતા નથી. તથા તે કાળે પણ તેમને ત્રણ કષાય-ચોકડીના અભાવરૂપ શુદ્ધ પરિણતિ નિરન્તર વર્તે જ છે.

છ કાય (પૃથ્વીકાય વગેરે પાંચ સ્થાવર કાય તથા એક ત્રસ કાય)ના જીવોનો ઘાત કરવો તે દ્રવ્યહિંસા છે અને રાગ-દ્વેષ, કામ, ક્રોધ, માન ઇત્યાદિ ભાવોની ઉત્પત્તિ થવી તે ભાવહિંસા છે. વીતરાગી મુનિ (સાધુ) આ બે પ્રકારની હિંસા કરતા નથી, તેથી તેમને (૧) * અહિંસા મહાવ્રત હોય છે. સ્થૂળ કે સૂક્ષ્મ એ બન્ને પ્રકારનું જૂઠું બોલતા નથી તેથી તેમને (૨) સત્ય મહાવ્રત હોય છે, અને બીજી કોઈ વસ્તુની તો વાત જ શું, પરંતુ માટી અને પાણી પણ દીધા વગર ગ્રહણ કરતા નથી તેથી તેમને (૩) અચોર્ય મહાવ્રત * હોય છે. શિયળના અઢાર હજાર ભેદોનું સદા પાલન કરે છે અને ચૈતન્યરૂપ આત્મસ્વરૂપમાં લીન રહે છે તેથી તેમને (૪) બ્રહ્મચર્ય (આત્મસ્થિરતારૂપ) મહાવ્રત હોય છે.

હવે છઠ્ઠી ઢાળા, છઠ્ઠી ઢાળ. મુનિવ્રતનું મુનિચારિત્રનું સ્વરૂપ છેલ્લામાં કહે છે. બહુ સારી વાત કરી છે. ‘છ ઢાળા’ ‘દૌલતરામે’ બહુ સારી, ટૂંકામાં બહુ સરસ (બનાવી છે). ગાગરમાં સાગર ભરી દીધી છે. ઘણાને કંઠસ્થ હોય પણ એના ભાવ સમજે નહિ. (એમ ને એમ) ગોખે રાખે. અમારે (આમને) એમ હતું ને ? યાદ કર્યું હતું. બસ, યાદ કર્યું, જાવ.

મુમુક્ષુ :- પાઠશાળામાં ભણાવે છે.

ઉત્તર :- હા, બધાંને ભણાવે છે. પણ આ તો મોટા છે ને, આ તો પહેલાં (છે), એના દિગંબરના જન્મ છે.

મુમુક્ષુ :- એને સહેલું પડી જાય ને ?

ઉત્તર :- એનું કાંઈ નહિ, સમજે એને સહેલું પડે. પહેલું થોડું ઘણું હોય તો સહેલું પડે ને, એમ કહે છે.

હરિગીત છંદ, લ્યો ! આ હરિગીત કીધું છે એ જ આપણું હરિગીત ? ‘અહિંસા,

* નોંધ :- અહીં વાક્યો બદલવાથી અનુક્રમે મહાવ્રતોનું લક્ષણ બને છે. જેમકે, બન્ને પ્રકારની હિંસા ન કરવી તે અહિંસા મહાવ્રત છે-એ વગેરે.

* અદત્ત વસ્તુઓનું પ્રમાદથી ગ્રહણ કરવું તે જ ચોરી કહેવાય છે.

સત્ય, અચૌર્ય, બ્રહ્મચર્ય મહાવ્રતનાં લક્ષણો...’ મુનિને આ પાંચ મહાવ્રત હોય છે. મુનિ-અંતરમાં અતીન્દ્રિય આનંદનું સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ કર્યું છે, અતીન્દ્રિય આનંદનું સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રગટ કર્યું છે, એમાં સમ્યક્ચારિત્ર ઉગ્રપણે શાંતિનું, આનંદનું પ્રગટપણું કર્યું છે એને આવા પંચ મહાવ્રતના શુભ વિકલ્પો (હોય છે). એ વિકલ્પ દ્વારા એનું ચારિત્ર કેવું છે એમ અહીં બતાવવા માગે છે. સમજાણું કાંઈ ?

(હરિગીત છંદ)

ષટ્કાય જીવ ન હનનતૈં, સબ વિધ દરવહિંસા ટરી;
રાગાદિ ભાવ નિવારતૈં, હિંસા ન ભાવિત અવતરી.
જિનકે ન લેશ મૃષા, ન જલ મૃણ હૂ વિના દીયો ગહેં;
અઠદશસહસ વિધ શીલધર, ચિદ્બ્રહ્મમેં નિતરમિ રહેં. ૧.

આહા..હા..! ‘ચિદ્બ્રહ્મમેં નિતરમિ રહેં.’ મુનિ એટલે.. આહા..હા..! સમજાય છે કાંઈ ? જુઓને ! ‘શ્રીમદ્દે’ ‘અપૂર્વ અવસર’માં કેટલું નાખ્યું છે ! એમાં તો એ નાખ્યું ને ! ‘બાહ્યાંતર નિર્ગ્રથ જો’ એ પણ બાહ્યાંતર નિર્ગ્રથપણું છે. ચિદ્બ્રહ્મ આ આનંદ, ચિદ્ એટલે જ્ઞાન, બ્રહ્મ આનંદ. આ ચિદ્બ્રહ્મ નામ આનંદમાં જે નિત્ય રમી રહે. અતીન્દ્રિય આનંદમાં ચરવું, રમવું. ચારિત્ર છે ને ? ચરવું, ચરવું એટલે આ ઢોર ખોરાક ચરે છે ને ? બહાર જાય (ત્યારે). ચરતે હૈં, કહે છે ને ? આત્મા અંતર અતીન્દ્રિય આનંદની મહા ફસલ ભરી છે, અંદર અતીન્દ્રિય આનંદ ભર્યો છે. એમાં એકાગ્ર થઈને ચરે છે, અતીન્દ્રિય આનંદને ચરે, રમે... રમે..., લીન... લીન... લીન... લીન... બીજા દેવલોકની ઇન્દ્રાણી આવે, ચળાવે તો ખબર નથી. એટલો આનંદ છે. આહા..હા..! એવા મુનિઓને આવા પંચ મહાવ્રતનો ભાવ હોય છે, એમ કહે છે. છેલ્લો શબ્દ મુકીને (એમ કહ્યું છે). સમજાણું કાંઈ ? (અત્યારે) પેલી મૂળ વાત પડી રહી અને ઉપરની રહી ગઈ. ચોખા (રહી ગયા).

મુમુક્ષુ :- ચોખા એટલે ?

ઉત્તર :- ચોખા એટલે આમ જાણે આ અહિંસા પાળીએ છીએ, મહાવ્રત પાળીએ છીએ. પણ એ ક્યાં ચોખા છે. આ મૂળ વાત રહી ગઈ. અંદર દર્શન-જ્ઞાન ને શાંતિ

ને આનંદ જે છે. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ?

અન્વયાર્થ :- ‘પાંચમી ઢાળમાં કહ્યા તે મુનિરાજોને (ષટ્કાય જીવ) છ કાયના જીવોને ઘાત નહિ કરવાના ભાવથી...’ લ્યો ! છ કાયના જીવ. પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, વનસ્પતિ, ને ત્રસ. છ કાય જીવ છે, હોં ! જીવ છે એ. એક કણી પૃથ્વીમાં એક કણીમાં અસંખ્ય જીવ છે. પાણીના એક બિંદુમાં અસંખ્ય એકેન્દ્રિય જીવ છે. પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ. અગ્નિના એક તણખામાં અસંખ્ય જીવ. વાયુ, વનસ્પતિ. આહા..! પાંદડું એક (એમાં) અસંખ્ય જીવ છે. બટાટાની કટકીમાં અનંત જીવ છે. ત્રસ-બે ઇન્દ્રિયથી પંચેન્દ્રિય. એ છ કાયની હિંસા કરવાના ભાવથી ‘સર્વ પ્રકારની દ્રવ્યહિંસા (ટરી) દૂર જાય છે.’ એને એ ભાવ હોતો નથી. શબ્દ અહીં છે, હોં ! જોયું ને ?

‘ન હનનતૈં, સબ વિધ દરવહિંસા ટરી;...’ ‘જીવ ન હનનતૈં, સબ વિધ દરવહિંસા ટરી;...’ એમ. એ હણવાનો ભાવ નથી એટલે દ્રવ્યહિંસા એને ટળી ગઈ છે. ભાવ પછી નાખશે. ‘ષટ્કાય જીવ ન હનનતૈં, સબ વિધ દરવહિંસા ટરી;’ એક એકેન્દ્રિયનો એક દાણો કે કટકો પણ... લીલ, ફૂગ હોય ને ? નીમ, નીમનું (—લીમડાનું) આટલું પાંદડું, આટલી કટકી, હોં ! એમાં અસંખ્ય જીવ છે. એના ઉપર પગ દે ને વ્હોરાવે તો લે નહિ. પાણીનો બિંદુ એના માટે કરેલો હોય તો મરી જાય તો પણ પાણી લે નહિ. એવા જેના છ કાયની દયાના ભાવ હોય છે. સમજાણું કાંઈ ? પણ પેલી ચિદ્બ્રહ્મ(માં) રમવાની ભૂમિકા સહિતની (વાત છે).

છ કાય જીવ છે. છ કાયના માવતર છે, એમ કહે છે. આવે છે ને ? ‘છ કાયના પિયર, છ કાયના માવતર,’ પિયર, પિયર. કોઈ પ્રાણીને મારાથી દુઃખ ન થાઓ. એકેન્દ્રિય પણ અનંત જીવ એક આટલી કટકીમાં ! પાણીના એક બિંદુમાં અસંખ્ય જીવ છે. ઇ પાંચ શેર, પાંચ શેર, દસ-દસ શેર પાણી સાધુઓ માટે કરીને લે એના વ્યવહારના ઠેકાણા નથી, (તેને નિશ્ચય) વસ્તુ હોઈ શકે નહિ. એથી પહેલી વાત મુકી ‘છ કાય જીવ ન હનનતૈં...’ હણવાનો ભાવ જેને હોતો નથી. અહીં (લોકોમાં) બહારનું રહ્યું કે, એ છ કાયને ન હણો, છ કાયને ન હણો. પણ છ કાયને ન હણો એ ભાવ છે એ શુભભાવ કોને વ્રતરૂપે હોય છે ? જેને અંતરમાં સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર ને ચિદ્બ્રહ્મમાં રમી રહેલો આનંદ હોય છે એ ભૂમિકાને આવો ભાવ હોય છે. સમજાણું

કાંઈ ? દરેક જીવ ઉપર એને કરુણા ભાવ છે.

‘છ કાયના જીવોને ઘાત નહિ કરવાના ભાવથી સર્વ પ્રકારની દ્રવ્યહિંસા (ટરી) દૂર થઈ જાય છે,...’ ‘ન હનનતૈ’ એમાંથી કાઢ્યું છે. ભાવહિંસા પછી કહેશે. ‘રાગાદિ ભાવ નિવારતૈ...’ જુઓ ! રાગાદિ ભાવ છે એ ટાળ્યા છે. એથી ‘હિંસા ન ભાવિત અવતરી,’ તેથી ભાવહિંસા થતી નથી, અવતરી એટલે ઉત્પન્ન થતી નથી. કેમ (કે), રાગાદિ ભાવ ટાળ્યા છે એમ કહ્યું છે ને ? રાગાદિ અંદરથી ટાળ્યા છે. રાગ છે એ જ ભાવહિંસા છે. શુભ-અશુભ રાગ છે એ હિંસા છે. એ ‘રાગાદિ ભાવ નિવારતૈ...’ એવા ભાવને જોશે અંતર ટાળ્યો છે. આહા...હા...!

મુનિ એટલે પરમેશ્વર પદ, મુનિ એટલે ‘નમો લોએ સવ્વસાહૂણ’, ‘નમો લોએ સવ્વ આઈરિયાણ’, ‘નમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જાયાણ’ પાંચ પદની સાથે એવું જે ચારિત્ર કહે છે કે, શ્રાવકોએ સમ્યગ્દર્શન સહિત એની ભાવના કરવી અને પોતાની દશાને ઓળખવી, કેટલી મારી દશા છે, આવી દશા નથી તેની ભાવના કરવી, એમ કહે છે, હોં ! પહેલું કહ્યું હતું ને ? પિછાણવી, અનુભૂતિ પિછાણવી.

કહે છે, એ છ કાયના જીવનો કોઈ પણ એક કણ. પૃથ્વીનો, પાણીનો, અગ્નિનો, વાયુનો, વનસ્પતિ ને ત્રસ કોઈ જીવને હણતો નથી, નવ નવ કોઠીએ. એમ આવ્યું ને ? ‘સબ વિધ’ નવ કોટિ-મન, વચન ને કાયા, કરણ, કરાવણ ને અનુમોદન. નવ નવ કોટિએ છ કાયના જીવ નહિ હણવાનો ભાવ એને હોય છે. એવી જેને દયા પ્રગટી છે. ઓહો...હો...! અંદર એટલી વીતરાગતા છે કે, તેથી વિકલ્પ એટલો (આવે છે કે), છ કાયના કોઈ પ્રાણીને મારાથી દુઃખ ન થાય. એને અનંતા જીવની આસ્થા છે ને ? નિગોદમાં અનંત જીવ છે, લીલ-ફૂગમાં અનંત જીવ છે, અનંત જીવ છે. આ કોર લીમડાનો, ફૂલ કહેવાયને ફૂલ, (એમાં) અનંત જીવ છે. એવો ભાવ આત્માના આનંદમાં રમતા ચારિત્રવંત સંતોને આ પહેલું મહાવ્રત આવું હોય છે. એમાંથી ઇ લઈ લેવું. સમજાય છે ?

‘રાગાદિ ભાવ નિવારતૈ, હિંસા ન ભાવિત અવતરી’ એટલે કે હિંસા થઈ નહિ એ અહિંસા વ્રત કહેવામાં આવે છે, એમ લેવું. એ પાછળ લેશે, એક શબ્દ પેલાએ લખ્યો છે. સમજ્યા ને ? આમાં નહિ હોય. અહીં કહે *નોંધ :- ‘અહીં વાક્યો બદલવાથી

અનુક્રમે મહાપ્રતોનું લક્ષણ બને છે.' નીચે છે. ઓલી કોર (છે). વાક્યો બદલાથી એટલે શું ? કે, આ થયું, ન હણવું એ થયું એટલે અહિંસા મહાપ્રત થયું, એમ. છ કાયના કોઈપણ જીવને મન, વચન, કાયે કરી, કરણ, કરાવણ, અનુમોદનથી ન હણવા એનું નામ અહિંસા મહાપ્રત પેહલું થયું. ઓહો..હો..! કહો, મુનિને આવો ભાવ વ્યવહાર હોય છે. ન હોય એમ નહિ. નિશ્ચય એકલો હોય ને વ્યવહાર આવો ન હોય એમ નહિ, વ્યવહાર આવો હોય છે. સમજાણું ?

શ્રાવકના વ્યવહારમાં એકલી ત્રસની હિંસાનો ત્યાગ છે કાં સંકલ્પી હિંસાનો ત્યાગ છે. મુનિને આત્માની એટલી આનંદ દશામાં એટલો એક જરીક વિકલ્પ-છ કાયને ન મારવાનો ભાવ હોય છે. સર્વસાવધ યોગનો ત્યાગ છે. એવી દશા મુનિ ધારણ કરી શકે છે. મહા ઉગ્ર પુરુષાર્થી, જેને એકાદ ભવ આદિમાં મુક્તિની તૈયારી છે એવા જીવો ચારિત્ર (અંગીકાર કરે છે). આવું ચારિત્ર, હોં ! આમ લોકોએ કલ્પેલું, માનેલું, બહારનું એ નહિ. ભાઈ ! આહા..હા..! અંદરમાં રાગનો વિકલ્પ જ્યાં મટી ગયો છે. અહિંસા આત્મામાં પ્રગટ થઈ છે, જુઓ ! અહિંસા અંદરમાં.. આહા..હા..! એને આવો જરીક રાગ-છ કાયને ન મારવા, ન હણવા એ હોય છે. વીતરાગ થઈને એ પણ ટળી જાય છે.

'રાગ-દ્વેષ, કામ, ક્રોધ, માન,....' એ અસત્યની વાત કહે છે. આ ભાવહિંસાની વાત કરે છે. 'રાગ-દ્વેષ, કામ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ વગેરેના ભાવોને દૂર કરવાથી...' એ તો પહેલામાં ભાવહનનનું આવ્યું, અહીંયાં અંતરનું (લે છે). '(ભાવિત હિંસા) ભાવહિંસા પણ (ન અવતરી)...' એટલે ઉત્પન્ન થતી નથી. ઉત્પન્ન થતી નથી એમ અહીં તો કહે છે. 'ન અવતરી'. અંતરમાં એટલી રાગ રહિત ભાવ-અહિંસા દશા થઈ છે ને એટલે એ હિંસાનો ભાવ ત્યાં ઉત્પન્ન થતો જ નથી. એને પહેલું મહાપ્રત અહિંસા પ્રત કહેવામાં આવે છે.

મુમુક્ષુ :- બેયનું છે.

* નોંધ :- અહીં વાક્યો બદલાવાથી અનુક્રમે મહાપ્રતોનું લક્ષણ બને છે. જેમકે, બન્ને પ્રકારની હિંસા ન કરવી તે અહિંસા મહાપ્રત છે-એ વગેરે.

ઉત્તર :- હા, બેય છે ને. દ્રવ્યહિંસા ટળી અને ભાવહિંસા ગઈ ત્યારે, એમ.

‘તે મુનિઓને જરા પણ જૂઠું હોતું નથી,...’ જરા પણ જૂઠું હોતું નથી. પ્રાણ જાય તો પણ અસત્ય બોલતા નથી. નવ નવ કોટિએ મન, વચન ને કાચે, કરવું, કરાવવું, અનુમોદવું. એ તો વીતરાગી મસ્ત મુનિ જંગલમાં પડ્યા હોય, વનવાસમાં સિંહની પેઠે અંદર આત્મામાં ગર્જતા હોય. પેલો સિંહ બહારથી ગરજે. આ અંદરમાં ગરજતા હોય. આનંદમાં મશગૂલ, મશગૂલ... એને જરીએ જૂઠું બોલવાનું મન, વચન ને કાચાએ કરવું, કરાવવું, અનુમોદન હોતું નથી. એ બીજું મહાવ્રત થઈ ગયું. જૂઠું હોતું નથી એટલે બીજું મહાવ્રત, એમ.

‘(જલ) નામ પાણી અને (મૃણ) નામ માટી પણ દીધા વગર ગ્રહણ કરતા નથી,...’ અચેત નિર્દોષ પાણી અને માટી અચેત. એ પણ દીધા વિના લેતા નથી. સમજાય છે કાંઈ ? શરીરમાંથી બળખો નીકળ્યો (હોય), સૂકી ધૂળ હોય ને ? અજ્ઞાનીઓએ માટી નાખી હોય. પાણી અને માટી પણ દીધા વગર ગ્રહણ કરે નહિ. એ ત્રીજું અચોર્યમહાવ્રત છે, અચોર્યમહાવ્રત.

‘તથા (અઠ્ઠશસહસ) અઠાર હજાર પ્રકારના શિયળને-બ્રહ્મચર્યને ધારણ કરી...’ અઠાર હજાર પ્રકારના બ્રહ્મચર્યને ધારણ કરે. આહા..હા...! અઠ્ઠશસહસ. લ્યો ! હંમેશા એ બ્રહ્મ(ચર્ય) ધારણ કરીને નિત્ય ‘(ચિદ્બ્રહ્મ) ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મામાં લીન રહે છે.’ એ શુદ્ધોપયોગમાં વધારે મુખ્ય તો એકત્વ છે.

મુમુક્ષુ :- અઠાર હજાર ?

ઉત્તર :- એ બધા બ્રહ્મચર્યના પ્રકાર છે, ઘણા પ્રકાર છે, ભેદ છે. ક્રોધથી, માનથી, માયા, લોભ, મંદ રાગ... પૂર્ણ ઉપર થાય છે. સમજાણું ? ઈ પેલામાં લખ્યું છે. અઠારસહસ, શિલાંગ રસધારા આવતું નથી ? એ..ઈ..! પાંચમા ‘શ્રમણસૂત્ર’માં શબ્દ આવે છે. અર્થ ખબર ન મળે. પણ એને મોઢે ક્યાંથી (હોય) ? અઠારસહસ શિલાંગત ધારા. અક્ષય આયા ચરિતા. એ પાંચમું શ્રમણ સૂત્ર તમને મોઢે નથી આ બધાંને ઘણાંને મોઢે હોય છે. સંપ્રદાયમાં નહિ ? સ્થાનકવાસીમાં આવે છે. સ્થાનકવાસીમાં મોઢે હોય. સ્થાનકવાસીમાં ઘણાને મોઢે છે. એક ‘દરિયાપરી’ સિવાય ઘણાને મોઢે

હોય. તમે કરેલું કે નહિ ? એ કરેલું, હવે ભૂલી ગયા હશે. અઢાર હજાર બ્રહ્મચર્યના પ્રકાર છે. એને ધારણ કરી ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મામાં લીન રહે એને મુનિ કહેવામાં આવે છે. એવા મુનિપણાની ભાવના સમ્યગ્દષ્ટિએ અનુભવને વધારવા વારંવાર આવી ભાવના કરવી. ભાવાર્થમાં વિશેષ લેશે. (શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

वीर संवत २४८२, झगझ वढ ४, गुरुवार
ता. १०-३-१८६६, श्लोक-१ थी ४. प्रवचन नं०-४७

‘दौलतरामञ्ज’ पंडित डुअे हैं, द्विगं० पंडित (थे). उन्डों ने यड ‘छड ढाढा’ (अनाई डै). ‘छड ढाढा’ प्रचलित अडुत डै, परंतु उसके अर्थ में गंभीरता अडुत डै. छठवी ढाढा की पडली गाथा का भावार्थ. मुनिपना की आत करते हैं. मुनि कैसे डोते हैं ?

मुमुक्षु :- पंचम काल के ?

उत्तर :- पंचम काल के मुनि. यडं तो पंचम काल के पंडित हैं. पडले मुनि का ज्ञान करते हैं. आभिर की छठवी ढाढा डै ना ? पांच ढाढा तो चल गई. उसका भावार्थ डै, देओ !

‘निश्चयसम्यग्दर्शन-ज्ञानपूर्वक स्वस्वरूप में निरन्तर अकाग्रतापूर्वक रमण करना डी मुनिपना डै.’ मुनिपना की व्याख्या. आत्मा-अपना आत्मा निजानंद स्वरूप, निज-अपना आनंदस्वरूप (डै). अैसे अंतर में आनंद में सम्यग्दर्शन, सम्यग्ज्ञान, सम्यक्चारित्रपूर्वक लीनता करना. अंतर स्वरूप शुद्ध परमानंद स्वरूप की प्रतीत, ज्ञान और रमणतापूर्वक अंदर में लीनता करना. ‘निरन्तर अकाग्रतापूर्वक रमण करना..’ उसका नाम चारित्रवंत मुनि कडने में आता डै. मुनिपना का ज्ञान करते हैं, यथार्थ क्या चीज डै (उसका ज्ञान करते हैं).

‘अैसी भूमिका में निर्विकल्प ध्यानदशांरूप सातवां गुणस्थान आरम्भार आता डी डै.’ मुनि की अंतर आनंद में रमते-रमते छड्डा गुणस्थान, अप्रमत्त दशा डै वड वारंवार आती डै. वडं से डठे (और) छडे गुणस्थान में आते हैं तो ‘पंच मडाप्रत, नग्नता..’ मुनि नग्न डोते हैं. ‘समिति आदि अड्डाईस मूलगुण के शुभभाव डोते

हैं...’ उन्हें शुभभाव राग होता है, ‘किन्तु उसे वे धर्म नहीं मानते;...’ परमार्थ धर्म नहीं समजते. समज में आया ? धर्म नहीं समजते उसका अर्थ परमार्थ धर्म. व्यवहार धर्म शुभभाव आता है. अंतर आनंद स्वरूप में शुद्धोपयोग में बहुत काल रमते हैं, परंतु उसमें रह न सके (तब) छोटे गुणस्थान में ऐसा भाव आता है. वह शुभभाव है.

‘उस काल भी उन्हें तीन कषाय चौकड़ी के अभावस्वरूप शुद्ध परिश्रुति निरंतर वर्तती ही है.’ अंतर में राग और विकाररहित, शुद्ध भगवानआत्मा की निर्मल परिश्रुति की पर्याय-अवस्था तो निरंतर रहती है. उसको भगवान के शास्त्र में मुनिपना कलने में आया है. वे ‘छह काय के...’ ज्यों की हिंसा नहीं करते. ‘(पृथ्वीकायआदि पांच स्थावरकाय..’ वह त्रस, उसके घात की द्रव्यहिंसा (और) राग-द्वेष, काम, क्रोधादि भावहिंसा. इस भावहिंसा के त्यागी हैं. अंतर में राग-द्वेष नहीं है, बाह्य में बाह्य की छह काय की हिंसा भी नहीं है.

‘वीतरागी मुनि यह दो प्रकार की हिंसा नहीं करते;...’ अहिंसा महाव्रत का नाम अहिंसा. ‘स्थूल और सूक्ष्म-ऐसे दोनों प्रकार की जूठ वे नहीं बोलते, इसलिये उनको (२) सत्य महाव्रत...’ कलने में आता है. ‘अन्य किसी वस्तु की तो बात ही क्या, किन्तु मिट्टी और पानी भी दियेबिना ग्रहण नहीं करते, इसलिये...’ उसको अयौर्य महाव्रत कलने में आता है. ‘शील के अठारह उजार लेहों का सदा पालन करते हैं...’ चैतन्य भगवानआत्मा, अतीन्द्रिय स्वरूप में लीन रहते हैं. इसलिये उनको ब्रह्मचर्य-आत्मस्थिरतास्वरूप महाव्रत कलने में आता है. एतनी बात तो श्लोक में थी उसकी टीका थी.

‘अब, परिग्रहत्याग महाव्रत, ‘एयां समिति और भाषा समिति’ की व्याख्या दूसरे बोल में कहते हैं. मुनि की व्याख्या करते हैं. मुनि का स्वरूप तो बताना चाहिये ना (कि), क्या स्वरूप है ? श्रावक की बात हो गई, सम्यग्दर्शन की बात हुई, अब मुनि की व्याख्या में अच्छी बात आयेगी.

પરિગ્રહત્યાગ મહાવ્રત, ઇર્ષ્યા સમિતિ અને ભાષા સમિતિ

અંતર ચતુર્દસ ભેદ, બાહિર સંગ દસઘા તેં ટવૈં;
પરમાદ તજિ ચોકર મહી લખિ, સમિતિ ઇર્ષ્યા તેં ચલૈં.
જગ સુહિતકર સબ અહિતહર, શ્રુતિ સુખદ સબ સંશય હરૈં;
ભમરોગ-હર જિનકે વચન, મુખચન્દ્રતૈં અમૃત ઝરૈં. ૨.

અન્વયાર્થ :- [તા વીતરાગી દિગમ્બર જૈન મુનિ] ચતુર્દસ ભેદ) ચૌદ પ્રકારના (અંતર) અંતરંગ તથા (દસઘા) દસ પ્રકારના (બાહિર) બહિરંગ (સંગતૈં) પરિગ્રહથી (ટવૈં) રહિત હોય છે. (પરમાદ) પ્રમાદ-અસાવધાની (તજિ) છોડી દઈને (ચોકર) ચાર હાથ (મહી) જમીન (લખિ) જોઈને (ઈર્ષ્યા) ઇર્ષ્યા (સમિતિ તેં) સમિતિથી (ચલૈં) ચાલે છે અને (જિનકે) જેમના [મુનિરાજોના] (મુખચન્દ્રતૈં) મુખરૂપી ચંદ્રથી (જગ સુહિતકર) જગતનું સાચું હિત કરવાવાળાં અને (સબ અહિતહર) બધા અહિતનો નાશ કરવાવાળાં (શ્રુતિ સુખદ) સાંભળતાં પ્રિય લાગે એવાં, (સબ સંશય) બધા સંદેહોનો (હરૈં) નાશ કરે એવાં અને (ભમરોગ-હર) મિથ્યાત્વરૂપી રોગને હરનાર (વચન અમૃત) વચનોરૂપી અમૃત (ઝરૈં) ઝરે છે.

ભાવાર્થ :- વીતરાગી મુનિ ચૌદ પ્રકારના અંતરંગ અને દસ પ્રકારના બહિરંગ પરિગ્રહથી રહિત હોય છે તેથી તેમને પાંચમું પરિગ્રહત્યાગ મહાવ્રત હોય છે. દિવસના ભાગમાં સાવધાની પૂર્વક આગળની ચાર હાથ જમીન જોઈને ચાલવાનો વિકલ્પ ઊઠે તે પહેલી ઇર્ષ્યા સમિતિ છે. તથા જેમ ચંદ્રમાંથી અમૃત ઝરે છે તેમ તે મુનિના મુખચંદ્રથી જગતનું હિત કરવાવાળાં, બધાં અહિતનો નાશ કરવાવાળાં, સાંભળતાં સુખ આપનારાં, સર્વ પ્રકારની શંકાઓને દૂર કરનારાં અને મિથ્યાત્વ (વિપરીતતા કે સંદેહ) રૂપી રોગનો નાશ કરનારાં એવા અમૃત વચનો નીકળે છે. એ પ્રમાણે સમિતિરૂપ બોલવાનો વિકલ્પ મુનિને ઊઠે છે તે બીજી ભાષા સમિતિ છે.

નોંધ-ઉપર ભાવાર્થમાં વાક્ય બદલાવાથી ક્રમે કરીને પરિગ્રહત્યાગ મહાવ્રત તથા ઇર્ષ્યા સમિતિ અને ભાષા સમિતિનું લક્ષણ થઈ શકે.

પ્રશ્ન :- સાચા સમિતિ કોને કહે છે ?

ઉત્તર :- પર જીવોની રક્ષા અર્થે યત્નાચાર પ્રવૃત્તિને અજ્ઞાની જીવ સમિતિ માને છે, પણ હિંસાના પરિણામોથી તો પાપબંધ થાય છે. જો રક્ષાના પરિણામોથી સંવર કહેશો તો પુણ્યબંધનું કારણ શું ઠરશે ?

વળી મુનિ એષણા સમિતિમાં દોષ ટાળે છે ત્યાં રક્ષાનું પ્રયોજન નથી, માટે રક્ષાને અર્થે જ સમિતિ નથી. તો સમિતિ કેવી રીતે હોય ? મુનિને કિંચિત્ રાગ થતાં ગમનાદિ ક્રિયા થાય છે, ત્યાં તે ક્રિયાઓમાં અતિ આસક્તિના અભાવથી પ્રમાદરૂપ પ્રવૃત્તિ થતી નથી, તથા બીજા જીવોને દુઃખી કરી પોતાનું ગમનાદિ પ્રયોજન સાધતા નથી; તેથી તેમનાથી સ્વયં દયા પળાય છે. એ પ્રમાણે સાચી સમિતિ છે.* (મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃ. ૨૩૨)

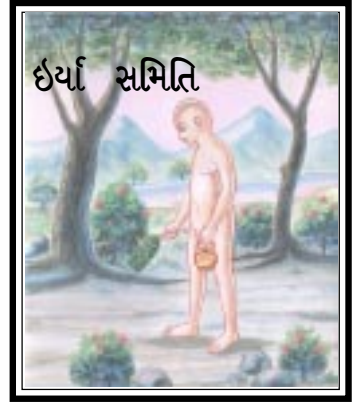
દૂસરી ગાથા.

અંતર ચતુર્દશ ભેદ, બાહિર સંગ દસધા તેં ટલેં;
પરમાદ તજિ ચોકર મહી લખિ, સમિતિ ઇર્યા તેં ચલેં.
જગ સુહિતકર સબ અહિતહર, શ્રુતિ સુખદ સબ સંશય હરેં;
ભ્રમરોગ-હર જિનકે વચન, મુખચન્દ્રતેં અમૃત ઝરેં. ૨.

દેખો ! ભાષા સમિતિ. ભાષા સમિતિ કી વ્યાખ્યા અલૌકિક બાત હૈ. કયા કહતે હેં ? દેખો ! અન્વયાર્થ - શબ્દાર્થ :- ‘(વીતરાગી સંત દિગંબર જૈન મુનિ) (ચતુર્દશ ભેદ) ચૌદહ પ્રકાર કે અંતરંગ તથા (દસધા) પ્રકાર કે બહિરંગ પરિગ્રહ સે રહિત હોતે હેં.’ ઉનકો વસ્ત્ર-પાત્ર હોતે નહીં. નગ્ન દશા હોતી હૈ, અંતર મેં આનંદ કા ભાન હોતા હૈ. અતીન્દ્રિય ત્રીન કષાય કે અભાવ સે અતીન્દ્રિય આનંદ કા અનુભવ કરતે હેં. બાહર મેં નગ્ન દશા, વસ્ત્ર-પાત્ર કા ભી ત્યાગ હૈ.

* ઇર્યા ભાષા એષણા, પુનિ ક્ષેપણ આદાન;
પ્રતિષ્ઠાપના જુત ક્રિયા, પાંચો સમિતિ વિધાન.

‘प्रमाद-असावधानी छोडकर...’ अब ँर्या सभिति कडते हैं ना ? पडले पंय मडवत व्याभ्या की. ँर्या सभिति. ‘प्रमाद-असावधानी छोडकर यार डथ जमीन डेभर ँर्या सभिति से यलते हैं...’ यार डथ प्रमाश डेभकर कोई प्राणी को दुःख न डो, ँसे आत्मा के आनंदपूर्वक प्रमादरडित यलते हैं. उसका नाम ँर्या सभिति (डै).

अब भाषा सभिति में विशेष अलौकिक भात डै. डेभो ! ‘जिन मुनिराशों के मुभरूपी यन्द्र से...’ डिंगंभर संत आत्मज्ञानी आनंद में लीन डोनेवाले ‘कुंडकुंडार्य’, ‘अमृतयंद्रार्य’ मड डिंगंभर मुनि डुअे. डेभो ! कीन लाया डै यड ? ‘कलक्ता’ ? अरुण. ये ‘कुंडकुंडार्यदेव’ हैं, डेभो ! वन में ताडपत्र में लिभते हैं. डो डजार वर्ष पडले संवत ४ॢ में भरतक्षेत्र में डिंगंभर मुनि डुअे. ‘कुंडकुंडार्य’ ताडपत्र में लिभते हैं. ‘सभयसार’, ‘प्रवयनसार’ आडि लिभते हैं. भगवान के पास गये थे. मडविडेडक्षेत्र में ‘सीमंभर’ भगवान बिराजते हैं, वडं गये थे, आठ डिन रडे थे. वडं से (आकर) शास्त्र बनाते हैं, डेभो अंदर. आप को ‘कलक्ता’ ले जाना डै ? कडो, सभज में आता डै ?

मुनि तो अंतर में आनंद (में रडते हैं). श्रावक भी उसको कडते हैं कि, जिसको अंतर में शुद्ध स्वभाव का अंतर अनुभव डोकर सभ्यगर्शन डुआ डो और उसको देश-आंशिक त्याग डोता डै. मुनि तो विशेष आत्मा के आनंद में उग्र डोते हैं. अतीन्द्रिय आनंद का अनुभव और सर्व विरति का भाव उनको डोता डै. पंय मडवत की व्याभ्या तो की. ँर्या सभिति कडी, अब भाषा सभिति में अलौकिक भात कडते हैं. सारे जैनदर्शन का सार भाषा सभिति में समा डेते हैं. सभज में आया ? डैसा डै भाव ? भाषा सभिति डैसे डोले तो डोले ?

‘जिन मुनिराशों के मुभरूप यन्द्र से...’ मानो अमृत ञरता डो ! डैसा अमृत ? भाषा सभिति में डैसी प्ररुपशा डोती डै ? ‘जगत का सय्या डित करनेवाला...’ वीतराग सर्वज्ञ परभेश्वर तीर्थंकरदेव ने जो मार्ग कड डै, वड मार्ग मुनि भाषा

समिति में कड़ते हैं. कैसा ? 'जगत का सख्या छित...' 'सुछितकर' शब्द पडा है ना ? 'जग सुछितकर' सुछितकर का नाम भोक्षमार्ग अथवा भोक्ष का मार्ग अथवा भोक्ष. सुछित-जगत को औसा कड़ते हैं कि, हे प्राणीओं ! तुम्हारा पूर्ण आनंदरूपी भोक्ष, वड भोक्ष का मार्ग तुम प्रगट करो. वीतरागी दशा, और वीतरागी दशा से प्राप्त पूर्णानंद की प्राप्ति करो. औसा सुछितकर मार्ग मुनिओं वाणी में कड़ते हैं. कडो ! आडा..डा...! भाषा देजो !

'जगत का सख्या छित करनेवाला...' छित, परमछित. अपना आत्मा शरीर, कर्म से रछित अंदर है और शुभ-अशुभभाव, विकार से भी रछित है, औसे अपने आत्मा में दृष्टि लगाओ, ज्ञान करो और स्वरूप में लीन हो. मुनिओं वीतरागी भाषा में, समिति में छितकर उपदेश, उनके मुणरूपी यन्द्रमार्ग से सुछितकर यन्द्र का अमृत ङरता है. कडो, समज में आया ? सुछितकर-सख्या छित करनेवाला. 'तथा (सभ अछितकर)...' नास्ति कड़ते हैं. 'अछित का नाश करनेवाला...' मिथ्यादर्शन, मिथ्याज्ञान, मिथ्या राग-द्वेष का भाव जो अछितकर है (उसका नाश करनेवाला).

मुमुक्षु :- गरीबी..

उत्तर :- गरीबी अछितकर नहीं है. समज में आया ? कया ? गरीब होना अछितकर नहीं है वैसे तवंगर होना छितकर नहीं है. कया कड़ते हैं ? पुस्तक है कि नहीं ? जगत में कोई गरीब नहीं है, औसा यहां तो कड़ते हैं. तवंगर भी कोई नहीं है. भाई !

मुमुक्षु :- तवंगर भी नहीं ?

उत्तर :- ना, ना. तवंगर नहीं है. पर्याय में रंक-बिभारी है. जो कोई पुण्य-पाप की ँय्ण करते हैं और पुण्य के फल की ँय्ण करते हैं, वड रंक है, बिभारी

હે. વહ આયા થા, કલ આયા થા કિ નહીં ? દીન.. દીન. 'દીન' શબ્દ કલ આયા થા. ઉસ દીનતો કો નાશ કરનેવાલા ઉપદેશ મુનિ દેતે હેં. મુનિ કે મુખમેં સે, દિગંબર મુનિ સંત આત્મજ્ઞાની-ધ્યાની, જિનકો અંતર (મેં) છઠ્ઠા-સાતવાં ગુણસ્થાન પ્રગટ હુઆ હે, જો સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર ત્રિલોકનાથ તીર્થંકરદેવ ને જો માર્ગ કહા, ઐસા સુહિતકર માર્ગ કા ઉપદેશ દેતે હેં. ભૈયા ! તેરા હિત, અપના શુદ્ધ સ્વરૂપ ભગવાનઆત્મા, ઉસકી અંતર દંષ્ટિ કરો, આત્મા કા જ્ઞાન કરો, આત્મા મેં લીન હો તો સુહિત-પૂર્ણ મુક્તિ તુજે હોગી. ઐસા ઉપદેશ મુનિરાજ ભાષા સમિતિ મેં ઐસી બાત કરતે હેં. પાપ કરના, હિંસા કરની, જૂઠ બોલના, તેરી વ્યવસ્થા ઠીક હોગી, લડકા હોગા ઐસી બાત મુનિ કે મુખમેં સે કભી હોતી નહીં. સમજ મેં આયા ?

અહિતકર-અહિત કો કરનેવાલી. મિથ્યાશ્રદ્ધા આદિ.. વિસ્તાર તો બાદ મેં કરેંગે, પહલે સામાન્ય બાત કરતે હેં. અહિત કા કરનેવાલા, આત્મા કે શુદ્ધ સ્વભાવ કો છોડકર, વિકાર કો અપના માનના, પરચીજ કો અપના માનના વહ મિથ્યાત્વરૂપી ભાવ મહાઅહિતકર હે. આ..હા...! અહિતકર હે, આત્મા કો નુકસાન કરનેવાલા હે. ઉસકો નાશ કરનેવાલી ભાષા કહતે હેં. રખનેવાલી નહીં (કરતે). આહા..હા...! વીતરાગ સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર જૈસા માર્ગ કહતે હેં ઐસા માર્ગ ઉસકે મુખમેં સે નિકલના ચાહિયે. ઉસે ભાષા સમિતિ કહતે હેં. અબ ઉસકા વિસ્તાર કરતે હેં.

કેસે કહતે હેં ? કિ, 'સુનને મેં પ્રિય લગે...' શ્રોતા કો આત્મા કી બાત પ્રિય લગે. ઐસા આનંદસ્વરૂપ ભગવાન, તેરા સ્વરૂપ તો પરમાનંદ હે ના ! સમજ મેં આયા ? ભગવાન ! તુ તો પરમાનંદ હે ના ! તેરે આત્મા મેં અતીન્દ્રિય આનંદ પડા હે ના ! તુ તો શાંતરસ કા તો ભગવાન હે ના ! ઐસી પ્રિય ભાષા જિનકે મુખમેં સે ભાષા સમિતિ મેં આતી હે. સમજ મેં આયા ? 'સુનને મેં પ્રિય લગે ઐસા...'

'(સબ સંશય) સમસ્ત સંશયોં કો...' નાશ કરનેવાલા. કયા માર્ગ હોગા ? કોઈ પુણ્ય-પાપ, પુણ્ય સે ધર્મ હોગા ? પવિત્રતા સે ધર્મ હોગા ? કિ નિમિત્ત સે લાભ હોગા ? કિ સ્વભાવ સે લાભ હોગા ? ઐસા સંશય જો હોતા હે, ઇસ સંશય કો નાશ કરનેવાલી વાણી નિકલતી હે. સમજ મેં આયા ?

મુમુક્ષુ :- વાણી કા પ્રતાપ તો હે ન ?

उत्तर :- वाणी का प्रताप नहीं है, उसके भाव की योग्यता है कि वाणी में ऐसा निमित्त होता है, तब उसे समझ में आता है, तब संशय टलते हैं, ऐसा कड़ने में आता है.

मुमुक्षु :- इसमें कड़ा है न ?

उत्तर :- कड़ा है ना. नाश करनेवाली वाणी. जो समझता है उसे संशय टलने में निमित्त होती है तो नाश करनेवाली वाणी कड़ने में आता है. ओ..ओ..! भगवान ! सर्वज्ञ तीर्थंकरदेव कड़ते हैं ऐसा मुनिराज अंदरमें से अक डी बात कड़ते हैं कि, भैया ! सर्व वडी कड़ते हैं, भैया ! तेरा सर्वज्ञ वीतराग परमेश्वर त्रिलोकनाथ मछाविदेह क्षेत्र में 'श्रीमंधर' प्रभु बिराजते हैं. समझ में आया ? उनके पास जाकर 'कुंदकुंदाचार्यदेव' लाये, सब बात ऐसी डी कड़ते थे. ऐसी परंपरा (में) संतों ऐसी बात करते हैं.

संशय दूर करनेवाली. उसको संशय न रहे. क्या होगा ? मैं परद्रव्य का कर सकता हूँ कि नहीं ? मैं परद्रव्य को सहाय करके भला-भूरा कर सकता हूँ ? और परद्रव्य मेरा कोई भला-भूरा कर सकता है कि नहीं ? ऐसा संशय डो उसका छेद करते हैं कि, तुम परद्रव्य का कुछ कर सकते नहीं. परपदार्थ का कार्य तेरे अधिकार की बात नहीं और परपदार्थ से तेरे में कुछ होता है, जैसे तुम भी नहीं. समझ में आया ? सब संशयों को दूर करनेवाली भाषा कड़ते हैं. समझ में आया ? ऐसा भी होता है और ऐसा भी होता है, ऐसा संशय रहे ऐसी भाषा वीतराग संतों की होती नहीं. उपदेश ऐसा होता है, ऐसा कड़ते हैं. आहा..हा..! समझ में आया ?

तेरा आत्मा वीतराग आनंदस्वभाव से भरा है, उसकी तुम अंतर वीतराग श्रद्धा, ज्ञान, शांति करो तो तेरा कल्याण होगा और भीय में राग आता है, परंतु उस राग से कल्याण नहीं होगा. राग से कल्याण होगा और स्वभाव के आश्रय से कल्याण होगा, जैसे संशय को नाश करनेवाली वाणी निकलती है. (राग से कल्याण होगा) ऐसा है नहीं. समझ में आया ? भाषा कैसी रणी है ! 'द्वैलतराम', 'द्वैलतरामञ्ज' पंडित. २०० वर्ष हुआ ना ? कितने हुआ ? मालूम नहीं ? १३० ?

अमी दुओ ? ठीक ! भाषा तो बहुत अच्छी लीजी है. '७ड ढावा' जैन पाठशाला में पढाते हैं. बहुतों को मुझ में कंठस्थ भी होती है. ऐसा-ऐसा लिखते हैं. आभिर की गाथा में है. वैशाख सुद उ. बराबर है, आभिर की गाथा में है. आभिर में है. बराबर है. १८८१ वैशाख सुद उ. (संवत्) १८८१ में लिखी है. १३१ वर्ष लगभग हो गये. परंतु भाषा कितनी आसान, सरल हिन्दी.

वीतराग का मार्ग कैसा है ? ऐसा सुखितकर, अहित का नाशकर, संशय का टालनेवाला और भ्रम रोग को मिटानेवाला. समझ में आया ? मुनि ऐसी वाणी कहते हैं. ऐसी वाणी से विपरीत मुनि कह सकते नहीं. देजो ! 'सर्व अहित का नाश करनेवाला, सुनने में प्रिय ऐसा समस्त संशयों...' 'सब संशय' शब्द पडा है ना ? कोई संशय रहे नहीं. भगवान् आत्मा तेरी वीतरागी यीज 'सिद्ध समान सदा पद मेरो'. सिद्ध समान आत्मा है. अंदर स्वरूप की दृष्टि करो, उससे ही कल्याण होगा. दूसरे राग से और संयोग से तेरा कल्याण नहीं होगा. सब संशय को नाश करनेवाली मुनि भाषा समिति से अमृत ऋता है. आडा..डा..! देजो ! कितना डाला है !

संशयनाशक 'और (भ्रम रोगहर) मिथ्यात्वरूपी रोग को हरनेवाला...' लो ! मुनिओं की भाषा तो भ्रमशा का नाश करनेवाली होती है. मिथ्या भ्रमशा-विपरीत अभिनिवेश. वहां लिया है, देजो ! विपरीत अभिनिवेश जो है कि, राग से मेरा कल्याण होता है, संयोग से मुझे लाभ होता है, ऐसा विपरीत मिथ्या अभिप्राय, जैसे विपरीत मिथ्यात्व को नाश करनेवाली मुनिओं की वाणी होती है. पढवे तो मिथ्यात्व का रोग बडा (है). देजो ! '(भ्रम रोगहर)' भाई ! कौन-सा रोग है ? उसमें लिखा है, देजो ! भ्रमरोग.

मुमुक्षु :- ये सडन नहीं होता

उत्तर :- सडन नहीं होता. लो, ठीक ! अंदर से वह आया. सडन नहीं होता है. बैठे हो, कुछ है ? बीछुने काटा है ? क्या है ? जा-पीकर लठ डोकर आते हैं. क्या है लेकिन ? मुक्त की ममता.. ममता.. ममता.. आडा..डा..! मार डाला. भ्रमशा ने मार डाला, ऐसा कहते हैं. शरीर में रोग और उससे मुझे दुःख होता है, भ्रमशा

है. 'आत्म भ्रांति सम रोग नहीं, आत्मभ्रांति सम रोग नहीं, सद्गुरु वैद्य सुजन, गुरु-आज्ञा सम पथ्य नहीं, औषध विचार ध्यान.' भाषा बोले, अंदर में उसे बैठे नहीं. कछो, समज में आया ?

मुमुक्षु :- बहुत पढा था.

उत्तर :- बहुत पढा था, लेकिन एक बात भी कहां अंतर में उतारी है ? 'आत्मभ्रांति सम रोग नहीं.' देजो ! यहां 'दौलतरामज्ज' कडते हैं ना ? '(अम रोगडर)' मुनिओं की वाणी, वीतराग की वाणी, शास्त्र की वाणी, ऐसी होती है कि, अमरुपी रोग को नाश करनेवाली है. अमरुणा अनादि से क्या लगी है ? आत्मभ्रांति.

मुमुक्षु :- गांडो थयो छे...

उत्तर :- पागल हो गया है. हिन्दी भाषा पागल है. समज में आया ?

अपना शुद्ध आनंद स्वरूप छोडकर राग में आनंद है, शरीर में आनंद है, जैसे मानना (वड) अमरुणा का रोग लगा है. उसको मिथ्यात्वरुपी अम रोग लगा है. समज में आया ? आडा...डा...! 'आत्मभ्रांति सम रोग नहीं, सद्गुरु वैद्य सुजन.' जाननेवाले ज्ञानी वैद्य हैं. 'औषध विचार ध्यान, गुरु-आज्ञा सम पथ्य नहीं, औषध विचार ध्यान.' विचार कर, विचार कर, भाई ! एक बात भी बैठी नहीं.

आत्मा सुणी तो सुणी सर्व वाते, जैसे है. आत्मा शुद्ध चिदानंदमूर्ति. कछा नहीं ? आया नहीं ? 'चिन्मूरति की धारी...' आता है कि नहीं स्तवन में ? 'बाडिर नरककृत दुःख भोगत, अंतर सुख की गटागटी.' नारकी जव में भी सम्यग्दर्शन-आत्मा का भान है, बाडर में दुःख है और अंदर में आनंद है. आडा...डा...! समज में आया ? 'चिन्मूरति की..' आता है ना ? 'रीति लगत मुजे अटपटी' पडले शेठ आये थे ना ? तो पडले वड गाया था. लेकिन मादूम नहीं था की क्या है. नरक में नारकी को बाह्य दुःख है, परंतु सम्यग्दृष्टि है तो उसे आत्मा का भान है.

जैसे 'श्रेष्ठिक' राजा. 'श्रेष्ठिक' राजा अली है ना ? नरक में है कि नहीं ? पडली नरक में है. पडली नरक में यौरासी डजार वर्ष की स्थिति में है. समज में आया ?

चिन्मूरत दगधारी की मोडि, रीति लगत है अटपटी,

बाहिर नारकिकृत दुःख भोगे, अंतर सुखरस गटागटी.

आप को धूल में भी रोग नहीं है. उसको (-नारकी तो) शरीर में छतने रोग हैं, छजारों बिच्छु काटते हैं, बिच्छु का डंभ. नहीं, 'बाहिर नारकि-कृत दुःख भोगे, अंतर सुखरस गटागटी.' भगवान् आत्मा सम्यग्दर्शन में भ्रमणा का नाशकर जो सम्यग्दर्शन प्रगट किया (तो) आत्मा का आनंद आया. अंतर में आत्मा के अतीन्द्रिय आनंद का भान हुआ, उसका नाम सम्यग्दर्शन (है). जैसे सम्यग्दर्शन की बात भ्रम टालकर मुनिओं दूसरे को समजाते हैं. समज में आया ? हेजो ! कितना विषा है ! समज में आया ? कौन है ? ये भी 'दौलत' है, लो ! भले दूसरे 'दौलत' (हो). 'अंतर सुखरस गटागटी' समजे ?

सदन-निवासी तदपि उदासी, तातें आसव छटाछटी,
जे भवडेतु अबुध के ते तस, करत बन्ध की जटाजटी.
संयम धरि न सके पै संयम, धारन की उर यटायटी,
तास सुयश गुन की 'दौलत' के, लगी रहे नित रटारटी.

'दौलतरामज्ज' कडते हैं, दूसरे 'दौलतरामज्ज' हैं. बहुत अरुण (विषा है). नरक में छतने-छतने दुःख हैं, तो मुनिओं यहाँ मनुष्य को ऐसा उपदेश देते हैं कि, अरे...! लैया ! तुम्हारे भाव में शुभ-अशुभभाव छोते हैं वड भी दुःख है, आत्मा में आनंद है. पर में सुख मानना भ्रम है, मिथ्यात्व है, मिथ्यादर्शन विपरीत शक्य है. आछा..छा...! कछो, कैसा उपदेश देते हैं ? हेजो ! मुनिराज का उपदेश छोता है. दुनिया को मस्का लगाये और अनुकूल (कडे), ऐसा नहीं. आछा..छा...!

'समस्त संशयो का नाशक...' संशय, विपरीत और अनध्यवसाय तीनों का छो गया. समज में आया ? 'और मिथ्यात्वइपी रोग को डरनेवाला वयनइपी अमृत करता है.' भाषा समिति में जैनदर्शन की मूल भाषा समा छी है, लो ! समज में आया ? संतों की भाषा छोती है तो ऐसी छोती है. भगवान् ! तेरा स्वइप छमारे जैसा है. तुमको राग छोता है वड दुःख है. शरीर, वाणी, पर तो जड हैं. उससे भिन्न छो. भ्रम टाल दे. मैं अल्पज्ञ छूं, रागी छूं (ऐसा) भ्रम टाल दे. मैं अल्पज्ञ छूं, मैं रागी छूं, मैं कर्मसंबंध शरीरवाला छूं, छतना छूं, ऐसा भ्रम छोड

दे. तुम सर्वज्ञ पूर्णानंदमय हो.

मुमुक्षु :- भ्रमणा हुई है.

उत्तर :- किसकी बात चलती है ? भूरी यही है, भूरी. भ्रमणा की अज्ञान की. समझ में आया ?

कहते हैं, 'मिथ्यात्वरूपी रोग...' देजो ! भाषा की है, '(भ्रम रोगर)' मिथ्यात्व का नाश हो ऐसी भाषा मुनि के मुझमें से आती है. समझ में आया ? देव-देवी मानो तो ऐसा होता है, पैसा मिलेगा, ऐसा होता है, ऐसा होता है, ऐसी भाषा मुनि के मुझ से नहीं आती. आहा...हा...! भ्रमरोग, संशय और अनध्यवसाय. क्या होगा कुछ मालूम नहीं पड़ता ? उन सब को नाश करनेवाली. बराबर आत्मा समझ में आ सकता है. आत्मा किसी को पूछने जाने पड़ता नहीं. ऐसी निःसंशय बात मुनिओं के मुझमें से निकलती है. लैया ! यैतन्यमूर्ति भिन्न प्रभु देह से भिन्न है, कर्म से भिन्न है, पुण्य-पाप के राग से भिन्न है, पूर्णानंद से भरा है, ऐसी प्रतीत कर, श्रद्धा कर (तो) सम्यग्दर्शन होगा. मिथ्यात्व का नाश करनेवाली, संशय का नाश करनेवाली भाषा मुनिओं के मुझ से निकलती है.

देजो ! पहले यह कड़ा, मिथ्यात्व का नाश करनेवाली भाषा निकलती है. भ्रमरोग, संशय की ही पहली बात की. बाद में राग को कम करने की बाद में (करेंगे). आया कि नहीं उसमें ? यहाँ तो संशय, भ्रमरोग मिटाने और सुखित और अखित - सुखित को करनेवाली और अखित का नाश करनेवाली (है). उसमें रागादि आ गया. रागादि भाव हैं, अखितकर हैं, आत्मा का स्वभावभाव खितकर है. वह बात समुच्चय आ गई. अंत में मुष्यरूप से यहाँ जोर दिया. संशय और भ्रमणा को नाश करनेवाले वचन मुनि के मुझमें से निकलते हैं. ऐसा उपदेश श्रोता सुनते हैं, श्रोता के ज्वाल में यह बात आनी चाहिए. भ्रमणा, पुण्य-पाप में सुझ, पर में सुझ सब भ्रम है, मिथ्यात्व है. भगवान् आत्मा में सुझ है और धर्म है. धर्म में ली तेरे आत्मा में है. बाहर धर्म है नहीं, ऐसी दृष्टि करो, ऐसी ज्ञान करो, ऐसी लीनता करो, जैसे मिथ्यात्व का नाश का उपदेश देते हैं. धर्या, भाषा और पंच महाव्रत तीन की बात कही.

भावार्थ :- 'वीतरागी मुनि यौदह प्रकार के अन्तरंग और दस प्रकार के बहिरंग परिग्रह से रक्षित होते हैं, इसलिये उनको (५) परिग्रहत्याग-महाव्रत होता है. दिन में सावधानीपूर्वक चार छात्र आगे की भूमि देपर चलने का विकल्प उठ वह (१) धर्या समिति है. तथा जिसप्रकार चन्द्र से अमृत ऋता है, उसीप्रकार मुनि के मुभयन्द्र के जगत का छित करनेवाले, सर्व अछित का नाश करनेवाला, सुनने में सुभकर, सर्व प्रकार की शंकाओं को दूर करनेवाले और मिथ्यात्व (विपरीतता या सन्देह) उपी रोग का नाश करनेवाले जैसे अमृत-वचन निकलते हैं. इसप्रकार समितिउप बोलने का विकल्प मुनि को उठता है वह (२) भाषा समिति है.' दूसरी समिति है. औसा विकल्प उठता है. समज में आया ?

प्रश्न :- सखी समिति किसे कलते हैं ?

उत्तर :- पर जवों की रक्षा के हेतु यत्नाचार प्रवृत्ति को अज्ञानी जव समिति मानते हैं;...' औसा नहीं है. 'किन्तु डिंसा के परिणामों से तो पापबंध होता है. यहि रक्षा के परिणामों से संवर कडोगे तो पुष्यबंध का कारण क्या सिद्ध डोगा ? पर की रक्षा-नडीं मारने का भाव तो पुष्य है, समिति नहीं. पर को नहीं मारने का भाव पुष्य है, मारने का भाव पाप है, समिति नहीं. समिति दूसरी यीज है. अंतर में शुभाशुभ राग से रक्षित शुद्ध अंदर परिणति प्रगट करना उसका नाम यथार्थ समिति है. समज में आया ?

'तथा मुनि अेषणा समिति में दोष को टालते हैं;...' 'टोडलमलज्ज' 'भोक्षमार्ग प्रकाशक' (में कलते हैं) उसका आधार दिया है. 'मुनि अेषणा समिति में दोष को टालते हैं; वहां रक्षा का प्रयोजन नहीं है;...' पर की रक्षा का प्रयोजन नहीं है. वहां तकरार करे. पर की रक्षा का प्रयोजन नहीं, आत्मा पर की रक्षा कर सकता नहीं. 'रक्षा के हेतु डी समिति नहीं है. तो फिर समिति किसप्रकार डोती है ? मुनि को किञ्चित् राग डोने पर...' यह 'भोक्षमार्ग प्रकाशक' में 'टोडरमलज्ज' का लिखा डुआ है. 'समिति किसप्रकार डोती है ?' तो कलते हैं, थोडे राग में गमनादि किया डोती है. 'वहां उन कियाओं में अति आसक्ति के अभाव से प्रमादउप प्रवृत्ति नहीं डोती, तथा दूसरे जवों को दुःखी करके अपना गमनादिप्रयोजन सिद्ध नहीं करते, इसलिये

ઉનસે સ્વયં દયા કા પાલન હોતા હૈ; ઈસપ્રકાર સચ્ચી સમિતિ હૈ.' 'ભોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક' મેં લિખા હૈ.

મુમુક્ષુ :- દયા...

ઉત્તર :- દયા યાની પર જીવ કો મારને કા અભિપ્રાય નહીં હૈ, સહજ હી ઐસા હો જાતા હૈ.

એષણા, આદાન-નિક્ષેપણ અને પ્રતિષ્ઠાપન સમિતિ

છયાલીસ દોષ વિના સુકુલ, શ્રાવકતને ઘર અશનકો;
લેં તપ બઢાવન હેતુ, નહિં તન પોષતે તજિ રસનકો.
શુચિ જ્ઞાન સંયમ ઉપકરણ, લખિકેં ગહેં લખિકેં ધરેં;
નિર્જંતુ થાન વિલોકિ તન-મલ મૂત્ર શ્લેષ્મ પરિહરેં. ૩.

અન્વયાર્થ :- [વીતરાગી મુનિ] (સુકુલ) ઉત્તમ કુળવાળા (શ્રાવકતને) શ્રાવકના (ઘર) ઘરે અને (રસનકો) છએ રસ અથવા એક-બે રસને (તજિ) છોડીને, (તન) શરીરને (નહિં પોષતે) પુષ્ટ નહિ કરતાં માત્ર (તપ) તપની (બઢાવન હેતુ) વૃદ્ધિ કરવાના હેતુથી [આહારના] (છયાલીસ) છેંતાલીસ (દોષ વિના) દોષના ટાળીને (અશનકે) ભોજનને (લેં) ગ્રહણ કરે છે.* (શુચિ) પવિત્રતાના (ઉપકરણ) સાધન [કમંડલને], (જ્ઞાન) જ્ઞાનના (ઉપકરણ) સાધન [શાસ્ત્રને] અને (સંયમ) સંયમના (ઉપકરણ) સાધન [પીંછીને] (લખિકેં) જોઈને (ગહેં) ગ્રહણ કરે છે [અને] (લખિકેં) જોઈને (ધરેં) રાખે છે; [અને] (મૂત્ર) પેશાબ (શ્લેષ્મ) લીંટ વગેરે (તન-મલ) શરીરના મેલને (નિર્જંતુ) જીવ રહિત

* નોંધ :- તે આહારના દોષોનું વિશેષ વર્ણન 'અનગાર ધર્મામૃત' અને 'મૂલાચાર' વગેરે શાસ્ત્રોથી જાણવું. તે દોષોને ટાળવાના હેતુથી દિગંબર સાધુઓને કોઈ કોઈ વખતે મહિનાઓ સુધી ભોજન ન મળે છતાં પણ મુનિ જરાય ખેદ કરતા નથી; અનાસક્તિ અને નિર્મોહ હઠ વગરના સહજ હોય છે. [કાયર જનોને-અજ્ઞાનીઓને આવું મુનિવ્રત દુઃખમય લાગે છે, જ્ઞાનીને સુખમય લાગે છે.]

(યાન) સ્થાન (વિલોકિ) જોઈને (પરિહરૈં) ત્યાગે છે.

ભાવાર્થ :- વીતરાગી જૈન મુનિ-સાધુ ઉત્તમ કુળવાળા શ્રાવકના ઘરે, આહારના ઈંતાલીસ દોષોને ટાળી અને અમુક રસો છોડીને (અથવા સ્વાદનો રાગ નહિ કરતાં), શરીરને પુષ્ટ કરવાનો અભિપ્રાય નહિ રાખતાં, માત્ર તપની વૃદ્ધિ કરવા માટે આહાર લે છે, તેથી તેઓને ત્રીજી એષણા સમિતિ હોય છે. પવિત્રતાનું સાધન કમંડળને, જ્ઞાનનું સાધન શાસ્ત્રને અને સંયમનું સાધન પીંછીને જીવોની વિરાધના બચાવવા અર્થે જોઈ-સંભાળીને રાખે છે અને ઉપાડે છે; તેથી તેઓને ચોથી આદાન-નિક્ષેપણ સમિતિ હોય છે. મળ-મૂત્ર, કફ વગેરે શરીરના મેલને જીવરહિત સ્થાન જોઈને છોડે છે તેથી તેમને પાંચમી વ્યુત્સર્ગ અર્થાત્ પ્રતિષ્ઠાપન સમિતિ હોય છે.

અબ ‘એષણા, આદાન-નિક્ષેપણ ઔર પ્રતિષ્ઠાપન સમિતિ’ ત્રીન કી વ્યાખ્યા હૈં. પાંચ મહાવ્રત કા વ્યાખ્યા હો ગઈ, દો સમિતિ કી વ્યાખ્યા હો ગઈ - ઈર્ષ્યા ઔર ભાષા (સમિતિ). (ઈસ ગાથા મેં) ત્રીન સમિતિ કી વ્યાખ્યા (કરૈંગે). ઈસ છઠ્ઠવે અધ્યાય મેં મુનિ કી વ્યાખ્યા મેં ભી કૈસા ઉપદેશ હોતા હૈ, વહ બાત ભી ઉસમેં આ ગઈ, બહુત અચ્છી બાત આ ગઈ.

છયાલીસ દોષ વિના સુકુલ, શ્રાવકતર્ને ઘર અશનકો;
 વૈં તપ બઢાવન હેતુ, નહિં તન પોષતે તજિ રસનકો.
 શુચિ જ્ઞાન સંયમ ઉપકરણ, લખિકૈં ગહૈં લખિકૈં ધરૈં;
 નિર્જંતુ યાન વિલોકિ તન-મલ મૂત્ર શ્લેષ્મ પરિહરૈં. ૩.

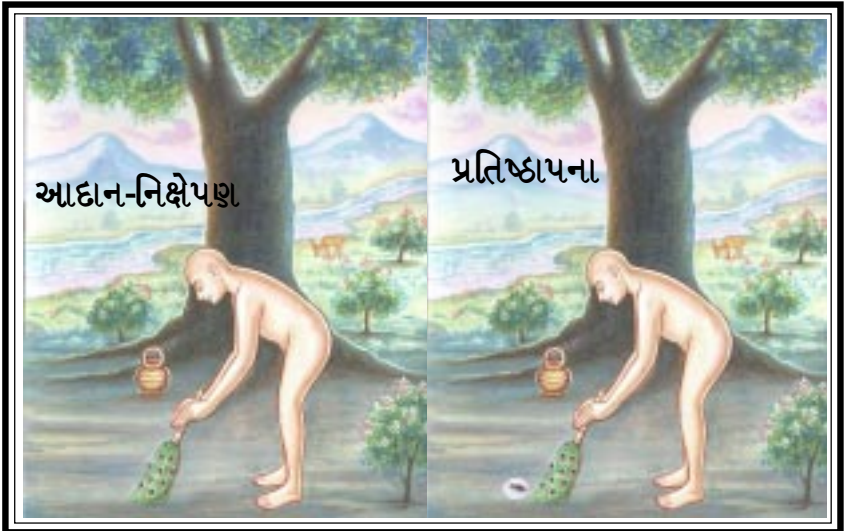
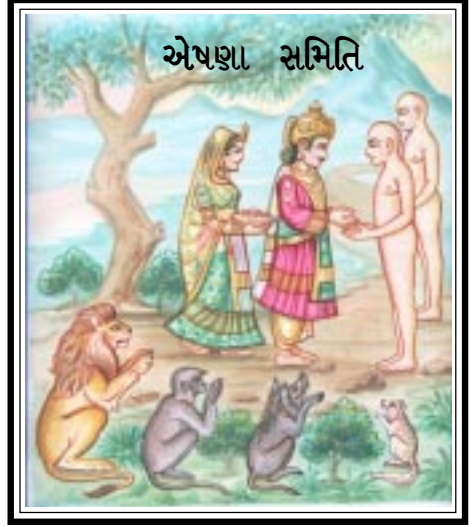
દેખો ! વીતરાગી સંત, અંતર મેં આનંદ કા ભાન હૈ, ઐસી એષણા સમિતિ (પાલતે) હૈં. કયા (કહતે હૈં) ? ‘(વીતરાગી મુનિ) ઉત્તમ કુલવાલે શ્રાવક કે ઘર...’ દેખો ! સાધારણ ઘર મેં જાતે નહીં. ઉત્તમ કુલ, શ્રાવક ધર્માત્મા હો, નિર્દોષ શ્રદ્ધા-જ્ઞાન હો, ઉસે માર્ગ કી ખબર હો ઉસકે ઘર સે આહાર લેતે હૈં, ઐસા કહતે હૈં. દેખો ! પાઠ મેં હૈ ના ? ‘શ્રાવકતર્ને ઘર અશનકો.’ ઉસે માલૂમ હોતા હૈ, નહીં માલૂમ પડે ઐસા હૈ ? અભી તો કુછએક ભંગી કે ઘર, હરિજન કે ઘર આહાર લેતે હૈં ના ? ઐસા

नहीं होता. (अक साधु है ना) ? मुडपत्ति बांधी और डरिजन के वहां आहार ले. व्यवहार का भी ठिकाना नहीं. द्विगंबर मुनि संत आत्मज्ञानी-ध्यानी अपने शरीर के निर्वाह के लिये श्रावक के घर, उत्तम कुल को वहां जाये. सुकुल है ना ? सुकुल और श्रावक का घर, जैसे दिया है ना ? दोनों बात ली है. समझे ना ? सुकुल और श्रावक के घर 'अशनको'.

'छड़ों रस अथवा अक-दो रसों को छोडकर शरीर को पुष्ट न करते हुअे-मात्र तप की वृद्धि करने के हेतु से...' तप यानी मुनिपना.

'छियालीस दोषों को दूर करके...' उनके लिये यौका बनाया हो तो वे लेते नहीं. क्योंकि उनके लिये बनाया हो तो वह उदेशिक है. मुनि भावविंगी संत आत्मज्ञानी अंतर आनंद में मस्त है, शरीर को निभाने के लिये ऐसा थोडा विकल्प आता है तो ऐसा निर्दोष आहार लेते हैं. (नीचे फूटनोट में लिखा है), 'अनगार धर्माभृत' (ग्रंथ से) समज लेना.

'पवित्रता के साधन कभंडल को,...' अक कभंडल ली मुनि को होता है. 'ज्ञान के साधन शास्त्र को तथा संयमके साधन पीछी को

દેખકર...’ દેખકર. દેખકર લે ઔર દેખકર છોડે. ‘દેખકર રખતે હૈં. પેશાબ, શ્લેષ્મ...’ નાક કી લિટ આદિ હો ના ? જીવ-જંતુ ના હો, ન મરે વહાં છોડતે હૈં. ‘શરીર કે મૈલ કો જીવરહિત સ્થાન દેખકર ત્યાગતે હૈં.’ જહાં કોઈ પ્રાણી કી હિંસા ન હો વહાં છોડતે હૈં. ઉસમેં સબ અર્થ આ ગયા હૈ. ભાવાર્થ આ ગયા.

મુનિઓની ત્રણ ગુપ્તિ અને તેમનો પાંચ ઇન્દ્રિય પર વિજય
 સમ્યક્ પ્રકાર નિરોધ મન-વચ-કાય, આત્મ ધ્યાવતે;
 તિન સુથિર મુદ્રા દેખિ મૃગગણ ઉપલ ખાજ ખુજાવતેં.
 રસ રૂપ ગંધ તથા ફરસ અરુ શબ્દ શુભ અસુહાવને;
 તિનમેં ન રાગ-વિરોધ પંચેન્દ્રિય જયન પદ પાવને. ૪.

અન્વયાર્થ :- [વીતરાગી મુનિ] (મન-વચ-કાય) મન-વચન-કાયાનો (સમ્યક્ પ્રકાર) ભલી રીતે-બરાબર (નિરોધ) નિરોધ કરીને, જ્યારે (આત્મ) પોતાના આત્માનું (ધ્યાવતે) ધ્યાન કરે છે, ત્યારે (તિન) તે મુનિઓની (સુથિર) શાંત (મુદ્રા) મુદ્રા (દેખિ) જોઈને (ઉપલ) પથ્થર જાણીને (મૃગગણ) હરણ અથવા ચૌપગા પ્રાણીઓનું ટોળું (ખાજ) પોતાની ખંજવાળ-ખુજલીને (ખુજાવતેં) ખંજવાળે છે. [જો] (શુભ) પ્રિય અને (અસુહાવને) અપ્રિય [પાંચ ઇન્દ્રિય સંબંધી] (રસ) પાંચ રસ, (રૂપ) પાંચ વર્ણ, (ગંધ) બે ગંધ (તથા) તથા (ફરસ) આઠ પ્રકારના સ્પર્શ (અરુ) અને (શબ્દ) શબ્દ (તિનમેં) તે બધામાં (રાગ-વિરોધ) રાગ કે દ્વેષ (ન) મુનિને થતાં નથી, [તેથી તે મુનિ] (પંચેન્દ્રિય જયન) પાંચ ઇન્દ્રિયોને જીતવાવાળાં એટલે કે જિતેન્દ્રિય (પદ પાવને) પદને પામે છે.

ભાવાર્થ :- આ ગાથામાં નિશ્ચયગુપ્તિનું તથા ભાવલિંગી મુનિના ૨૮ મૂળગુણોમાંથી પાંચ ઇન્દ્રિયના જયના સ્વરૂપનું વર્ણન કરે છે.

ભાવલિંગી મુનિ જ્યારે ઉગ્ર પુરુષાર્થ વડે શુદ્ધોપયોગરૂપે પરિણમી નિર્વિકલ્પપણે સ્વરૂપમાં ગુપ્ત થાય છે તે નિશ્ચયગુપ્તિ છે અને તે વખતે મન-વચન-કાયાની ક્રિયા સ્વયં રોકાઈ જાય છે; તેમની શાંત અને અચળ મુદ્રા જોઈને તેમના શરીરને પથ્થર

સમજી મૃગનાં (પશુઓના) ટોળાં* ખુજલી ખંજવાળે છે, છતાં તે મુનિઓ પોતાના ધ્યાનમાં નિશ્ચલ રહે છે. તે ભાવલિંગી મુનિને ત્રણ ગુપ્તિ હોય છે.

પ્રશ્ન :- ગુપ્તિ કોને કહે છે ?

ઉત્તર :- મન-વચન-કાયાની બાહ્ય ચેષ્ટા મટાડવા માટે પાપ ચિંતવન ન કરે, મૌન ધારે તથા ગમનાદિ ન કરે તેને અજ્ઞાની જીવ ગુપ્તિ માને છે. હવે મનમાં તો ભક્તિ આદિરૂપ અનેક પ્રકારના શુભ રાગાદિ વિકલ્પો થાય છે, એટલે પ્રવૃત્તિમાં તો ગુપ્તિપણું બને નહિ. (સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન અને આત્મામાં લીનતા વડે) વીતરાગભાવ થતાં જ્યાં મન-વચન-કાયાની ચેષ્ટા થાય નહિ એ જ સાચી ગુપ્તિ છે.

(મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃ. ૨૩૧-૩૨)

મુનિઓ પાંચ ઇન્દ્રિયોના પ્રિય (અનુકૂળ) પાંચ રસ, પાંચ રૂપ, બે ગંધ, આઠ સ્પર્શ અને શબ્દરૂપ પાંચ વિષયોમાં રાગ કરતા નથી અને અપ્રિય (પ્રતિકૂળ) ઉપર કહેલાં પાંચ વિષયોમાં દ્વેષ કરતા નથી. એ રીતે પાંચ ઇન્દ્રિયોને જીતવાના કારણે તેઓ જિતેન્દ્રિય કહેવાય છે.

* આ સંબંધમાં સુકુમાલ મુનિનું દષ્ટાંત છે:- જ્યારે તેઓ ધ્યાનમાં હતા ત્યારે એક શિયાળી અને તેનાં બે બચ્ચાંઓ તેમનો અર્ધો પગ ખાઈ ગયા પણ તેઓ પોતાના ધ્યાનથી જરાપણ ચલાયમાન થયા નહિ. (સંયોગથી દુઃખનો અનુભવ થાય છે-એમ સમજવું)

‘મુનિયોં કી તીન ગુપ્તિ ઔર પાંચ ઇન્દ્રિયોં પર વિજય.’

સમ્યક્ પ્રકાર નિરોધ મન-વચ-કાય, આતમ ધ્યાવતે;

તિન સુથિર મુદ્રા દેખિ મૃગગણ ઉપલ ખાજ ખુજાવતેં.

રસ રૂપ ગંધ તથા ફરસ અરુ શબ્દ શુભ અસુહાવને;

તિનમેં ન રાગ-વિરોધ પંચેન્દ્રિય જયન પદ પાવને. ૪.

ઓ...હો...હો...! ‘(વીતરાગી મુનિ)...’ મુનિ કો તીન કષાય કા નાશ હોતા હૈ.

महावैराग्य का पिंड हैं. अंदर में चैतन्य की धून लगी हो. आत्मा का मोक्ष करने की अकेमात्र धून अंदर में लगी है. कमाने की धून लगती है लोगों को ? पागल होकर कमाने की (धून लगती है). वैसे धर्मात्मा को अपने आत्मा की धून लगी है. पूर्र्णानंद.. पूर्र्णानंद.. पूर्र्णानंद.. पूर्र्णानंद कैसे प्राप्त करूं ? ऐसी लीनता, तल्लीनता लगी है.

ऐसे मुनि 'मन-वचन-काया का भलीभांति-बराबर निरोध करके,...' पांच इन्द्रिय का निरोध करते हैं. अह्लाईस मूलगुण हैं ना ? पांच इन्द्रिय का निरोध. अतीन्द्रिय भगवान् आत्मा में अकेकार होकर 'अपने आत्मा का ध्यान करते हैं...' देओ ! समकित्ती श्रावक भी कभी-कभी अपने आत्मा का ध्यान करते हैं. मुनि तो बारम्बार ध्यान करते हैं. सम्यग्दृष्टि, श्रावक की कभी-कभी उपयोग शुद्ध करते हैं. ध्यान. मुनि तो बारम्बार अंतर में (जाते हैं). क्षण में विकल्प, राग उठता है (कि) उपदेश करूं, सुनुं इतना या आहार-पानी. क्षण में सप्तम (गुणस्थान में आते हैं). आत्मा आनंदमय ध्यान में लीन हो जाते हैं. यहां शरीर में रहे... बाहर की चलने की क्रिया होती है झीर थोड़ी देर में स्थिर हो जाये. ध्यान. आहा...हा...! क्षण में सप्तम आ जाता है.

ऐसे मुनि 'अपने आत्मा का ध्यान करते हैं...' देओ ! आत्मा का ध्यान करते हैं, भगवान् का ध्यान करते हैं, ऐसा यहां नहीं कहां. ओ..ई..! पाठ है ना ? 'आत्म ध्यावते' मूल की बात है ना ? 'आत्म ध्यावते.' भगवान् का स्मरण करना तो विकल्प है, राग है. नवकार का स्मरण करना वह भी शुभराग है, पुण्यबंध का कारण है, ऐसा कहते हैं, देओ ! मुनि (को) विकल्प है तो मन में स्मरण आदि आता है परंतु जब अंदर क्षण में (जाते हैं तो) आत्मा को ध्याते हैं. पांच इन्द्रिय को रोधकर अजंड आनंदकंद का चिंतवन, शुद्ध स्वरूप सन्मुख होकर उपयोग लगाते हैं. उसका नाम आत्मध्यान (है). उस ध्यान से बहुत कर्म की निर्जरा होती है.

कहते हैं, देओ ! चित्र दिये हैं. उसमें सब में दिये हैं, हां ! यह अके चित्र दिया है, देओ ! ध्यान में है ना ? मृग आकर (अपने शरीर को) घिसता है. खिरन. 'उन मुनियों की सुस्थिर शांत मुद्रा देखकर...' ऐसे ... जाते हैं. शांतरस में इतने लीन लीन है, मानो पत्थर पड़ा हो !

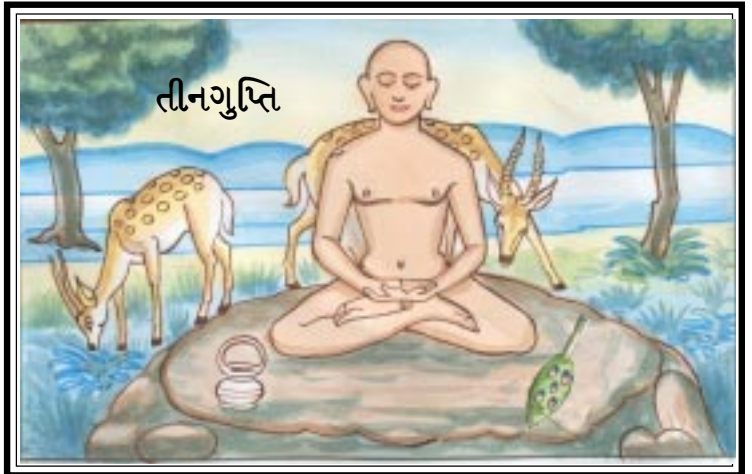
मुमुक्षु :- ज्याल में आता छी लोगा ना ?

उत्तर :- ना, ना. ध्यान में ज्याल आता नहीं. बाहर विकल्प आ जाये तो ज्याल आ जाये. ध्यान लगाये तो ज्याल में भी नहीं आता. अतीन्द्रिय उपयोग लगा दिया, शुद्ध उपयोग (हुआ उस समय) समीप में ढोल पिटे तो मालूम नहीं पडता. ठीक ! उपयोग में जहां अंदर में लीनता छुई, निर्विकल्प शुद्धउपयोग जम गया, (उस समय) नगाडे बजे, बेंड बजे तो भी कुछ मालूम नहीं पडता. अक स्वज्ञेय उपर लीनता है ना ? उसका नाम परमार्थ ध्यान कहते हैं. ज्याल आ जाये अलग बात है. बाहर आये विकल्प आया तो ज्याल आवे. उपयोग बहार छी तो परिषद का ज्याल न आवे अैसा नहीं है. उपयोग अंदरमें से निकलकर आया.

‘टोडरमलज्ज’ ने लिया है, भाई ! आता है ना ? ‘टोडरमलज्ज’. परिषद का ज्ञान नहीं है, अैसा नहीं. ज्ञान छोता है. देओ ना ! मुनि ध्यान में हैं ना ! उपयोग थोडा बाहर आये, विकल्प आये तो ज्याल आवे कि, कुछ है. ज्ञान छोता है, लेकिन उस विकल्प के काल में. निर्विकल्प में तो ध्यान में हैं, कुछ मालूम नहीं. अकेला आत्मानंद. आनंद अनुभवता हूं, एतना भेद भी नहीं है. आछा..छा...! अैसी मुनि की दशा, पंथ परमेष्ठी में उनको गिनने में आया है. उनको वीतरागी पंथ की बराबर बर है और प्रगट दशा है.

‘मुनियों की सुस्थिर

मुद्रा देभकर उन्हें पत्थर समजकर...’ देओ ! है ना ? पत्थर. ‘उपल.. उपल’, ‘(उपल)’ यानी ‘पत्थर समजकर छिरन अथवा यौपाये प्राणियों के...’ यार पैरवाले (प्राणी). ‘अपनी भाज-भुजली को भुजते हैं.’

आडा..डा...! एतना आनंद में ध्यान लगाया है. आनंद में, डां ! मात्र विकल्प नहीं. अतीन्द्रिय आनंद में ऐसी धून लग गई कि, ખબર नहीं. जैसे बैठे हैं, डिरन आकर (समजता है कि) कोई पत्थर पडा है. आडा..डा...! 'श्रीमद्गुण' कडते हैं ना ? 'अपूर्व अवसर' में नहीं आता ?

अेकाकी वियरतो वणी स्मशानमां.
वणी पर्वतमां वाघ सिंढ संयोग जो;
अडोल आसन, ने मनमां नहीं क्षोभता,
परम मित्रनो जाणो पाभ्या योग जो.

देभो ! गृहस्थाश्रम में 'श्रीमद्गुण' थे, 'अपूर्व अवसर' का गाथा लिखी. सात साल की उम्र में जातिस्मरण था. उउ वर्ष में देह छूट गया. संवत १८५७. 'अपूर्व अवसर' बनाया. ऐसी भावना गृहस्थाश्रम में करते थे. समज में आया ?

'अेकाकी वियरतो वणी स्मशानमां.' अरे...! मैं अकेला वियरुं और स्मशान में कब जाऊँ ? 'वणी पर्वतमां वाघ सिंढ संयोग जो;' पर्वत में वाघ और सिंढ का जडां समागम (डो). 'अडोल आसन,' आसन अडोल लगा देते हैं. देभो ! यडां लिखा है ना, पत्थर की भांति. 'अडोल आसन, ने...' मात्र अडोल आसन नहीं. 'मनमां नहीं क्षोभता,' क्षोभ नहीं. सिंढ की गर्जना सुने तो (भी) क्षोभ नहीं. आडा..डा...! ऐसी भावना (भाते हैं). अपने पडले बारड भावना आ गई. ऐसी भावना गृहस्थी सम्यग्दृष्टि भी संसार में रहते हैं (हिर भी) भावना करते हैं. पूरा दिन मात्र पाप की भावना करते हैं, ऐसा नहीं. समज में आया ?

ऐसी भावना (भाते हैं कि), ओ..डो...! कब मैं शांति का मार्ग ग्रहण करके चारित्र(वंत) मुनि डोऊँ और मैं जंगल में रहकर 'परम मित्रनो जाणो पाभ्या योग जो.' सिंढ और वाघ आते डो (तो उन्हें देभकर ऐसा लगता है) डमारा शरीर डमें नहीं चालिये, उसको चालिये तो वड डमारा मित्र है. लो ! आडा..डा...! डमारे मित्र आते हैं. गृहस्थाश्रम में रहकर ऐसी भावना करते हैं. भावना न करे ? आडा..डा...! ऐसा अपूर्व अवसर, ऐसा अवसर कब प्रगट डो, ऐसी भावना सम्यग्दृष्टि धर्मी गुव को बारम्बार आती है. यड तो मुनि की व्याख्या है. पत्थर

प.डा डो जैसे डो. आडा..डा...!

‘अपनी भाज-भुजली को भुजाते हैं. प्रिय और (असुखावने) अप्रिय (पांच ईन्द्रियों सम्बन्धी) पांच, पांच वर्षा, द्रो गंध, आठ प्रकारे स्पर्श और शब्द...’ अनुकूल-प्रतिकूल. सब में राग और द्वेष मुनि को नहीं होता. वीतराग.. वीतराग.. वीतराग.. ‘पंच विषयमां राग-द्वेष विरहितता.’ आता है कि नहीं ? ‘पंच प्रमादे न भजे मननो क्षोभ ज्ञो.’ अंतर से दृष्टि तो कुछ है. स्वरूप में अकाग्रता (करने हेतु), पंचविषय से रक्षित होकर कब प्रमाद छोड़कर मैं मेरे स्वरूप में रहूंगा, ऐसी भावना गृहस्थाश्रम में तीर्थंकरों भी करते थे. तीर्थंकर गृहस्थाश्रम में थे, जब तक मुनि नहीं हुआ तो ऐसी भावना करते थे. मुनि होने के बाद तो बहुत भावना साक्षात् होती थी. ओ..डो...! कर्तव्य तो इस आत्मा का शुद्ध वीतरागभाव करना है. यह कर्तव्य है, दूसरा कोई कर्तव्य आत्मा का है नहीं. समज में आया ? आडा..डा...! ‘(इन्द्रिये वे मुनि) (पंचेन्द्रिय जयन) पांच ईन्द्रियों को जितनेवाला अर्थात् जितेन्द्रिय पद प्राप्त करते हैं.’ अंतर जितेन्द्रियपद (प्राप्त करते हैं).

भावार्थ :- ‘इस गाथा में निश्चय गुप्ति का तथा भावविंगी मुनि के अट्टाईस मूलगुणों में पांच ईन्द्रियों की विजय के स्वरूप का वर्णन करते हैं.’ ‘भावविंगी मुनि...’ जिसको आत्मा का सम्यग्दर्शन, आनंद का अनुभव हुआ है और स्वरूप में अंतर वीतरागता प्रगट हुई है. ‘उग्र पुरुषार्थ द्वारा शुद्धोपयोगरूप परिष्कृत होकर...’ उग्र पुरुषार्थ द्वारा. शुद्ध उपयोग में (रहते हैं). जो पंच महाप्रताप हैं वह शुभराग उपयोग है. उससे उटकर अंतर में शुद्ध उपयोग में उपयोग लगाकर ‘निर्विकल्परूप से स्वरूप में गुप्त होते हैं...’ आडा..डा...! ‘यह निश्चय गुप्ति है. उस समय मन-वचन-काया की क्रिया स्वयं रुक जाती है. उनकी शांत और अचल मुद्रा देखकर, उनके शरीर को पत्थर समझकर मृगों के लुप्त...’

(फूटनोट में दिया है) ‘इस सम्बन्ध में सुकुमाल मुनि का दृष्टांत :-’ ‘सुकुमाल’ मुनि हैं ना ? ‘जब वे ध्यान में लीन थे, उससमय एक शियालिनी और उसके दो बच्चे उनका आधा पैर जा गये थे...’ देओ ! है ना ? मुनि उपर ध्यान में बैठे हैं. शियालिनी और उसके दो बच्चे. ध्यान.. आनंद.. आनंद.. आनंद.. दुःख

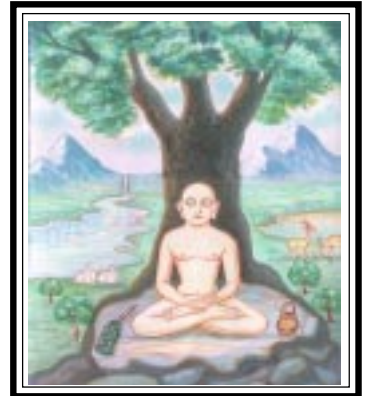
नहीं, हां ! दुःख नहीं. उसका नाम अंतर आनंद (है). अतीन्द्रिय आनंद में घतने लीन हैं. जंगल में शियालिनी आई, आधा पैर जा गई.

'किन्तु वे अपने ध्यान से किञ्चित् यत्नायमान नहीं हुआ. (संयोग से दुःख होता ही नहीं,...)' लिखा है ? अंदर लिखा है ? देखो ! मुक्त में मूढ मानता है, औसा कड़ते हैं. मूढ मानता है. संयोग से दुःख है नहीं. शरीर में रोग.. देखो ! 'शरीरादि में ममत्व करे तो उस ममत्वभाव से ही दुःख का अनुभव होता है-' शरीर में रोग हो, निर्धनता हो वह दुःख है ही नहीं.

मुमुक्षु :- पर हम मानते है न ?

उत्तर :- मूढ होकर मानता है कि, उसे दुःख है. मान्यता का दुःख है, क्या दुःख है ? देखो ना ! संयोग से दुःख होता ही नहीं. शरीर प्रतिकूल हो, मिट्टी (है) उसमें क्या है ? यह तो मिट्टी जड है, धूल है. निर्धनपना बाहर है. स्त्री-कुटुंब न हो तो उसमें क्या ? वह दुःख है ? दुःख बिलकुल है ही नहीं. मूढ औसा मानता है कि, अरे..! मुझे औसा है. औसी उसकी मान्यता का उसको दुःख है. आहा..हा..! समझ में आया ? और अनुकूल संयोग में सुख नहीं. अनुकूल संयोग मिले, पांच इन्द्रिय के विषय मिले, पांच-पचीस लाभ पैसा है, धूल है, सुंदर शरीर है, वह कहां सुख है ? वह तो धूल है-मिट्टी है. मूढ अज्ञानी 'मुझे ठीक है' जैसे मिथ्याभ्रम में पर में अनुकूलता में सुख की कल्पना करता है. मूढ है, भ्रम में पडा है, उसे आत्मा की श्रद्धा की जबर नहीं. समझ में आया ? आहा..हा..! औसी बात कितनी बार आ जाती है. बहुत बार आयी गई है ना !

देखो ना ! मुनि जंगल में है. ध्यान में है, देखो ! सिंघ बैठे हैं, उस ओर सिंघ है. ओक कोने में सिंघ बैठा है. औसे शियाल की भांति (बैठा है). गिहड.. गिहड. गिहड कड़ते हैं ना ? गिहड की भांति सिंघ. आत्मा को क्या ? संयोग-वियोग (बाहर में होते हैं). आत्मा में आनंद है. प्रतिकूल संयोग दुःख नहीं.

प्रतिकूल संयोग दुःख है वड मान्यता डी मिथ्यादृष्टि की है और अनुकूल संयोग सुख नहीं. मूढ मिथ्यादृष्टि मानता है कि अनुकूलता में मैं सुखी हूँ. दूसरा भी उसे कल्पे कि उसको बहुत अनुकूलता है, सुखी है. वड भी मूढ है, पागल है. समज में आया ? भाई ! दूसरा सुखी कल्पे तो ? मूढ है. बाहर में सुख कहां से आया ?

भगवान् आत्मा सखिदानंद स्वरूप अनाकुल आनंदकंद आत्मा है, उसमें आनंद है और उसकी विपरीत मान्यता करता है कि, ये मुझे सुख-दुःख है. कल्पना करता है उसमें दुःख है. बाहर में दुःख है ? समज में आया ? समिकती पांच इंद्रिय के विषय में सुख मानते हैं, ऐसा यहां कडते हैं. सम्यग्दृष्टि पांच इंद्रिय के विषय में दृष्टि करते हैं. ८६ उजार स्त्री में दृष्टि, सुख मानते नहीं. आडा...डा...! राग आता है उसे दुःख मानता है, उपसर्ग मानते हैं. सम्यक् धर्मां शिव संसार के विषय में, इन्द्राक्षि (का) भोग इन्द्र को है और यकवर्ती को, तीर्थंकर को ८६ उजार पदमक्षि जैसी स्त्रियां हैं. भोग में राग आता है (तो) मडादुःख मानते हैं, दुःख मानते हैं. आडा...डा...! अरे...! यड उपसर्ग आया, उपसर्ग आया. मेरे आत्मा में आनंद (है). यड आसक्ति आयी (उसमें) रुचि में नहीं, सुखबुद्धि नहीं. सुखबुद्धि माने तो मिथ्यादृष्टि हो जाते हैं. समज में आया ? आडा...डा...!

(फूटनोट में) थोडा विभा है, 'ममत्वभाव से दुःख का अनुभव होता है-' दुःख का अनुभव कोई शरीर के रोग के कारण से नहीं. ममता... ममता... ममता... अंदर डोली जलाये. ये मेरा, ये मेरा, ये मेरा.. भगवान् आत्मा अपना है उसकी तो जबर नहीं. सखिदानंद स्वरूप अनादिअनंत आनंदकंद प्रभु आत्मा है. सिद्ध समान आत्मा है, लो ! भान नहीं. ममता का दुःख है. समज में आया ?

'भुनि अपने ध्यान में निश्चल रहते हैं. उन भावविंगी भुनियों को तीन गुप्तियां हैं.' बाह में गुप्ति की व्याख्या 'टोडरमलज' (द्वारा विभी है ना) ? (वड कडते हैं). 'मन-वचन-काया की बाह्य येषा मिटाना याडे, पाप का चिंतवन न करे, मौन धारण करे, तथा गमनादि न करे, उसे अज्ञानी शिव गुप्ति मानते हैं. उस समय मन में तो लक्ति आदिउप अनेक प्रकार के शुभरागादि विकल्प उठते हैं.' शुभराग उठता है वड गुप्ति नहीं. विकल्प उठे कि, मैं ऐसा यलूँ, ऐसा न यलूँ, वड तो राग

है. गुप्ति तो आत्मा के आनंद में लीन हो जाये. सख्यिदानंद प्रभु सत् शाश्वत ज्ञान और आनंद का नाथ, धनि आत्मा, उसमें लीन हो जाये उसका नाम गुप्ति है. समज में आया ?

मुमुक्षु :- ..

उत्तर :- वड सब अंदर में अक है. निश्चय वीतरागता.

‘एसदिये प्रवृत्ति में तो गुप्तिपना हो नहीं सकता. (सम्यग्दर्शन-ज्ञान और आत्मा में लीनता द्वारा) वीतरागभाव होने पर जहां मन-वचन-काय की चेष्टा न हो वही सख्यी गुप्ति है.’ यह ‘भोक्षमार्ग प्रकाशक’में से लिया है. ‘टोडरमलज्ज’ ‘भोक्षमार्ग प्रकाशक’ के प्रज्ञेता, उन्होंने ने यह कहा है. कहां, समज में आया ?

‘भुनि प्रिय (अनुकूल) पांच इन्द्रियों के पांच रस....’ अनुकूल पांच रस, हां ! भोसंबी के भीठे रस में भीठास मानते नहीं. ‘पांच रूप....’ अनुकूल इन्द्राणी के रूप में सुभ मानते नहीं. ‘दो गंध....’ दुर्गंध, सुगंध. ‘आठ स्पर्श....’ मुलायम (आदि). ‘शब्दरूप पांच विषयों में राग नहीं करते...’ लो ! अनुकूलता-प्रतिकूलता में (राग-द्वेष नहीं करते). अनुकूलता में प्रेम नहीं, प्रतिकूलता में द्वेष नहीं. आत्मा में औसा वीतरागभाव प्रगट हो उसका नाम यथार्थ गुप्ति कहने में आता है, उसको जितेन्द्रिय कहने में आता है. इन्द्रियां, इन्द्रिय के विषय, भावेन्द्रिय को (आत्मा में) अकाग्र होकर दृष्टिमें से छोड दे, अंतर में अकाग्र हो, उसको भगवान जितेन्द्रिय कहते हैं. समज में आया ?

‘अप्रिय (प्रतिकूल) उपर कहे लुअे पांच विषयों में द्वेष नहीं करते. -एसप्रकार पांच इन्द्रियों को जितने के कारण वे जितेन्द्रिय कहलाते हैं.’ पांच इन्द्रियों को जितने के कारण. पांच इन्द्रियों को जितने के कारण जितेन्द्रिय (कहलाते हैं). जितने का अर्थ- अतीन्द्रिय (आत्मा में) गये तो पांच इन्द्रिय जती औसा कहने में आता है. कान में लकड़ी डाल दी और आंभ औसे बंद कर दी, औसे जता, औसा नहीं है. भगवानआत्मा अतीन्द्रिय आनंद की पूरी गांसडी है, आत्मा भगवान है. उसमें अंतर में निर्विकल्प आनंद में लीन हो जाना उसका नाम धर्म, उसका नाम गुप्ति

और उसका नाम यथार्थ प्रवृत्ति, निश्चय समिति कडने में आता है. दुनिया से दूसरी बात है, तैया !

मुमुक्षु :- गन्ने का रस भीठा तो लगता डोगा ना ?

उत्तर :- भीठा जाने. लगे क्या ? तुम्हें यडां क्या लगता है ? शक्कर भीठी है, औसा जानने में आता है. भीठास आत्मा में घूस जाती है ?

(विशेष कडेंगे...)

(श्रीता :- प्रभाश वचन गुरुदेव !)

મુનિઓના છ આવશ્યક અને બાકીના સાત મૂળગુણ
સમતા સમ્હારૈં, થુતિ ઉચારૈં, વંદના જિનદેવકો;
નિત કરૈં શ્રુતિરતિ, કરૈં પ્રતિક્રમ, તજૈં તન અહમેવકો.
જિનકે ન ન્હૌન, ન દંતધોવન, લેશ અંબર-આવરન;
ભૂમાહિં પિછલી રયનિમૈં કછુ શયન એકાસન કરન. ૫.

અન્વયાર્થ :- [વીતરાગી મુનિ] (નિત) હંમેશા (સમતા) સામાયિક (સમ્હારૈં) સંભારીને કરે છે, (થુતિ) સ્તુતિ (ઉચારૈં) બોલે છે, (જિનદેવકો) જિનેન્દ્ર ભગવાનને (વંદના) વંદન કરે છે, (શ્રુતિરતિ) સ્વાધ્યાયમાં પ્રેમ (કરૈં) કરે છે, (પ્રતિક્રમ) પ્રતિક્રમણ (કરૈં) કરે છે, (તન) શરીરની (અહમેવકો) મમતાને (તજૈં) છોડે છે, (જિનકે) જિનમુનિઓને (ન્હૌન) સ્નાન અને (દંતધોવન) દાંત સાફ કરવાપણું (ન) હોતા નથી, (અંબર-આવરન) શરીરને ઢાંકવા માટે કપડું (લેશ) જરા પણ તેઓને (ન) હોતું નથી; અને (પિછલી રયનિમૈં) રાત્રિના પાછળના ભાગમાં (ભૂમાહિં) પૃથ્વી ઉપર (એકાસન) એક પડખે (કછુ) થોડો વખત (શયન) શયન (કરન) કરે છે.

ભાવાર્થ :- વીતરાગી મુનિ હંમેશા (૧) સામાયિક, (૨) સાચા દેવ-શાસ્ત્ર-ગુરુની સ્તુતિ, (૩) જિનેન્દ્રભગવાનને વંદન, (૪) સ્વાધ્યાય, (૫) પ્રતિક્રમણ તથા (૬) કાયોત્સર્ગ (શરીર ઉપરની મમતાનો ત્યાગ) કરે છે, તેથી તેઓને છ આવશ્યક હોય છે. અને તે મુનિઓ ક્યારે પણ (૧) સ્નાન કરતા નથી, (૨) દાંત સાફ કરતા નથી, (૩) શરીરને ઢાંકવા માટે જરાપણ કપડું રાખતા નથી તથા (૪) રાત્રિના પાછલા ભાગમાં એક પડખે જમીન ઉપર થોડો વખત શયન કરે છે.

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ વદ ૫, શુક્રવાર
તા. ૧૧-૩-૧૯૬૬, શ્લોક-૫, ૬, ૭. પ્રવચન નંબર-૪૮

આ ‘દૌલતરામજી’ કૃત ‘છ ઢાળા’ (છ). છઠ્ઠી ઢાળનો પાંચમો શ્લોક છે, ચાર શ્લોક થયા. મુનિઓની વ્યાખ્યા છે. મુનિપણું (કહે છે). છેલ્લી ગાથા, છેલ્લી ઢાળ છે ને ? સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન, શ્રાવકનો દેશવ્રતની વ્યાખ્યા આવી ગઈ. હવે સકળ વ્રતની વ્યાખ્યા (કહે છે) અને પછી સ્વરૂપ આચરણ ચારિત્રની વ્યાખ્યા (કહેશે).

મુનિઓના છ આવશ્યક અને બાકીના સાત મૂળગુણ.

સમતા સમ્હારૈં, થુતિ ઉચારૈં, વંદના જિનદેવકો;

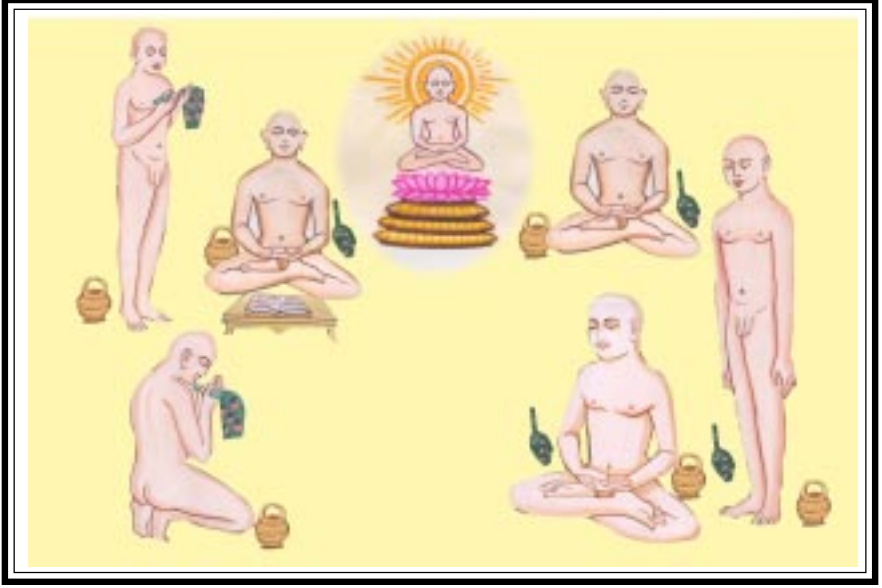
નિત કરૈં શ્રુતિરતિ, કરૈં પ્રતિક્રમ, તજૈં તન અહમેવકો.

જિનકે ન ન્હૌન, ન દંતધોવન, લેશ અંબર-આવરન;

ભૂમાહિં પિછલી રચનિમેં કછુ શયન એકાસન કરન. ૫.

ઓહો..હો..! અન્વયાર્થ :- ‘વીતરાગી મુનિ...’ સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન અને સકળ ચારિત્રથી સહિત છે. એને ‘હંમેશાં’ સામાયિક સંભારીને કરે છે,...’ સમતાનો પ્રયોગ કરે. અંતર વીતરાગપણે કેટલો કાળ હું રહી શકું છું એવો સામાયિકમાં પ્રયોગ કરે. સમતાભાવ... આમ તો મુનિને ત્રણ કષાયનો અભાવ છે. સકલચારિત્ર આદિ પંચ મહાવ્રત આદિ અઠવાવીસ મૂળ ગુણના વિકલ્પ હોય છે. એમાં એક સામાયિક પ્રયોગ કરે (છે). શુદ્ધ ચૈતન્યમૂર્તિ અંતર વીતરાગપણાના સ્વભાવના નિર્વિકલ્પ ધ્યાનનો પ્રયોગ કરે. પહેલો સામાયિકનો વિકલ્પ છે. સમજાય છે કાંઈ ? અહીં જાણે કેવળજ્ઞાન પામવાની યોગ્યતા થઈ હોય એવી સામાયિક સમતા હંમેશાં પ્રગટ કરે.

‘થુતિ ઉચારૈં,...’ જિનેન્દ્ર ભગવાનની સ્તુતિ કરે, વંદન (કરે છે). સમજાણું ? ચોવીસ તીર્થંકર આદિનું સ્તવન કરે. વંદન કરે, ગુરુને વંદન કરે અથવા એકાદ તીર્થંકર જુદા

પાડીને વંદન કરે એને વંદન કહે છે. ‘સ્વાધ્યાયમાં પ્રેમ કરે છે,...’ શાસ્ત્રનો સ્વાધ્યાય કરે. બીજી કોઈ વિકથા, કૂથળી હોતી નથી. ધ્યાન ને સ્વાધ્યાય, ધ્યાન ને સ્વાધ્યાય. મુનિ કાં અંતર ધ્યાનમાં આનંદમાં લીન હોય, બહાર આવે તો શાસ્ત્રની સ્વાધ્યાય (કરે). ચાર અનુયોગમાંથી જે એમને યોગ્ય લાગે તે પ્રકારે (કરે છે). પ્રેમ કરે છે, પ્રતિક્રમણ કરે છે,...’ અશુભાદિ ભાવ થયા હોય (તો) પાછા હટવાનું પ્રતિક્રમણ કરે.

‘શરીરની મમતાને છોડે છે,...’ કાયા. વિસર્ગ, વિસર્ગ, વિસર્ગ છે. શરીરની મમતાને... એટલે આવે છે ને ? સામાયિક, વંદના, પડિક્રમણા, કાઉસગ્ગ, પચ્યાખાણ. ‘જિનમુનિઓને...’ અને જે મુનિઓને. ઇ દિગંબર સંત જ હોય છે. અંતરમાં ત્રણ કષાયનો નાશ હોય, બહારમાં નગ્ન દશા હોય. જેને ‘સ્નાન,...’ ન હોય, સ્નાન. નાવાનું હોય નહિ. બ્રહ્મચારી છે એમાં પણ ચારિત્રવંત છે, સકળ ચારિત્ર (છે). એને સ્નાન હોતું નથી.

‘દાંત સાફ કરવાપણું હોતા નથી,...’ દાંત સાફ ન કરે. છતાં આ ‘બનારસીદાસ’ તો કહે છે એમાં, ભાઈ ! કહ્યું હતું ને ? સુગંધ. અદંતધોવનની વ્યાખ્યા કરે છે. પાને છે સાધુના અઠવાવીસ મૂળગુણના નામ લીધા છે ને એમાં ? (‘સમયસાર નાટક’

ચતુર્દશ ગુણસ્થાન અધિકાર, ગાથા-૮૦).

પંચ મહાવ્રત પાલૈ પંચસમિતિ સંભાલૈ,

પંચ ઇંદ્રી જીતિ ભયૌ ભોગી ચિત ચૈનકૌ.

ષટ્ આવશ્યક ક્રિયા દર્વિત ભાવિત સાધૈ,

પ્રાસુક ધરામૈં એક આસન હૈ સૈનકૌ.

મંજન ન કરૈ કેશ લુંચૈ તન વસ્ત્ર મુંચૈ,

ત્યાગૈ દંતવન પૈ સુગંધ સ્વાસ ભૈનકૌ.

જુઓ ! એવી દશા પ્રગટે. કોઈ પ્રશ્ન કરતા હતા ને ? જુઓ ! અહીંયાં (કહે છે). ‘દંતધોવને...’ કરતા નથી. મુનિ દાંત ધોવન કરે નહિ તો પણ વચન ને શ્વાસમાં સુગંધ નીકળે. એટલી પવિત્રતા વધી ગઈ છે ને પુણ્ય પણ એટલું વધી ગયું છે, જુઓ ! સ્નાન કરે નહિ, દાંત ધોવે નહિ છતાં જેના વચન ને શ્વાસમાં સુગંધ (હોય). અવાજ નીકળે તો સુગંધવાળો અને શ્વાસ પણ નીકળે તો સુગંધવાળો. એવી મુનિની દશા (હોય છે). ભાવલિંગી છઠ્ઠા-સાતમાં ગુણસ્થાનમાં બિરાજમાન (છે) એની આવી દશા થઈ જાય છે. ત્યારે તેને ભાવલિંગી સંત મુનિ કહેવામાં આવે છે. સમજાય છે ?

‘ન દંતધોવન, લેશ અંબર-આવરન...’ જેને એક વસ્ત્રનો કટકો પણ આવરણ ન હોય. વસ્ત્રનો લેવાનો ભાવ હોય ત્યાં મુનિપણું હોઈ શકે નહિ. ભાઈ !

મુમુક્ષુ :- મૂર્છારહિતપણે લ્યે તો શું વાંધો ?

ઉત્તર :- મૂર્છારહિત રહી શકે જ નહિ. વસ્ત્ર લેવાનો ભાવ છે એ મૂર્છા છે, એ પરિગ્રહ છે. (કોઈ) કહેતા હતા ને ! વસ્ત્ર લેવાનો ભાવ જ મમતા છે. એ મમતા હોય ત્યાં સુધી મુનિપણું હોઈ શકે નહિ. મુનિની દશા એ જ કુદરતી સ્થિતિ છે. વસ્ત્ર નડતું નથી, વસ્ત્ર પ્રત્યેનો રાગ, એ રાગ છે ત્યાં સુધી એને મુનિપણાની દશા હોઈ શકે નહિ એમ કહે છે.

એક જણા કહેતા હતા આ વાત એવી કરે ને વળી પાછું કહે, વસ્ત્ર નડે. એક જણો કહેતો હતો. (સંવત) ૨૦૦૪ની સાલમાં. બ્રાહ્મણ વાત બહુ સૂક્ષ્મ સારી કરે

વળી કહે કે, વસ્ત્ર હોય તો મુનિપણું નહિ. તો શું વસ્ત્ર નડે છે કાંઈ ? શ્વેતાંબર સાધુ હતા. અહીં ચોમાસુ રહ્યા હતા. વિદ્વાન માણસ. અંદર કહે કે, સો એ સો ટકા તમારી વાત સાચી છે, એકે એક, પણ અમલમાં કેમ મુકવી ? એટલે એમ કે, તમે કહો કે અહીં છોડીને રહો. અહીં કોઈને કાંઈ છે નહિ. અહીં તો માર્ગ કહીએ છીએ. કેમ તમારે કરવું, કેમ નહિ, અમારો કોઈને કાંઈ કહેવાનો અધિકાર નથી. એ બહાર એમ બોલ્યા, ભાઈ ! ઇ કહે છે કે એક વિકલ્પ જરીક રાગ આટલો હોય તો પાપ છે અથવા બંધનનું કારણ છે. વળી કહે કે, વસ્ત્ર રાખે તો મુનિપણું નહિ. વસ્ત્ર જડ નડે ? જડ ન નડે, પણ આત્મામાં આનંદભાવ ત્રણ કષાયનો નાશ જેને અંતર પ્રગટ્યો છે એવી દશામાં એટલી સમતા ને વીતરાગતાનો આનંદ છે કે એને વસ્ત્ર લેવાની વૃત્તિનો વિકલ્પ હોઈ શકે નહિ. એવી જ એ ભૂમિકાની દશા છે. સમજાણું ?

‘લેશ અંબર-આવરન...’ ન હોય. એક થોડોક કટકો લંગોટી જેટલોય કટકો (ન હોય). ઇ એકલાની વાત નથી, અંદર ત્રણ કષાયનો નાશ થઈ અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ કરે છે. સમતા, વીતરાગતામાં અંદર અતીન્દ્રિય આનંદમાં મ્હાલે છે. દંત ધોવન કરે નહિ છતાં વાણી અને શ્વાસમાં સુગંધ નીકળે, સુગંધ નીકળે એવી જેની અંતર દશા-મુનિની ભાવલિંગ દશા થઈ ગઈ છે. એને જૈનશાસનમાં મુનિ અને સાધુ કહેવામાં આવે છે. ભાઈ !

મુમુક્ષુ :- વસ્ત્ર આવી પડે તો શું કરવું ?

ઉત્તર :- આવી ક્યાંથી પડે ? એની મેળે આવતા હશે ઉપરથી ? પોતે ધ્યાનમાં હોય અને કોઈ ઉપર નાખી દે તો જુદી વાત છે.

મુમુક્ષુ :- શ્રાવકો આપે છે.

ઉત્તર :- શું આપે છે શ્રાવક ? મફતમાં આપે છે ન્યાં શ્રાવક ?

મુમુક્ષુ :- ...

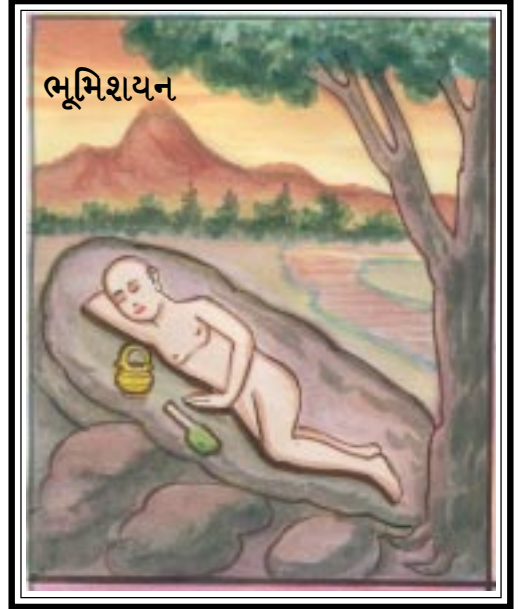
ઉત્તર :- આપે, એ તો છે જ ક્યાં, એ તો વસ્તુ જ ક્યાં છે. મુનિને વસ્ત્રના ઉપકરણો ખપે અને એને મુનિ માનવા એની તો વાત ગૃહીત મિથ્યાત્વમાં જાય છે. ભાઈ ! અત્યાર સુધી બધું એવું જ કર્યું છે. કહો, સમજાણું કાંઈ ? આ તો વીતરાગનો

માર્ગ છે. પરમેશ્વર ત્રિલોકનાથ તીર્થંકર, એમણે મુનિપણની છઠ્ઠા ગુણસ્થાનની દશા સકલ ચારિત્રવંતની આવી વર્ણવી છે અને એ રીતે છે, બીજી આડી-અવળી કોઈ આઘી-પાછી કહે તો એ વસ્તુને સમજતો નથી.

કહે છે, 'લેશ અંબર-આવરન' ન હોય. 'શરીરને ઢાંકવા માટે કપડું જરા પણ તેઓને હોતું નથી; અને (પિંછલી રચનિ મેં) રાત્રિમાં...' દેખો ! 'ભૂમાર્હિં પિંછલી રચનિમેં' ભૂમિમાં પાછલી રાત્રીમાં કદ્યુ -- થોડો વખત 'એકાસન) એક પડખે...' થોડી નિદ્રા લ્યે. જુઓ ! દશા. મુનિ દશા એટલે શું ! ઓહો...હો...! છઠ્ઠું-સાતમું ગુણસ્થાન જેને આનંદમાં પ્રગટ્યું છે એને એક રાત્રીનો પાછલા ભાગમાં થોડીવાર એક કરવટ એટલે એક જ આસને જરીક થોડી નિદ્રા, એક થોડી સહેજ નિદ્રા આવી જાય. ઘડી, બે ઘડીની નિદ્રા નહિ. એક ઘડી નિદ્રા આવે તો મુનિપણું રહે જ નહિ. સમજાય છે કાંઈ ?

અહીં તો છેલ્લી દશા, છેલ્લી કડી વર્ણવી છે ને ? છેલ્લા ચારિત્રનો અધિકાર (છે). (રાત્રિના) પાછલા ભાગમાં 'એક પડખે થોડો વખત શયન કરે છે.' એવી મુનિની ભાવલિંગી અતીન્દ્રિય આનંદના અનુભવ

સહિત વીતરાગ દશા પ્રગટી છે, એવા સકલ ચારિત્રવંતને આવી સ્થિતિ-દશા હોય છે. સમજાણું કાંઈ ? અંદર લખાણ છે ઈ આવી ગયું.

મુનિઓનાં બાકીનાં ગુણો તથા રાગ-દ્વેષનો અભાવ

ઇક બાર દિનમેં લેં અહાર, ખડે અલપ નિજ-પાનમેં;
કચલોંચકરત, ન ડરત પરિષહસોં, લગે નિજ ધ્યાનમેં.
અરિ મિત્ર, મહલ મસાન, કંચન કાંચ, નિંદન થુતિ કરન;
અર્ધાવતારન અસિ-પ્રહારનમેં સદા સમતા ધરન. ૬.

અન્વયાર્થ :- [તે વીતરાગી મુનિ] (દિનમેં) દિવસમાં (ઇક બાર) એક વાર (ખડે) ઊભા રહીને અને (નિજ-પાનમેં) પોતાના હાથમાં રાખીને (અલપ) થોડો (અહાર) આહાર (લેં) લે છે, (કચલોંચ) કેશલોંચ (કરત) કરે છે. (નિજ ધ્યાનમેં) પોતાના આત્માના ધ્યાનમાં (લગે) તત્પર થઈને (પરિષહસોં) બાવીસ પ્રકારના પરિષહોથી (ન ડરત) ડરતા નથી, અને (અરિ મિત્ર) શત્રુ કે મિત્ર, (મહલ મસાન) મહેલ કે સ્મશાન, (કંચન કાંચ) સોનું કે કાંચ, (નિંદન થુતિ કરન) નિંદા કરનાર કે સ્તુતિ કરનાર, (અર્ધાવતારન) પૂજા કરનાર કે (અસિ-પ્રહારનમેં) તરવારથી પ્રહાર કરનાર એ સર્વમાં (સદા) હંમેશાં (સમતા) સમતાભાવ (ધરન) ધારણ કરે છે.

ભાવાર્થ :- તે વીતરાગી મુનિ (૫) દિવસે એક વાર (૬) ઊભા ઊભા પોતાના હાથમાં રાખીને થોડો આહાર લે છે, (૭) કેશનો લોંચ કરે છે; આત્મધ્યાનમાં મગ્ન રહી પરિષહોથી ડરતા નથી અર્થાત્ બાવીસ પ્રકારના પરિષહો ઉપર જય મેળવે છે, તથા શત્રુ-મિત્ર, સુંદર મહેલ અથવા સ્મશાન, સોનું-કાચ, નિંદક કે સ્તુતિ કરનાર, પૂજા-ભક્તિ કરનાર અથવા તરવાર આદિથી પ્રહાર કરનાર એ બધામાં સમભાવ (રાગ-દ્વેષનો અભાવ) રાખે છે અર્થાત્ કોઈના ઉપર રાગ-દ્વેષ કરતા નથી.

પ્રશ્ન :- સાચો પરિષહજય કોને કહે છે ?

ઉત્તર :- ક્ષુધા, તૃષ્ણા, શીત, ઉષ્ણ, ડાંસ-મચ્છર, ચર્યા, શય્યા, વધ, રોગ, તુણસ્પર્શ, મલ, નગ્નતા, અરતિ, સ્ત્રી, નિષદ્યા, આક્રોશ, યાચના, સત્કાર-પુરસ્કાર, અલાભ, અદર્શન, પ્રજ્ઞા અને અજ્ઞાન-એ બાવીસ પ્રકારના પરિષહો છે. ભાવલિંગી મુનિને દરેક સમયે ત્રણ કષાયનો (અનંતાનુબંધી વગેરેનો) અભાવ હોવાથી સ્વરૂપમાં સાવધાનીના

કારણે જેટલા અંશે રાગ-દ્વેષની ઉત્પત્તિ થતી નથી, તેટલા અંશે તેમને નિરન્તર પરિષહજય હોય છે. વળી ક્ષુધાદિક લાગતાં તેના નાશનો ઉપાય ન કરવો તેને તે (અજ્ઞાની જીવ) પરિષહસહનતાકહે છે. હવે ઉપાય તો ન કર્યો અને અંતરંગમાં ક્ષુધાદિ અનિષ્ટ સામગ્રી મળતાં દુઃખી થયો તથા રતિ આદિનું કારણ મળતાં સુખી થયો, પણ એ તો દુઃખ-સુખરૂપ પરિણામ છે, અને એ જ આર્ત-રૌદ્રધ્યાન છે, એવા ભાવોથી સંવર કેવી રીતે થાય ?

પ્રશ્ન :- ત્યારે કેવી રીતે પરિષહજય થાય ?

ઉત્તર :- તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસથી કોઈ પદાર્થ ઈષ્ટ-અનિષ્ટ ન ભાસે, દુઃખના કારણો મળતાં સુખી ન થાય પણ શેયરૂપથી તેનો જાણવાવાળો જ રહે; એ જ સાચો પરિષહજય છે. (મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃ. ૨૩૨)

હવે છઠ્ઠો શ્લોક. ‘મુનિઓનાં બાકીનાં ગુણો તથા રાગ-દ્વેષનો અભાવ.’

ઇક બાર દિનમેં લેં અહાર, ખડે અલપ નિજ-પાનમેં;

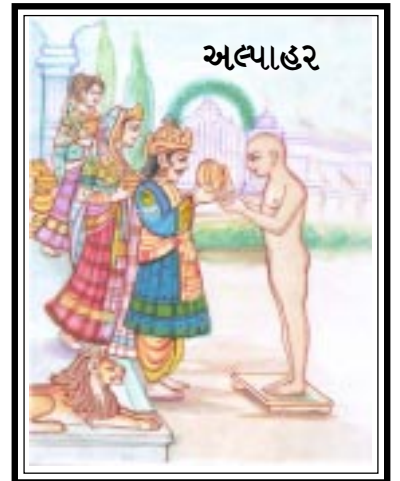
કચલોંચકરત, ન ડરત પરિષહસોં, લગે નિજ ધ્યાનમેં.

અરિ મિત્ર, મહલ મસાન, કંચન કાંચ, નિંદન થુતિ કરન;

અર્ધાવતારન અસિ-પ્રહારનમેં સદા સમતા ધરન. ૬.

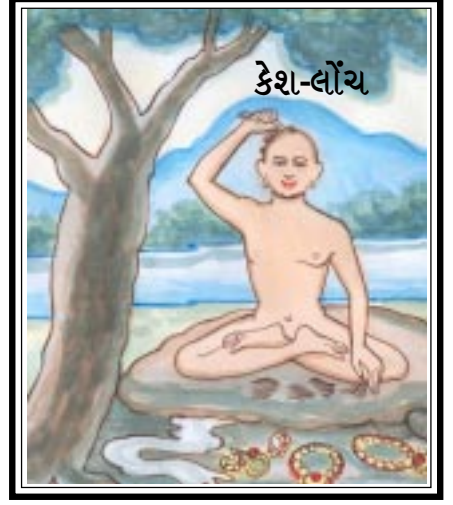
સમજાણું કાંઈ ? જુઓ ! આ મુનિપણાની દશા. અન્વયાર્થ :- ‘(તે વીતરાગી મુનિ) દિવસમાં એક વાર ઉભા રહીને,...’ દિવસમાં એક વાર ઊભા (રહીને)... આહા..હા..! એક જ વાર આહાર. ‘નિજ-પાનમેં...’ એટલે પોતાના હાથ, પાન એટલે હાથ. ‘પોતાના હાથમાં રાખીને (અલ્પ) થોડો આહાર લે છે,...’ એક થોડો. ફક્ત શરીરના નિર્વાહ પુરતો વિકલ્પ આવ્યો એટલે લે છે.

‘કેશલોંચ કરે છે. (નિજ ધ્યાનમેં) પોતાના

આત્માના ધ્યાનમાં તત્પર થઈને...’ દેખો ! ભગવાનઆત્મા ! અતીન્દ્રિય આનંદનો સ્વાદ મુનિને ઘણો આવ્યો હોય છે. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને પણ, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ગૃહસ્થાશ્રમમાં હોય એને અતીન્દ્રિય આનંદનો સ્વાદ આવ્યો હોય છે ત્યારે એને સમ્યગ્દષ્ટિ કહેવાય છે. શ્રાવક થાય એને તો અતીન્દ્રિય આનંદનો વિશેષ સ્વાદ છે. આત્માનો અતીન્દ્રિય આનંદ, એનો આસ્વાદ. મુનિને તો અતીન્દ્રિય આનંદનો આસ્વાદ પ્રચુર સ્વસંવેદન છે.

એથી કહે છે ‘પોતાના આત્માના ધ્યાનમાં તત્પર...’ થાય. અહીં શું કહે છે ? સકળચારિત્રની વ્યાખ્યા છે ને ? વિકલ્પ છે ત્યારે મહાવ્રત આદિના પરિણામ હોય છે. પાછા તદ્દન છૂટીને આત્માના ધ્યાનમાં આવી જાય છે. છઠ્ઠે-સાતમે ગુણસ્થાને મુનિ ઝુલતા હોય. એક દિવસમાં હજારો વાર આનંદમાં (આવે છે). અંદર અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ (છે). ક્ષણમાં આહાર લેવાનો કે બોલવાનો કે સાંભળવાનો કે વાંચવાનો વિકલ્પ ઉઠે. ક્ષણમાં અતીન્દ્રિય આનંદ, અતીન્દ્રિય આનંદનો અમૃત સિદ્ધ સમાન આનંદનો અનુભવ લે. એવી દશાને વીતરાગ શાસનમાં મુનિપણું કહેવામાં આવે છે. એવી મુનિપણાની શ્રદ્ધા ન હોય અને બીજી રીતે માને તેની શ્રદ્ધા ખોટી છે.

એ માટે અહીં વર્ણવે છે. ‘પોતાના આત્માના ધ્યાનમાં તત્પર થઈને બાવીસ પ્રકારના પરિષહોથી ડરતા નથી,...’ ડરે શું ? જ્યાં આત્માના જ્ઞાતા-દષ્ટાના આનંદની લહેર પડતી હોય છે. આત્માના જ્ઞાતા-દષ્ટાના ઉત્કૃષ્ટ આનંદમાં તૃપ્ત.. તૃપ્ત.. (છે). આત્માની શાંતિમાં તૃપ્ત છે, આત્માની શાંતિમાં તૃપ્ત મુનિ છે. એને પરિષહથી ડર હોય નહિ. જ્ઞાતા-દષ્ટાપણે જાણે. એટલો આનંદ અંદર (વધી ગયો છે), જેને ગણધર નમસ્કાર કરે. મુનિ એટલે જેને ગણધર નમસ્કાર કરે ! (તેઓ) ચૌદ પૂર્વ ને બાર અંગની રચના અંતર્મુહૂર્તમાં કરે (ત્યારે ઉચ્ચારે છે) નમો લોએ (સવ્વ સાહુણં). હે સંત ! આવી જેને અંતર દશા હોય એવા ભાવલિંગીને ગણધર પણ પાંચ નવકારમાં

સ્મરણ કરીને નમસ્કાર કરે છે. એવી દશા મુનિની, પરમેશ્વર પદ એ તો ! આહા...હા...!
‘બાવીસ પ્રકારના પરિષહોથી ડરતા નથી,...’ હવે બબ્બે બોલ લે છે.

‘શત્રુ કે મિત્ર,...’ બેયમાં સમતા છે. આ મારા શત્રુ છે ને આ મારા પ્રિય મિત્ર છે એવું એને હોતું નથી. અનુકૂળ - એની સેવા કરનારા મિત્ર ઉપર જેને પ્રેમ નથી અને વિરોધ, નિંદા કરનાર, મારનાર, પ્રહાર કરનાર ઉપર દ્વેષ નથી. એવી વીતરાગતા અંતર પ્રગટેલી હોય છે. ‘મહેલ કે સ્મશાન,...’ બધા બબ્બે બોલ છે, હોં ! મહેલ ને મસાન. એ કોઈ મહેલ હોય ઊંચો કે સ્મશાન હો બેયમાં સમભાવ (છે). બેયમાં જ્ઞાતા-દષ્ટાપણે મુનિને વીતરાગભાવ વર્તે છે. મસાનમાં ઠીક નહિ, મહેલમાં ઠીક એવો એને વિકલ્પ હોતો નથી. આહા...હા...!

‘સોનું કે કાંચ, (કંચન કાંચ)...’ સોનું કે કાચનો ટુકડો, બેય સરખા છે. અને હીરાની ખાણ ક્યાંક જ્યાં દેખે તો મનમાં એમ ન થાય કે, લાવ કોઈક શ્રાવકને બતાવી દઉં. સમજાણું કાંઈ ? આહા...હા...! જેને બધી ધૂળ સરખી છે. હીરાની ખાણ દેખાય કે કાચના ટુકડા દેખાય. જ્યાં સમતા આત્માના આનંદ અતીન્દ્રિય આનંદની લહેજમાં પડ્યા છે એ અતીન્દ્રિય આનંદને હિલોળે હિલે છે. આહા...હા...! કહો, સમજાણું કાંઈ ?

કેટલો હશે આનંદ ? આ બધા તમારે... જુઓ ! ઓલામાં.. મેં કીધું, જુઓ ! કેવા મજા કરે છે આ પૈસાવાળા છે માટે ને ? મેં એક જણાને કહ્યું. ભક્તિમાં કહેતા હતા ને ? ક્યાં ગયો ? પેલો છોકરો હતો ને ? જુઓ ! જુઓ ! આ શેઠિયા, જુઓ ! આ કેવી મજા કરે છે ! પૈસાને લઈને મજા કરતા હશે ને ? જુઓ ! અવાજ કાઢે છે. (તો એણે કહ્યું), ના, ના પૈસાને લઈને નહિ, પૈસા લઈને સુખ નથી એમ કહેતો હતો. (આપણા મુમુક્ષુનો) છોકરો છે ને ? અહીં બેઠો હતો. મેં કીધું, આ જુઓ ! આ શેઠિયા છે, ત્યાંથી અહીં મોટેમોટેથી અવાજ આવે છે. એ પૈસા છોકરાઓને છે ને એને માટે આ બધું થાતું હશે કે નહિ ? મજા માણતા હશે કે નહિ ? એણે કહ્યું, ના, ના એવું નથી.

સોનું ને કંચન બેમાં (સમભાવ છે). આત્માની શાંતિ જેને - મુનિને અંતરમાં વીતરાગી દશા પ્રગટી (છે). સમ્યગ્દષ્ટિને વીતરાગતાનો અંશ પ્રગટ્યો છે. શ્રાવકને

વીતરાગતાની ઉગ્રતા થોડી વધી છે, મુનિને તો વીતરાગતા ઘણી વધી ગઈ છે. આહા...હા...! સમજાણું કાંઈ ? સમ્યગ્દષ્ટિને મિથ્યાત્વ ટળીને અનંતાનુબંધી ટળ્યો એટલે વીતરાગતાનો અંશ સદાય વર્તે છે. આહા...હા...! શ્રાવક પણ સાચા શ્રાવક, હોં ! વાડાની વાત નથી. સાચા શ્રાવકને પણ સમ્યગ્દર્શન સહિત બે કષાયનો અભાવ (થયો છે). એને વીતરાગતાના અંશની વૃદ્ધિ (થઈ છે). ચોથા ગુણસ્થાનવાળા સર્વાર્થસિદ્ધિના દેવ કરતા વીતરાગતાનો અંશ શ્રાવકને વધી ગયેલો હોય છે, એને શ્રાવક કહેવામાં આવે છે. અને મુનિને તો વીતરાગતાનો અંશ એટલો વધ્યો (છે), ત્રણ કષાયનો અભાવ (થયો છે), એક સંજ્વલનનો કષાય- થોડો વિકલ્પ રહ્યો (છે).

(અહીંયાં) કહે છે, એ કાય ને સોનું (બેયમાં) સમતા (છે). 'નિંદા કરનાર કે સ્તુતિ કરનાર,...' પ્રત્યે સમભાવ. મારી નિંદા-સ્તુતિ કરે કોણ ? એમ માને છે. સમજાય છે કાંઈ ? નિંદા અને સ્તુતિ કરનાર પ્રત્યે સમભાવ... સમભાવ... સમભાવ... વીતરાગતા વર્તે છે. '(અર્ધાવતારન) પૂજા કરનાર કે અને તરવારથી પ્રહાર કરનાર એ સર્વમાં હંમેશાં સમતાભાવ ધારણ કરે છે.' આહા...હા...! શાંતિ... શાંતિ... શાંતિ... શાંતિ... ખળભળાટ કાંઈ ન મળે. બધો કોલાહલ મટી ગયો. મુનિને વીતરાગતા પ્રગટી છે ને ? ત્રણ કષાયનો નાશ થયો છે. શાંત.. શાંત.. શાંત.. અંદર ઠરીને હિમ જેવા થઈ ગયા છે. એવું ચારિત્ર પ્રગટ્યું છે. કહે છે, એ 'હંમેશાં સમતાભાવ ધારણ કરે છે.' લ્યો ! એ ખુલાસો આવી ગયો. (ભાવાર્થમાં) જરીક ખુલાસો કરે છે, પ્રશ્ન છે ને ?

પ્રશ્ન :- 'સાચો પરિષહજય કોને કહે છે ?'

પેલો ભાવાર્થ તો આવી ગયો. સાચો પરિષહજય. પરિષહ કહે છે ને ? પરિષહ. વીતરાગ માર્ગમાં કોને પરિષહજય કહેવામાં આવે છે ? 'મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક'માં એ ખુલાસો કર્યો છે. પરિષહ (એટલે) બહારથી આમ સહન કરે એમ નહિ.

ઉત્તર :- 'ક્ષુધા, તૃષ્ણા, શીત, ઉષ્ણ, ડાંસ-મચ્છર, ચર્ચા, શય્યા, વધ, રોગ, તૃણસ્પર્શ, મલ, નગ્નતા, અરતિ, સ્ત્રી, નિષદ્યા, આક્રોશ, યાચના, સત્કાર-પુરસ્કાર, અલાભ, અદર્શન, પ્રજ્ઞા અને અજ્ઞાન - એ બાવીસ પ્રકારના પરિષહો છે. ભાવલિંગી મુનિને દરેક સમયે ત્રણ કષાયનો (અનંતાનુબંધી વગેરેનો) અભાવ હોવાથી સ્વરૂપમાં સાવધાનીના કારણે જેટલા અંશે રાગ-દ્વેષની ઉત્પત્તિ થતી નથી,...' સમજાણું કાંઈ ?

દરેક સમયે જ્યાં ત્રણ કષાયનો અભાવ છે, વીતરાગતાની અંતર દશા તો પ્રગટી છે. 'તેટલા અંશે તેમને નિરન્તર પરિષહજય હોય છે.' જુઓ ! જેટલા અંશે ત્રણ કષાયનો નાશ થઈને વીતરાગતા થઈ ને એટલો તો સદાય પરિષહજય હોય છે.

'વળી ક્ષુધાદિક લાગતાં તેના નાશનો ઉપાય ન કરવો તેને તે (અજ્ઞાની જીવ) પરિષહસહનતા કહે છે. હવે ઉપાય તો ન કર્યો...' આ 'ટોડરમલ્લજી'ની વાત છે. 'મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક'(માં) કહે છે. 'અને અંતરંગમાં ક્ષુધાદિ અનિષ્ટ સામગ્રી મળતાં દુઃખી થયો...' ક્ષુધા લાગી એમાં અનિષ્ટ, અનિષ્ટ લાગ્યું. એ તો દ્વેષ થયો. 'તથા રતિ આદિનું કારણ મળતાં સુખી થયો,...' આહાર મળતા અંદર રતિ થઈ. 'પણ એ તો દુઃખ-સુખરૂપ પરિણામ છે,...' એ કાંઈ પરિષહજય નથી. દુઃખરૂપ પરિણામ 'અને એ જ આર્ત-રૌદ્રધ્યાન છે,...' એને આર્તધ્યાન ને રૌદ્રધ્યાન કહેવાય છે. 'એવા ભાવોથી સંવર કેવી રીતે થાય ?' એ ભાવથી કાંઈ સંવર હોય નહિ. ક્ષુધા અનિષ્ટ લાગે અને પેટમાં આહાર પડે ત્યારે આમ હા..શ (થાય). એક જણો કહેતો હતો, આહાર જ્યારે હોય ને ? આહાર વખતે સાતમું ગુણસ્થાન આવી જાય. આહા..હા..!

મુમુક્ષુ :- પેટમાં આવી જાય ને એટલે શાંતિ લાગે.

ઉત્તર :- પણ શાંતિ શેની ? એ તો રતિ છે. આહાર પડ્યો, ક્ષુધા લાગી હતી ત્યારે અનિષ્ટ લાગ્યું હતું. એ કાંઈ પરિષહજય નથી અને એ કાંઈ શાંતિ નથી અને આહાર પડતા હા..શ..! (થઈ). તૃષ્ણા બહુ લાગી ને મોસંખીનું પાણી પડે એ તો રતિ થઈ, એ પરિષહજય નથી. સમજાણું ? એવા ભાવ...

પ્રશ્ન :- ‘ત્યારે કેવી રીતે પરિષહજય થાય ?’ ‘ટોડરમલ્લજી’ કહે છે કે,

ઉત્તર :- ‘તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસથી કોઈ પદાર્થ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ન ભાસે....’ જુઓ ! ઇષ્ટ-અનિષ્ટ. એ ક્ષુધા છે તે અનિષ્ટ છે અને આહાર મળ્યો તે ઇષ્ટ છે - બેય માન્યતા મિથ્યાત્વ છે. પ્રતિકૂળ પદાર્થ અનિષ્ટ અને અનુકૂળ પદાર્થ ઇષ્ટ, એ માન્યતા જ ભ્રમ, અજ્ઞાન છે. કહો, સમજાણું કાંઈ ? કોઈ પદાર્થ પ્રતિકૂળ-અનુકૂળ છે નહિ. અનુકૂળમાં પ્રિતી અને પ્રતિકૂળમાં દ્વેષ એ તો આર્તધ્યાન, રૌદ્રધ્યાન થયું. એમાં પરિષહજય નથી. ત્યાં ધર્મ ન આવ્યો, એમાં ધર્મધ્યાન ન આવ્યું. ધર્મધ્યાન શી રીતે ?

‘તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસથી કોઈ પદાર્થ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ન ભાસે....’ હું એક જ્ઞાન સ્વરૂપ છું, એ પદાર્થ મારા જ્ઞેય છે. જ્ઞેય છે - જાણવા લાયક છે, ઇષ્ટ-અનિષ્ટ છે નહિ. ભાઈ ! ઇષ્ટ-અનિષ્ટ હશે કે નહિ ? આ વીંછી અનિષ્ટ નહિ ? વીંછી. આવો મોટો ઠાકરીયો વીંછી કરડતો હોય. એ બધા પદાર્થો જાણવા લાયક જ્ઞેય છે. આત્મા જાણનાર જ્ઞાન છે. એ બે વચ્ચે આ પ્રકારનો સંબંધ છે. તેથી અતિરેક સંબંધ કરીને, વિશેષ સંબંધ કરીને એમ માને કે, આ મને ઠીક નથી, એ મિથ્યાભ્રાંતિમાં ઉત્પન્ન કરેલો ભાવ છે. સમજાણું કાંઈ ? આહા..!

‘તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસથી કોઈ પદાર્થ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ન ભાસે, દુઃખના કારણો મળતાં દુઃખી ન થાય...’ એ અનિષ્ટ સામગ્રી લાખ-કરોડ હોય તો દુઃખ ન થાય એવા સમતા પરિણામ (હોય) તેને પરિષહજય કહે છે. ‘તથા સુખના કારણો મળતાં સુખી ન થાય...’ આહાર, પાણી અનુકૂળ મળે, ઠંડી હવા મળે, સારા ગામડા અને સારા રહેવાના સ્થાન, ઠંડી હવા ને આમ તૃષા લાગી હોય ને (પાણી) મળે. એવા કારણ મળતાં એ સુખી ન થાય. સુખી થાય તો રાગ થયો એ તો. ‘પણ જ્ઞેયરૂપથી તેને જાણવાવાળો જ રહે; એ જ સાચો પરિષહજય છે.’ પરિષહજયની આ વ્યાખ્યા (છે). સમજાણું કાંઈ ? (મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃ. ૨૩૨) સમજાણું ?

મુનિઓનાં તપ, ધર્મ, વિહાર તથા સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર

તપ તપૈં દ્વાદશ, ધર્મે વૃષ દશ, રતનત્રય સેવૈં સદા;
મુનિ સાથમેં વા એક વિચરૈં, ચહેં નહિં ભવસુખ કદા.
યોં હૈ સકલ સંયમ ચરિત, સુનિયે સ્વરૂપાયરન અબ;
જિસ હોત પ્રગટૈ આપની નિધિ, મિટૈ પરકી પ્રવૃત્તિ સબ. ૭.

અન્વયાર્થ :- [તે વીતરાગી મુનિ હંમેશાં] (દ્વાદશ) બાર પ્રકારના (તપ તપૈં) તપ કરે છે, (દશ) દશ પ્રકારના (વૃષ) ધર્મને (ધર્મે) ધારણ કરે છે અને (રતનત્રય) સમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રનું (સદા) હંમેશાં (સેવૈં) સેવન કરે છે, (મુનિ સાથમેં) મુનિઓના સંઘમાં (વા) અથવા (એક) એકલા (વિચરૈં) વિચરે છે, અને (કદા) કોઈ પણ વખત (ભવસુખ) સંસારના સુખોને (નહિં ચહેં) ચાહતા નથી. (યોં) આ પ્રકારે (સકલ સંયમ ચરિત) સકલ સંયમ ચારિત્ર (હૈ) છે; (અબ) હવે (સ્વરૂપાયરન) સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર (સુનિયે) સાંભળો. (જિસ) જે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર [સ્વરૂપમાં રમણતારૂપ ચારિત્ર] (હોત) પ્રગટ થતાં (આપની) પોતાના આત્માની (નિધિ) જ્ઞાનાદિક સંપત્તિ (પ્રગટૈ) પ્રગટ થાય છે, તથા (પરકી) પર વસ્તુઓ તરફની (સબ) બધાં પ્રકારની (પ્રવૃત્તિ) પ્રવૃત્તિ (મિટૈ) મટી જાય છે.

ભાવાર્થ :- (૧) ભાવલિંગી મુનિને શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં લીન રહીને પ્રતપવું-પ્રતાપવંત વર્તવું તે તપ છે અને હઠ વિના છ. ૧૨ બાર પ્રકારના તપના શુભ વિકલ્પ હોય છે તે વ્યવહાર તપ છે. વીતરાગભાવરૂપ ઉત્તમક્ષમાદિ પરિણામ તે ધર્મ છે. ભાવલિંગી મુનિને ઉપર કહ્યાં તેવાં તપ અને ધર્મનું આચરણ હોય છે. તેઓ મુનિઓના સંઘ સાથે અથવા એકલા વિહાર કરે છે. કોઈ પણ સમયે સંસારના સુખને ઇચ્છતા નથી. આ રીતે સકલ ચારિત્રનું સ્વરૂપ કહ્યું.

(૨) અજ્ઞાની જીવ અનશન આદિ તપથી નિર્જરા માને છે, પણ કેવળ બાહ્ય તપ જ કરવાથી તો નિર્જરા થાય નહિ. શુદ્ધોપયોગ નિર્જરાનું કારણ છે તેથી ઉપચારથી તપને પણ નિર્જરાનું કારણ કહ્યું છે. જો બાહ્ય દુઃખ સહન કરવું એ જ નિર્જરાનું કારણ

હોય તો પશુ વગેરે પણ ભૂખ-તૃષ્ણાદિ સહન કરે છે.

પ્રશ્ન :- એ તો પરાધીનપણે સહે છે, પણ સ્વાધીનપણે ધર્મ-બુદ્ધિથી ઉપવાસ આદિ તપ કરે તેને તો નિર્જરા થાય છે ?

ઉત્તર :- ધર્મબુદ્ધિથી બાહ્ય ઉપવાસાદિક કરે ત્યાં ઉપયોગ તો અશુભ, શુભ વા શુદ્ધરૂપ જેમ પરિણમે તેમ પરિણમો. ઉપવાસના પ્રમાણમાં જો નિર્જરા થાય તો નિર્જરાનું મુખ્ય કારણ ઉપવાસાદિક જ ઠરે, પણ એમ તો બને નહિ, કારણ કે પરિણામ દુષ્ટ થતાં ઉપવાસ આદિ કરતાં પણ નિર્જરા થવી કેમ સંભવે ? અહીં જો એમ કહેશો કે અશુભ-શુભ-શુદ્ધરૂપ ઉપયોગ પરિણમે તે અનુસાર બંધ-નિર્જરા છે, તો ઉપવાસ આદિ તપ નિર્જરાનું મુખ્ય કારણ ક્યાં રહ્યું ? ત્યાં તો અશુભ-શુભ પરિણામ બંધના કારણ ક્યાં, તથા શુદ્ધ પરિણામ નિર્જરાનું કારણ ક્યાં.

પ્રશ્ન :- જો એમ છે તો અનશન આદિને તપ સંજ્ઞા કેવી રીતે કહી ?

ઉત્તર :- તેને બાહ્ય તપ કહ્યા છે, બાહ્યનો અર્થ એ છે કે બહાર બીજાઓને દેખાય કે આ તપસ્વી છે, પણ પોતે તો જેવો અંતરંગ પરિણામ થશે તેવું ફળ પામશે.

(૩) વળી અંતરંગ તપોમાં પણ પ્રાયશ્ચિત્ત, વિનય, વૈયાવૃત્ય, સ્વાધ્યાય, ત્યાગ અને ધ્યાનરૂપ ક્રિયામાં બાહ્ય પ્રવર્તન છે તે તે બાહ્ય તપ જેવું જ જાણવું-જેવી અનશનાદિ બાહ્ય ક્રિયા છે તેવી એ પણ બાહ્ય ક્રિયા છે, તેથી પ્રાયશ્ચિત્ત આદિ બાહ્ય સાધન પણ અંતરંગ તપ નથી.

પરંતુ એવું બાહ્ય પ્રવર્તન થતાં જે અંતરંગ પરિણામોની શુદ્ધતા થાય તેનું નામ અંતરંગ તપ જાણવું, અને ત્યાં તો નિર્જરા જ છે, બંધ થતો નથી. વળી એ શુદ્ધતાનો અલ્પ અંશ પણ રહે તો જેટલી શુદ્ધતા થઈ તેનાથી તો નિર્જરા છે તથા જેટલો શુભભાવ છે તેનાથી તો બંધ છે. એ પ્રમાણે અનશન આદિ ક્રિયાને તપસંજ્ઞા ઉપચારથી છે એમ જાણવું, અને તેથી જ તેને વ્યવહાર તપ કહ્યો છે. વ્યવહાર અને ઉપચારનો એક અર્થ છે.

ઘણું શું કહીએ ? એટલું જ સમજી લેવું કે-નિશ્ચય-ધર્મ તો વીતરાગભાવ છે તથા અન્ય અનેક પ્રકારના ભેદો નિમિત્તની અપેક્ષાએ ઉપચારથી કહ્યાં છે તેને

વ્યવહારમાત્ર ધર્મસંજ્ઞા જાણવી. આ રહસ્યને (અજ્ઞાની) જાણતો નથી તેથી તેને નિર્જરાનું-તપનું પણ સાચું શ્રદ્ધાન નથી. (મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃ. ૨૩૩ થી ૨૩૬)

પ્રશ્ન :- ક્રોધાદિનો ત્યાગ અને ઉત્તમ ક્ષમાદિ ક્યારે થાય ?

ઉત્તર :- બંધાદિના ભયથી વા સ્વર્ગ-મોક્ષની ઇચ્છાથી (અજ્ઞાની જીવ) ક્રોધાદિક કરતો નથી, પણ ત્યાં ક્રોધમાનાદિ કરવાનો અભિપ્રાય તો ગયો નથી. જેમ કોઈ રાજાદિકના ભયથી વા મોટાઈ-આબરૂ-પ્રતિષ્ઠાના લોભથી પરસ્ત્રી સેવતો નથી તો તેને ત્યાગી કહી શકાય નહિ; તે જ પ્રમાણે આ પણ ક્રોધાદિનો ત્યાગી નથી. તે કેવી રીતે ત્યાગી હોય ? કે જે પદાર્થ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ભાસતાં ક્રોધાદિ થાય છે, પણ જ્યારે તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસથી કોઈ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ન ભાસે ત્યારે સ્વયં ક્રોધાદિક ઊપજતાં નથી અને ત્યારે જ સાચા ક્ષમાદિ થાય છે.

(મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃ. ૨૩૨)

(૪) હવે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્રનું વર્ણન ગાથા ૮ માં કહેશે તે સાંભળો. જે પ્રગટ થવાથી પોતાના આત્માની અનંતજ્ઞાન-અનંતદર્શન-અનંતસુખ અને અનંતવીર્ય વગેરે શક્તિઓનો પૂર્ણ વિકાસ પ્રગટ થાય છે અને પરપદાર્થ તરફની બધાં પ્રકારની પ્રવૃત્તિ દૂર થાય છે તે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર છે.

હવે ‘મુનિઓના તપ, ધર્મ,...’ મુનિઓના તપ. મુનિઓનો ધર્મ દસ પ્રકારના છે ને ? એનો ‘વિહાર તથા સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર.’ એની વ્યાખ્યા શરૂ કરે છે.

તપ તપૈ દ્વાદશ, ધરૈ વૃષ દશ, રત્નત્રય સેવૈ સદા;

મુનિ સાથર્મે વા એક વિચરૈ, ચહૈ નહિ ભવસુખ કદા.

યૌ હૈ સકલ સંયમ ચરિત, સુનિયે સ્વરૂપાયરન અબ;

જિસ હોત પ્રગટે આપની નિધિ, મિટે પરકી પ્રવૃત્તિ સબ. ૭.

આ સકલચારિત્ર લીધું, પહેલા દેશચારિત્ર હતું ને ? આ સકળ (ચારિત્ર) લીધું. એકલા સ્વરૂપાયરણમાં વિકલ્પ સાધન નથી. અન્વયાર્થ :- ‘(તે વીતરાગી મુનિ હંમેશાં)

બાર પ્રકારના તપ કરે છે,...' હંમેશાં અનશન, ઉણોદરી, રસપરિત્યાગ, કાયકલેશ, વૃત્તિપરિસંખ્યાન, વિવિક્તશય્યાસન, પ્રાયશ્ચિત્ત, વિનય, વૈયાવચ, સજ્જાચ, ધ્યાન વ્યુત્સર્ગ એમ હંમેશાં બાર પ્રકારના તપ કરે છે છતાં વીતરાગતા વર્તે.

'દસ પ્રકારના ધર્મને ધારણ કરે છે...' ઉત્તમ ક્ષમા, ઉત્તમ નિર્માનતા આદિ હંમેશાં ધારણ કરે છે. વીતરાગ મુનિ તો ગુણના સમૂહ, એકલા ગુણના પોટલા ! આહા...! સમજાય છે કાંઈ ? શ્રાવકની દશા કરતા મુનિદશા તો ગુણના પોટલા, ગુણના ગાંસડા ! એકલો આનંદ... આનંદ... આનંદ... અતીન્દ્રિય વીતરાગતા વર્તે, અતીન્દ્રિય આનંદની વીતરાગતા વર્તે ! એ મુનિપણામાં દસ પ્રકારનો ધર્મ ધારણ કરે છે. ક્ષમા, શાંતિ, નિર્લોભતા આદિ. સમજાય છે ?

'અને સમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રનું હંમેશાં સેવન કરે છે,...' મુનિ સમ્યગ્દર્શન (અર્થાત્) આત્મા અખંડ આનંદકંઠની અનુભવમાં પ્રતીતિ થઈને સમ્યગ્દર્શનને હંમેશાં સેવે છે, નિરંતર, એમ કહે છે. કોઈ સમય સમ્યગ્દર્શન વિનાનો હોય નહિ. સમજાણું કાંઈ ? મુનિ એને કહીએ કે, જેને એક સમયમાત્ર સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન (વિનાનો ન હોય). સમ્યગ્દર્શન એટલે અખંડ મુખ્ય આનંદ સ્વરૂપ ધ્રુવ, એને આશ્રયે થયેલી સમ્યક્ પ્રતીતિ. એને આ ધ્રુવનું ધ્યેય કદી એક સમય પણ ખસે નહિ. સમજાણું કાંઈ ?

એમ સમ્યગ્જ્ઞાન (અર્થાત્) આત્માનું જ્ઞાન, આત્મા જ્ઞાનાનંદ સ્વરૂપનું જ્ઞાન એક સમય પણ ખસે નહિ. અને સમ્યક્ચારિત્ર (અર્થાત્) સ્વરૂપમાં સ્થિરતા. મુનિને જે અરાગી વીતરાગી પરિણતિ પ્રગટી છે એ એક સમય પણ ખસે નહિ. આહા...હા...! સમજાય છે ? ઊંઘમાં થોડી-જરી નિદ્રા હોય તો પણ આ રત્નત્રય એને હોય છે. જાગતો હોય તો પણ હોય છે, ચાલતો હોય તો હોય છે. જંગલ જવાની ક્રિયામાં બેઠો હોય તો પણ તેને રત્નત્રય નિરંતર (વર્તે છે). સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર વીતરાગી દશા ત્યાં પણ વર્તે છે. આહા...હા...! સમજાણું કાંઈ ?

શ્રાવકને બે કષાયનો નાશ થયો છે અને જેટલી સમ્યગ્દર્શન આદિ સ્થિરતા પ્રગટી છે એટલી એને પણ સદાય છે. એને એ છે. નિદ્રામાં હોય, ભોગમાં હોય કે વેપાર-ધંધામાં બેઠો દેખાય છતાં શ્રાવક તો એને કહીએ જેને બે કષાયના અભાવની

વીતરાગતા સદાય વર્તે છે. સમજાણું કાંઈ ? આહા...! કહો, ભાઈ !

લડાઈમાં ઉભો હોય તો સમ્યગ્દષ્ટિને એક કષાયનો અભાવ ને ભ્રાંતિનો નાશ સ્વરૂપ આચરણની સ્થિરતાનો અંશ તો ત્યાં સદાય વર્તે છે, લડાઈમાં હોય તો પણ. સમજાય છે કાંઈ ? એને - શ્રાવકને સમકિતી કહેવાય. મુનિની દશાની તો વાત શું કરવી છેલ્લી, અલૌકિક ! જેને અલ્પકાળમાં કેવળજ્ઞાન લેવાની તૈયારી છે.

તે 'સમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રનું (સદા) સેવન કરે છે,...' છે ને સદા ? હંમેશાં. જોયું ? 'તપ તપૈ દ્વાદશ, ધરૈ વૃષ દશ, ધર્મ દશ, રત્નત્રય સેવૈ સદા;...' આહા...હા...! રત્નત્રય શ્રાવકને હજી ચારિત્ર સકલચારિત્ર નથી એટલે થોડું છે. ચોથા ગુણસ્થાનમાં એ દેશવ્રતના વિકલ્પો નથી. એને સ્વરૂપાચરણનો અંશ સદાય છે. સમજાય છે ? આ મુનિને તો સમ્યગ્દર્શન આત્માના અનુભવની પ્રતીત, આત્માનું જ્ઞાન, આત્મામાં ત્રણ કષાયના ભાવની વીતરાગતા સદા નિરંતર ચોવીસ કલાક હોય છે. સમજાણું કાંઈ ?

ધર્મરૂપે પરિણમ્યો છે ને ? ધર્મ એને કહીએ ને ? આત્મા ધર્મરૂપે પરિણમિ ગયો છે. આવે છે ને ? ભાઈ ! નહિ ? 'પ્રવચનસાર' શુભે પરિણમેલો શુભ, અશુભે પરિણમેલો અશુભ ને શુદ્ધે પરિણમેલો શુદ્ધ. ધર્મે પરિણમેલો ધર્મી, ધર્મી પરિણમી ગયો છે, એને હવે આમ કાંઈ કરવું (એમ) નથી. તેટલી ત્રણ કષાયના નાશની વીતરાગતા આનંદની અંદર પરિણમી ગઈ છે, એ આત્મા જ ધર્મરૂપે થઈ ગયો છે. એ આત્મા છે સદાય માટે સદાય ધર્મરૂપે પરિણમન ચાલુ છે. આહા...હા...! સમજાણું કાંઈ ?

રત્નત્રયને સદા સેવે. બાકી તો અહીં તપ ને એ બધું લીધું છે. મુનિ પછી રહે શી રીતે ? કહે છે. એ તો મુનિનો તપ ને ધર્મ કીધો. હવે વિહાર (કહે છે). 'મુનિ સાથમાં મુનિઓના સંઘમાં અથવા એકલા વિચરે છે,...' બે-ચાર સાધુ ભેગા રહે અથવા એકલા પણ (રહે). આત્મધ્યાનની મસ્તીવાળા સ્વતંત્ર આત્માના આનંદ ને અનુભવતા એકલા પણ રહે. 'કોઈ પણ વખત (ભવસુખ) સંસારના સુખોને ચાહતા નથી.' સમજાણું ? ચહેં નહિ ભવસુખ કદા.' આત્માના આનંદમાં, અતીન્દ્રિય આનંદની લહેરમાં પડ્યા છે. એ કોઈ દિ' સુખની ઈચ્છા (કરતા નથી કે) આવું હોય તો ઠીક, આ

હોય તો ઠીક, ઊની-ઊની દાળ હોય તો ઠીક કે ઊના-ઊના ભજ્યા ખાતા હોય કે નહિ ?

મુમુક્ષુ :- ભજ્યા તો ઊના ઊના જ ખવાય.

ઉત્તર :- મુનિને ઇચ્છા હોતી નથી. આહો...હો...! આત્માના અતીન્દ્રિય આનંદના આનંદનો અનુભવ વેદે છે. અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ-ભોજન હંમેશાં કરે છે. મુનિ તો અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ-ભોજન કરે છે. પાન—સુધારસના—અમૃતના પાણી પીવે છે, એને આવા સુખની ઇચ્છા હોતી નથી. સ્વર્ગની ઇન્દ્રાણી ચળાવવા આવે તો ચળે નહિ. સમજાણું ?

એ ‘સંસારના સુખોને ચાહતા નથી. આ પ્રકારે (સકલ સંયમ ચરિત) સકલ સંયમ ચારિત્ર છે;...’ લ્યો ! પહેલા દેશવિરત કહ્યું હતું ને એના પાછી આ સકલ ચારિત્ર કહ્યું. મુનિના પંચ મહાવ્રત, અઠ્યાવીસ મૂળગુણ વગેરે.

મુમુક્ષુ :- મહાનતા થઈ...

ઉત્તર :- મહાનતા થઈ તો જાણે. મહાનતા એનો અર્થ છે કે જ્ઞાન કર્યું. પૂર્વનું યાદ આવે છે એ જુદી વાત છે. જ્ઞાન તો કેવળીને નથી ? જ્ઞાન તો ત્રણકાળ, ત્રણલોકનું થાય છે. જ્ઞાનમાં જાણે કે, આહો...હો...! દુનિયા. ગતકાળમાં આમ જાણતા ને માનતા. એ તો જ્ઞાન કર્યું. સમજાણું કાંઈ ? જ્ઞાન તો કેવળી ત્રણકાળનું કરે છે કે નહિ ?

મુમુક્ષુ :- અહીં વિકલ્પ થાય છે ?

ઉત્તર :- વિકલ્પ નહિ જ્ઞાન થાય છે એમ કહું છું. જ્ઞાનમાં પહેલાની વાત જણાય કે, આમ પહેલા હતું એ જાણ્યું છે. એમાં જાણવામાં શું આવ્યું ? સમજાણું ? સંસારના ભોગો જેટલા આ છે ઇ કેવળી જાણે છે કે નહિ ? કેવળીને રાગ આવે છે ? એમ આને એકસાથે છે, જેટલી સમતા પ્રગટી એકસાથે છે. સમતાની સાથે જ્ઞાતા-દૃષ્ટાપણું સાથે જ છે. પૂર્વનું યાદ આવે એ તો જ્ઞાન થયું, તેથી દુઃખ થયું એમ છે કાંઈ ? વિકલ્પ પણ છે, વિકલ્પ છે તો યાદ (આવ્યું) એમ પણ કાંઈ નથી. જાણે છે. ગતકાળ-ભૂતકાળ જાણે છે. (એ) ‘સકલ સંયમ ચારિત્ર છે;...’

‘હવે સ્વરૂપાચરણ-ચારિત્ર સાંભળો.’ લ્યો ! એ સ્વરૂપમાં નિર્વિકલ્પ ધ્યાનમાં સ્થિર

થઈ જાય એની વાત કરી. સકલ ચારિત્રમાં અઠ્યાવીસ મૂળગુણ સહિત, ત્રણ કષાયભાવ રહિત, અઠ્યાવીસ મૂળગુણ સહિતની વાત કરી. હવે જ્યાં વિકલ્પ આદિ સાધન ને એકલું સ્વરૂપાયરણ (છે તેની) વાત કરે છે. સ્વરૂપાયરણ તો એટલું છે એને પણ વિશેષ સ્વરૂપ આચરણ સ્થિરતાથી હવે વાત કરે છે.

‘સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર સાંભળો.’ જોયું ? સમજાણું ? એ સ્વરૂપાયરણનો અંશ તો ચોથે ગુણસ્થાનથી હોય છે. એ વાત પહેલા થઈ ગઈ હતી. પેલામાં હતું ને ? ‘જૈન સિદ્ધાંત પ્રવેશીકા’. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ગૃહસ્થાશ્રમમાં હોય એને સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર (સહિત) અનંતાબંધીનો અભાવ હોય. એટલો શુદ્ધ ચૈતન્ય પ્રભુ દષ્ટિમાં અને સ્થિરતાના અંશમાં એટલો વર્તતો હોય છે. અહીંયાં વિશેષ ચારિત્રની અપેક્ષા વિશેષ છે.

‘જે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર પ્રગટ થતાં (આપની) પોતાના આત્માની જ્ઞાનાદિક સંપત્તિ...’ ખજાનો. ઓહો...! સ્વરૂપમાં ઠરતાં (જ્ઞાનાદિક સંપત્તિ પ્રગટ થઈ). કોઈ એમાંથી આમ લઈ કે, જુઓ ! આ તો સકલચારિત્ર કીધું પછી એકલું સ્વરૂપ ચારિત્ર સાતમેથી (હોય). અહીંયાં વાત તો ઉત્કૃષ્ટની એમ કહેવા માંગે છે, વાત તો એ કહેવા માંગે છે. સમજાણું ? કારણ કે, સકલચારિત્ર અને અઠ્યાવીસ મૂળગુણ સહિતનો ત્રણ કષાયનો અભાવ (થયો) એટલું ચારિત્ર છે, પણ વિકલ્પ છે હજી એ રહિત હવે સ્થિરતા બતાવવા માંગે છે. પણ એથી સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર સાતમે જ હોય અને નીચે ન હોય એમ નથી. આ તો ઉત્કૃષ્ટ ચારિત્રની અપેક્ષાનું સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર (કહે છે). છઠ્ઠે ગુણસ્થાને મુનિને ત્રણ કષાયનો નાશ એટલું તો ચારિત્ર સ્વરૂપ આનંદ વીતરાગ છે. પણ અઠ્યાવીસ મૂળગુણના વિકલ્પો છે એનો અભાવ કરીને ઠરે છે એની વાત હવે લેવા માંગે છે.

પોતાના આત્મામાં ધ્યાનમાં જ્યાં લીન થયો (તો) કહે છે (કે), એકલું સ્વરૂપનું આચરણ એકલું. ‘આત્માની જ્ઞાનાદિક સંપત્તિ પ્રગટ થાય છે,...’ અંતરમાં અનંત જ્ઞાન, દર્શન, આનંદ જે છે એ એકાકાર ધ્યાન કરતા પ્રગટ થાય છે. ‘તથા પર વસ્તુઓ તરફની બધાં પ્રકારની પ્રવૃત્તિ મટી જાય છે.’ લ્યો ! વિકલ્પ આદિ બધાં મટી જાય છે.

ભાવાર્થ :- ‘(૧) ભાવલિંગી મુનિને શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં લીન રહીને પ્રતાપવું-પ્રતાપવંત વર્તવું તે તપ છે...’ આ તપની થોડી વ્યાખ્યા કરી. પહેલો ‘તપ’ શબ્દ

છે ને ? તપ. પહેલો 'તપ' શબ્દ છે, જુઓ ! 'તપ તપૈ...' મુનિ આવો તપ તપે. 'હઠ વિના બાર પ્રકારના તપના શુભ વિકલ્પ હોય છે...' અનશન, ઉણોદરી આદિનો વિકલ્પ હોય છે. 'તે વ્યવહાર તપ છે.' એ નિશ્ચય તપ તો આનંદનું તપવું, અંદર અતીન્દ્રિય આનંદનું પ્રગટવું એ નિશ્ચય તપ (છે). બાર પ્રકારના તપનો વિકલ્પ એ વ્યવહાર તપ પુણ્યબંધનું કારણ છે.

'વીતરાગભાવરૂપ ઉત્તમક્ષમાદિ પરિણામ તે ધર્મ છે.' બીજી વ્યાખ્યા (કરી). વીતરાગભાવરૂપ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન સહિત 'ઉત્તમક્ષમાદિ પરિણામ તે ધર્મ છે. ભાવલિંગી મુનિને ઉપર કહ્યાં તેવાં તપ અને ધર્મનું આચરણ હોય છે.' અંદરમાં. આહા...! મુનિ પંચ પરમેશ્વર એકલો ધર્મ થવા જ નીકળ્યો. 'તેઓ મુનિઓના સંઘ સાથે અથવા એકલા વિહાર કરે છે. કોઈ પણ સમયે સંસારના સુખને ઈચ્છતા નથી. આ રીતે સકલ ચારિત્રનું સ્વરૂપ કહ્યું.' લ્યો ! હવે જરીક 'મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક'ની થોડી વાત નાખે છે.

'(૨) અજ્ઞાની જીવ અનશન આદિ તપથી નિર્જરા માને છે,....' અજ્ઞાની (એમ માને છે) આહાર, પાણી છોડ્યા માટે આપણને તપ થઈ ગયું.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- એ પણ તપ નથી.

'પણ કેવળ બાહ્ય તપ જ કરવાથી તો નિર્જરા થાય નહિ.' એવી અનશન, ઉણોદરી આદિની બહારથી ક્રિયાકાંડ (કરવાથી) કાંઈ નિર્જરા થાય નહિ. 'શુદ્ધોપયોગ નિર્જરાનું કારણ છે...' જુઓ ! ભગવાનઆત્મા પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવમાં, શુદ્ધ સ્વભાવની દૃષ્ટિ, જ્ઞાન ને રમણતાનું શુદ્ધ આચરણ કરે એ શુભ વિકલ્પ રહિત, પુણ્યના વિકલ્પ રહિત શુદ્ધ સ્વરૂપને અંતર તપે. એ શુદ્ધોપયોગ તે નિર્જરાનું કારણ છે. 'તેથી ઉપચારથી તપને પણ નિર્જરાનું કારણ કહ્યું છે.' પેલું નિમિત્ત જોડે છે એટલે. બાર પ્રકારના તપ નિમિત્ત છે એને કહ્યું. બાકી ખરેખર તો શુદ્ધોપયોગ તે નિર્જરાનું કારણ છે. 'જો બાહ્ય દુઃખ સહન કરવું એ જ નિર્જરાનું કારણ હોય તો પશુ વગેરે પણ ભૂખ-તૃષ્ણાદિ સહન કરે છે.' કહો, સહન કરે છે કે નહિ ? ત્યારે કહે છે કે,

પ્રશ્ન :- ‘એ તો પરાધીનપણે સહે છે,...’ અમે તો આ રોટલા મળે છે ને છોડી દઈએ છીએ. ‘પણ સ્વાધીનપણે ધર્મબુદ્ધિથી ઉપવાસ આદિ તપ કરે તેને તો નિર્જરા થાય છે ?’ એમ પ્રશ્નકારનો પ્રશ્ન છે.

ઉત્તર :- ‘ધર્મબુદ્ધિથી બાહ્ય ઉપવાસાદિક કરે...’ આ ‘ટોડરમલજી’ની ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’ની વ્યાખ્યા છે, હોં ! ‘ત્યાં ઉપયોગ તો અશુભ, શુભ વા શુદ્ધરૂપ જેમ પરિણમે તેમ પરિણમો.’ પરિણામ ઉપર વાત છે કે બહારની ક્રિયા ઉપર છે ? કહે છે. અપવાસ કરીને બેઠો ને પરિણામ અશુભ હોય. પરિણામ શુભ હોય તો પુણ્ય બાંધે, અશુભ હોય તો પાપ બાંધે, શુદ્ધોપયોગ હોય તો નિર્જરા થાય. ‘ઉપવાસના પ્રમાણમાં જો નિર્જરા થાય તો નિર્જરાનું મુખ્ય કારણ ઉપવાસાદિક જ ઠરે, પણ એમ તો બને નહિ, કારણ કે પરિણામ દુષ્ટ થતાં ઉપવાસ આદિ કરતાં પણ નિર્જરા થવી કેમ સંભવે ? પરિણામ જેના ભૂંડા છે ને બહાર મોઢે આહાર, પાણી પેટમાં પડ્યા નહિ તેથી કરીને પરિણામે બંધ થાય, એને કાંઈ ક્રિયાથી બંધ થતો નથી.

‘અહીં જો એમ કહેશો કે અશુભ-શુભ-શુદ્ધરૂપ ઉપયોગ પરિણમે તે અનુસાર બંધ-નિર્જરા છે,...’ એને મોઢે કેવડાવ્યું. ભાઈ ! જેવા પરિણામ કરે એ પ્રમાણે બંધ-નિર્જરા (થાય). શુભ-અશુભ પરિણામે બંધ થાય ને શુદ્ધ પરિણામે નિર્જરા થાય. ‘તો ઉપવાસ આદિ તપ નિર્જરાનું મુખ્ય કારણ ક્યાં રહ્યું ?’ તો ઉપવાસ ને અનશન કારણ રહ્યું નહિ. ‘ત્યાં તો અશુભ-શુભ પરિણામ બંધના કારણ ઠર્યાં, તથા શુદ્ધ પરિણામ નિર્જરાનું કારણ ઠર્યાં.’ કહો ! નિર્જરાનું કારણ શું થયું આમાં ? શુદ્ધ શ્રદ્ધા, જ્ઞાન સહિતના શુદ્ધ પરિણામ એ નિર્જરાનું કારણ છે. બહારથી અનશન, ઉણોદરી, રસપરિત્યાગ છોડે પણ પરિણામના ઠેકાણા ન હોય તો શું ? શુદ્ધ પરિણામ તે નિર્જરાનું કારણ છે.

પ્રશ્ન :- જો એમ છે તો અનશન આદિને તપ સંજ્ઞા કેવી રીતે કહી ?

ઉત્તર :- ‘તેને બાહ્ય તપ કહ્યા છે,...’ એ તો બાહ્ય તપ છે. ‘બાહ્યનો અર્થ એ છે કે બહાર બીજાઓને દેખાય કે આ તપસ્વી છે,...’ મહિના મહિનાના અપવાસ કરે અને તપસ્વી કહે એના કરતાં એકવાર સ્વાધ્યાય, ધ્યાનમાં બેઠો (એ) બહુ નિર્જરા કરે એને કોઈ તપસી કહે ? કહો, સમજાણું ? સ્વાધ્યાય તપ અને ધ્યાન પણ તપ

છે પણ લોકો બહારથી માને. ‘પણ પોતે તો જેવો અંતરંગ પરિણામ થશે તેવું ફળ પામશે.’

‘(૩) વળી અંતરંગ તપોમાં પણ પ્રાયશ્ચિત્ત, વિનય, વૈયાવૃત્ય, સ્વાધ્યાય, ત્યાગ અને ધ્યાનરૂપ ક્રિયામાં બાહ્ય પ્રવર્તન છે તે તો બાહ્ય તપ જેવું જ જાણવું...’ ‘ટોડરમલ્લજી’ના ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’નો આ ખુલાસો. ‘જેવી અનશનાદિ બાહ્ય ક્રિયા છે તેવી એ પણ બાહ્ય ક્રિયા છે...’ એ પણ બાહ્ય ક્રિયા છે. કઈ ? પ્રાયશ્ચિત્ત, વિનય, વૈયાવૃત્ય એ બધો વિકલ્પ છે. ‘તેથી પ્રાયશ્ચિત્ત આદિ બાહ્ય સાધન પણ અંતરંગ તપ નથી.’ પ્રાયશ્ચિત્ત આદિ બાહ્ય (સાધન) અંતરંગ તપ નથી.

‘પરંતુ એવું બાહ્ય પ્રવર્તન થતાં જે અંતરંગ પરિણામોની શુદ્ધતા થાય તેનું નામ અંતરંગ તપ જાણવું...’ અંતરંગમાં આત્માની દૃષ્ટિપૂર્વક, સમ્યગ્દર્શનપૂર્વક શુદ્ધ ચૈતન્યના ભાનમાં શુદ્ધતાના વીતરાગી પરિણામ જેટલા થાય તેને નિર્જરાનું કારણ જાણવું, એને અંતરંગ તપ જાણવું. ‘અને ત્યાં તો નિર્જરા જ છે...’ લ્યો ! એ અંતરંગ શુદ્ધ પરિણામ આત્માના થાય એ નિર્જરા. ‘બંધ થતો નથી. વળી એ શુદ્ધતાનો અલ્પ અંશ પણ રહે તો જેટલી શુદ્ધતા થઈ તેનાથી તો નિર્જરા છે તથા જેટલો શુભભાવ છે તેનાથી તો બંધ છે.’ સમજાણું ? થોડો શુભભાવ વિકલ્પ જોડે હોય ને ? એ શુભ પુણ્યનો બંધ છે.

‘એ પ્રમાણે અનશન આદિ ક્રિયાને તપસંજ્ઞા ઉપચારથી છે એમ જાણવું, અને તેથી જ તેને વ્યવહાર તપ કહ્યો છે. વ્યવહાર અને ઉપચારનો એક અર્થ છે.’ લ્યો ! ઉપચાર તપ કહો, વ્યવહાર તપ કહો, આરોપીત કહો. યથાર્થ તો આત્માના શુદ્ધ ધ્યાન ને દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્રથી નિર્મળ વીતરાગી પરિણામ થાય એ નિર્જરા છે.

‘ઘણું શું કહીએ ?’ ‘ટોડરમલ્લજી’ કહે છે. ‘એટલું જ સમજી લેવું કે - નિશ્ચયધર્મ તો વીતરાગભાવ છે...’ જેટલે અંશે અંતરમાં સમ્યગ્દર્શનપૂર્વક આત્માના નિર્વિકલ્પ દૃષ્ટિપૂર્વક, આત્માની શ્રદ્ધા-સમ્યગ્દર્શન શુદ્ધ ચૈતન્યની દૃષ્ટિપૂર્વક જેટલી વીતરાગ પર્યાય પ્રગટે એટલો ધર્મ ભગવાને કહ્યો છે. બાકી પરિણામ શુભ થાય તે પુણ્યબંધનું કારણ છે, એ ધર્મ છે નહિ. નિશ્ચયધર્મ નથી એ નિશ્ચયધર્મમાં શુભ ને વ્યવહારધર્મ કહેવામાં આવે છે, પુણ્યબંધનું કારણ છે.

‘ઘણું શું કહીએ ? એટલું જ સમજી લેવું કે - નિશ્ચયધર્મ તો વીતરાગભાવ છે તથા અન્ય અનેક પ્રકારના ભેદો નિમિત્તની અપેક્ષાએ ઉપચારથી કહ્યાં છે...’ જુઓ ! અનેક પ્રકારના ભેદ. બાર પ્રકારના (તપ) આદિ અનેક પ્રકાર, નિમિત્તની અપેક્ષાએ ઉપચારથી ભેદ, નિમિત્તની અપેક્ષાએ ઉપચારથી કહ્યાં છે, વાસ્તવિક એ ધર્મ છે નહિ. પ્રાયશ્ચિત ને વિનય ને વૈયાવૃત્ય, ધ્યાન, સ્વાધ્યાય પરનો વિનય કરે તો એ બધો વિકલ્પ છે. એ તો નિમિત્તથી વાત કરી છે. અંદરમાં જેટલી વીતરાગતા સમ્યગ્દર્શનપૂર્વક પ્રગટી હોય તેટલાને ભગવાન તપ ને ધર્મ કહે છે.

‘તેને વ્યવહારમાત્ર ધર્મસંજ્ઞા જાણવી.’ જુઓ ! ભેદ, નિમિત્ત, ઉપચાર ને વ્યવહાર ચારે બોલ આવી ગયા એમાં. જેટલું કથન ભેદથી છે, નિમિત્તથી છે એ બધાને ઉપચાર કહેવામાં આવે છે અને વ્યવહાર કહેવામાં આવે છે.

‘આ રહસ્યને (અજ્ઞાની) જાણતો નથી...’ જુઓ ! ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’ નિર્જરાની વ્યાખ્યા છે ને આ ? ‘આ રહસ્યને (અજ્ઞાની) જાણતો નથી તેથી તેને નિર્જરાનું - તપનું પણ સાચું શ્રદ્ધાન નથી.’ ‘ટોડરમલ્લજી’ ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’. શાસ્ત્રનું દોહન કરીને કહ્યું છે. એ ‘ટોડરમલ્લ’નું હવે બરાબર ઠીક પડતું નથી કેટલાકને. ‘ટોડરમલ્લજી’એ ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’ હજારો શાસ્ત્રનો સાર-દોહન કરીને લખ્યું છે. મહા પ્રજ્ઞાવાળા, બહુ ક્ષયોપશમ, ઘણો ક્ષયોપશમ ! સમજાય છે ? આ વાત કરે તો (કહે છે), નહિ, એ નહિ, નહિ. ‘ટોડરમલ્લજી’નું નહિ. ‘ટોડરમલ્લ’નું નહિ એટલે ભગવાનનું નહિ એમ કહે ને. ભગવાન પ્રમાણે આ કહ્યું છે એણે, એણે ઘરનું કાંઈ કહ્યું નથી. ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’ પૃ. ૨૩૩ થી ૨૩૬માં એ કહેવામાં આવ્યું છે.

પ્રશ્ન :- ક્રોધાદિનો ત્યાગ અને ઉત્તમ ક્ષમાદિ ક્યારે થાય ? સમજાણું ? ક્રોધનો ત્યાગ, માનનો ત્યાગ, માયાનો ત્યાગ, લોભનો ત્યાગ અને ઉત્તમ ક્ષમા. અસ્તિ-નાસ્તિ.

ઉત્તર :- ‘બંધાદિના ભયથી...’ જુઓ ! બંધના ભયથી ક્રોધ ન કરે, માન ન કરે, માયા ન કરે. બંધના ભયથી, હોં ! અરે..! બંધ થશે. એને કાંઈ ક્ષમા કહેવાતી નથી, એને ધર્મ કહેવાતો નથી. બંધાદિના ભયથી - રાજાનો ભય, ડરના માર્યા આદિ, કુટુંબનો ભય. આવું કરશો તો લોકો મને કોધિ ઠરાવશે વગેરે ‘ભયથી વા સ્વર્ગ-

મોક્ષની ઇચ્છાથી...' આ ભય થયો, દ્વેષ થયો અને પેલો રાગ થયો. 'સ્વર્ગ ને મોક્ષની ઇચ્છાથી (અજ્ઞાની જીવ) ક્રોધાદિક કરતો નથી,...' સમજાણું ?

'પણ ત્યાં ક્રોધ-માનાદિ કરવાનો અભિપ્રાય તો ગયો નથી.' અભિપ્રાયમાં ક્યાં ગયું છે ? આ લોક મને આમ કરશે માટે આપણે ક્રોધ ન થાય. લોકો આમ કહેશે માન ન દેખાડાય. સમજાય છે ? નહિતર દ્વેષ થાશે કાં આપણે લાભ જાશે. શેઠની સાથે ક્રોધ કરશું તો લાભ જાશે. એવી ઇચ્છાથી અને બંધના ડરથી ક્રોધ-માન કરે નહિ પણ ક્રોધ-માન કરવાનો, શ્રદ્ધાનો અભિપ્રાય તો ગયો નથી. 'જેમ કોઈ રાજાદિકના ભયથી...' જુઓ ! ભયથી આવ્યું ને ? બંધાદિના ભયથી 'વા મોટાઈ-આબરૂ-પ્રતિષ્ઠાના લોભથી પરસ્ત્રી સેવતો નથી...' રાજનો ભય, કુટુંબનો ભય આદિ. અને મોટાઈ પોતાની આબરૂ માટે કરે. આવો મોટો કહેવાઉં, આમ કરીશ તો મોટપ મારી જશે. આબરૂ-પ્રતિષ્ઠાના લોભથી. મારી આબરૂ સારી છે એ ભ્રષ્ટ થઈ જાશે માટે આપણે આ સેવાય (નહિ). પરસ્ત્રી સેવાય નહિ.

'પ્રતિષ્ઠાના લોભથી પરસ્ત્રી સેવતો નથી તો તેને ત્યાગી કહી શકાય નહિ;...' ત્યાગી ક્યાં કહે ? અંદરમાં અભિપ્રાયમાં તો બધું પડ્યું છે. સમજાણું કાંઈ ? રાજના, શેઠિયાના, કુટુંબના ડરથી કરે, પરસ્ત્રી સેવે નહિ, આબરૂને ખાતર કરે, પ્રતિષ્ઠા ખાતર (ન સેવે) તેથી તેને 'ત્યાગી કહી શકાય નહિ; તે જ પ્રમાણે આ પણ ક્રોધાદિનો ત્યાગી નથી.' લ્યો ! દુનિયાના કારણે ક્રોધ, માન, માયા, લોભ ન કરે અને ક્ષમાદિ દેખાય પણ એ ખરેખર ક્રોધાદિનો ત્યાગી નથી. આહા...!

'તો કેવી રીતે ત્યાગી હોય ? - કે જે પદાર્થ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ભાસતાં...' દેખો ! 'ક્રોધાદિ થાય છે,...' આ પદાર્થ ઇષ્ટ છે, આ પદાર્થ અનિષ્ટ છે (એમ) ભાસતાં ક્રોધ, માન થાય છે. એટલે ઇષ્ટ દેખીને રાગ થાય, અનિષ્ટ દેખીને દ્વેષ થાય. એ પદાર્થથી મને દ્વેષ થયો અને પદાર્થથી મને રાગ થયો એ માન્યતા જ મિથ્યાદૃષ્ટિની છે. સમજાણું કાંઈ ? 'જે પદાર્થ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ભાસતાં ક્રોધાદિ થાય છે, પણ જ્યારે તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસથી...' જગતમાં કોઈ પદાર્થ ઇષ્ટ-અનિષ્ટ છે જ નહિ. હું જ પરમાં ઇષ્ટ-અનિષ્ટ કલ્પતો અને માનતો હતો. ઇષ્ટ-અનિષ્ટ કોઈ ચીજ છે નહિ.

વીંછી અનિષ્ટ છે અને ચંદન અનુકૂળ છે એમ પદાર્થમાં નથી. છે ? પદાર્થમાં

છાપ મારી છે ? રોગ અનિષ્ટ છે, નીરોગ ઇષ્ટ છે એમ છે ? છાપ મારી છે એમાં ? ... ખબર છે ને ? ... હાથ કાઢી નાખે. અહીંથી આમ કરી નાખે. સમજાય છે ? ... હાથ પહેલેથી જ કાઢી નાખ્યો હોય, લુગડા ઓલા પહેર્યા હાથ ... એટલે કોઈ પકડવા આવે તો ખબર ન પડે કે, આ ચોર હતો. બહારને કારણે એ બધું કરે છે. એને ઇષ્ટ નથી, એ રોગ એને એ વખતે સારો લાગે. ન્યાંથી બે ડગલા ફરે ને પેલું બધું કરીને પાછું ફેરવી નાખે. પોલીસ પકડવા આવે તો, આ ક્યાંય ગયો નથી. ક્યાં ગયો છે ? કારણ કે દેખાય ગરીબ, ભિખારી દેખાય. મણિરત્ન ચોરી ગયો હોય અને અહીં આંખમાં નાખી દીધું. ઇ પહેલેથી કપાવીને અંદર રાખ્યું હોય. આમ ચડાવી દીધું હોય. હવે પેલા આમ થાય, એમાં પકડવો કોને ? કોને ? આ થયું છે. ‘મુંબઈ’માં એ બધાં (કિસ્સા) થયેલા છે.

‘તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસથી...’ હું તો આત્મા જ્ઞાન છું. મારી શાંતિ મારી પાસે છે. જગતના અનુકૂળ-પ્રતિકૂળ કોઈ પદાર્થ મને નડતર કે અનુકૂળ છે જ નહિ. એવી દૃષ્ટિ તત્ત્વજ્ઞાનની થાય, સમ્યગ્દૃષ્ટિ થાય ત્યારે કોઈ ‘ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ન ભાસે...’ પછી કોઈ ચીજ એને ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ભાસે નહિ. ‘ત્યારે સ્વયં ક્રોધાદિક ઊપજતાં નથી...’ સહેજે ક્રોધ ન થાય, માન ન થાય, કપટ ન થાય, લોભ ન થાય ‘ત્યારે જ સાચા ક્ષમાદિ થાય છે.’ ધર્મ થાય. આ તપ ને ક્ષમાની વ્યાખ્યા કરી. માથે હતું ને ? ‘તપ તપૈં દ્વાદશ, ધરૈં વૃષ દશ,...’ એમ. સમજાણું કાંઈ ? લ્યો ! અહીં સુધી સકલ ચારિત્રનું વર્ણ થયું. ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’ પૃ. ૨૩૨માંથી આ લખાણ છે, હોં ! અહીંનું લખાણ નથી આ. ‘ટોડરમલ્લજી’નું છે. હવે ઇ સકલ ચારિત્ર થયું. સમ્યગ્દર્શન સહિત, અંતર અનુભવ સહિત, અઠવાવીસ મૂળગુણ આદિનું વર્ણન કર્યું, ત્રણ કષાયનો અભાવ થયો હવે અંદર સ્થિરતાની સાતમા ગુણસ્થાનથી સ્વરૂપાયરણની સ્થિરતા જામે. સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્રની, ચારિત્ર સહિતની સ્થિરતા.

‘(૪) હવે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્રનું વર્ણન ગાથા ૮માં કહેશે તે સાંભળો.’ છે ને અંદર ? ‘જે પ્રગટ થવાથી પોતાના...’ આ પ્રગટ થવાથી-સ્વરૂપમાં સ્થિરતા (થવાથી). ત્રણ કષાયનો અભાવ તો હતો. અઠવાવીસ મૂળગુણનો વિકલ્પ હતો. હવે એ છોડીને સ્થિરતા થવાથી ‘પોતાના આત્માની અનંતજ્ઞાન-અનંતદર્શન-અનંતસુખ અને અનંતવીર્ય

વગેરે શક્તિઓનો પૂર્ણ વિકાસ પ્રગટ થાય છે અને પરપદાર્થ તરફની બધાં પ્રકારની પ્રવૃત્તિ દૂર થાય છે તે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર છે.' એ વ્યાખ્યા આપણે ૮-૯ ને ૧૦ની થઈ ગઈ છે. સમજાય છે ? ૧૧ થી કાલે ચાલશે. (શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર (શુદ્ધોપયોગ)નું વર્ણન

જિન પરમ પૈની સુબુધિ છૈની, ડારિ અંતર ભેદિયા;
 વરણાદિ અરુ રાગાદિતૈં નિજ ભાવકો ન્યારા ક્રિયા.
 નિજમાહિં નિજકે હેતુ નિજકર, આપકો આપૈ ગઘો;
 ગુણ-ગુણી જ્ઞાતા-જ્ઞાન-જ્ઞેય, મંઝાર કધુ ભેદ ન રઘો. ૮.

અન્વયાર્થ :- (જિન) જે [વીતરાગી મુનિરાજ] (પરમ) અત્યંત (પૈની) તીક્ષ્ણ (સુબુધિ) સમ્યગ્જ્ઞાન અર્થાત્ ભેદવિજ્ઞાનરૂપી (છૈની) છીણી * (ડારિ) નાખીને (અંતર) અંતરંગમાં (ભેદિયા) ભેદ કરીને (નિજ ભાવકો) આત્માના વાસ્તવિક સ્વરૂપને (વરણાદિ) વર્ણ, રસ, ગંધ તથા સ્પર્શરૂપી દ્રવ્યકર્મથી (અરુ) અને (રાગાદિતૈં) રાગ-દ્વેષાદિરૂપ ભાવકર્મથી (ન્યારા ક્રિયા) ભિન્ન કરીને (નિજમાહિં) પોતાના આત્મામાં (નિજકે હેતુ) પોતા માટે (નિજકર) આત્મા વડે (આપકો) આત્માને (આપૈ) સ્વયં પોતાથી (ગઘો) ગ્રહણ કરે છે ત્યારે (ગુણ) ગુણ (ગુણી) ગુણી (જ્ઞાતા) જ્ઞાતા (જ્ઞેય) જ્ઞાનનો વિષય અને (જ્ઞાન મંઝાર) જ્ઞાનમં-આત્મામાં (કધુ ભેદ ન રઘો) જરાપણ ભેદ [વિકલ્પ] રહેતો નથી.

ભાવાર્થ :- જ્યારે સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર-આચરતી વખતે વીતરાગ મુનિ, જેમ કોઈ પુરુષ તીક્ષ્ણ છીણી વડે પથ્થર વગેરેના બે ભાગ કરી જુદા પાડી નાખે છે તેમ, પોતાના અંતરંગમાં ભેદવિજ્ઞાનરૂપી છીણી વડે પોતાના આત્માના સ્વરૂપને દ્રવ્યકર્મથી તથા શરીરાદિક નોકર્મથી અને રાગ-દ્વેષાદિરૂપ ભાવકર્મથી ભિન્ન કરીને પોતાના આત્મામાં, આત્મા માટે, આત્મા વડે, આત્માને સ્વયં જાણે છે ત્યારે તેને સ્વાનુભવમાં ગુણ, ગુણી તથા જ્ઞાતા, જ્ઞાન અને જ્ઞેય એવા કોઈપણ ભેદો રહેતા નથી.

* જેવી રીતે છીણી લોઢાને કાપે છે અને બે કટકા કરી નાખે છે, તેવી રીતે શુદ્ધોપયોગ કર્મોને કાપે છે અને આત્માથી તે કર્મોને જુદા કરી નાખે છે.

वीर संवत् २४८२, झगझ सुद्ध १, सोमवार
ता. २१-२-१९६६, श्लोक-८. प्रवचन नंबर-३२

‘दौलतरामञ्ज’ कृत ‘छड ढाला’. छडी ढाल का आठवां श्लोक. छडी ढाल का आठवां श्लोक. देओ ! क्या कहते हैं ? जिस प्राणी ने अपने शुद्ध स्वरूप की दृष्टि पडले की डो. पडले दर्शन-ज्ञान आ गया है. अपना स्वरूप शरीर, वाणी, मन से भिन्न है और पुण्य और पाप के राग से भी अपना स्वरूप बिलकुल भिन्न है. जैसे अपना निज आनंदस्वरूप की दृष्टि की डो. मैं शरीरादि परपदार्थ की क्रिया का करनेवाला नहीं. क्योंकि मेरे अस्तित्व में-मेरी भौजूदगी में वह तत्त्व नहीं. मेरी भौजूदगी में जो तत्त्व नहीं, उसका मैं करनेवाला, बदलानेवाला, तोड़नेवाला या रक्षक मैं डो सकता नहीं. समझ में आया ?

कहते हैं कि, पडले जैसे शुद्ध स्वरूप की श्रद्धा और ज्ञान करते हैं तो उसमें स्वरूपायरण ध्यान कैसा डोता है ? अर्थात् प्रथम सम्यग्दर्शन प्राप्ति के काल में क्या डोता है ? और बाद में, सम्यग्दर्शन के बाद भी जब-जब अपने स्वरूप का ध्यान करते हैं, तब कैसी दशा, किस प्रकार की डोती है, वह वर्णन करते हैं. भाषा समझते डो ना ? आप की छिन्दी है, यहां छिन्दी चलती है.

‘स्वरूपायरण-चारित्र (शुद्धोपयोग का) वर्णन.’ आठवीं गाथा. आत्मा अक सेकंड के असंख्य भाग में अनंत ज्ञान, दर्शन, आनंद संपन्न (है). उसमें शुभभाव जो दया, दान, व्रत, भक्ति, तपस्या का शुभ विकल्प जो उठता है वह शुभभाव है, वह पुण्यबंध का कारण है. और छिन्सा, जूठ, चोरी, विषयभोग वासना जैसे अशुभउपयोग, अशुभउपयोग पापबंध का कारण है. दोनों उपयोग-शुभ और अशुभ को अशुद्धउपयोग कहते हैं. दोनों उपयोग का अंतर व्यापार, शुभ डो या अशुभ डो, दोनों अशुभ व्यापार है. भाई !

पहले उसे नक्की करना पड़ेगा कि नहीं ? कि, क्या चीज है ? कैसे प्राप्त होती है ? और अनंतकाल में क्यों प्राप्त हुआ नहीं ? अनंतकाल में उसने दृष्टि अपने शुद्ध अंकांत अंकाकार आनंदस्वरूप पर की नहीं. श्रद्धा में ली लिया नहीं कि, मेरा स्वरूप निर्विकल्प आनंद है, उसमें मैं अंकाकार हों तो मुझे धर्म होगा. ऐसी प्रथम श्रद्धा ली कभी की नहीं. समज में आया ? अनादिकाल से अशुभभाव करता है उसमें भीकास आती है तो उसमें मुझे मजा आती है, वह तो मिथ्यात्वभाव (है). दुःख में मजा मानना वह मिथ्यात्वभाव है. और शुभभाव आता है वह ली दुःखरूप भाव है. भाई ! समज में आया ? आहा..हा...!

कहते हैं, दया, दान, व्रत, भक्ति आदि भाव होते हैं, परंतु वह भाव शुभ आचरणरूप शुभभाव पुण्यबंध का कारण, अशुद्धउपयोगरूप उसे कहते हैं. अब, दो उपयोग के अलावा, आत्मा की शुद्धोपयोग दशा, उसका नाम भगवान सर्वज्ञ परमेश्वर धर्म कहते हैं. समज में आया ? शुद्धउपयोग. शुभ-अशुभ दो भाव अशुद्धउपयोग (है). उससे रहित शुद्ध विद्वानंद भगवान पूर्ण आनंदस्वरूप की ओर दृष्टि लगाकर उसमें स्थिर होना उसको यहां स्वरूपचारित्र-स्वरूपाचरण चारित्र कहते हैं. ये चारित्र, यह चारित्र यथार्थ चारित्र है. समज में आया ? सम्यग्दर्शन से लेकर यह स्वरूपाचरण चारित्र प्रगट होता है. चारित्र का भाव, शुद्ध स्वरूपाचरण का भाव सम्यग्दृष्टि (होते समय) पहले से उत्पन्न होता है. मुनियों को ली सव्या आत्मदर्शन, आत्मज्ञान, अनुभव हुआ हो तो उनको ली शुद्धउपयोग का आचरण चारित्र में निर्विकल्प आनंद का ध्यान होता है, उसको स्वरूपाचरण चारित्र कहते हैं. उसको शुद्धउपयोग कहते हैं. समज में आया ?

यहां अब 'दौलतरामञ्ज' छठवीं ढाल में स्वरूपाचरण (चारित्र का स्वरूप कहते हैं). आत्मा शुद्ध स्वरूप (है), उसका आचरण. समज में आया ? स्वरूपाचरण शब्द पडा है ना ? 'स्वरूपाचरण चारित्र (शुद्धोपयोग). सम्यग्दर्शन आत्मा के भान बिना पंच महाव्रत का परिणाम हो, अष्टाईस मूलगुण का परिणाम हो, सब शुभ हैं, सब दुःखरूप हैं. समज में आया ? आत्मा का अंदर चैतन्य स्वभाव शुद्ध आनंदकंद स्वरूप अनादिअनंत सर्वज्ञ परमेश्वर ने त्रिलोकनाथ तीर्थकरदेव ने जिसको आत्मा

કહા, વહ આત્મા શરીર, વાણી તો નહીં, પુણ્ય-પાપ ભી આત્મા નહીં, એક સમય કી વર્તમાન પ્રગટ અવસ્થા ભી નિશ્ચય આત્મા નહીં. એક સમય કા જ્ઞાન, દર્શન, વીર્ય કા ઉઘાડરૂપ ભાવ જિતના ભી નિશ્ચય આત્મા નહીં, વહ વ્યવહાર આત્મા હૈ. વ્યવહાર આત્મા અભૂતાર્થ હૈ, સચ્યા આત્મા નહીં. આહા..હા...! કઠિન બાત, ભાઈ ! કયા બરાબર ? ઇતના સૂક્ષ્મ હૈ ફિર ભી બરાબર ? બરાબર હૈ.

શરીર, વાણી જડ (હૈ), વહ તો આત્મા નહીં. કર્મ અંદર હૈ વહ આત્મા નહીં. શુભ-અશુભભાવ આત્મા નહીં, વહ તો આસ્રવ તત્ત્વ હૈ. યે શરીર, વાણી, કર્મ તો જડ તત્ત્વ હૈં. અબ આત્મા રહા. ઉસમેં દો ભાગ. એક-વર્તમાન જ્ઞાન, દર્શન, વીર્ય કા વિકાસરૂપ ક્ષયોપશમ ઉઘાડભાવ. વહ તો વ્યવહાર આત્મા હૈ, એક સમય કી પર્યાય વ્યવહાર આત્મા હૈ. વ્યવહાર આત્મા કા અર્થ કયા ? વહ અભૂતાર્થ આત્મા હૈ. ત્રિકાલ એકસ્વરૂપ ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ આનંદ આદિ અનંત ગુણ કા પિંડ, શુદ્ધ સ્વરૂપ ધ્રુવ વહ ભૂતાર્થ આત્મા, સચ્યા આત્મા (હૈ). ઉસકા સચ્યા સ્વરૂપ, ભૂતાર્થ શુદ્ધ ત્રિકાલ ઉસકા નામ સચ્યા સ્વરૂપ હૈ. સૂક્ષ્મ બાત બહુત, ભાઈ ! સમજ મેં આયા ? યે તો સાદી હિન્દી ભાષા હૈ, ઇસમેં કોઈ ઐસી (કઠિન નહીં હૈ), ગુજરાતીવાલે કહે કિ, હમે સમજ મેં નહીં આતી, વહ બાત બૈઠતી નહીં. ભાઈ ! ઇતની સાદી (હૈ). (યે મુમુક્ષુ) બોલતે હૈં ઐસી હિન્દી હમકો નહીં આતી. એ..ઇ..! તુમહારી ભાષા હમકો આતી હૈ ? યે તો સાદી સરલ ગુજરાતી જૈસી (હૈ).

ભગવાનઆત્મા...! યહાં તો સીધી બાત, સરલ બાત હૈ. આહા..હા...! પ્રભુ ! તુજે આત્મા કહા, આત્મા કહા. વહ આત્મા કયા ચીજ હૈ ? આત્મા કયા ચીજ હૈ ? આત્મા કૌન હૈ ? તો કહતે હૈં, શુદ્ધ સ્વરૂપ આચરણ. યહ સ્વરૂપ કી વ્યાખ્યા ચલતી હૈ. સ્વરૂપ તો એક સેકંડ કે અસંખ્ય ભાગ મેં ધ્રુવ વસ્તુ, ધ્રુવ સામાન્ય અખંડાનંદ જ્ઞાયક વહ સ્વરૂપ, વહ વસ્તુ. વહ નિશ્ચય આત્મા, વહ ભૂતાર્થ ચીજ, હયાત ચીજ, ત્રિકાલી રહનેવાલા ભગવાન, ઉસકા નામ યહાં સ્વરૂપ કહને મેં આતા હૈ. ભાઈ ! યહ સ્વરૂપ કા આચરણ. સમજ મેં આયા ?

ઐસા જો સ્વરૂપ, ઉસમેં આચરણ-એકાકાર હોના, એકાગ્ર હોના ઉસકા નામ સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર (હૈ). ઉસકા દૂસરા અર્થ-શુદ્ધઉપયોગ. ઉસકા દૂસરા અર્થ-સ્વરૂપ

का आयरररूप पर्याय, उसको शुद्धउपयोग कडा. यह शुद्धउपयोग ही मोक्ष का कारण और धर्म है. भाई ! यहां तो दुनिया ने कहां का कहां मान रखा है. देख की क्रिया, शुभभाव ऐसा हुआ, पंच महाव्रत ऐसा (दिया).. अरे...! भगवान ! वह तो राग है, विकल्प है, देख तो जड है.

भगवानआत्मा... एक सेकंड के असंख्य भाग में वस्तु... वस्तु, जिसमें अनंत अनंत केवलज्ञान, जिसके गुण में अनंत अनंत केवलज्ञान पडा है. जिसके दर्शन में अनंत अनंत केवलदर्शन (है), अनंत अनंत जिसके दर्शन में अंदर पडा है, जिसके आनंद में अतीन्द्रिय अनंत अनंत आनंद, अतीन्द्रिय अनंत आनंद पडा है. जिसके वीर्य में अनंत अनंत वीर्य यतुष्ट प्रगट होता है, ऐसा अनंत वीर्य जिसमें पडा है. जिसमें स्वच्छता की अनंत पूर्णा पर्याय प्रगट हो ऐसी स्वच्छता की अनंत अनंत पर्याय जिसके स्वच्छता के गुण में पडी हैं, समज में आया ? जिसके स्वरूप में वस्तु में परमेश्वरता-प्रभुता, परेश्वरता जो एक समय में परमेश्वरपना प्रगट होता है, एक समय में केवलदर्शन आदि परमेश्वरता (प्रगट होती है), ऐसी परमेश्वरता, अनंती परमेश्वरता एक प्रभुता नाम के गुण में अनंती परमेश्वरता अंदर पडी है. सेठिया ! समज में आया ?

अर्थात् दूसरा बोल कहे तो आत्मा में एक स्वसंवेदन प्रकाश नाम का गुण है. आत्मा में एक स्वसंवेदन प्रत्यक्ष होना ऐसा अनादिअनंत गुण है. इस गुण में आत्मा का, पुण्य-पाप के रागरहित, स्वरूप की शुद्धउपयोग की रमणता-स्वसंवेदन होना, ऐसा-ऐसा स्वसंवेदन सादिअनंत जो शांति का वेदन अनंत अनंत पर्याय में होता है, ऐसी अनंती पर्याय एक प्रकाश नाम के गुण में अनंत स्वसंवेदन पडा है. आडा...डा...! समज में आया ? ऐसा भगवान.. ये तो चार-पांच बोल कहे, जैसे तो अनंत गुण हैं.

ऐसा अनंत गुण का पिंड प्रभु, जिसको भूतार्थ आत्मा, उयात आत्मा, सख्या आत्मा, सत्य आत्मा, प्रभु आत्मा, पूर्ण आत्मा का अंदर आयररर करना, उसका नाम स्वरूपायररर चारित्र, शुद्धोपयोग यौथे गुणस्थान से प्रगट होता है. समज में आया ? ऐसा अनुभव सम्यग्दृष्टि यौथे गुणस्थान से जब पडला अनुभव

सम्यग्दर्शन होता है, तब से होता है. बाह में कभी-कभी, लंबे काल के बाह स्वरूपायरण का शुद्धोपयोग का ध्यान यौथे गुणस्थान में बहुत लंबे काल में आता है. पंचम गुणस्थान में उससे थोड़े काल में और बहुत टीकना, उपयोग में बहुत टीकना (होता है) और थोड़े-थोड़े काल में आता है. मुनिओं को तो, जिनको आत्मज्ञान और आत्मदर्शन सहित यारित्र प्रगट हुआ है, जैसे मुनियों को तो बारम्बार, ओक दिन में हजारों बार स्वरूपायरण-शुद्धउपयोग आता है. आडा..डा...! समज में आया ?

सख्या मुनिपना... सख्या सम्यग्दर्शन और सख्या श्रावकपना और सख्या मुनिपना, तीनों में सम्यग्दृष्टि को स्वरूपायरण शुद्धउपयोग कभी-कभी आता है. पंचम गुणस्थान (में) सख्या श्रावक हो उसको स्वरूपायरण यारित्र का शुद्धउपयोग बहुत अल्प काल में बहुत टीकता है. मुनि को तो प्रतिक्षण, भगवान जिसको सख्ये मुनि कहते हैं, जैसे मुनि को तो स्वरूपायरण उपयोग क्षण-क्षण में आता है. क्षण में अंदर आनंदकंद में जुक जाये. दूसरे क्षण विकल्प उठे, तीसरे क्षण में शुद्धउपयोग में रम जाये. ऐसा शुद्धोपयोग का आयरण यौथे, पांचवें, छठवे और सातवें (गुणस्थान में) एसप्रकार का होता है. भाई ! आडा..डा...! अब उसकी आठवीं गाथा, देजो !

‘दौलतरामञ्ज’ कृत साही छिन्दी भाषा में, यलती छिन्दी भाषा (में) ‘छड ढावा’, उसकी छठवीं ढाल का आठवां श्लोक है. उसके पडले शब्द का अर्थ क्रिया.

जिन परम पैनी सुबुधि छैनी, डारि अंतर भेदिया;

वरणादि अरु रागादितें निज भावको न्यारा क्रिया.

निजमाहिं निजके डेतु निजकर, आपको आपै गह्यो;

गुण-गुणी ज्ञाता-ज्ञान-ज्ञेय, मंजार कछु भेद न रह्यो. ८.

पडले सातवीं गाथा में आ गया है. सातवें में आया था ना ? उसमें से आता है. ‘सुनिये स्वरूपायरण अब’ उसकी अंतिम पंक्ति. ‘जिस छेत प्रगटे आपनी निधि, मिटे पर की प्रवृत्ति सभ.’ है ? बैया ! आठवीं के पडले सातवीं (की) पंक्ति है. ‘दौलतरामञ्ज’ पंडित थे, द्विगंवर पंडित (थे). आत्मा के बहुत यथार्थ ज्ञानवाले

थे. समज में आया ?

कहते हैं कि, 'सुनिये स्वरूपायन अब.' 'जिस छोट प्रगटै आपनी निधि....' भगवानआत्मा निधि, अनंत आनंद की निधि है. आडा..डा..! अनंत अनंत स्वरूप संपदा का प्रभु भगवानआत्मा स्वामी है. इस धूल का (स्वामी) नहीं. पुण्य-पाप का भी यथार्थ में आत्मा स्वामी नहीं. पुण्य-पाप का भाव, समजे ? भाव का भी स्वामी नहीं. वह वस्तु विकार है. भगवानआत्मा एक सेकंड असंख्य भाग में.. कहते हैं, अपने स्वरूप पर दृष्टि देने से शुद्ध आचरण में एकाकार होने से 'प्रगटै आपनी निधि,' निधि तो है. पहले कडा ऐसा आत्मा निधान है. समज में आया ?

जैसे छोटीपीपर में यौसठ पछोरी यरपराई तो लरी है. यरपराई, छोटीपीपर होती है ना ? समज में आया ? उस छोटीपपर को यौसठ पछोरी घोंटते हैं तो यौसठ पछोरी यरपराई प्रगट होती है. कहां से आई ? पत्थर को घोंटने से आई ? पत्थर बिसने से आती हो तो कोयला, कंकर बिसने से आनी याहिये. उसमें है, पीपर में यौसठ पछोरी (यरपराई है). यौसठ समजे ना ? सोलह आना. अब सोलह पैसा का एक रुपया हो गया. अभी तक तौ यौसठ पैसा था ना ? सोलह आना. अब तो सौ हो गये. ऐसी सोलह आनी पीपर में यरपराई पडी है, हरा रंग पडा है, मुलायमपना पडा है, ऐसी अनेक शक्तियां एक पीपर के दाने में शक्तिरूप निधान पडा है. उसको प्रगट करना, पर्याय में प्रगट करना वह उसका कार्य है.

ऐसे भगवानआत्मा एक सेकंड के असंख्य भाग में पूर्ण आनंद, ज्ञानादि निधि पडी है. जिसको एकाग्र होकर अपना कारण प्रभु, वस्तु स्वरूप जो ध्रुव है, उस स्वरूप में एकाग्र होकर शुद्धउपयोग के आचरण द्वारा अंतर की निधि को वर्तमान अवस्था में जोल देना, प्रगट करना उसका नाम यहां शुद्धउपयोग कहते हैं. आडा..डा..! वह गाथा ली है. 'छह ढावा' है आप के घर ? घर पर होगी. जैसे हैं तो पुस्तक तो होंगे डी. समज में आया ? आडा..डा..!

'जिस छोट प्रगटै आपनी निधि,' उसका अर्थ क्या किया ? कि, शरीर, वाणी प्रगटे वह कोई अपनी निधि नहीं है. पैसा-बैसा मिले वह अपनी निधि नहीं. पुण्य-

पाप का भाव प्रगट हुआ वह अपनी निधि नहीं। अपनी निधि भगवानआत्मा अनंत अनंत बेहद ज्ञान, जिसके स्वभाव की मर्यादा क्या ? जिसका स्वाभाविक ज्ञान, जिसका स्वाभाविक आनंद, उसकी मर्यादा क्या ? बेहद आनंद और बेहद अपरिमित ज्ञानादि आत्मा में पडा है, वह अपनी निधि है। अंतर में अकाग्रता होने से वह निधि प्रगटे। इस कारण से प्रगटे। शुभाभाव से या अशुभाभाव से या देह की क्रिया से अपनी निधि कभी प्रगट होती नहीं। समज में आया ? पहली श्रद्धा तो नक्की करे। श्रद्धा का पंथ (तो नक्की करे कि), यही मार्ग है, दूसरा कोई मार्ग है नहीं। आडा..डा...!

कहते हैं कि, भगवानआत्मा, अपनी निधि अपने अंतर में अकाग्रता होने से प्रगट होती है। पुष्ट्य के विकल्प से, निमित्त से, व्यवहार से अपने स्वरूप की निधि प्रगट नहीं होती, ऐसा यहां कह दिया, भाई ! व्यवहार से प्रगट नहीं होता, उसमें कह दिया ? दया, दान, व्रत, भक्ति, तप, जप आदि अथवा व्यवहार रत्नत्रय देव-गुरु की श्रद्धा, नौ तत्त्व की भेदवाली श्रद्धा और शास्त्र का ज्ञान का व्यवहार आता है, परंतु उस व्यवहार से अपनी निधि प्रगट होती है, ऐसा नहीं। आडा..डा...! समज में आया ? क्या लिखा है ? देओ !

‘दौलतरामञ्ज’ लिखते हैं, भैया ! है ? लिखते हैं कि नहीं ? आप को तो बहुत कंठस्थ है। देओ ! ‘जिस बात प्रगटे आपनी निधि, मिट्टे परकी प्रवृत्ति सब.’ भाई ! पर की प्रवृत्ति का अर्थ—वह शुभरागादि हैं वह परप्रवृत्ति है, अपना स्वरूप नहीं। आडा..डा...! समज में आया ? अरे..! वस्तु कैसी है ? और कैसे प्राप्त हो ? उसके निर्णय का भी ठिकाना नहीं, उसको धर्म कहां से होता है ? भाई ! है ना ? उनको पूरी कंठस्थ है। पूरी ‘छड ढावा’ कंठस्थ है। उनके कंधेपर यह पठना शुरू किया। उन्होंने बहुत पुस्तक दिये हैं। व्याख्यान हो गये हैं, उनकी ओर से छपवाने हैं। समज में आया ? आडा..डा...!

भगवान भगवानआत्मा को कहते हैं, हे आत्मा ! तेरा स्वरूप आनंद शुद्ध विद्वानंद स्वरूप, वह तो अंतर की स्वसन्भुज की स्वस्वभाव सन्भुजता की शुभ आचरणरूप, शुद्धउपयोगरूप अकाग्रता द्वारा ही अपनी निधि प्रगट होती है। दूसरे

कोई कारण से अपने स्वरूप की निधि, शक्ति की व्यक्तता, सामर्थ्य की प्रगटता, तत्त्व का सत्त्व जो अंदर स्वरूप है उसका बाहर आना, वहाँ अंतर से अकाग्रता हुआ बिना, कभी निधि बाहर प्रगट होती नहीं. कछो, समज में आता है कि नहीं ? उसमें है कि नहीं ? यह '७७ ढावा' है. '७७ ढावा' ली है कि नहीं ? ये तो सादी हिन्दी भाषा है. सातवीं का सुना ?

'सुनिये' ऐसा कहते हैं. 'दौलतरामज्ज' कहते हैं कि, सुनो ! क्या ? 'स्वरूपाचरन अ.अ.' क्या ? 'जिस डोत...' जिस स्वरूपाचरण के डोनेपर, डोते हुआ 'प्रगटै आपनी निधि,...' क्या (कहा) ? 'मितै परकी प्रवृत्ति स.अ.' अस्ति-नास्ति की. अनेकांत कर दिया. समज में आया ? भगवान् आत्मा अपने शुद्ध विद्वानंद की शक्ति का स्वामी पूर्णानंद है, उस ओर की अंतर अकाग्रता (करने से) निधि प्रगट होती है और विकल्प आदि परप्रवृत्ति है वहाँ उससे रुक जाती है, उससे रुक जाती है, रुकती नहीं. स्वरूप की अंतर अकाग्रता से निधि प्रगट होती है. इससे शुभाशुभ परिणाम जो हैं वहाँ प्रवृत्ति रुक जाती है. आडा...डा...! यह मूल चीज है.

वीतराग परमेश्वर सर्वज्ञदेव त्रिलोकनाथ तीर्थकरदेव सर्वज्ञपद को प्राप्त हुआ, वाणी की ध्वनि निकली. सौ इन्द्र की उपस्थिति में दिव्यध्वनि समवसरण में निकली. अनंत तीर्थकर हुआ, वर्तमान मछविदेह क्षेत्र में 'सीमंधर' भगवान् बिराजमान हैं. बीस विडरमान बिराजमान हैं. 'धोरी धर्म प्रवर्तका'. हमारे पंडितज्ज ने रखा है ना ? 'धोरी' धर्म के बडे धोरी. 'धर्म प्रवर्तका.' समवसरण स्तुति है ना ? समवसरण स्तुति में है. समज में आया ? ऐसे भगवान् की वाणी में ऐसा आया है, अनंत तीर्थकरों की वाणी में ऐसा आया था, अनंत तीर्थकर हुआ उसमें ऐसा आया.

'दौलतरामज्ज' कहते हैं कि, सुनिये ! भगवान् ऐसा कहते हैं, वहाँ बात हम कहते हैं. अनंत संतों अनंतकाल से परमात्मा, संत वीतरागी मुनिओं, केवलज्ञानियों, तीर्थकरो, अरे...! सम्यग्दृष्टि ली यही बात अनादि से कहते आये हैं. 'मितै परकी प्रवृत्ति...' शुभराग (की) प्रवृत्ति पर की है, वहाँ अपनी नहीं. आडा...डा...! 'निरजे ध्रुव की तारी' ऐसा आता है, 'आनंदघनज्ज' में आता है. श्वेतांबर में अक 'आनंदघनज्ज' हुआ है. 'आनंदघनज्ज' हुआ है. (वे कहते हैं), अंतर में अकाग्र डोते

हैं तो 'निरभे ध्रुव की तारी' यह आत्मा ध्रुव है ना ? यह तारे के समान है. उसको अंतर अकाग्र हो तो निरभते हैं, ऐसा कहते हैं. श्वेतांबर में एक 'आनंदघनञ्ज' हुआ है. मस्त अध्यात्म था, जंगल में रहते थे. बाद में संप्रदाय में छोड़ दिया. लेकिन दुनिया के साथ तो मेल होता नहीं. लेकिन कुछअेक बात उन्होंने ने कही है. बाकी संपूर्ण यथार्थ बात द्विगंबर संतो, 'कुंदकुंदाचार्य', 'अमृतचंद्राचार्य' आदि संतों ने जो बात कही ऐसी बात कहीं तीनकाल में और जगह है नहीं. समज में आया ? सनातन सर्वज्ञ परमेश्वर अनंत वीतराग के पंथ में चलनेवाले महा द्विगंबर आत्मध्यानी-ज्ञानी मुनिओं, 'कुंदकुंदाचार्य', 'अमृतचंद्राचार्य', 'समंतभद्राचार्य', 'पूज्यपादस्वामी', 'नेमिचंद्रसिद्धांत यकवर्ती' आदि महा धर्म के धोरी, धर्म के स्तंभ, धर्म के बडे स्तंभ, जिन्होंने धर्म क्या है उसे दुनिया को कडकर धर्म को टिकाये रभा है. समज में आया ? यह बात यहां परंपरा से आयी यह 'दौलतरामञ्ज' कहते हैं.

अब, यहां कडा, देजो ! 'जिन परम पैनी...' भाई ! देजो ! कोई कहते हैं कि, ऐसा शुद्ध आचरण तो यौथे गुणस्थान में नहीं होता. यह तो आठवें गुणस्थान में होता है, ऐसा कहते हैं. यह बात को समजते नहीं. भाई ! तुजे मालूम नहीं, प्रभु ! पहले ही यौथे गुणस्थान में सम्यग्दर्शन प्राप्त होने के काल में ऐसा स्वरूप 'समयसार' में वर्णन किया है, ऐसा ही स्वरूप 'समयसार' में वर्णन किया है, यह बात करते हैं. 'दोडरमलञ्ज' ने भी उनकी चिह्नी में लिखा है, वही बात यहां लिखी है. 'दोडरमलञ्ज' की चिह्नी है ना ? 'रहस्यपूर्णा चिह्नी' में भी वही बात लिखी है. सविकल्पी निर्विकल्प ध्यान करते समय क्या होता है ? तो कहते हैं कि, यह अनुभव यौथे गुणस्थान से होता है. ऐसा उसमें (लिखा है). और 'समयसार' में वही बात पहले से ली है. परंतु मुनि थे, मुनि की भूमिका से बात की है. बाकी प्रथम में प्रथम, भगवानआत्मा शुद्धउपयोगरूपी आचरण में ही सम्यग्दर्शन का भान होता है. आडा..डा...! ये उसकी बात करते हैं.

'जिन परम पैनी सुबुधि ऐनी, उरि अंतर भेदिया;' देजो ! अंदर है, झेठो है ? अंदर आत्मा, ऐनी मारता है, ऐनी. ऐसा चित्र बनाया है. लैया ! है उसके

पास ? यहाँ है, देजो ! आठवां श्लोक है ना ? किसका ? '७७ ढावा'. यहाँ है. चित्र बनाया है. क्या ? 'जिन परम पैनी सुबुधि छैनी, डारि अंतर भेदिया;' क्या कइते हैं ? भाई ! इसमें तो जिन यानी यड लिजा है, परंतु इसमें साधक जव लिजा है. साधक ध्यान करते हैं तब, जैसे लिजा है. देजो ! ७७वीं ढावा, आठवीं गाथा. अंदर लिजा है, समजे ?

भावार्थ में लिजा है, 'जिस समय कोई साधक..' साधक शब्द सामान्य लिजा है. 'जिस समय कोई साधक ध्यान का अवलंबन लेकर भेदज्ञान के द्वारा अनादिकाल से लगे हुआ द्रव्यकर्म, भावकर्म, नोकर्म से अपने आत्मा को भिन्न समज लेता है..' यहाँ सामान्य व्याख्या कर दी है. साधन नाम सम्यग्दर्शन से लेकर सत्नी साधक जव बारहवें गुणस्थान तक हैं. लेकिन नीचे धर्मध्यान की बात, अंदर अकाग्र होते हैं उसकी बात यहाँ मुख्यरूप से है.

'जो कोई साधक..' जिन की व्याख्या है ना ? जिन यानी जो. मूल में तो जो है. 'जो कोई अत्यंत तीक्ष्ण सम्यग्ज्ञान, भेदज्ञानरूपी छैनी...' देजो ! अंतर में छैनी मारते हैं. देजो ! अंदर छैनी है. ये छैनी. बताते हैं. आत्मा चैतन्यरूप शुद्ध आनंदकंद (है) और पुण्य-पाप का विकल्प जो राग है, (उन दोनों के) बीच में भेदज्ञानरूपी छैनी मारते हैं. है उसमें ? लैया ! यड नहीं छोगा. चित्र है ? नहीं. देजो ! पडले वड बात नक्की तो करनी पडेगी कि नहीं ? नक्की किये बिना उसका उपयोग, उसका कार्य कैसे कर सकते हैं ?

कइते हैं, भगवानआत्मा सिद्धघन आत्मा देहदेवालय में प्रभु शुद्ध घन, आनंदकंद पडा है और पुण्य-पाप का राग.. देजो ! भेदज्ञानरूपी छैनी द्वारा पटककर, (फूटनोट में लिजा है), 'जिसप्रकार छैनी लोहे को काटकर दो टुकडे कर देती है उसीप्रकार

शुद्धोपयोग कर्मों को काटता है और आत्मा से उन कर्मों को पृथक् कर देता है।' अंदर अेकाग्रता छोकर भेदज्ञान कडो, शुद्धउपयोग कडो, स्वरूपायरररर कडो, स्वरूप की अेकाग्रता कडो. पटककर अंतरंग में भेद करके, अंतर में भेद किसके साथ (करना) ? वड कडेंगे. आत्मा के वास्तविक स्वरूप को, निज भाव को. यड शब्द पडा है-निज भाव को. भगवानआत्मा शुद्ध स्वरूपी निज स्वभाव सत्त्वरूप भाव, जो तीनोंकाल नित्य रहता है, अैसा निज आत्मा का भाव. ज्ञायक, दर्शन, आनंद, शांति आदि त्रिकाल ज्ञायक निज भाव, अैसा जो आत्मा, उसमें वर्ण, रस, गंध, स्पर्शरूप द्रव्यकर्म उससे अंतर भेदज्ञान करते हैं. ये देभो क्रिया ! यड धार्मिक क्रिया. आडा..डा...!

वर्ण, रस, गंध, स्पर्शरूपी द्रव्यकर्म-जड कर्म और राग-द्वेषादि भावकर्म. शुभ-अशुभ विकल्प जो राग-द्वेष उठते हैं, उसमें भी छैनी मार दी. शरीर, वाणी, कर्म तो नहीं, शुभ-अशुभ भाव में नहीं, मेरे निज भाव से वे भिन्न हैं. अैसे निज भाव का अंतर लक्ष्य करके विभाव और जड कर्म है, उसके अंतर में, भेद में भेदज्ञान(रूपी) छैनी मारी. समज में आया ? राग-द्वेषादि भावकर्म से भिन्न करके, भिन्न करके. वर्णादि, रागादि यड 'समयसार' की गाथा है, भाई ! 'समयसार' का श्लोक है.

'अमृतयंद्रायार्य' मडाराज. भगवान 'कुंडकुंडायार्य' मडाराज छे डजार वर्ष पडले द्विगंबर संत (डुअे). उनके बाद ११०० वर्ष बाद 'अमृतयंद्रायार्य' द्विगंबर वनवासी जंगल में रहनेवाले मुनि (डुअे). उनडों ने टीका बनाई. उनका श्लोक है. समज में आया ? श्लोक है ना ? भाई ! उसका यड है. कौनसा श्लोक है ? अज्जव अधिकार. उ७वां श्लोक है. उसमें से लिया है, घर की बात नहीं की है. उ७ वां श्लोक है, देभो ! 'अमृतयंद्रायार्य' क्या कडते हैं ? देभो !

वर्णाद्या या रागमोहादया वा

भिन्ना भावाः सर्व एवास्य पुंसः

'पुंसः' यानी आत्मा पुरुष. भगवान सिदानंद प्रभु-पुरुष आत्मा. देभो ! 'वर्णादिक अथवा राग-मोहादिक भावो कद्या ते अधाय आ पुरुषथी (आत्माथी) भिन्न छे ते...'

तेनैवान्तस्तत्त्वतः पश्यतोऽमी

नो दृष्टाः स्युर्दृष्टमेकं परं स्यात् ॥३७॥

‘अंतर्दृष्टि वडे...’ भगवान् आत्मा का अवलोकन करनेवाले जब से, सम्यग्दृष्टि के अंतर अवलोकन में ‘अे बधा देजाता नथी,...’ विकार, पुण्य-पाप, शरीर अपने निज स्वरूप द्विभते नथी है. आडा...डा...! उसी श्लोक का अर्थ लिया है, भाई ! उ७ श्लोक, ‘समयसार’. ‘वर्णाद्या या रागमोहादया वा’ भिन्न है, अंतर भेदकर. भिन्न है. न्यारा किया. भिन्न करके. अरे...! जगत की चीज. लापसी जैसी चीज... लापसी कडते हैं ? क्या कडते हैं ? लापसी कडते हैं. लापसी बनाते हैं, नथी कन्या डो तो उसकी मां कैसे बनाती है वह ध्यान रभती है. गेडूं की लापसी बनाते है. कैसे बनाती है वह ध्यान रभे. बाढ में आटे में बेलन घुमाते हैं. आटे का गड्डा नथी बन जाये. कडक न डो जाये ँसदिये. नथी तो आटा उपर से पके और अंदर में सकेढ रह जाये तो लापसी बराबर अरुणी डोती नथी. तो वह बराबर अैसे-अैसे डिवाये. लडकी देभे डि मां कैसे करती है ? समज में आया ? अैसे डी नथी गरम डोने देते. अैसे डी करने लगे तो गड्डे डो जाये और अंदर आटा कन्या रह जाये. अैसे बराबर डिवाये. ये तो लोग करे वह देभा है, डमने कुँड किया नथी. लोग करते हैं उसे देभा है, अैसे करते हैं. अैसे डिवाये डि कोँड भी कन्या भाग रह नथी जाये, सब पक्का डो जाये. नथी तो कन्या रह जाये.

अैसे भगवान् आत्मा...! (भाता) जैसे करती है तो लडकी ध्यान रभती है, वैसे संतोंने, ज्ञानियों ने जैसे किया और जैसा कडा उसका ध्यान कर, उसमें अेकाग्रता डोती है तो अैसी अेकाग्रता डोती है उसका लक्ष्य करना याडिये. उसका ज्ञान पडले उस प्रकार का करना याडिये. आडा...डा...! यडां ध्यान रभते है डि नथी ? ध्यान रभो.

मुमुक्षु :- वह तो सब अेकांत में डोता है.

उत्तर :- कडते हैं डि, अेकांत में नथी. डम कडते हैं डि, अैसा डुआ है, अैसा तुम को कडते हैं, अैसा यडां कडते हैं. दूसरे का काम कौन-सी आंभ से देभते हैं ? परंतु यडां कैसे डोता है, उसकी विधि क्या है, वह विधि कडते हैं. समज में आया ?

आडा..डा..!

कडते हैं, अपने को भिन्न करके. पडवे श्रद्धा में तो लिया डो कि, शुभ-अशुभभाव मेरे आत्मा का लाभकर्ता नहीं. देखादि ४३ की क्रिया मेरे लाभ की कर्ता नहीं. मेरे लाभ की यीज तो मेरी चिदानंद निधि है. उसमें ओकाग्र होँ तो अंतर में भेदज्ञान हुआ. भेदज्ञान सिद्धा. 'भेदविज्ञानतः सिद्धः सिद्धा ये किल केचन।' वड भी 'संवर अधिकार' का 'अमृतयंद्रायार्थदेव' का श्लोक है. अभी तक जितने सिद्ध हुए...

भेदविज्ञानतः सिद्धः सिद्धा ये किल केचन।

अस्यैवाभावतो बद्धा बद्धा ये किल केचन।।१३१।।

अभी तक अनंत संसार में जितने (जुव) मुक्त हुए, परमात्मा सिद्ध हुए (वे सब) भेदज्ञान से हुए हैं. पुण्य-पाप के भाव की क्रिया से अपना स्वरूप भिन्न है, ऐसा भेदज्ञान करते.. करते.. करते.. केवलज्ञान पाया है, सिद्ध हुए हैं. 'अस्यैवाभावतो बद्धा' अभी तक निगोद से लेकर नौवीं त्रैवेयक मिथ्यादृष्टि द्रव्यविंगी द्विगंबर जैन साधु डोकर, 'मुनिव्रत धार अनंतवार त्रीवक उपजायो, पै आतमज्ञान भिन, देश सुभ न पायो.' कडते हैं कि, द्रव्यविंगी मिथ्यादृष्टि साधु अपना स्वरूप और राग के बीच भेद किया नहीं, इस कारण से भेदज्ञान के अभाव से बंधा है. पर का भेद नहीं करके बंधा है और पर का भेद करने से बंध से छूट जाता है. ओक डी उपाय है, दूसरा कोई है नहीं. आडा..डा..! समज में आया ?

ये 'अमृतयंद्रायार्थ' मडाराज कडते हैं. 'कुंडकुंडायार्थ' मडाराज के बाद टीकाकार द्विगंबर संत हुए. (वे कडते हैं), अब तक जितनी संख्या में जुव मुक्ति को प्राप्त की, वे सब राग पुण्य, दया, दान, शरीर की क्रिया भिन्न करते करते सम्यक् पाया, भिन्न करते करते चारित्र पाया, भिन्न करते करते केवलज्ञान पाया. और जो कोई निगोद से लेकर जो जुव बंधे हैं, वहां ऐसा नहीं कडा कि, कर्म के जोर से बंधा है. बहुत कर्म कठिन थे, इस कारण से बंधा है ? नहीं. आचार्य कडते हैं, ऐसा नहीं है. राग, विकल्प और शरीर से भिन्न नहीं करता है, पर को ओक मानता है, पर को ओक मानता है उस कारण से वड कर्म से बंधता है. आडा..डा..! समज में आया ? दो सिद्धांत कडे.

बंधन और मुक्ति कैसे होती है ? बंधा तो पर से भिन्न किये बिना, पर को अकेल मानकर अनादि से बंधा है. मुक्त हुआ वह राग और पर से भिन्न करके सब मुक्त हुआ. सम्यग्दर्शन से लेकर केवलज्ञान तक राग से, पर से भिन्न करते करते, स्थिर होते होते (मुक्त हुआ). पहले दृष्टि स्थिर हुई, बाद में स्थिर होते होते पूर्ण स्थिर हो गये. पर से भिन्न करके केवलज्ञान को पाया है. उसमें क्या आया ? पहले कड़ा था वह. 'मिट्टे परकी प्रवृत्ति'. राग बीज में आता है उसके कारण से आगे बढ़ते हैं, औसा नहीं. राग से भी भिन्न करते.. करते.. करते.. करते.. श्रेणि लगाकर केवलज्ञान पाया है. समज में आया ?

कहते हैं, भिन्न करके, अपना स्वरूप पुण्य-पाप का भाव रागादि और शरीरादि से, वर्ण आदि से भिन्न करके.. क्या कहते हैं ? अपने आत्मा में... देओ ! अपने आत्मा में. देओ ! कर्ता-कर्म लगाते हैं, कारक लगाते हैं. अपने आत्मा में. अपने आत्मा का अर्थ शुद्ध चैतन्यमूर्ति-अपने आत्मा में. अपने लिये - संप्रदान आया ना ? संप्रदान. अपने आत्मा में वह क्या ? अधिकरण, देओ ! 'निजमांडि'-अपना शुद्ध स्वरूप, उसमें ही - यह आधार आया. राग का आधार नहीं, पुण्य का आधार नहीं, विकल्प का आधार नहीं. आडा..डा..!

'निजमांडि निज के हेतु..' (अर्थात्) अपने लिये. अपना भेद करके कोई दूसरे को देना है या पुण्यबंध हो जायेगा और बाद में स्वर्ग मिलेगा औसा नहीं. अपने लिये, अपने लिये. भगवान शुद्ध स्वरूप चैतन्य, पुण्य-पाप के राग से अंतर में भिन्न करके, अपने आधार से, अपने में-राग में नहीं, अपने लिये, कोई पर के लिये थोडा बंध हो गया या पर का हित हो गया, औसा नहीं. आडा..डा..! भाई ! 'छड ढावा' तो सब के हाथ में है लेकिन समजने की दरकार नहीं. उलटे रास्ते चड जाये और माने कि हम धर्म के रास्ते पर हैं. हमारा कल्याण हो जायेगा. जाना है पूर्व में और भागता है पश्चिम में. पूर्व की ओर जाना हो तो पश्चिम में जाये ? 'ढसा' है वहां, 'ढसा' आता है. 'भावनगर' नहीं आयेगा. अंक और 'भावनगर' है और दूसरी ओर 'ढसा' है.

भगवानआत्मा निज भाव, शुद्ध भाव सन्मुख अपने कारण से हो तो अपने

निज भाव की प्राप्ति होती है. उससे विपरीत भाव जो रागादि हैं उस ओर जायेगा तो मजदूरी होगी. समज में आया ? अपने लिये. आ..डा..! अपना काम करना है, भाई ! कोई दूसरे का काम नहीं है और दूसरे के लिये नहीं है. आडा..डा..! कितनी धीरज, वीर्य में कितनी पर के ओर की विभुजता और उस वीर्य की स्वभाव सम्भुजता की सावधानी. औसा मार्ग है तो उसकी सीध तो पडवे दे. डोक्टरज !

कडते हैं, अपने लिये, अपने द्वारा. देओ ! क्या कडते हैं ? करण लगाया, करण. कोई साधन होगा ? (कोई) कडता है कि, व्यवहार साधन तो है ना ? नहीं. वड तो पडवे अपना साधन किया हो तो राग को व्यवहार साधन का आरोप देते हैं. वड साधन नहीं है. लैया ! है कि नहीं अंदर ? देओ ! सब के पास पुस्तक तो है, देओ !

अपने द्वारा. अपना शुद्ध स्वरूप पुण्य-पाप के राग से अंदर लेद करके, अपने में, अपने लिये, अपने द्वारा-आत्मा द्वारा-शुद्ध स्वरूप द्वारा, राग द्वारा नहीं. विकल्प शुभराग हो उसके द्वारा नहीं, अपने द्वारा. कितना सिद्ध किया है ! समज में आया ? सम्यग्दर्शन में शुद्धउपयोग के प्राप्ति के काल में औसा होता है और बाद में भी जब-जब आत्मा का शुद्धउपयोग का ध्यान होता है (तब-तब) औसी स्थिति होती है, तब पर से त्मिन्न होता है, नहीं तो त्मिन्न होता नहीं. समज में आया ?

अपने द्वारा इस आत्मा को. कर्म लिया ना ? कर्म.. कर्म. यड कार्य आया. आत्मा को यड कार्य आया. अपना कार्य-आत्मा का कार्य. राग का नहीं, राग से नहीं, राग आधार से नहीं, राग के कारण से नहीं. आडा..डा..! अभी तो श्रद्धा में बैठे नहीं. उससे होता है, उससे होता है, उससे होता है (औसा माननेवाले की) दृष्टि में तो मिथ्याभ्रम पडा है. समज में आया ? आडा..डा..!

भगवान सर्वज्ञ परमेश्वर ने और संतों ने कडा मार्ग, वडी मार्ग की रीत '७७ ढावा' में हिन्दी में गागर में सागर भर दिया है. समज में आया ? अर्थ विचारना नहीं, शांति से देखना नहीं. अरे..! भगवान ! तकरार क्या करना उसमें ? अंदर में तकरार का स्थान ही नहीं है. आडा..डा..!

आत्मा को अपना कार्य पकड लिया. अंतर में शुभाशुभ राग से त्मिन्न आपकी

पकड लिया, आप को ग्रहण किया, आप को परिग्रह बनाया. आहा..! कल द्योपहर को आया था ना ? आत्मा को ली परिग्रह कडा. परिग्रह नाम पकड लिया—ये आत्मा ज्ञायकभाव. अपना अपने आत्मा को और स्वयं अपने से. अपने से, आत्मा से, राग से, पुण्य से, विकल्प से नहीं. आहा..हा..! (राग) हो, जब तक स्थिरता पूर्ण न हो तो हो, परंतु वह साधन है और उससे आत्मा में स्थिरता होती है या शुद्धउपयोग और आचरण, संवर, निर्जरा की वृद्धि होती है, ऐसा पर से, राग से है नहीं.

ऐसा अपने से ग्रहण करते हैं. अपने से अंदर में ग्रहण करते हैं, अकारण होते हैं तब उसमें शुद्धउपयोगरूपी आचरण प्रगट होता है. यह आचरण प्रगट हो उसको शुद्धउपयोग कहते हैं, उसको संवर और निर्जरा कहते हैं. समझ में आया ? उससे संवर, निर्जरा शुरु होती है. विशेष कहेंगे..

(श्रोता :- प्रभाश वचन गुरुदेव !)

वीर संवत २४८२, झगल सुढ २, मंगलवार

ता. २२-२-१९६६, गाथा-८, ८. प्रवचन नंबर-३३

‘दौलतरामञ्ज’ कृत ‘छल ढला’ (है). ‘बुधजन’ की ढला थी, पडले ‘बुधजन’ की ‘छल ढला’ बनाई थी, वल भी है, लेकिन उसका थोडा आधार लेकर ‘दौलतरामञ्ज’ ने अपने से शास्त्र के न्याय से यल ‘छल ढला’ बनाई. उसकी छठवीं ढला की आठवीं गाथा चलती है, आठवीं गाथा.

देभो ! वीतराग का मूल संदेश यल है, भगवान सर्वज्ञ परमेश्वर वीतरागदेव उनका और संतो, ‘सीमंधर’ भगवान आदि तीर्थकरो, मुनिओं जो कोई आत्मध्यानी-ज्ञानी डो गये, उनका संदेश-आदेश यल है कि, यल आत्मा.. यलं स्वरूपाचरण चारित्र की बात चलती है. जिसको संवर, निर्जरा डोती है और मोक्ष का उपाय जिसमें शुड डोता है, उसका क्या स्वरूप है, वल बात यलं स्वरूपाचरण चारित्र के कथन में करते हैं. समज में आया ?

देड, वाणी, मन तो जड हैं, तो उसकी क्रिया या डिलने-चलने से या उसकी पर्याय से आत्मा को पुण्य-पाप और संवर, निर्जरा कभी डोते नहीं. पर की पर्याय से पुण्य-पाप, संवर, निर्जरा डोते नहीं. जड की पर्याय से क्या डो ? उसीप्रकार जड कर्म से भी पुण्य-पाप और संवर, निर्जरा डोते नहीं. अपनी पर्याय में जो शुभ और अशुभभाव विकार करते हैं वल उपाधि विभावभाव है, वल बंध का कारण है. उसका अभाव करने को स्वरूपदृष्टि पूर्वक स्वरूप का आचरण जो शुद्धउपयोग है वली मोक्ष का कारण अथवा संवर, निर्जरारूप है. अथवा यल शुद्धउपयोग जो है वली सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र की, मोक्षमार्ग का जो तीन अवयव कलने में आता है, उन तीनों की अेकता (उससे संवर निर्जरा डोते हैं).

भगवानआत्मा अेक समय में शुद्ध चैतन्य पिंड प्रभु, उसकी अंतर में दृष्टि करके स्वरूप शुद्ध का अंतर अनुभव करके प्रतीत करना उसका नाम मोक्षमार्ग का

पहला तीन बोल-सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र, उसका पहला अवयव सम्यग्दर्शन है। और आत्मा का अंतर्मुख होकर ज्ञान करना वह मोक्षमार्ग का दूसरा-दृष्टा भाग अथवा दूसरा अवयव है और साथ में शुभ और शुभउपयोग अशुद्ध आचरण रहित स्वरूप में शुद्ध में अकारण होकर स्वरूपाचरण करना वह स्वरूपचारित्र का शुद्धउपयोगभाव है। वही संवर, निर्जरा और मोक्ष का कारण है। बहुत सूक्ष्म बात, भाई ! समझ में आया ? भीय में शुभभाव, निश्चय दृष्टि और अनुभव होनेपर भी जब तक वीतरागभाव पूर्ण न हो तब तक भीय में दया, दान, भक्ति, पूजा, प्रभावना, यात्रा (का) शुभभाव आये बिना रहते नहीं, परंतु वह भाव पुण्यबंध का कारण है। अबंध परिणाम जो अबंध मोक्षमार्ग तो आत्मा के अवलंबन से श्रद्धा-ज्ञान में शांति, अकारणता से होता है। पर के आश्रय से मोक्षमार्ग, स्वआश्रय(रूप) जो दशा (होती है) वह पर के आश्रय से होती नहीं। आडा..डा..! सूक्ष्म बात है, भाई ! जिसे आत्मा की शांति, स्वतंत्रता, सम्यग्दर्शन-चाहिये उसकी बात है। अनादिकाल से नौवीं प्रैवेयक तक गया परंतु आत्मा यीज क्या है उसका अंतर में अनुभव क्या है उसका अनुभव उसने किया नहीं। अनुभव का अनुभव नहीं किया। आडा..डा..!

कहते हैं, पहले जब सम्यग्दर्शन होता है तब शुद्धउपयोग में होता है। सूक्ष्म बात है। यौथे गुणस्थान से जो मोक्षमार्ग का पहला भाग (है) व्यवहार सम्यग्दर्शन तो देव-गुरु-शास्त्र की श्रद्धा, नौ तत्त्व की भेदवाली श्रद्धा, शास्त्र का ज्ञान शुभराग है, शुभउपयोग है, उसको व्यवहार मोक्षमार्ग कहते हैं। कब ? कि, अपने शुद्ध स्वभाव के आश्रय से निश्चय सम्यग्दर्शन-ज्ञान प्राप्त हुआ हो तो उस शुभभाव को व्यवहार का आरोप देने में आता है। आडा..! समझ में आया ? बात अगम्य बात है। क्या कहते हैं ? देओ ! यहाँ तक कल आये थे। यहाँ तक आये हैं, देओ !

भगवान् आत्मा 'निजमांडि...' निजमांडि। तीन शब्द आये हैं, फिर से लेते हैं। निजमांडि-वस्तु भगवान् ज्ञानानंद शुद्ध चैतन्य प्रभु, निजमांडि-अपने आत्मा में अपने लिये। अपने लिये संप्रदान है। और अपने द्वारा। संप्रदान यानी दान दिया। अपना शुद्ध स्वरूप अंतर दृष्टि करके अपने में रखा। शुद्धभाव प्रगट करके अपने

में रभा. अपने से लिया और अपने को दिया. समज में आया ? अंतर की यह बात समजे बिना कभी उसका छूटकारा तीनकाल में नहीं होगा.

चैतन्य भगवान अनंत आनंद, ज्ञानादि गुणसंपन्न प्रभु, उसमें दृष्टि लगाकर, निजमांडि-अपना आधार (लेकर), वस्तु.. वस्तु.. वस्तु.. वस्तु.. जैसे शीतल बर्फ की शिला है उसमें रहने से ठंडी होती है. जैसे भगवानआत्मा अक्षय वीतरागस्वरूप शीतल.. शीतल.. अरूपी चैतन्यशिला है. रूप कडते हैं, उसका रूप (ऐसा है).

मुमुक्षु :- किसका ?

उत्तर :- आत्मा का. अरूपी भी रूप है, अरूपी भी स्वरूप है. जैसे यह रंग, गंध, रस, स्पर्श जैसा मिट्टी का स्वरूप है वह रूपी स्वरूप है. भगवानआत्मा अरूपी भी स्वरूप है. अरूपी अरूपी अवस्तु नहीं है. आडा..डा...! अरूपी यानी कुछ नहीं, ऐसा नहीं. उसमें रंग, गंध, रस, स्पर्श नहीं हैं. और पुण्य और पाप का रागभाव शुभाशुभ विकार होता है वह विकार उसमें नहीं, द्रव्य में-वस्तु में नहीं (हैं). वस्तु तो शीतल.. शीतल.. अक्षय वीतराग स्वरूप से आनंदकंद में बिराजमान स्वतत्त्व है. अरूपी स्वरूप पूर्णानंद से ठसाठस भरा है. आडा..डा...! यीज है कि नहीं ? वस्तु है या अवस्तु है ? शरीर, वाणी, रजकण भिन्न जड मिट्टी है.

मुमुक्षु :- कब ?

उत्तर :- अभी. कब क्या ? अभी की बात चलती है. कर्म के रजकण जड मट्टी-धूल भिन्न हैं. और अभी यहां पुण्य और पाप का शुभाशुभ राग, अक्षय का कृत्रिम विकृत विभावभाव है, उसके अलावा अक्षय समय में भगवानआत्मा ज्ञान का पिंड, ज्ञान की भेली, आनंद का रसकंद, अनाकूल शान्ति नाम चारित्र का पिंड आत्मा अंदर में है. आडा..डा...! उसमांडि-उसमें अंतर अकाकार होना. भैया ! पुस्तक लिया है कि नहीं ?

‘निजमांडि...’ निज अपने लिये. अंतर स्वरूप में शुद्धता पुण्य-पाप का शुभाशुभभाव आचरण का लक्ष्य छोडकर के भगवानआत्मा में वस्तु में बिराजमान शीतल.. शीतल.. शान्त प्रभु (का अवलंबन लेना). ‘शीतलनाथ’ भगवान, ‘शान्तिनाथ’

भगवान यल आत्मा (डै). शांत वीतरागी पिंड प्रलु, अनाद्विअनंत ध्रुव सत् अरुपी कंड रसकंड, उसमें दृष्टि लगाना और अपने दिये (रभना). जो दृष्टि लगाकर निर्मल दशा प्रगट डो, सम्यग्दर्शन-ज्ञान, शांति को अपने में रभना. कोरु पुष्य-पाप डिरसा ले जाये, अैसा नहीं. आडा..डा...! भाई ! कठिन भात, भाई ! पैसे में तो पुत्राद्वि सल डिरसा ले जाये.

‘निजकर,...’ अपने द्वारा. अपने द्वारा (यानी) क्या कडते हैं ? ‘७ड ढाला’कार ‘दौलतरामज्ज’ अैसा कडते हैं के, भगवान परमेश्वर का संदेश-आद्विश (यड डै कि), भगवान अपने द्वारा. शुभाशुभ विकल्प उठते हैं उसके द्वारा नहीं. शरीर द्वारा नहीं, मन द्वारा नहीं, काया द्वारा नहीं, देव-गुरु-शास्त्र पर के द्वारा नहीं. निज-अपने द्वारा. निर्विकल्प शुद्ध भगवानआत्मा अपने शुद्धभाव द्वारा आत्मा को, अपने शुद्ध स्वभाव को यड कर्म (कारक डुआ). स्वयं अपने से ब्रडण करता डै. अंदर में ब्रडण किया. अपने में, अपने से, अपने दिये, अपना कार्य शुद्ध स्वभाव का अंदर करते हैं वड अपनी धार्मिक किया (डै). उसका नाम स्वरुप शुद्धउपयोग, शुद्धायरण वडी भोक्ष का मार्ग डै. समज में आया ? देभोना ! यड तो ‘७ड ढाला’ में कडते हैं.

मुमुक्षु :- भूलनायक..

उत्तर :- भूलनायक डी वड डै. भगवान को रप वर्ष डुअे ना ? ‘सीमंधर’ भगवान मडाविदेड में बिराजते हैं. वर्तमान त्रिलोकनाथ बिराजते हैं. यडां बिराजमान (किये वड) तो स्थापना निक्षेप डै. साक्षात् तीर्थकरदेव मडाविदेड में प्रलु (बिराजते हैं). ५०० धनुष का देड (डै). अनंत केवलज्ञान स्वदेड, शरीर ५०० धनुष (का डै वड) परदेड, आयुष्य देड की अेक करोड पूर्व की स्थिति, आत्मा की अनाद्विअनंत स्थिति (डै). भगवान मडाविदेड क्षेत्र में वर्तमान समवसरण में बिराजमान वर्तमान हैं. समज में आया ? भगवान अैसे डैठे हैं तो कडीं हैं कि नहीं ? कडो, समज में आया ? डमने कडा ना कि, भगवान बिराजते हैं. लेकिन वडां दूर डै. दूर देश में भगवान बिराजते हैं. धर्मा के अंतर में समीप में बिराजते हैं. आडा..डा...!

‘सीमंधर... सीमंधर’ सीम नाम मर्यादा को धरनेवाले. ‘सीमंधर’ भगवान श्री ‘सीमंधर’ अर्थात् भगवानआत्मा ‘सीमंधर’ सीम (अर्थात्) अपनी मर्यादा. पुष्य-

पाप विकार रडित की अपनी मर्यादा में भगवानआत्मा 'श्रीमंधर' अपना आत्मा बिराजता है, उसको ही परमार्थ से 'श्रीमंधर' कहते हैं. ये स्थापना है. भगवान भाव निक्षेप से वहां बिराजते हैं. समज में आया ? 'दौलतरामञ्ज' कृत में यह चलता है, हेभो ! भगवान ! यहां तक तो कल आया था.

यह बात अनंतकाल से की नहीं. वह बात तो कोई अपूर्व होती है कि नहीं ? अनंतकाल में किया वही जात हो तो कोई अपूर्व नहीं है. अपूर्व नाम पूर्व में नहीं की हो ऐसी चीज हो तो अपूर्व कहते हैं. अनंतबार पंच महाव्रत की बाह्य की क्रियाकांड तपस्या, मछिने का उपवास (आदि तो) अनंत अनंत बार किया है. समज में आया ? भगवानआत्मा सिदानंद प्रभु, पूर्यानंद का नाथ अपना निज स्वभाव, उसमें ओकाकार होकर निर्विकल्प शुद्धउपयोग द्वारा आत्मा का अनुभव करना, उसका नाम स्वरूपायरज्ञ यारित्र अथवा उसका नाम मोक्ष का मार्ग कहने में आता है. आडा...डा...! अब तीन ओल दूसरे लेंगे.

'गुण गुणी ज्ञाता ज्ञान...' क्या कहते हैं ? ये ज्ञानादि गुण हैं. अंदर ज्ञानादि, राग पुण्य-पाप नहीं. ज्ञान समजन.. समजन का पिंड वह ज्ञानगुण (है). आत्मा गुण को धरनेवाला (है). जैसे सुवर्ण-गुणी और पीलापन, रीकनापन गुण (है). जैसे भगवानआत्मा ज्ञान, दर्शन, आनंद गुण और आत्मा गुणी (है). और ज्ञाता-में जाननेवाला और ज्ञान का विषय. ज्ञान का विषय स्व. 'ज्ञान ज्ञेय मंजार कछु भेद न रह्यो.' आडा...डा...! भाई ! आडा...डा...! (उनको) तो यह कंठस्थ है. कितने साल से कंठस्थ है, पूरी '७ड ढाला' कंठस्थ है.

यह यौथे गुणस्थान से शुरु होता है, हां ! कोई ऐसा कहे कि, आठवें और सातवें (गुणस्थान की) बात है, ऐसा नहीं. प्रथम अनुभव के काल में निर्विकल्प स्वभाव की दृष्टि पडली जब होती है तब आत्मा गुणी और ज्ञान गुण और में ज्ञान और मेरा द्रव्य-गुण-पर्याय मेरे ज्ञान का विषय ज्ञेय, ऐसा भेद का विकल्प छूट जाता है. आडा...डा...! समज में आया ? तब उसको अंतर में सम्यग्दर्शन होता है. आडा...डा...! अरे...! भगवान ! यह बात लोगों ने कहीं मान रभी हैं. वस्तु कहीं पर है और मार्ग और कहीं है.

भगवान त्रिलोकनाथ परमेश्वर 'शीमंधर' प्रभु... 'कुंदकुंदाचार्य' वहां गये थे, आठ दिन रहे थे. बाद में शास्त्र की रचना की. 'मद्रास' से ८० मील दूर 'वंदेवास' है. (उससे आगे) ५० मील (दूर) 'पौन्नुर हिल' है. वहां रहते थे. गुफा (में) ध्यान में (रहते थे). (वहांसे) भगवान के पास गये थे, आठ दिन बाद आकर रचना की. वे संदेश लाये तो नाम आया ना ? 'मंगलं भगवान वीरो, मंगलं गौतमो गण्डी, मंगलं कुंदकुंदार्यो, जैनधर्मोस्तु मंगलं.' 'गौतम' (गणधर) के बाद 'कुंदकुंदाचार्य' का नाम आया है. मछान समर्थ धुरंधर आचार्य (हुआ). पंचम काल के तीर्थंकर जैसा काम 'कुंदकुंदाचार्यदेव' ने किया है. समज में आया ? और उसकी टीका करनेवाले 'अमृतचंद्राचार्य' द्विगंबर संत (हुआ). पंचमकाल के तीर्थंकर 'कुंदकुंदाचार्य' (हैं) तो 'अमृतचंद्राचार्य' उनके गणधर (हैं). औसी टीका.. औसी टीका भरतक्षेत्र में (और) नहीं. समज में आया ? 'समयसार', 'प्रवचनसार', 'पंचास्तिकाय' की टीका और 'कुंदकुंदाचार्यदेव' के शास्त्र तो अलौकिक बात (है) ! परंतु उसको अंतर में अपने लिये स्वाध्याय किये बिना उसका क्या रहस्य है उसका पता नहीं लगता. अनंतकाल से ग्यारह अंग भी पढा है. समज में आया ?

यहां तो कहते हैं, जब स्वरूपायरज्ञ का शुद्धउपयोग होता है.. कोई कहे कि, शुद्धउपयोग तो सातवें और आठवें में ही होता है. वरु चारित्र सखित के शुद्धउपयोग का वर्णन है. परंतु शुद्धउपयोग तो यौथे गुणस्थान (में) जब पडली अनुभव की दशा होती है, उस समय गुण-गुण्डी, ज्ञाता-ज्ञेय चारों का भेद छूटकर अभेद दृष्टि अंतर में होती है. शुद्धउपयोगरूपी आयरज्ञ हुआ. भले तीन कषाय अबुद्धिपूर्वक हैं. अनंतानुबंधी और मिथ्यात्व का नाश होता है. तीन कषाय हैं. अप्रत्याख्यानी, प्रत्याख्यानी और संजवलन. परंतु अबुद्धिपूर्वक (है), ज्याल में नहीं (आता). स्वरूप की ओर दृष्टि होने से भगवानआत्मा में ज्ञानगुण हूं, यह गुण्डी है, उसका विषय द्रव्य-गुण-पर्याय है, इन सब का भेद विकल्प है. इस विकल्प को छोडकर... देओ ! 'कछु भेद न रहो.' किंचित् मात्र भेद नहीं रहता. भाई ! है उसमें ?

'दीपचंद्र' साधर्मी हुआ है, वे 'अनुभव प्रकाश' में कहते हैं. बडे अनुभवी, धर्म के मछा स्तंभ. साधर्मी हुआ है. 'दीपचंद्र' गृहस्थाश्रम में (थे). उन्हीं ने भी

‘अनुभव प्रकाश’ में यौथे गुणस्थान में अनुभव में शुद्धउपयोग होता है, ऐसा उसमें लिखा है और ऐसा है. समज में आया ? लेकिन सप्तम गुणस्थानवाले को शुद्धउपयोग यारित्र भास यारित्र सडित होता है. और श्रेणि लगा दे तो शुक्लध्यान हो जाता है. उसकी बात यहाँ कर्हेगे. और नीचे यौथे, पांचवें गुणस्थान में पहले अनुभवकाल में ऐसा शुद्धउपयोग होता है, बाद में शुभ-अशुभ में आ जाते हैं. और उसको शुद्धउपयोग तो कभी कोई काल में होता है. यह शुद्धउपयोग निरंतर सम्यग्दृष्टि को और श्रावक पंचम (गुणस्थानवाले को) रहता नहीं, परंतु अंतर श्रद्धा शुद्ध ज्ञानानंद में हूँ, ज्ञाता-दृष्टा (हूँ), इसके अलावा मेरी कोई चीज नहीं, ऐसी दृष्टि तो हमेशां जमी रहती है. यौथे गुणस्थान में और पंचम में श्रावक को मैं ज्ञाता-दृष्टा हूँ, आनंद हूँ. राग होता है वह मैं नहीं, देह की क्रिया (मैं) नहीं. ऐसी दृष्टि सदा जमी रहती है. और शुद्धउपयोग जो यहाँ कडते हैं वह कभी-कभी होता है. समज में आया ?

कडते हैं, ज्ञान में, ज्ञाता में भेद नहीं, अकस्वरूप वस्तु.. वस्तु... वस्तु.. भगवान मडाप्रभु, मडाप्रभु आत्मा, उसमें अकाकार दृष्टि होने से भेद न रहना, उसका नाम निर्विकल्प सम्यग्दर्शन के काल में शुद्धउपयोग का आचरण प्रगट होता है. आडा..डा..! सूक्ष्म पडे लेकिन वस्तु तो यह है, भाई ! यह समजे बिना उसकी समज में ली नहीं, श्रद्धा में ली नहीं (आये) तो अंतर में प्रयोग कब करेगा ? समज में आया ? भगवानआत्मा अंतर्भुज में (है), ऐसी अकाग्रता हुअे बिना उसको अनुभव सम्यक् नहीं होता. ऐसा ज्ञान, ऐसी श्रद्धा पहले पक्की क्रिये बिना अंतर अनुभव में प्रयोग में-प्रयत्न में नहीं लगेगा. समज में आया ? उसका प्रयत्न तो बाहर में चालु रहेगा. ऐसा करुं, ऐसा करुं, ऐसा करुं.. वह तो होता है, शुभभाव है. अशुभ से बचने को (होता है). समज में आया ? परंतु शुभभाव ली बंध का कारण है और शुद्धउपयोग ही अबंध परिणाम है. आडा..डा..!

भुमुक्षु :- यह सब समजना पडेगा न ?

उत्तर :- जिसे आत्मा का डित करना हो तो समजना. रणडना हो तो नहीं समजना. रणडता तो है ही, उसमें नया क्या है ? समज में आया ? वह तो

पडले कडा. 'भुनिव्रत धार अनंतबार ग्रीवक उपजायो, पै आतमज्ञान भिन सुभ
 लेश न पायो.' उसका अर्थ क्या हुआ ? कि, अनंतबार पंच मडाव्रत, अष्टाईस
 मूलगुण पावे वड दुःखरूप था, औसा कडा. 'लेश सुभ न पाया' औसे कडा, उसमें
 कडा. क्योंकि शुभराग की क्रिया राग दुःखरूप है, सुभरूप नहीं. उससे भिन्न
 भगवानआत्मा की दृष्टि, ज्ञान और अकाग्रता (डो) वडी सुभरूप आनंदरूप है.
 आडा...डा...! डोकरञ्ज ! कठिन बात, भाई !

भुमुक्षु :- राग की क्रिया में सुभ नहीं है ?

उत्तर :- राग की क्रिया में कितना सुभ (है) ? संसारी कल्पना का दुःख (है).
 भाई ! प्रभु तो आनंदमय आत्मा है ना ! तो आनंद से उलटी शुभ-अशुभभाव
 की परिणति, वड तो दुःखरूप है. समज में आया ? क्या ? अशुभभाव हिंसा,
 जूठ, चोरी, विषयभोग वासना, कमाना, ब्याज कमाना, दुकान पर ध्यान रचना
 वड सब भाव दुःखरूप अशुभ पाप (है). और दया, दान, व्रत, भक्ति, तप, जप
 का विकल्प शुभराग उठना वड पुण्यरूप परिणाम दुःखरूप भाव (है). आडा...डा...!
 क्योंकि आत्मा अतीन्द्रिय आनंदमूर्ति प्रभु है. उसकी उलटी पर्याय परलक्ष्यी
 शुभाशुभ डुई वड आत्मा के आनंद से विपरीत है. विपरीत है तो दुःखरूप है.

वड तो ७२ गाथा में आया है. अशुचि, विपरत. 'समयसार' 'कर्ता-कर्म अधिकार'
 (की) ७२ गाथा. 'कुंडकुंदाचार्य' मडाराज प्रभु कडते हैं.. समज में आया ? देजो !
 वडां तो 'अमृतचंद्राचार्य' औसा कडते हैं, डे भगवान ! औसा कडते हैं, डां ! देजो !
 पुण्य-पाप के भाव सेवाल (काई) की भांति मैल है, औसा कडा है. सेवाल समजते
 डो ? काई.. काई. सेवाल मैल है. सेवाल की भांति पुण्य-पाप का विकल्प भाव
 है. 'सेवाल की भांति आस्रव मलरूप या मैलरूप अनुभव में आते हैं' इसलिये
 वे अशुचि हैं...' भगवान 'अमृतचंद्राचार्य' मडाराज ८०० साल पडले द्विगंबर संत
 मुनि मडंत मडात्मा धर्म के धोरी, धर्म के स्तंभ (डुओ) उन्हीं ने अंदर विकल्प से
 यड बात की, अरे...! आत्मा ! औसे जल में काई है, वैसे भगवानआत्मा आनंदकंद
 में ये पुण्य-पाप के भाव काई-मैल समान हैं. और वे दुःखरूप हैं, देजो ! आभिर
 में आया.

‘आस्रव आकुलता के उत्पन्न करनेवाले हैं इसलिये दुःख के कारण हैं;...’ आस्रव आकुलता को उत्पन्न करनेवाला, उत्पन्न करनेवाला (है). ७२ वीं गाथा है.

णादूण आसवाणं असुचितं च विवरीयभावं च।

दुक्खस्स कारणं ति य तद्धो णियतिं कुणदि जीवो।।७२।।

भगवान् ‘कुंदकुदायार्थदेव’ का श्लोक है, उसकी टीका ‘अमृतयंद्रायार्थ’ ने की. कइते हैं कि, भगवान् ! शुभ-अशुभभाव तो आकुलता को उत्पन्न करनेवाले हैं. आडा..डा...! आकुलता को उत्पन्न करनेवाला होने से दुःख का कारण है. ‘और भगवान् आत्मा...’ देजो ! ‘भगवान्’ शब्द डी दिया है, डां ! टीका में दिया है. भगवान् आत्मा अतिनिर्मल होने के कारण अत्यंत शुचि-पवित्र है. भगवान् आत्मा तो सदा निराकूल स्वभाव के कारण सुखरूप है, दुःख का कारण नहीं है. आडा..डा...! सेठिया ! आडा..डा...! समज में आया ?

शुभ-अशुभभाव दोनों दुःखरूप हैं, आकुलता को उत्पन्न करनेवाले हैं. उससे रहित भगवान् आत्मा अनाकूल आनंदस्वरूप दुःख का अकारण है अर्थात् सुख का कारण है. आत्मा का आनंद का, सुख का कारण तो आत्मा है. समज में आया ? बात सुने नहीं, विचारे नहीं. क्या किसी से यह बात मिलती है ? देनेवाला है कोई ? तीर्थंकर भी किसी को दे सकते हैं ? समजते हैं कि, लैया ! तेरी यीज तो औसी है. समज में आया ?

यहां तो (कडा), (शुभाशुभभाव) दुःखरूप आकुलता का कारण (है). शुभाशुभ परिणाम, शुभ हो या अशुभ हो.. जिस भाव से तीर्थंकर गोत्र बंधे वह भाव भी आकुलता का कारण है. आडा...डा...! चिद्वाने लगते हैं. भगवान् ! वह तो डमारे (संवत) १८८५ की साल में (यर्था) यली थी. १८८५. कितने वर्ष डुअे ? उ७ वर्ष डुअे. उ० और ७. ४० वर्ष में उ कम. ‘बोटाद’ में व्याख्यान चलता था, उस समय तो डम संप्रदाय में थे. डजारों आदमी उस समय व्याख्यान में तो आते थे, डजारों आदमी आते थे. नाम तो प्रतिष्ठित बडुत था ना ! १८८५ की साल ‘बोटाद’ में बडी सभा (भरी थी). बडुत मान था. संप्रदाय में बडुत मान था.

डमने औसा कडा कि, जिस भाव से तीर्थंकरगोत्र बंधे वह भाव धर्म नहीं.

धर्म से बंध होता नहीं, बंध जिससे होता है वह धर्म नहीं. १९८५ की बात है. ३७ वर्ष हुआ. ४० में ३ कम. संप्रदाय में (कहा था), समझे ? जलबली मय गई. लोगों में जलबली मय गई. सत्मा को हमारे पर प्रेम था ना ! सत्मा तो शांत बैठी थी, सब सुनते थे. लेकिन एक (जिसने) वेश पहना था उनको जलबली छो गई. वोसरे.. वोसरे.. (बोलने लगे), यह धर्म वोसरे.. वोसरे.. लैया ! सुन तो सही, प्रभु ! बंधन जिससे हुआ, उस धर्म की पर्याय से बंधन होता है ? धर्म की पर्याय से बंधन होता है तो अबंध कैसे होता है ? बिलकुल ठीक है ? तीर्थंकर गोत्र का बंध पडता है ना ? प्रकृति बंधती है ना ? आत्मा की शांति, संवर, निर्जरा से बंध पडता है ? विकल्प है वह शुभ, लेकिन है आकुलता, है दुःख, उसका तीर्थंकर गोत्र का बंध पडता है. आडा..डा...! चिद्वाने लगे. सुनो तो सही, भाई ! शांति से सुनो तो सही.

पंच महाव्रत का परिणाम भी आसव है. ये दो बात कही थी. उस समय, डां ! १९८५ की साल में. ४० वर्ष में ३ कम. जलबली (मय गई). संप्रदाय में थे ना ! मार्ग ऐसा है, दूसरा कोई मार्ग है नहीं. मानो, न मानो, आज मानो, कल मानो, दूसरा मार्ग तीनकाल में वीतरागमार्ग में है नहीं. देजो ! क्या कहते हैं ? देजो !

शुभभाव विकल्प उठता है वह भी नहीं, यहां तो ऐसा कहते हैं. वह शुभभाव तो दूसरा है, परंतु आत्मा वस्तु है और उसमें आनंद गुण है, उसमें ज्ञान है, यह ज्ञान तीनों को द्रव्य-गुण-पर्याय को जानता है, ऐसा लक्ष्य में लेना वह भी एक शुभ विकल्प है. भेद से विकल्प उठता है (और) विकल्प आसव है. आडा..डा...! समझ में आया ? 'अनुभव प्रकाश' में भाई, शुभउपयोग के तीन भेद दिये हैं. शुभउपयोग के तीन भेद (दिये हैं). 'दीपयंदञ्ज' साधर्मी. 'दीपयंदञ्ज' हुआ ना ? उन्होंने ने 'अनुभव प्रकाश' में तीन बोल दिये हैं कि, शुभउपयोग के तीन भेद (हैं). दया, दान, व्रत का परिणाम शुभ. भक्ति का भाव शुभ. गुण-गुणी का भेद का विकल्प उठता है वह शुभ. 'अनुभव प्रकाश' में है. 'दीपयंदञ्ज' कृत 'अनुभव प्रकाश'. हमारे पास यहां नहीं है, वहां है. उसमें हैं.

शुभउपयोग के तीन भेद—(१) दया, दान, व्रतादि का भाव शुभ परिणाम है, शुभउपयोग है. (२) भक्ति का भाव शुभउपयोग है. और (३) गुण-गुणी का भेद करना, विकल्प उठना वह शुभउपयोग है. आडा..डा..! ये बात यहाँ करते हैं.

मुमुक्षु :- कल द्योपडर को आया था न ?

उत्तर :- हाँ, कल द्योपडर को बहुत आया था. आडा..डा..! अरे..! भगवान ! यह तो वीतरागमार्ग है, प्रभु ! वीतरागमार्ग में राग से लाभ होता है तो वह वीतरागमार्ग ही नहीं. भाई ! आडा..डा..!

वीत-राग. राग रहित दृष्टि, राग रहित ज्ञान और राग रहित स्थिरता—चारित्र. उसका नाम सर्वज्ञ परमात्मा त्रिलोकनाथ अनंत तीर्थंकरों का वीतरागमार्ग है. पूर्ण न हो तो भीय में राग आता है, समजो ! वह पुण्यबंध का कारण है. अशुभ से बचने को आता है, परंतु वह अबंध परिणाम नहीं, अबंध परिणाम नहीं. अबंध परिणाम अर्थात् अबंध—पूर्ण परिणामरूपी मुक्ति, उसका अबंध परिणामरूपी मोक्ष का मार्ग, अबंध स्वभावी भगवानआत्मा के आश्रय से अबंध परिणाम उत्पन्न होता है. क्या कछा ?

अबंध के उपर तीन ली. सुनो ! (१) अबंध नाम मुक्ति. बंधरहित परिणाम पूर्ण मुक्ति. अबंध स्वभाव है ना ? मुक्ति यानी अबंध स्वभाव. बंध रहित यानी मुक्त स्वभाव. ओक बात. (२) उसका मार्ग. अबंध परिणाम मोक्ष का मार्ग सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र अबंध परिणाम हैं. अबंध परिणाम से अबंध परिणामी मुक्ति होती है. और (३) यह अबंध परिणाम, अबंध स्वरूप जो मुक्त आत्मा भगवान वर्तमान मुक्त है. पुण्य-पाप, विकल्प, शरीर, कर्म से रहित मुक्तस्वरूप भगवानआत्मा अभी है. शक्तिरूप से मुक्ति है. इस शक्तिरूप मुक्त का आश्रय करने से अबंध परिणाम उत्पन्न होता है. इस अबंध परिणाम से अबंध औसी मुक्ति प्राप्त होती है. आडा..डा..! कछो, समज में आया ?

तीनलोक के नाथ औसी बात अनंतकाल से कहते आये हैं. 'ओक डोय त्रणकाणमां परमार्थनो पंथ.' भगवान वीतरागमार्ग में 'ओक डोय त्रणकाणमां परमार्थनो पंथ.' द्यो-तीन मार्ग होते नहीं. समज में आया ? आडा..डा..! 'दौलतरामज्ज' वह कहते

હું, દેખો ! એક તો અપને સે, અપને મેં લિયા ઔર ગુણ-ગુણી કા ભેદ ભી નિકાલ દિયા. એસી અંતર કી દષ્ટિ કરના ઉસકા નામ સ્વરૂપાચરણ, સ્વરૂપઉપયોગ, શુદ્ધઉપયોગ કહને મેં આતા હે. વહી સંવર, નિર્જરારૂપ હે ઔર વહી મુક્તિ કા કારણ હે. અબ ગાથા-૯. આઠવીં (ગાથા કા) સબ અર્થ આ ગયા.

સ્વરૂપાચરણ-ચારિત્ર (શુદ્ધોપયોગ)નું વર્ણન

જહું ધ્યાન-ધ્યાતા-ધ્યેયકો ન વિકલ્પ, વચ ભેદ ન જહાં;
ચિદ્ભાવ કર્મ, ચિદેશ કરતા, ચેતના કિરિયા તહાં.
તીનોં અભિન્ન અભિન્ન શુદ્ધ ઉપયોગકી નિશ્ચલ દશા;
પ્રગટી જહાં દગ-જ્ઞાન-વ્રત યે, તીનધા એકે લસા. ૯.

અન્વયાર્થ :- (જહું) જ્યાં સ્વરૂપાચરણ. [ચારિત્રમાં] (ધ્યાન) ધ્યાન, (ધ્યાતા) ધ્યાતા અને (ધ્યેયકો) ધ્યેય-એ ત્રણના (વિકલ્પ) ભેદ (ન) હોતાં નથી અને (જહાં) જ્યાં (વચ) વચનનો (ભેદ ન) વિકલ્પ હોતો નથી (તહાં) ત્યાં તો (ચિદ્ભાવ) આત્માનો સ્વભાવ જ (કર્મ) કર્મ, (ચિદેશ) આત્મા જ (કરતા) કર્તા, (ચેતના) ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મા જ (કિરિયા) ક્રિયા હોય છે અર્થાત્ કર્તા, કર્મ અને ક્રિયા (તીનોં) એ ત્રણે (અભિન્ન) ભેદરહિત એક, (અભિન્ન) અખંડ [બાધારહિત] થઈ જાય છે, એમ (શુદ્ધ ઉપયોગકી) શુદ્ધ ઉપયોગનો (નિશ્ચલ) નિશ્ચળ (દશા) પર્યાય (પ્રગટી) પ્રગટ થાય છે; (જહાં) જેમાં (દગ-જ્ઞાન-વ્રત) સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર (યે તીનધા) એ ત્રણે (એકે) એકરૂપથી-અભેદરૂપથી (લસા) શોભાયમાન હોય છે.

ભાવાર્થ :- વીતરાગી મુનિરાજ સ્વરૂપાચરણ વખતે જ્યારે આત્મધ્યાનમાં મગ્ન થઈ જાય છે ત્યારે ધ્યાન, ધ્યાતા અને ધ્યેય એવા ભેદ રહેતા નથી, વચનનો વિકલ્પ હોતો નથી, ત્યાં (આત્મધ્યાનમાં) તો આત્મા જ કર્મ, * આત્મા જ કર્તા * અને આત્માનો ભાવ તે ક્રિયા * હોય છે અર્થાત્ કર્તા, કર્મ અને ક્રિયા એ ત્રણે તદ્દન

* નોંધ :- કર્મ=કર્તા દ્વારા થયેલું કાર્ય; કર્તા=સ્વતંત્રપણે કરે તે કર્તા; ક્રિયા=કર્તા દ્વારા થતી પ્રવૃત્તિ.

અખંડ-અભિન્ન થઈ જાય છે. શુદ્ધોપયોગની અટળ દશા પ્રગટ થાય છે અને સમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર પણ એકસાથે એકરૂપ થઈને પ્રકાશમાન થાય છે.

‘સ્વરૂપાચરણચારિત્ર (શુદ્ધોપયોગ) કા વર્ણન.’ વર્ણન કરતે હૈં. નૌંવાં શ્લોક, નૌંવાં શ્લોક. સુનો તો સહી, ભૈયા ! યે મનુષ્યદેહ, ઉસમેં વીતરાગ કી સત્ય બાત સુનને ભી ન મિલે તો વહ પ્રયોગ મેં, રચિ મેં કબ લાયેગા ? સમજ મેં આયેગા ?

જહું ધ્યાન-ધ્યાતા-ધ્યેયકો ન વિકલ્પ, વચ ભેદ ન જહાં;
ચિદ્ભાવ કર્મ, ચિદેશ કરતા, ચેતના કિરિયા તહાં.
તીનોં અભિન્ન અભિન્ન શુદ્ધ ઉપયોગકી નિશ્ચલ દશા;
પ્રગટી જહાં દગ-જ્ઞાન-વ્રત યે, તીનધા એકૈ લસા. ૯.

ઓ...હો...હો...! ગાગર મેં સાગર ભર દિયા હૈ. બહુત થોડે શબ્દ મેં ‘દૌલતરામજી’ ને ભર દિયા. પરંતુ પઢે કૌન, વિચારે (કૌન) ? નિવૃત્તિ નહીં, સમય નહીં, સમય નહીં હૈ. ભાઈ !

મુમુક્ષુ :- ગાગરમાં સાગરની વાત...

ઉત્તર :- ના, ના. આતા હૈ, આતા હૈ. ઇસમેં અર્થ મેં ભી હૈ, હાં ! ઇસકે અર્થ મેં ભી હૈ, કહીં હૈ, દેખો ! ગાગર મેં સાગર શબ્દ હૈ, મેરે ઘર કા શબ્દ નહીં હૈ, હાં ! કહીં પર હોગા, એ..ઇ..! ‘અપની કવિતા મેં સરલ લલિત શબ્દોં દ્વારા સાગર કો ગાગર મેં ભરને કા પ્રયત્ન કિયા હૈ.’ વહ પહલે સે આતા હૈ, નથીં બાત નહીં હૈ. હમ જો શબ્દ કહતે હૈં વહ સબ શાસ્ત્રમેં સે નિકાલ દેતે હૈં. યહ તો (ઇન્હોંને) લિખા હૈ, લેકિન યહ બાત પહલે સે ચલી આયી હૈ, પહલે સે ચલી આયી હૈ. ‘દૌલતરામજી’ ને ‘છહ ઢાલા’ મેં ગાગર મેં સાગર ભર દિયા હૈ. થોડે મેં બહુત કહ દિયા હૈ. થોડે મેં બહુત કહ દિયા હૈ તો ગાગર મેં સાગર ભર દિયા હૈ, (ઐસા કહા). સમજ મેં આયા ?

ક્યા કહતે હૈં ? દેખો ! ‘જિસ સ્વરૂપાચરણચારિત્ર મેં ધ્યાન, ધ્યાતા ઔર ધ્યેય-

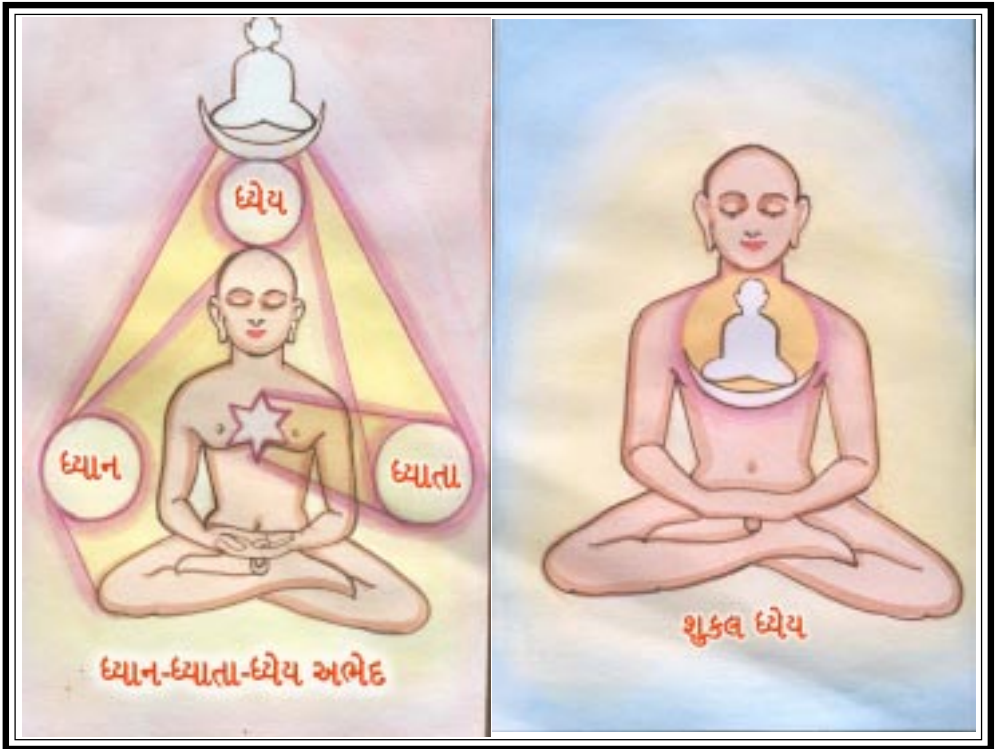
‘एन तीन के भेद नहीं होता,...’ शुद्धउपयोग में सम्यग्दर्शन के पहले काल में और बाद में जब-जब शुद्धउपयोग होता है, तब-तब ऐसा होता नहीं। ऐसा कहते हैं। ‘कर्ता-कर्म अधिकार’ लिया है ना ? ‘कुंडकुंडार्यादेव’ १४३-१४४ में भी यही लिया है कि, मैं आत्मा अबद्ध हूँ, ऐसा भी एक विकल्प है। मैं बद्ध हूँ, वह भी एक विकल्प राग है। उससे पार है वही समयसार आत्मा है। वहां भी वही लिया है। १४४ गाथा। भगवान् आत्मा...! समझ में आया ?

मैं शुद्ध हूँ, वह भी एक विकल्प (है)। मैं अशुद्ध हूँ, वह भी एक परलक्ष्यी विकल्प (है)। उसको छोड़कर निर्विकल्प शुद्ध चैतन्य में लीन होना वही सम्यग्दर्शन-ज्ञान को पाते हैं। उसका नाम ऐसा लिया है। समझ में आया ? १४४ गाथा है। तब वह व्यपदेश पाता है, ऐसा कहते हैं। समझे ना ? देओ ! क्या कहते हैं ? १४४ है ना ? १४४. ‘सम्महंसणणाणं एसो लहदि त्ति णवरि ववदेसं। सव्वणयपक्खरहिदो...’ ‘सव्वणयपक्खरहिदो’ (अर्थात्) सर्व नय के पक्षरहित। अनंत विज्ञानघन परमात्मा समयसार को जब आत्मा निर्विकल्परूप से अनुभवता है, उसी समय सम्यक् रूप से श्रद्धा में आता है, जानने में आता है। तब सम्यग्दर्शन, सम्यग्ज्ञान नाम पाता है। १४४ में है। ये कोई बारहवें गुणस्थान की बात नहीं है, हां ! यह चौथे गुणस्थान की बात है। १४४ (गाथा), ‘कर्ता-कर्म अधिकार’। वही बात यहां कहते हैं। आहा...हा...! कठिन बात (है), भाई !

कहते हैं, मैं शुद्ध हूँ, वह भी विकल्प का उत्थान हुआ। पुण्यबंध का कारण है। मैं अशुद्ध हूँ, कर्म के निमित्त के संबंध में मेरी पर्याय अशुद्ध है, वह भी एक विकल्प है। दोनों को छोड़कर शुद्ध स्वरूप भगवान् आत्मा... अरे...! आठ वर्ष के बालक भी सम्यग्दर्शन पाकर शुद्धउपयोग में आकर केवलज्ञान पाते हैं। मंडूक जैसा एक भेदक, वह भी भगवान् के समवसरण में जाता था। अंतर में उपयोग लगाकर शुद्धउपयोग का ध्यान कर लेता था। आठ वर्ष की लडकी, यकवर्ती की लडकी, आठ वर्ष की, समझे ? वह भी भगवान् के समवसरण में जाती थी और भगवान् की वाणी सुनती थी। ऐसा संदेश आया तो उसमें से भगवान् ! तुम आत्मा हो। अपने ७२ वीं गाथा में कहां। भगवान् आत्मा ! ‘अमृतयंद्रार्या’ तो ऐसा ही कहते

હેં, ભગવાનઆત્મા તો શુદ્ધ આનંદકંઠ હૈ ના, પ્રભુ ! વહ તો દુઃખરૂપ હૈ હી નહીં. ઉસકી પર્યાય મેં પુણ્ય-પાપ કા ભાવ હૈ વહ દુઃખરૂપ હૈ. વહ આત્મા નહીં, વહ તો આસ્રવતત્ત્વ હૈ. સાત તત્ત્વ મેં કર્મ, શરીર, વાણી અજીવતત્ત્વ હૈ. શુભાશુભભાવ આસ્રવતત્ત્વ હૈ, ભગવાનઆત્મા જ્ઞાયકતત્ત્વ હૈ. સબ સાત તત્ત્વ ભિન્ન હોતે હેં.

જ્ઞાયક ભગવાનઆત્મા તો શુદ્ધ, બુદ્ધ આનંદઘન ચિદાનંદ (હૈ). ઉસમેં ભી ગુણ-ગુણી કા ભેદ, યે ધ્યાતા-ધ્યાન ઔર ધ્યેય કા ભેદ ઉઠાના વહ ભી એક વિકલ્પ

હૈ. આહા..હા...! સમજ મેં આયા ? આચરણ મેં ધ્યાન, મેં ધ્યાન કરતા હૂં, ઐસા ઉસમેં હૈ, સમજે ? ચિત્ર હૈ ના ? ભાઈ ! ચિત્ર હૈ. ચિત્ર હૈ ઉસમેં દેખો ! ધ્યાન. ધ્યેય સિદ્ધ કા, યે ધ્યાન કે ભેદ લિખે હેં. ચિત્ર હૈ, ચિત્ર હૈ.

યહાં તો કહતે હેં, એક દષ્ટિ બિના એકાકાર હોતા નહીં, એકાકાર હુએ બિના

निर्विकल्पता होती नहीं, निर्विकल्पता बिना अके, अभेद का अनुभव होता नहीं। आडा..डा..! समज में आया ? यह बात बड़ी नहीं है। बड़ी (बात) तो यारित्र, यरना, अंदर लीनता (करनी), आनंदकंद छोड़े-सातवें गुणस्थान में यारित्र की दशा.. ओ..डो..! धन्य दशा ! उजारों बार यारित्र में आनंद.. आनंद सप्तम में उजारों बार आते हैं। अतीन्द्रिय आनंद में जुलते-जुलते क्षण में छोड़े विकल्प में आ जाये, क्षण में आनंद (में)। यह दशा तो परमेश्वर दशा, वह दशा तो परमेश्वर दशा, पंच परमेश्वरी की दशा (है)।

यहां तो कड़ते हैं कि, उसके पहले सम्यग्दर्शन पाने की दशा में ली.. समज में आया ? जैसे स्वरूप की दृष्टि में भेद दृष्टि रहती नहीं। मैं ध्यान करनेवाला, मैं ध्याता। मैं ध्यान करनेवाला और यह ध्यान। किसका ? आत्मा का करता हूं, अथवा ध्येय। मेरा पूर्ण स्वरूप का ध्येय। ऐसा तीन प्रकार का विकल्प नहीं होता। आडा..डा..! कठिन बात, भाई ! समज में आया ? वह भेद है ना ? वस्तु ऐसी है नहीं। 'कुंदकुंदाचार्य' मछाराज ने सातवीं गाथा में कहा।

ववहारेणुवदिस्सदि णाणिस्स चरित्तं दंसणं णाणं ।

ण वि णाणं ण चरित्तं ण दंसणं जाणगो सुद्धो ॥७॥

सातवीं गाथा। भगवान् आत्मा..! यह ज्ञान है, दर्शन है, यारित्र है ऐसा भेद ली उसमें नहीं है। ऐसा कड़ते हैं। वह तो शास्त्र के अनुसार उसमें लिखा है, अपने घर की कोई बात नहीं। सातवीं गाथा भगवान् 'कुंदकुंदाचार्य' द्विगंबर आचार्य, जिनकी 'समयसार' की सातवीं गाथा। 'ववहारेणुवदिस्सदि' आत्मा में ज्ञान है, दर्शन है, यारित्र है ऐसा भेद व्यवहार से है। वस्तु तो अभेद है। वस्तु अंतर में सब गुण को पी गई है। आडा..डा..! वस्तु में अनंत गुण हैं परंतु अभेद दृष्टि में भेद द्विजते नहीं। भेद नहीं है, ऐसा नहीं। अके ही आत्मा है और आत्मा में दर्शन, ज्ञान, आनंद आदि है नहीं, ऐसा नहीं। परंतु जब अंतर दृष्टि होती है तब अभेद में भेद द्विजते नहीं। भेद द्विजे तो अभेद रहता नहीं। समज में आया ? आडा..डा..! विकल्प .. हैं। यह तो कई बार कड़ते हैं। यह बात कौन-से गुणस्थान की होगी ?

भाई ! भगवान ! पहले शुद्धोपयोग में सम्यग्दर्शन होता है तब ऐसी दशा होती है. बाद में सदा नहीं रहती. मुनिओं को तो सदा शुद्धोपयोग सातवें में अनेक बार, हजारों बार, एक दिन में हजारों बार शुद्धोपयोग (होता है). क्षण में विकल्प उत्पन्न होता है, निद्रा भी आती है तो थोड़ी पौन सेकंड रात्रि को (आती है). भावविंगी संत साधु जिनका छोटा गुणस्थान, पौन सेकंड निद्रा, इट...! अप्रमत्त दशा हो जाती है. समज में आया ? दो घंटा, एक घंटा, आधा घंटा भी मुनि को निद्रा नहीं होती. आधा घंटा निद्रा आवे तो गुणस्थान नहीं रहता.

मुमुक्षु :- छोटा गुणस्थान में ँतना काल...

उत्तर :- छोटा गुणस्थान ँतना काल रहे तो गुणस्थान नहीं रहता, ऐसा शास्त्र में लेख है. सूक्ष्म पडेगा. उससे भी थोडा काल निद्रा आ जाती है. ऐसी दशा (है). तुरंत सप्तम, तुरंत छोटा, तुरंत सप्तम. ओ...हो...! संतदशा, मुनिदशा केवलज्ञान के जुले में जुलते हैं. मानो अभी अल्प काल में केवलज्ञान लिया कि देंगे. ऐसी दशा की तो बात क्या (करनी) !

यहां तो प्रथम सम्यग्दर्शन में ये भेद भी उसमें रहते नहीं. शुद्धउपयोग जमता है (तो) ध्याता-ध्येय-ध्यान का भेद नहीं. वयनभेद नहीं होता. 'वहां तो आत्मा का स्वभाव ही कर्म,....' है. देजो ! आडा...डा...! विकल्प आत्मा का कार्य ही नहीं. कर्म लिया ना ? देजो ! 'चिद्भाव कर्म' कर्म नाम कार्य. ज्ञानस्वरूप भगवानआत्मा की दृष्टि होती है वह चिद्भाव-ज्ञानभाव उसका कार्य है. विकल्प कार्य नहीं. भगवान कर्ता और राग कर्म, (ऐसा) आत्मा में दृष्टि में, अनुभव की दृष्टि के काल में नहीं है. समज में आया ? आडा...डा...!

'आत्मा का स्वभाव ही कर्म,....' कर्म शब्द का अर्थ कार्य. कर्म के बहुत प्रकार हैं. जड कर्म परमाशु की अवस्था वह जड (है). दया, दान, शुभाशुभ परिश्राम वह शुभ-अशुभ विकारी कर्म. कर्म (यानी) भावकर्म. यह आत्मा का शुद्धभाव कर्म. आडा...डा...! शुद्ध भावकर्म कैसे आया ? कडा ना ? 'चिद्भाव कर्म' भगवानआत्मा अपने शुद्ध स्वभाव की दृष्टि में पडा, अकाकार होता है (तब) शुद्धभाव ही उसका कार्य रह जाता है. उसका कार्य, राग मेरा कार्य और मैं कर्ता, ऐसी सम्यग्दर्शन

में पडले अनुभवकाल में (नहीं होता). बाद में भी जब-जब शुद्धउपयोग होता है तब वह अपना कार्य जानते हैं. बाद में सम्यग्दृष्टि को शुभराग आता है, लेकिन ये शुभराग अपना कार्य है, ऐसा सम्यग्दृष्टि नहीं मानते. मेरा ज्ञाता का ज्ञेय है. मैं तो जाननेवाला ज्ञाता-दृष्टा (हूँ). गाते थे ना ? ज्ञाता-दृष्टा.

सम्यग्दृष्टि लडाईं में छो या भोग में छो, शुभ-अशुभ विकल्प का ज्ञानी ज्ञाता-दृष्टा है. उसका कर्ता या भोक्ता परमार्थ से अंतर दृष्टि में है नहीं. यहाँ तो उपयोग के काल की बात ली है. समज में आया ? सिद्धभाव अपना कर्म-कार्य (है). आछा..छा..! वह भी यह कार्य और मैं कर्ता, ऐसा विकल्प नहीं. वह बाद में कहेंगे. समज में आया ? लेकिन ऐसा अंतर में शुद्ध भगवानआत्मा की दृष्टि के काल में उपयोग प्रथम अनुभव के काल में आत्मा का ज्ञाता का कार्य ज्ञान रह जाता है. समज में आया ?

‘सिद्धेश करता,...’ आत्मा कर्ता. निर्मल पर्याय का कार्य कर्म दूर हुआ तो हुआ अथवा राग कषाय भेद हुआ तो निर्मल पर्याय का-सम्यग्दर्शन का कार्य हुआ, ऐसा नहीं. ‘सिद्धेश करता,...’ भगवानआत्मा ही निर्मल पर्याय का कर्ता (है). निर्मल पर्याय भगवानआत्मा का कार्य. समज में आया ? फिर क्रिया की बात करेंगे. उसकी बात विशेष करेंगे..

(श्रोता :- प्रमाज्ञ वचन गुरुदेव !)

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ સુદ ૩, બુધવાર
તા. ૨૩-૨-૧૯૬૬, શ્લોક-૯. પ્રવચન નંબર-૩૪

‘દૌલતરામજી’ કૃત ‘છહ ઢાલા’ કા નૌવાં શ્લોક. સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર કો યહાં શુદ્ધોપયોગ કહતે હૈં. જો આત્મા હૈ વહ શુદ્ધ ચૈતન્ય અનાકૂલ આનંદ ઓર શુદ્ધ સ્વરૂપ સે પરમાત્મસ્વરૂપ અપના, ઉસમૈં બિરાજમાન વહ આત્મા હૈ. પુણ્ય-પાપ તો વિકાર આચરણ હૈ, અશુદ્ધ ઉપયોગ કા આચરણ હૈ. શુભ-અશુભભાવ જો હૈ વહ અશુદ્ધ ઉપયોગ કા આચરણ હૈ. જડ કી ક્રિયા હૈ (વહ) અજીવ કી પર્યાય કા આચરણ હૈ, જડ કી અવસ્થા (હૈ). આત્મા અપના શુદ્ધ સ્વરૂપ એક સમય મૈં જ્ઞાયક (હૈ), ઐસી દૃષ્ટિ હોકર અંદર મૈં સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર કો પ્રગટ કરતે હૈં તો ઉસકો મિથ્યાત્વ ઓર અનંતાનુબંધી કા અભાવ હોતા હૈ. સમજ મૈં આયા ?

પહલે સમ્યક્ અનુભવદૃષ્ટિ, પ્રથમ ધર્મ પ્રગટ હોતા હૈ, પ્રથમ ધર્મ પ્રગટ હોતા હૈ તબ આત્મા શુભ-અશુભ પરિણામ કી રુચિ છોડકર, અપને સ્વરૂપ કી ખોજ મૈં લગતા હૈ. સમજ મૈં આયા ? ખોજ ક્યા ? અંદર મૈં મૈં કૌન હૂં ? મૈં કૌન હૂં ? શરીર, વાણી, મન નહીં, પુણ્ય-પાપ કા વિકલ્પ ઉઠતા હૈ, હો, વહ ભી મૈં નહીં. મૈં કૌન હૂં ? ઐસા અંતર મૈં સ્વરૂપ કી સમજન કરને મૈં અથવા સ્વરૂપ કી ખોજ મૈં (લગતા હૈ કિ), યહ ક્યા ચીજ હૈ ? ઐસી ચીજ કી ઓર સન્મુખ હોતા હૈ ઉસકો સમ્યગ્દર્શન કી પ્રાપ્તિ હોતી હૈ ઓર સાથ મૈં સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર ભી પ્રગટ હોતા હૈ. સમજ મૈં આયા ? સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર કા ઇસ ઓર લિયા હૈ. અનંતાનુબંધી કિસકો કહેં ? સ્વરૂપાચરણ કા ઘાત કરે ઉસે અનંતાનુબંધી કહતે હૈં. ઐસા લિખા હૈ. મૈંને પઢા થા, ભાઈ ને આજ નિકાલા. ‘પ્રવેશિકા’ મૈં હૈ.

મુમુક્ષુ :- ‘ધવલ’ મૈં ભી હૈ.

ઉત્તર :- ઉસમૈં તો હૈ, લેકિન ઇસમૈં લિખતે હૈં. ‘(જૈન સિદ્ધાંત પ્રવેશિકા)’

‘गोपालदासज्ज’ लिखते हैं. ‘गोपालदास’ ना ?

मुमुक्षु :- स्वरूपा यरश...

उत्तर :- पडला स्वरूपायरश. लेकिन वड तो शुद्ध आत्मानुभव यारित्र. वडां तो शुद्ध एतना डी रभा है. लेकिन अनंतानुबंधी किसको कडना ? वडां स्पष्टी करश किया है. अनंतानुबंध किसको कडते हैं ? अनंत बंध, संसार का पडला कषायभाव है. अनंत संसार का कारण (है). उसका पडले आत्मा में... सूक्ष्म बात है, भाई ! अनंतकाल से उसने सम्यग्दर्शन में स्वरूपायरश कभी प्रगट किया नहीं. और वड प्रगट हुओे बिना उसको अंतर में संवर, निर्जरा डोती नहीं. आडा...डा...! समज में आया ?

कडते हैं कि, भगवानआत्मा शुद्ध पिंड, चैतन्य ज्ञायकघन आनंद, उसके सन्मुख डोने से जो शुद्ध स्वरूप की अंतर में प्रतीति डोना वड तो सम्यग्दर्शन (है). और उस शुद्ध स्वभाव का ज्ञान डोना, यड आत्मा, यड आत्मा, औसा ज्ञान वड सम्यग्ज्ञान (है) और उसमें डीनता डोना, अकाग्रता से डीनता डोना वड स्वरूपायरश यारित्र (है), जो मिथ्यात्व और अनंतानुबंधी के अभाव से प्रथम डोता है. भाई ! बहुत सूक्ष्म बात है. औसा कहीं सुनने मिले नहीं. दूसरा मिले तो वडां सारा दिन पैसे (की बात), धंधे की बात या ढया पालो, भक्ति करो, पूजा करो, व्रत पालो. आडा...! समज में आया ? वड शुभभाव है. शुभभाव है, डोता है.

मुमुक्षु :- उपाय है न ?

उत्तर :- उपाय है नहीं. उपाय तो आत्मा का यड उपाय करते हैं तब व्यवहार रत्नत्रय का जो विकल्प है उसको बाह्य निमित्तरूप से गिनने में आते हैं. यड समजने की चीज है. आडा...डा...! स्वरूपायरश यारित्र कैसी ढशा डोती है वड बात करते हैं.

‘जिस स्वरूपायरशयारित्र में ध्यान, ध्याता और ध्येय-एन तीन के भेद नहीं डोता,...’ समज में आया ? पडले तो वड कडा था ना ? कि, ध्याता, ध्यान, ध्येय का विकल्प नहीं. पडले मूल पाठ में आया ना ? उसका अर्थ यलता है. मैं ध्याता, ध्यान करेवाला और यड ध्यान-अकाग्रता और यड ध्येय-पूर्णा स्वरूप. औसा भेदरूपी

विकल्प राग है, वड भी अंतर स्वरूप की अेकाग्रता के काल में वड राग, स्वरूपायरण में रहते हैं (तब) वड राग नहीं रहता. बुद्धिपूर्वक राग नहीं रहता.

प्रथम स्वरूपायरण में मैं ध्यान करनेवाला, ध्याता हूँ, यड ध्यान है, यड ध्येय-शुद्ध स्वरूप मेरा ध्येय है. वड भी अेक विचार, विकल्प, राग है. आडा...! जिस स्वरूप की अंतर दृष्टि में शुद्धता का ध्येय बनाकर, यड ध्येय है अैसा (विकल्प) भी नहीं, परंतु अंतर शुद्ध स्वरूप की ओर सन्मुख होने से, मैं सन्मुख होनेवाला और मैं सन्मुख होता हूँ, अैसा भी जडां राग की भेदबुद्धि नहीं रहती. ध्याता-ध्यान-ध्येय तीन का भेद नहीं होता.

‘जडां वयन का...’ भेद नहीं. ध्याता, ध्यान करनेवाला, यौथे गुणस्थान में, पांयवें या सातवें में, अपना स्वरूप ध्यान में लेते हैं, तब शुद्ध यैतन्यमूर्ति अंभंड अभेद की ओर लीनता, अेकाग्रता होने से मैं ध्यान करनेवाला या ध्याता अैसा भेद विकल्प नहीं रहता. उसका नाम स्वरूपायरण यारित्र कहते हैं. आ...डा...! बहुत सूक्ष्म बात (है). बाद में विकल्प, राग उठता है, दया, दान, भक्ति, व्रतादि या शुभ-अशुभ रागादि, परंतु स्वरूप की ओर दृष्टि डुई और स्वरूपायरण की अेकाग्रता डुई वड डमेशा रहती है. समज में आया ?

स्वरूपायरण जडां सम्यग्दर्शनपूर्वक डुआ, यैतन्यज्योत अंभंड ज्ञानमूर्ति, सम्यग्दर्शन इसको कडा कि, सारा अेकरूप यैतन्य ज्ञायकभाव भूतार्थ का अंतर आश्रय करना. उस सम्यग्दर्शन के काल में डी प्रतीति डुई, सम्यग्ज्ञान डुआ और उतने अंश में स्थिर भी डुआ. स्वरूप की ओर की लीनता (डुई). इस स्वरूपायरण यारित्र में भेद लक्ष्य में नहीं आता. अकेला अभेद (डोता है). यड अभेद (है), अैसा भी विकल्प नहीं. सूक्ष्म बात है. उसने कभी धर्म की प्रथम सीडी केसे प्राप्त डोती है, उसने कभी लिया डी नहीं. बाहर में डी बाहर में अनादि से गंवाया. अब तो उम्र भी (बडी) डो रही है कि नहीं ? क्यों ?

कडते हैं, देभो ! ‘दौलतरामज्ज’ ‘७ड ढावा’ में अैसा कडते हैं. साधारण गृहस्थों को कंठस्थ डोता है. लेकिन उसका अर्थ क्या ? तोता. वस्तु क्या है ? कंठस्थ कर ले लेकिन तोते की भांति. क्या यीज है ? भगवान सर्वज्ञ परमेश्वर त्रिलोकनाथ

वीतरागदेव ने कछा वखी 'दौलतरामञ्ज' छडी ढाल में स्वरूपायरण का स्वरूप (कडते हें). पडवे लक्ष्य में ली आया नडीं कि, कया यीज (है) ? कैसे प्राप्त होती है ? कडते हें कि, पुण्य-पाप की रूचि तो छोड दे. पाप में लाभ नडीं, पुण्यभाव में लाभ नडीं, देह की क्रिया से मेरी क्रिया है नडीं और ओक वर्तमान समय में ज्ञान का विकास अल्प है उतना ली मैं नडीं. उसको ली अंतर्मुख मोडकर शुद्ध चैतन्य स्वभाव में ओकाग्र होकर शुद्धउपयोग की प्राप्ति होती है. उसका नाम प्रथम सम्यग्दर्शन सहित स्वरूपायरण चारित्र कडने में आता है. आहा...हा...! भाई ! वहां 'रतनपर' में मिलता नडीं और आप के रतन में ली मिले नडीं, कैसे में मिले नडीं.

मुमुक्षु :- संयोग मिले.

उत्तर :- उसके मामा के पास बहुत पैसा है. पैसा है, उसके पास ममता है. उसके पास तो कमी पैसा नडीं आता ? आत्मा के पास आता है ? वड तो दूर रहता है. मेरा है, एतनी ममता उसके पास आई. क्यो सेठिया ? वड यीज तो आती नडीं है. यीज तो दूर रहती है.

मुमुक्षु :- तिजोरी में तो रहती है.

उत्तर :- तिजोरी तो जड है, पर है. तिजोरी में रहे उसमें कया आया ? आत्मा के पास कया आया ? आत्मा ने माना कि, मेरा है, एतनी ममता उसके पास आई. बराबर है ? लैया !

यहां तो कडते हें कि, उस ममता के परिणाम से रहित और दया, दान का शुभ विकल्प से, भाव से रहित ऐसी यीज जो अहांडानंद प्रभु है, उसकी दृष्टि करने से स्वरूप में ओकाग्रता होती है तब ऐसा भेद लक्ष्य में नडीं रहता. समज में आया ? तब सम्यग्दर्शन में स्वरूपायरण प्रथम भूमिका प्रगट होती है. बाद में, ऐसी दशा होने के बाद उपयोग नडीं रहता, परंतु स्वरूपायरण और दृष्टि जो हुई है वड उमेशा रहते हें. बाद में शुभभाव आवे, दया, दान, भक्ति की पुण्य समजे. सम्यग्दृष्टि को पाप (भाव) कमाने का, विषय आदि (का) ली आता है. उसको पाप समजे. पाप-पुण्य को अपने ज्ञान में पर के रूप में समजे. अपने

स्वरूप में पुण्य-पाप को अेकत्व करते नहीं।

अपनी भोज में पडा आत्मा, अपनी भोज करके जो स्वरूप प्रगट हुआ उसके साथ पुण्य-पाप के विकल्प को मिलाते नहीं। होता है। समज में आया ? होता है, लेकिन अपना शुद्ध स्वरूप ज्ञाता-दृष्टा का भान हुआ, सम्यक् भान में उसके साथ विकार को मिलाते नहीं, अेकत्व होते नहीं। आडा...डा...! याडे तो समकित्ती लडाई में डो, डाथी के डोदे पर (बैठनेवाले) राजकुमार डो और आत्मभान हुआ डो। राजकुमार डो, बहुत पुण्य डो। लडाई में भी जैसे यले। तो भी अंतर में अनुभव की सम्यक् प्रतीति और स्वरूपायरण स्थिरता तो उसके कभी छूटते नहीं। समज में आया ? अज्ञानी आत्मा के भान बिना दया, दान, व्रत के विकल्प में पडा है तो उसको स्वरूपायरण का अभाव है इसलिये वड मात्र विकार का स्वामी है। समज में आया ? आडा...डा...!

‘आत्मा का स्वभाव डी कर्म,...’ देभो ! भगवानआत्मा...! आत्मा का स्वभाव तो ज्ञान और आनंद है। ज्ञान, आनंद में जब अेकाग्र हुआ, स्वरूपचारित्र में—स्वरूपायरण में, तब शुद्ध स्वभाव की पर्याय सम्यग्दर्शन और स्वरूपायरण का भाव जो प्रगट हुआ वडी आत्मा का काम (है)। वड आत्मा का काम (है), काम नाम कर्म, कर्म नाम कार्य। है कि नहीं ? लैया ! देभो ! ‘(चिद्भाव) आत्मा का स्वभाव डी कर्म,...’ कर्म यानी कार्य। पुण्य-पाप (का) विकल्प दृष्टिमें से—रुचिमें से छूट गये। देड की क्रिया तो मेरी है नहीं, वड तो रुचि छूट गई। लेकिन अपने स्वभाव के अनुभव काल में स्वरूपायरण के काल में शुद्धभाव की पर्याय प्रगट हुई। शुद्ध शुभ-अशुभ नहीं, शुद्धभाव.. शुद्धभाव. स्वभाव के आश्रय से शुद्धभाव प्रगट हुआ वड आत्मा का कार्य, वड आत्मा का कर्म, वड आत्मा का कर्तव्य (है)। कठिन बात।

‘(चिद्देश) आत्मा डी कर्ता,...’ उस समय में चिद्देश—चिद् नाम ज्ञान का ईश्वर आत्मा। चिद्देश. ज्ञान का ईश्वर भगवान अपना आत्मा, वडी शुद्धभाव का करनेवाला। शुद्धभाव का करनेवाला विकल्प, राग मंद था या मंद है तो वड शुद्धभाव प्रगट हुआ, जैसे नहीं। धीरे से समजने योग्य यीज है। अनंतकाल में उसने कभी क्रिया डी नहीं। जैसे डी जिंदगी गंवाई, यौरासी के अवतार में यले गया। कोई पुण्य

आदि किया हो, अकाद भव स्वर्गादि मिले, मिथ्यादृष्टिपने रहा, वहां से निकलकर पशु योनि करके जाओ नरक, निगोद में. लैया ! आडा...डा...! अ...डो...! देह का कोई रजकण भी साथ में आनेवाला नहीं. देह का, दूसरी चीज तो कहां रह गई.

यहां तो कहते हैं कि, शुभ-अशुभभाव हुआ हो तो भी साथ में तो नहीं रहता. जो हुआ उसका बंध पड गया. जड रजकण (रहे), उसकी पर्याय में साथ नहीं (हैं). अपना स्वरूप जो ज्ञानानंद शुद्ध है, उसकी अंतर दृष्टि और स्वरूपायरण प्रगट किया वह साथ में रहता है. समज में आया ?

कहते हैं कि, वहां आत्मा ही कर्ता है. यहां तो तीन बोल समजाते हैं. वहां तीन भी नहीं रहते, विचार में तीन भी नहीं रहते कि, मैं कर्ता, आत्मा करनेवाला, शुद्धभाव मेरा कर्म और मेरी चैतन्य की निर्मल पर्याय हुई वह मेरी किया, औसा तीन भेद अंतर स्वरूपायरण काल में तीन भेद लक्ष्य में नहीं रहते. (भेद) होते हैं. ओ...डो...डो...! है ना ? लैया ! क्या कहते हैं ? देजो !

‘कर्ता (चेतना) चैतन्यस्वरूप आत्मा ही किया होता है...’ आत्मा किया. चैतन्यस्वरूप आत्मा किया. कहते हैं कि, धर्म की किया है कि नहीं ? किया होती है कि नहीं ? है किया, लेकिन कौन-सी किया ? पुस्तक रखा है ना ? देह की किया धार्मिक किया नहीं, अंदर दया, दान, व्रत, पूजा का परिणाम उत्पन्न हो वह धार्मिक किया नहीं. आडा...डा...! है ? लैया ! क्या (लिजा है) ? ‘चैतन्यस्वरूप आत्मा ही किया...’ चैतन्यस्वरूप आत्मा ही किया होता है. आत्मा ही परिणामन करता है, औसा कहते हैं. भगवान शुद्ध प्रभु, वही अपना परिणामन (करता है). पूर्व के राग का अभाव होकर, स्वभाव की शुद्धरूपता चैतन्य की परिणतिरूप किया (होती है) वह आत्मा की किया है. आडा...डा...! है उसमें ? कभी पढा था ?

मुमुक्षु :- रोज पाठ करते हैं.

उत्तर :- डॉक्टर ठीक कहते हैं कि, रोज पाठ करते हैं. पाठ करते हैं, डां ! यह तो सरल सादी हिन्दी भाषा है. आडा...! ये तो ‘द्वैलतरामञ्ज’ ने, ‘बुधजन’ की ‘छड ढावा’ थी उससे अधिक स्पष्ट बनाई. उसमें औसा नहीं है, उसे भी हमने देजी है. ‘बुधजन’ की है, उसमें से बनायी. यह तो बहुत स्पष्ट बनाई है. शास्त्रमें

સે સાર.. સાર.. સાર.. સાર થોડા લેકર બના દિયા.

કહતે હેં કિ, ભૈયા ! તુજે અનંતકાલ મેં સ્વરૂપાયરણરૂપ ધર્મ ક્રિયા કભી નહીં હુઈ. આપકે હાથ મેં તો પુસ્તક હૈ. સમજ મેં આયા ? આહા..હા...! દેખો તો સહી. 'દૌલતરામજી' કહતે હેં કિ, જબ અપના શુદ્ધ સ્વરૂપ, પુણ્ય-પાપ કે વિકલ્પ કા લક્ષ્ય છોડકર સ્વરૂપ કી દષ્ટિ કરને કે કાલ મેં ચૈતન્ય કી ક્રિયા - શુદ્ધ પરિણતિ હી રહતી હૈ. રાગ અપની ક્રિયા ઐસા રહતા નહીં. આહા..હા...! ભૈયા ! ઓ..હો..હો...! યહાં મૂલ બાત હૈ ઇસલિયે આજ લિયા. દોપહર કો ગુજરાતી. સમજે ? 'નિયમસાર' ગુજરાતી ચલેગા.

યહાં કહતે હેં, ચેતના ક્રિયા હોતી હૈ. ભગવાન જ્ઞાનસ્વરૂપ પ્રભુ, વહી અંતર્મુખ દષ્ટિ કરને કે કાલ મેં સ્વરૂપાયરણ-સ્વરૂપ કા અનુષ્ઠાન, સ્વરૂપ કા અનુષ્ઠાન, ઉસમેં ચેતના કી નિર્મલ જ્ઞાનાનંદ કી ક્રિયા રહતી હૈ, વહ ક્રિયા. કર્તા આત્મા ઔર વહી કર્મ-કાર્ય. ક્રિયા ક્યોં (કહા) ? ક્યોંકિ પલટન હુઆ ના ? ક્રિયા પલટન હૈ. 'ક્રિયા હોતા હૈ.'

'કર્તા, કર્મ ઔર ક્રિયા-ચે તીનોં ભેદરહિત એક અખંડ હો જાતે હેં...' યહાં ભી તીન તો સમજાયા. પરંતુ અંતર દષ્ટિ કે કાલ મેં, સ્વરૂપાયરણ કાલ મેં, અનુભવ કાલ મેં તીન નહીં રહતે, તીન એકરૂપ હો જાતે હેં. યહ કર્તા, યહ કાર્ય ઔર યહ ક્રિયા ઐસે તીન ભેદ નહીં રહતે. તીન ભેદ હો જાયે તો વિકલ્પ ઉઠતે હેં. દેખો ! યહ 'સિદ્ધાંત પ્રવેશિકા' હૈ, હાં ! સમજ મેં આયા ? 'જૈન સિદ્ધાંત પ્રવેશિકા' હૈ ના ? ઉસમેં વહ લિખા હૈ. સમજ મેં આયા ? અનંતાનુબંધી કિસકો કહતે હેં ? ઉસમેં લિખા હૈ. દેખો !

સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર કિસકો કહતે હેં ? શુદ્ધાત્માનુભવ કી અવિનાભાવિ ચારિત્રવિશેષ કો સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર કહતે હેં. ઐસા લિખા હૈ. અનંતાનુબંધી કિસકો કહતે હેં ? (વહ લિખા હૈ). અનંતાનુબંધ ક્રોધ, માન, માયા, લોભ કિસકો કહતે હેં ? જો આત્મા કે સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર કો ઘાત કરે ઉસકો અનંતાનુબંધી ક્રોધ, માન, માયા, લોભ કરતે હેં. આપ કા સ્પષ્ટીકરણ (આયા). યહ તો 'જૈન સિદ્ધાંત પ્રવેશિકા' બાલક કે લિયે બનાઈ ઉસમેં સે હૈ. 'ગોપાલદાસ બરૈયા' હૈ ના ? ભૈયા ! ઉન્હોં

ने बनाई है.

मुमुक्षु :- ..

उत्तर :- शास्त्रमें से निकाला है. यह ग्रंथ (मे) क्या किसी के घर की बात है ? समज में आया ? (ये कहते हैं), ..ग्रंथ नहीं है. .. ग्रंथ क्या आया ? सब अक ही बात-तत्त्व की बात है. ये कहते हैं, वे कहते हैं और शास्त्र कहते हैं. आहा...हा...! परंतु पहले इतना तो निश्चय होना चाहिए कि नहीं ? कि, आत्मा प्रथम धर्म पाते हैं तब राग की अकता है (वह) तूटती है तो उतने स्वरूप में अकग्र होते हैं कि नहीं ? न्याय से समजना चाहिए कि नहीं ?

अनादिकाल का आत्म स्वरूप शुद्ध ज्ञानानंद घन (है). वह पुण्य-पाप के विकल्प में, शुभाशुभ आचरण में है, वह तो अनादिकाल से है. जब उसको धर्म प्रगट होता है तब उसको क्या प्रगट हुआ ? शुभाशुभभाव प्रगट हुआ ? वह तो है अनादि से. शुभ-अशुभ राग है उससे उटकर शुद्ध चैतन्य में अकग्र हुआ तो शुभाशुभ परिणाम से रहित स्थिरता थोड़ी हुई और स्वरूप की प्रतीत हुई. उसका नाम स्वरूपआचरण चारित्र सभ्यदर्शन के काल में पहले होता है. यह नहीं हो तो शुभाशुभभाव में अकता है, वह तो अनादिकाल की है. शुभाशुभभाव और पुण्य-पाप त्मिन्न है, ऐसा त्मान हुआ तो राग से रहित स्वरूप की स्थिरता का अंश प्रगट न हो तो अकग्र हुआ किस में ? राग में तो अनादि से अकग्र था ही. शुभाशुभ राग में अकग्रता तो अनादिकाल से है, वह नहीं थी. वही नहीं, वह तो अनंतकाल से करते आया (है). पुण्य-पाप, पुण्य-पाप, स्वर्ग-नरक मिलते ही हैं. समज में आया ? समजने की चीज है. पैसा-बैसा बहुत आता है और जाता है.

मुमुक्षु :- उसके कारण से आते हैं.

उत्तर :- उनके कारण से आते हैं और जाते हैं. आत्मा के कारण से कहां आते हैं ? यह आत्मा के कारण से आता है, देओ ! आत्मा के कारण से, शुभ-अशुभभाव मेरा है वह आत्मा के कारण से मिथ्या भ्रम होता है. और यह आत्मा पुण्य-पाप के भाव रहित शुद्ध सिद्धानंद स्वरूप हूं, ऐसी दृष्टि में शुद्धभाव का होना

विकार की अेकता तूटकर, स्वरूप की अेकता डोना वड आत्मा से डोता है. वड कडा ना ? 'रिदेश करता)...' रिद-रिश. ज्ञान का रिश भगवानआत्मा है. ज्ञान का रिशर, डां ! पैसा का रिशर नहीं ? लडके का ? मकान ? बिर्डींग ? रिस बिर्डींग का स्वामी नहीं, ये तो जड, मिडी-धूल है, अजव तत्व है.

यडां तो कडते हैं कि, भगवान अेक समय में शुद्ध स्वरूप पवित्र स्वभाव की दृष्टि डुई, सम्यग्दृष्टि शुभ-अशुभभाव डोता है उसका स्वामी नहीं रडता. उसका स्वामी नहीं रडता (तो) दूसरे का स्वामी है डी कडां ? समज में आया ? आडा..डा...! अरे...! अनंतकाल में वीतराग परमेश्वर त्रिलोकनाथ तीर्थकरदेव वीतराग परमेश्वर हैं. वे तो वीतरागभाव की बात करते हैं. ऐसी बात जैन परमेश्वर के अलावा अन्य में कभी तीनकाल तीनलोक में ऐसा अेक शब्द और अेक न्याय भी नहीं डोता. समज में आया ?

ऐसे सर्वज्ञ परमेश्वर त्रिलोकनाथ सौ इन्द्र की उपस्थिति में समवसरण में भगवान की दिव्यध्वनि में आया, अरे...! आत्मा अनादिकाल से अस्वरूपायरण तूने किया है. डेड का आयरण तो उसने किया डी नहीं. डेड का आयरण, जड का आयरण, पर का आयरण तो किया डी नहीं. तो क्या किया ? अनादिकाल से मिथ्यादृष्टि में शुभ और अशुभ राग का आयरण किया. आडा..डा...! स्वरूपायरण नहीं किया, पर का आयरण नहीं किया. डोकरज ! शरीर का कुँ नहीं किया. जड का आयरण आत्मा नहीं कर सकता. स्वरूप का आयरण अनंतकाल से किया नहीं. तो किया क्या ? अनंतकाल से निगोद से लेकर नौवीं त्रैवेयक तक (गया उसमें किया क्या ?) शुभ और अशुभभाव, विकारी भाव का आयरण करके मैं कुँ डीक करता डूं, ऐसी मिथ्यादृष्टि से स्वरूपायरण किया है. बराबर है ?

अब कडते हैं कि, लैया ! अरे...! तेरा समय आया, यड काल आया, तुजे मनुष्यडेड मिला. भगवान ! उसकी रीत तो समज ले. उसकी रीत-पद्धति-विधि क्या है वड तो समज ले. समजने के बाद प्रयोग में-प्रयत्न में रभेगा. समजे बिना प्रयोग कैसे करेगा ? समज में आया ? आडा..डा...!

कडते हैं, भगवानआत्मा अनादिकाल से अस्वरूपायरण.. अस्वरूपायरण का

अर्थ ? कि, शुभ-अशुभ विकारी भाव का वर्तन किया. वर्तन किया-आचरण किया, अनुष्ठान किया वड अस्वस्वपाचरण है. वड अपने स्वस्व का आचरण नहीं, विभाव आचरण है. वडी किया ना ? लैया ! दुकान-बुकान का कुछ किया नहीं, औसा कडते हैं.

मुमुक्षु :- सारा दिन करता है ना ?

उत्तर :- कौन करता है ? कौन कडता है ?

मुमुक्षु :- सब लोग कडते हैं.

उत्तर :- दुनिया कडती है तो जूठ कडती है. भगवान कडते हैं कि, राग-द्वेष का आचरण तुम यौबीस घंटे करते डो. जड का कर सकता नहीं. आंभ की अक पलक भी औसे घुमा नहीं सकते. वड तो जड है, उसका तुम क्या करते डो ? कठिन बात, भाई !

मुमुक्षु :- गाना गाता है.

उत्तर :- कौन गाना गाता है ? वड तो वाणी का आवाज नीकलने की जड की किया है. अंदर विकल्प आता है, भजन कडूं, औसा शुभभाव (आता है). बस ! धतनी मर्यादा (है). जड का बोलने का आचरण डोता है, पैर औसे-औसे थन..थन डोते हैं वड जड की पर्याय है. वड आत्मा कर सकता है ? कठिन बात, भाई ! डंकर कडते हैं कि, उत्तर में औसा सुनने में नहीं आता. उसके लिये डी कडा, दूसरी जगड डोडकर डम सुनने के लिये डी आते हैं, औसा उसमें लिभा था. बात वड है. समज में आया ? आडा..डा..! डडुत जगड जाना था, (सब) डोडकर यडां आये ना ?

कडते हैं, अरे..! भगवान ! तुने कभी स्वस्वपाचरण कैसे डोता है उसे तूने लक्ष्य में भी लिया नहीं. और डम कुछ करते हैं, करते हैं, करते हैं, डीक करते हैं औसे डी डडुम् में - डम में जिंङगी यली गई. भाई ! कडां गये भाई ? गये ? है ? तुम्डारे पिताञ्च का सब डडा दिया. ३० साल से रस नहीं भाते थे, डरित नहीं भाते थे. लेकिन वे कबूल करते हैं कि, बात तो सञ्ची है. आडा..डा..! अरे..! भगवान ! बापू ! तू कौन यीज है ? तेरा स्वस्वपाचरण-अनुष्ठान, तेरी किया क्या ?

देह की क्रिया तेरी नहीं और राग विकल्प उठते हैं वे भी विकारी क्रिया (है), तेरी मूल यीज नहीं. इसीलिए तो कडा, चैतन्य उसकी क्रिया है. भगवान ज्ञानमूर्ति प्रभु, उसकी अंतर में सन्मुख दृष्टि करके चैतन्य का परिणामन, विकार की रचि छोडकर, चैतन्य का परिणामन-क्रिया हुई वड आत्मा की क्रिया, वड आत्मा की क्रिया, वड स्वरूपायररररूपा भाव (है), वड शुद्धभाव (है). समज में आया ? आडा..डा...!

'यह तीनों भेदरहित अेक, अजंड...' देजो ! राग तो नहीं, पुष्य-पाप तो नहीं परंतु मैं आत्मा शुद्धभाव मेरा काम, कर्ता चिदेश आत्मा हूं और चैतन्य की निर्मल परिणति हुई वड क्रिया, (अैसे) तीन भेद भी लक्ष्य में नहीं रहते. तब अंदर निर्विकल्प अभेद दृष्टि होती है. उसको स्वरूपायररररूपा यारित्र कडते हैं. आडा..डा...! कभी सुना डी नहीं. वीतराग के मार्ग में डम आये.. भगवान.. भगवान.. (करते हैं). उनको उल्लास तो बहुत आता है, प्रमोद तो आता है. 'अलीगढ' में उसने बहुत क्रिया था. लेकिन थोडा-थोडा समय निकालना चाडिये. यह यीज.. ओ..ओ..ओ...! अनंतकाल में यीज रह गड, जो करने की यीज (थी उसका) ज्याल भी नहीं, समज भी नहीं, रचि भी नहीं तो प्रयोग कडां से करेगा ? समज में आया ? आता है ना ? मारवाडी की कोई यीज गिंयी होती है. डम को तो नाम भी नहीं आता. मारवाडी की गिंयी यीज आती है ना ? राजा जैसी. अैसा कुछ सुना था. घेवर जैसी यीज. उसका दूसरा नाम था. मारवाडी बहुत गिंयी बनाते हैं. अेकबार सुना था, अपने को कडां मालूम है. लेकिन विधि कैसे होती है उस विधि की जबर नहीं तो बनाये क्या ? समज में आया ?

डमें शिरा बनाना है, शिरा. कैसे करना ? देजो ! पडले आटा है (अैसे) घी में सेकना. बाद में गुड का पानी डालना. लेकिन घी बय जाये अैसा (करना है) तो क्या करना ? कि, गुड का पानी पडले डालना. आटे में पडले गुड का पानी डालकर आटा बराबर सिक जाये बाद में घी डालना. (अगर) गुड के पानी में आटा सेककर घी डालेगा (तो क्या) शिरा डोगा ? तुजे विधि की जबर नहीं. शिरा नहीं डोगा, लूपरी डोगी. लूपरी समजते डो ? डोडे उपर (लगाते हैं ना) ? डोडे पर. डोडे पर बांधने के काम नहीं आती. लूपरी बनाती है उसे स्त्री कडे, देजो !

बहन ! धी देभकर डालना. धी बहुत भी नहीं गिरे और धी बिलकुल नहीं गिरे, औसा भी नहीं. थोडा.. थोडा.. थोडा. बहुत गिरेगा तो बिगड जायेगा, बिलकुल धी नहीं डोगा तो पोटीस नहीं डोगी. इसलिये हमारे यहाँ भाषा है. सास बहुत को कडे तब औसा कडे, 'जुओ ! वहु. पोटीस बनावो छो तो जातुं-वणतुं धी नाभवुं. जातुं-वणतुं.' आप की डिन्दी में कोई भाषा डोगी, हम को भबर नहीं. औसा थोडा रडे भी नहीं, थोडा बिलकुल न रडे औसा भी नहीं और बहुत रड जाये औसा भी नहीं. औसा डो तो लूपरी डोगी. ये तो पडले गुड के पानी में आटा सेके, भाद में धी डालते हैं. शिरा (तो) नहीं डोगा (लेकिन) लूपरी भी नहीं डोगी. विधि की भबर नहीं.

औसे अपना सम्यग्दर्शन, चारित्र-स्वर्पाचरण कैसे प्रगट होता है, मालूम नहीं, (और) करने बैठे, हमारा आत्मा औसा है, हमारा आत्मा औसा है. क्या आत्मा औसा-औसा ? समज में आया ?

कडते हैं, अ..डो...! भगवानआत्मा...! सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र तीन चीज हैं. शिरा में भी तीन चीज डोती हैं ना ? यहाँ अभी आयेगा, देभो ! शिरा में तीन चीज आती है ना ? आटा, धी और शक्कर या गुड. यहाँ आयेगा, देभो ! ये तीन चीज आयेगी. ओक डो जाते हैं. भगवानआत्मा ध्याता, ध्यान और ध्येय का भी विकल्प और भेद नहीं रहता और कर्ता, कर्म, क्रिया का भेद भी नहीं रहता. तो क्या रहता है ?

'(बाधारडित) डो जाते हैं.' अभिन्न अजंड ओकस्वरूप डो जाते हैं. 'शुद्ध उपयोग को निश्चल पर्याय...' देभो ! आत्मा का शुद्ध व्यापार. पुण्य-पाप का व्यापार अशुद्ध व्यापार है. वड तो बंध का कारण है. यहाँ तो मोक्ष का कारण वर्णन करना है ना ? तो कडते हैं कि, शुद्ध व्यापार. 'शुद्ध उपयोग की निश्चय पर्याय...' देभो ! वड पर्याय है. शुभ-अशुभ राग था वड विकारी पर्याय थी. उसको छोडकर ज्ञाता स्वरूप चिदानंद में ओकाग्र ओकर शुद्ध पर्याय 'प्रगट डोती है;...' देभो ! भाषा कैसी ली है ? 'शुद्ध उपयोग की (निश्चल) (दशा) (प्रगटी)...' प्रगटी. वड दशा अनादि की दशा नहीं थी. वस्तु अनादि की थी. शुद्ध ज्ञान, आनंद अनादि की चीज थी.

परंतु अंतर अेकाग्र हुआ तो शुद्धता प्रगट हुई. शुद्धता पर्याय में प्रगट हुई, ये पर्याय प्रगट हुई उसका नाम स्वरूपायरण, उसका नाम संवर, निर्णरा, उसका नाम शुद्धउपयोग, उसका नाम सम्यग्दर्शन-ज्ञान-यारित्र भोक्ष का मार्ग कडते हैं. आडा..डा...! समज में आया ?

भुमुक्षु :- ..

उत्तर :- मां कडे, लेकिन उसे विधि आनी याडिये ना ? किये बिना, उलटपुलट करे... पडले कडा ना ? कंजूस बाई डो तो (कडे), तुजे सस्ता कर देते हैं. जाना किसको ? ... जायेगा ? जो करे वड जाये. यडां तो कडते हैं कि, आत्मा करे और अपना अनुभव अपने भोगने में आता डे. पर्याय अपनी भोग्य और भोक्ता आत्मा. डो भेड भी अंदर अनुभव में नडीं, अैसा यडां तो कडते हैं. दूसरा तो नडीं, दूसरा तो नडीं लेकिन उसका आत्मा, मैं आत्मा अतीन्द्रिय आनंदस्वरूप (डूं), उसकी दृष्टि, ज्ञान पडले हुआ तो यड आत्मा कर्ता, यड कार्य, मैं भोक्ता और यड भोग्य, अैसा भेड भी वडां रडता नडीं. दूसरा तो भोक्ता नडीं, दूसरा तो भोग्य नडीं लेकिन अपने में भोक्ता-भोग्य का भेड नडीं रडता. आडा..डा...! समज में आया ?

प्रथम स्वरूप की दृष्टि डोने के काल में अैसा डोता डे. बाड में दृष्टि रडती डे, स्वरूपायरण भी रडता डे, शुभ-अशुभराग रडता डे. समकित्ती धंधे में भी द्विजने में आवे, भोग में भी द्विजने में आवे तो राग डे, समजते हैं, पाप डे, यड पुण्य डे. पृथक् रभते हैं, अपने साथ जुडान नडीं करते हैं. अैसा भेडज्ञान हुआ, वड भेडज्ञान हुआ. पर्वत में अेक बिजली का प्रडार हुआ और पत्थर के डो भोग डो गये वड बाड में रेण से ँकडे नडीं डोते. रेण समजे ? बाड में जुडते नडीं. अैसे भगवानआत्मा ज्ञानानंद का स्वरूप प्रभु, पूर्णानंद प्रभु, पुण्य-पाप के राग से अेकबार अंतर भेड हुआ, भेड हुआ (बाड में) अेक नडीं डोता. समज में आया ?

‘प्रगट डोती डे;...’ देभो ! भाषा डे ना ?

तीनों अभिन्न अभिन्न शुद्ध उपयोगकी निश्चल दशा;
प्रगटी जहां दग-ज्ञान-व्रत ये, तीनधा अकै लसा.

कितने काल से यह कंठस्थ है ? कंठस्थ नहीं है ? अर्थ की जबर नहीं. अर्थ समझे बिना भाषा क्या करे ? तोते को पूरी दे (और कहे), बोल, रघुराम. वह जाने कि, यह रघुराम होगा. पूरी रघुराम. पूरी कहते हैं ना ? पुडी.. पुडी और सिंग का दाना, सिंग का दाना. मुंगझली देते हैं. बोल पोपट, रघुराम. रघुराम. उसे लगे कि, यह रघुराम होगा. पुडी और दाना रघुराम होगा. तान नहीं, रघुराम कौन और ये कौन ? यह तो पुडी है और दाना है. जैसे ऐसे तान नहीं है कि, क्या आत्मा है ? यह क्या कहते हैं ? 'तीनों अभिन्न अभिन्न शुद्ध उपयोगकी निश्चल दशा;' क्या ? (सिर्फ) भाषा है या कुछ भाव है उसमें ? समज में आया ? आडा..डा...!

'प्रगट होती है; जिसने सम्यग्दर्शन, सम्यग्ज्ञान...' देजो ! व्रत का अर्थ यहां सम्यक्चारित्र कडा. भाई ! शब्द में व्रत (शब्द) है. फिर भी वहां सम्यग्दर्शन स्वरूप दृष्टि के काल में शुद्ध श्रद्धा हुई, शुद्ध ज्ञान हुआ और आचरणरूपी व्रत-चारित्र हुआ. वह व्रत नहीं है. स्वरूप की स्थिरता वही निश्चय व्रत है. आडा..डा...! बाह में पंचम गुणस्थान योग्य बारह व्रत का विकल्प आता है, लेकिन वह शुभराग है. समज में आया ? अंतर में अकाग्र होकर जितनी शांति और स्थिरता प्रगट हुई वही अपना स्वरूपचारित्र और आचरण, सच्चा मुक्ति का कारण वह है. आडा..डा...! समज में आया ? अब तो कितने पुस्तक प्रकाशित हो गये हैं ! अमी (अक मुमुक्षु की) ओर से पंद्रह हजार पुस्तक प्रकाशित हुआ. '७७ ढावा' बहुत निःशुल्क दी. पंद्रह हजार. 'आत्मधर्म' में, 'सन्मति संदेश' में बहुत गरी है. (इनको) पूरा कंठस्थ है. उसकी बहुत प्रीति है इसलिये प्रभावना की. ये व्याख्यान (रेकोर्डिंग) होते हैं वह भी उनकी ओर से है. पुस्तक प्रकाशित करना है. पुस्तक प्रकाशित करना है. कंठस्थ है, बहुत साल से कंठस्थ है. बहुत साल से कहते हैं, व्याख्यान करो, व्याख्यान करो. अक बहुत कहती थी. वह भी कहती थी कि, '७७ ढावा' का व्याख्यान होना चाहिये. तो यहां चलते हैं. समय नहीं मिले, कहां संसार की एतनी

ऊँऊट ! ओ...डो...!

कडते हें, भगवानआत्मा...! अेक पंक्ति में कितना भर दिया है ! बहुत भर है ना ? लैया ! आडा...डा...! 'दौलतराम' पंडित. लेकिन पंडित अपने घर की बात कहां करते हैं ? अपनी हिन्दी भाषा में जोड दिया. भाव तो भगवान का है, जो परमार्थ अनादिकाल से यला आया वड भाव है. कडते हें कि, जब भगवानआत्मा स्वरूप की दृष्टि करके, स्वरूप का आचरण करते हें तो उसमें तीनों आ गये. सम्यग्दर्शन भी आ गया—शुद्ध स्वभाव की प्रतीत. ज्ञान आ गया. अनुभव वड आत्मा, अैसा ज्ञान. और स्थिरता डो गई वड चारित्र. समज में आया ? ये स्वरूपाचरण चारित्र भोक्ष का मार्ग है. बंधन से छूटने का वड अेक डी उपाय है. आडा...डा...! बाकी सब बंधने का (उपाय) है. ओ...डो...!

'वड तीनों अेकरूप-अभेदरूप से शोभायमान डोते हें.' 'लसा' का अर्थ किया, देजो ! 'शोभायमान डोते हें.' भगवानआत्मा...! आठ वर्ष की लडकी को भी सम्यग्दर्शन डोता है तब स्वरूपाचरण डोता है. उसमें क्या है ? मंडूक को भी डोता है. क्या कडते हें ? मेंढक... मेंढक. भेदज्ञान करता है. देड छोटा-बडा तो जड है. पुण्य-पाप का राग विकार है. उससे मेरी चीज भिन्न है, अैसी दृष्टि में अेकाकार डोकर, उस समय में दर्शन-ज्ञान-चारित्र तीनों शोभायमान डोते हें. अर्थात् राग का आचरण शोभायमान नहीं. राग मेरा वड श्रद्धा शोभायमान नहीं, राग का ज्ञान वड शोभायमान नहीं. राग का ज्ञान, समजे ? पुण्य-पाप का ज्ञान. शुभाशुभ मेरी चीज है, अैसी प्रतीत शोभायमान नहीं. वड तो मिथ्या है. शुभाशुभ राग का ज्ञान मिथ्याज्ञान है. और शुभाशुभ राग मिथ्या आचरण है. तीनों शोभायमान नहीं. वड शोभायमान (है). अंतर्मुख डोकर शुद्ध स्वभाव पवित्र स्वभाव पडले संत समागम से समज लिया डो, सुना डो बाद में अंतर प्रयोग काल में शुद्ध श्रद्धा, ज्ञान, शांति डुई वडी शोभायमान चीज है, वडी भोक्षमार्ग से शोभायमान अपनी दशा है. ये आत्मा को आभूषित किया. आडा...डा...! समज में आया ? पुण्य-पाप तो आभूषण नहीं है. पुण्य-पाप का बंधन जड है. उसका इल भी धूल बाडर का संयोग है. क्या आया उसमें ? ओ...डो...डो...!

नीचे (फूटनोट में) थोडा अर्थ है, देजो ! कर्म किसको कडते हैं ? 'कर्ता द्वारा हुआ कार्य,...' है नीचे ? फूटनोट में है. 'कर्म-कर्ता द्वारा हुआ कार्य.' नोट में है. कर्म की व्याख्या-कर्ता द्वारा हुआ कार्य. आत्मा स्वरूप का कर्ता, उससे हुआ शुद्ध पर्याय कार्य. आडा..डा..! डम दुनिया का काम कर दे, मकान का काम कर दे, दुकान का काम कर दे, पैसे का काम कर दे, तिजोरी का काम कर दे, बोलने का काम कर दे, डिलने का काम कर दे. डराम है तेरी यीज में वड डो तो. तेरी यीज में तो राग-द्वेष का परिणाम का तेरा कार्य अज्ञान से है. स्वभाव में कर्ता द्वारा किया कार्य. शुद्ध पर्याय प्रगट डो, श्रद्धा-ज्ञान और स्वरूपायरण. वडी कर्ता आत्मा द्वारा आत्मा की किया वड कार्य.

'कर्ता-स्वतंत्ररूप से करे सो कर्ता;' देजो ! व्याख्या. स्वतंत्ररूप से करे सो कर्ता. उसका अर्थ क्या हुआ ? लगवानआत्मा राग की मंदता की सडाय लिये बिना, कषाय की मंदता पडले थी (कि) यड आत्मा औसा.. औसा.. उसकी सडाय लिये बिना, अपने स्वतंत्र स्वभाव से शुद्धभाव को करे वड कर्ता कडने में आता है. आडा..डा..! यड व्याख्या तो अपने 'कर्ता-कर्म अधिकार' में बडुत बार आ गई है. स्कूल में ली ७ कारक की व्याख्या यलती है. (भाई) आये हैं कि नहीं ? नहीं आये ? डेडमास्टर नहीं आये. रुक गये डोंगे. वडं औसे आता है, कर्ता-स्वतंत्रपने करे सो कर्ता. कर्ता का ७षट सो कर्म. औसा आता है. धर्मी अपने स्वभाव का कर्ता (और) अपना ७षट अपनी शुद्ध पर्याय. धर्मी को पुण्य-पाप ७षट है नहीं. पुण्य-पाप का बंधन और बंधन का डल सम्यगदृष्टि को ७षट है डी नहीं. आडा..डा..! कठिन बात, भाई ! समज में आया ?

'कर्ता-स्वतंत्ररूप से करे सो कर्ता.' यडं कर्म लिया ना ? कर्ता द्वारा हुआ कार्य. नहीं तो कर्म (उसे कडते हैं), कर्ता का ७षट वड कर्म. औसा यलता है. करनेवाले की प्रिय यीज वड कर्म. मिथ्यादृष्टि की करनेवाले की प्रिय यीज विकार. सम्यगदृष्टि की प्रिय यीज निर्विकारी श्रद्धा-ज्ञान और स्वरूपायरण. आडा..डा..! बडुत बात बंध डो गई. वीतराग का मूल मार्ग था बडुत रुक गया. डेरडार.. डेरडार.. डेरडार.. (डो गया). सम्यी बात आती है तो (कडते हैं), अ.. अकांत डो गया, अ.. अकांत

छो गया. खिलवाते हैं. करो, पुकार करो, तुम्हारे पास (है). वड पुकार अंतर में छूनेवाली नहीं. समज में आया ? आछा...छा...!

‘क्रिया-कर्ता द्वारा छोनेवाली प्रवृत्ति.’ देजो ! भाषा. नीचे है ? लैया ! ‘क्रिया-कर्ता द्वारा छोनेवाली प्रवृत्ति.’ लो, प्रवृत्ति तो आछ. लेकिन कौन-सी प्रवृत्ति ? देछ की क्रिया की, शरीर की, वाणी की ? वड नहीं. पुण्य परिणाम की प्रवृत्ति ? नहीं. अंतर स्वरूप में दृष्टि करके शुद्धभाव की पर्याय छुछ वडी अपनी प्रवृत्ति, वडी अपनी प्रवृत्ति (है). राग से निवृत्ति वडी अपनी प्रवृत्ति (है). आछा...छा...! समज में आया ?

(भावार्थ) :- ‘मुनिराज स्वरूपायरण के समय...’ मुनिराज शब्द लिया है लेकिन साधक लेना. ‘साधक स्वरूपायरण के समय जब आत्मध्यान में लीन छो जाते हैं तब ध्यान, ध्याता और ध्येय-अैसे लेद नहीं रहते; वयन का विकल्प नहीं छोता; वछां (आत्मध्यान में) तो आत्मा डी कर्म, आत्मा डी कर्ता और आत्मा का भाव वड क्रिया छोती है, अर्थात् कर्ता-कर्म और क्रिया-वे तीनों बिलकुल अछंड अभिन्न छो जाते हैं...’ अपना आत्मा डी शुद्ध कर्ता, शुद्ध क्रिया और शुद्ध परिणाम कर्म. अक छो जाते हैं. ओ...छो...छो...!

अैसा तो स्वरूपायरण में यछां लिजा है. अनंतानुबंधी के अभाव के काल में. देजो ! स्वरूपायरण यारित्र का घात अनंतानुबंधी करता है. पुण्य-पाप की प्रीति अनंतानुबंधी भाव है. वड स्वरूपायरण का नाश करता है. भगवानआत्मा शुद्ध की अचि की प्रीति वड स्वरूप के आयरण की उत्पत्ति करती है. और विद्वन करनेवाला अनंतानुबंधी का नाश छोता है. समज में आया ? अक ली बराबर समजे ना, अक डी व्याख्यान.. अक जाने वड सर्व को जाने. अक भाव जाने तो सर्व को जाने. लेकिन अक ली भाव समजने की दरकार नहीं और दूसरा कछे तो छा.. तीसरा कछे तो छा..

मुमुक्षु :- अनेकांत..

उत्तर :- अनेकांत का अर्थ क्या ? अैसे छोता है और दूसरे से नहीं छोता उसका नाम अनेकांत (है). छसी विधि से छोता है, दूसरी विधि से नहीं उसका नाम अनेकांत (है). यछां भीयडीवाद नहीं. समजे ? कूडडीवाद. कूडडीवाद नहीं है.

क्षण में फिर जाये (ऐसा नहीं है).

‘जिसमें सम्यग्दर्शन, सम्यग्ज्ञान और सम्यक्चारित्र अके साथ-अकेरूप डोकर प्रकाशमान डोते हैं.’ लो ! समज में आया ? ऐसी अंतर स्वरूप की दृष्टि, पुण्य-पाप की रुचि, देड का लक्ष्य छोडकर स्वरूप की श्रद्धा-ज्ञान करके अंतर में आचरण करना, उसमें तीनों डोल दर्शन-ज्ञान-चारित्र आ जाते हैं. वडी प्रकाशमान डोता है, वडी डोक्ष का डार्ग है, दूसरा है नहीं. (विशेष कर्हेगे...)

(श्रीता :- प्रभाश वचन गुरुदेव !)

સ્વરૂપાચરણ-ચારિત્રનું લક્ષણ અને નિર્વિકલ્પ ધ્યાન

પરમાણ-નય-નિક્ષેપકો ન ઉદ્યોત અનુભવમેં દિષ્ઠૈ;
 દગ-જ્ઞાન-સુખ-બલમય સદા, નહિં આન ભાવ જુ મો વિષ્ઠૈ.
 મેં સાધ્ય સાધક મેં અબાધક, કર્મ અરુ તસ્મુ ફલનિતૈં;
 ચિત્પિંડ ચંડ અખંડ સુગુણકરંડચ્યુત પુનિ કલનિતૈં. ૧૦.

અન્વયાર્થ :- [તે સ્વરૂપાચરણ-ચારિત્ર વખતે મુનિઓના] (અનુભવમેં) આત્મ-અનુભવમાં (પરમાણ) પ્રમાણ, (નય) નય અને (નિક્ષેપકે) નિક્ષેપનો વિકલ્પ (ઉદ્યોત) પ્રગટ (ન દિષ્ઠૈ) દેખાતો નથી. [પરંતુ એવો અનુભવ હોય છે કે] હું (સદા) સદાય (દગ-જ્ઞાન-સુખ-બલમય) અનંત-દર્શન-અનંતજ્ઞાન-અનંતસુખ અને અનંતવીર્યમય છું. (મો વિષ્ઠૈ) મારા સ્વરૂપમાં (આન) અન્ય રાગ-દ્વેષાદિક (ભાવ) ભાવ (નહિં) નથી, (મેં) હું (સાધ્ય) સાધ્ય, (સાધક) સાધક તથા (કર્મ) કર્મ (અરુ) અને (તસ્મુ) તેના (ફલનિતૈં) ફળોના (અબાધક) વિકલ્પરહિત (ચિત્પિંડ) જ્ઞાન-દર્શન-ચેતનાસ્વરૂપ (ચંડ) નિર્મળ તેમજ ઐશ્વર્યવાન (અખંડ) અખંડ (સુગુણકરંડ) સુગુણોનો ભંડાર (પુનિ) અને (કલનિતૈં) અશુદ્ધતાથી (ચ્યુત) રહિત છું.

ભાવાર્થ :- આ સ્વરૂપાચરણ-ચારિત્ર વખતે મુનિઓના આત્મ-અનુભવમાં પ્રમાણ, નય અને નિક્ષેપનો વિકલ્પ તો ઊઠતો નથી પણ ગુણગુણીનો ભેદ પણ હોતો નથી એવું ધ્યાન હોય છે. પ્રથમ એવું ધ્યાન હોય છે કે હું અનંતદર્શન-અનંતજ્ઞાન-અનંતસુખ અને અનંતવીર્યરૂપ છું, મારામાં કોઈ રાગાદિક ભાવો નથી. હું જ સાધ્ય, હું જ સાધક છું તથા કર્મ અને કર્મના ફળથી જુદો છું. જ્ઞાન-દર્શન-ચેતના-સ્વરૂપ નિર્મળ ઐશ્વર્યવાન, તેમ જ અખંડ સહજ શુદ્ધ ગુણોનો ભંડાર અને પુણ્ય-પાપથી રહિત છું.

અશય એ છે તે સર્વ પ્રકારના વિકલ્પોથી રહિત નિર્વિકલ્પ આત્મસ્થિરતાને સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર કહે છે.

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ સુદ ૪, ગુરુવાર
તા. ૨૪-૨-૧૯૬૬, શ્લોક-૧૦. પ્રવચન નંબર-૩૫

‘દૌલતરામજી’ની કરેલી આ ‘છ ઢાળા’ છે. એની આ છઠ્ઠી ઢાળા ચાલે છે, છઠ્ઠીનો દસમો શ્લોક છે. શું અધિકાર છે ? શુદ્ધોપયોગ. આત્માએ અનંતકાળથી અનંત વાર શુભ અને અશુભના પરિણામરૂપી ઉપયોગ તો અનંત વાર કર્યો. સમજાય છે કાંઈ ? એ તો કાલે કહ્યું હતું દેહાદિક પરપદાર્થનું તો એણે કાંઈ કર્યું નથી, કોઈ દિ’ કરી શકતો જ નથી. પોતાના આત્મા સિવાય શરીર, વાણી, પૈસો, લક્ષ્મી, આબરુ, કીર્તી, દીકરા, પુત્ર, પૈસા એનું તો કાંઈ જરીએય કરી શકતો નથી.

મુમુક્ષુ :- બધું કરે છે ને !

ઉત્તર :- કાંઈ કરતો નથી, મૂઢ માને છે કે, હું કરું છું. ભાવ કરે છે ઇ. શુભ ને અશુભભાવ, જેને અહીંયાં અશુદ્ધ ઉપયોગનું આચરણ કહેવામાં આવે છે. એણે અનાદિથી પોતાની દશામાં અશુદ્ધ ઉપયોગનું આચરણ અનંત વાર નિગોદથી માંડી નવમી ત્રૈવેક ગયો ત્યાં અશુદ્ધ ઉપયોગનું આચરણ કર્યું છે. નથી કર્યું શુદ્ધોપયોગનું આચરણ, વાણી, આ શરીર ચાલે એ ક્રિયાને પણ આત્માએ કોઈ દિ’ કરી જ નથી. એ તો જડની અવસ્થાનું પર્યાય-કાર્ય છે. પર્યાય કહો કે જડનું કાર્ય કહો કે જડનો ભાવ કહો, એ જડના ભાવને આત્મા કોઈ દિ’ કરે નહિ. પોતાનો સ્વભાવ શુદ્ધ છે એની અનંતકાળમાં એણે દષ્ટિ કરી જ નથી. એથી એના પર્યાયમાં અશુદ્ધ ઉપયોગનું આચરણ, અશુદ્ધ પરિણામ, અશુદ્ધનો ભાગ શુભ ને અશુભ બેય અનંત વાર કર્યાં (અને) ચાર ગતિમાં રખડ્યો.

હવે અહીંયાં શુદ્ધોપયોગની અને શુદ્ધ સ્વરૂપાચરણ ચારિત્રની વ્યાખ્યા છે કે, જે કદી અનંતકાળમાં કરી નથી અને કરે ત્યારે કેવી દશા હોય છે ? પ્રથમ અનુભવકાળ, પ્રથમ આત્માનો સમ્યગ્દર્શન પ્રાપ્તિનો કાળ, એ કાળે શુદ્ધોપયોગરૂપી આચરણ કર્યું

રીતે હોય છે એનું આ વર્ણન છે. અને પછી પણ જ્યારે જ્યારે આત્મા ધ્યાતા-ધ્યાન-ધ્યેયને ચુકીને અભેદપણાનો ઉપયોગ કરે ત્યારે પણ આવા જ શુદ્ધોપયોગનું આચરણ હોય છે. સમજાણું કાંઈ ? બહુ ઝીણું. નવમી ગાથા થઈ ગઈ, દેખો !

હવે ‘સ્વરૂપાચરણ-ચારિત્રનું લક્ષણ’ કહે છે, જુઓ ! ‘અને નિર્વિકલ્પ ધ્યાન’

પરમાણ-નય-નિક્ષેપકો ન ઉદ્યોત અનુભવમેં દિષ્ઠૈ;

દગ-જ્ઞાન-સુખ-બલમય સદા, નહિં આન ભાવ જ્ઞુ મો વિષ્ઠૈ.

મૈં સાધ્ય સાધક મૈં અબાધક, કર્મ અરુ તસુ ફલનિતૈં;

ચિત્પિંડ ચંડ અખંડ સુગુણકરંડ ચ્યુત પુનિ કલનિતૈં. ૧૦.

આહા...હા...! સમજ મેં આયા ? સમજાય છે ? પહેલી એની વિધિ તો જાણવી પડશે કે નહિ ? અનંતકાળમાં એ ચીજ શું છે એની રીત પણ જાણવામાં ન આવે તો અંદરમાં સ્વરૂપનો, અનુભવનો પ્રયોગ કઈ રીતે કરે ? એમ ને એમ શુભ ક્રિયાકાંડ કરતાં કરતાં કલ્યાણ થઈ જશે એમ નથી. સમજાય છે કાંઈ ? દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, તપ, જપના શુભભાવ થાય એનાથી આત્માનું કલ્યાણ થશે એમ ત્રણકાળમાં નથી.

મુમુક્ષુ :- ધીરે ધીરે હળવો થાતો જાય.

ઉત્તર :- ધીરે ધીરે હળવો થતો જ નથી એનાથી. હળવી ચીજ જે નિર્વિકલ્પ પદાર્થ છે એને દષ્ટિમાં લે ત્યારે હળવો થાય છે. સમજાય છે કાંઈ ?

અહીં તો અહીં વિશેષ વાત કરે છે. કે, બહારના જડ આદિ નિમિત્તો સાધન તો આત્માના અનુભવમાં સાધકપણે છે જ નહિ પણ આત્માના અંતર અનુભવ કાળમાં સ્વરૂપાચરણ ચારિત્રના કાળમાં કષાયની મંદતાના ભેદનો વિકલ્પ (થાય) એ પણ એને સાધકપણે સહાયક નથી.

અહીં તો એ નય, નિક્ષેપ, પ્રમાણ જેનાથી વસ્તુની પહેલી સિદ્ધિ કરે. નય નામ એક ગુણને સિદ્ધ કરવાનો જે અંશ, જ્ઞાનઅંશ જેનાથી ગુણની સિદ્ધિ થાય કે જ્ઞાન છે, દર્શન છે, આનંદ છે. પ્રમાણથી દ્રવ્ય અને પર્યાયની સિદ્ધિ કરે. ત્રિકાળ દ્રવ્ય છે, વર્તમાન અવસ્થા છે, ગુણ-ભેદ છે એવું પ્રમાણ દ્વારા નક્કી કરે. નય, નિક્ષેપ અને પ્રમાણ. નિક્ષેપ (અર્થાત્) વસ્તુની સ્થિતિ વાસ્તવિક દ્રવ્ય કોને કહીએ, ભાવ કોને કહીએ

એનો વિચારથી નિર્ણય કરે. જે પ્રથમ જ્ઞાનમાં એ દશા આવે છે એ નય, નિક્ષેપ, પ્રમાણના જ્ઞાનનો વિકલ્પ પણ જ્યાં સ્વરૂપના અનુભવમાં તે સાધક થતો નથી. આહા...હા...! સમજાણું કાંઈ ?

બહુ ફેર છે. અત્યારની માણસની એવી પ્રવૃત્તિમાં એવું એને સમજાવી દીધું છે કે, (તમે) આ કરશો તો કરતાં કરતાં (કલ્યાણ થઈ જશે). શુભ પરિણામ કરવા, શુભ યોગ કરવો. કરવો, હોય છે પણ ઇ કરતાં કરતાં તમારો અનુભવ સમ્યગ્દર્શન થશે... સમજાય છે કાંઈ ? એમ માનીને એની જિંદગી નિષ્ફળ જાય છે.

અહીં તો આચાર્યનું કરેલું, 'સમયસાર'ની ગાથા છે એનો જ આ શ્લોક પોતે મુક્યો છે. સમજાણું ? છે ને ? તેરમી ગાથાનો છે. તેરમી ગાથાનો છે ને ? 'ઉદયતિ ન નયશ્રીરસ્તમેતિ પ્રમાણં' નવમો શ્લોક છે. આ ગાથા દસમી છે. 'સમયસાર'નો નવમો શ્લોક છે એની વાત આ દસમા શ્લોકમાં 'દૌલતરામજી' વાત કરે છે. એના ઘરની કંઈ છે નહિ. હિન્દીમાં સાદી સરળ ભાષામાં, સંસ્કૃતમાં જે હતું તેને સરળ ભાષામાં મુક્યું છે. એટલી વાત છે, બીજી કાંઈ વાત છે નહિ. એ નવમા શ્લોકનો જ અર્થ છે, દેખો !

તે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્રના કાળમાં સાધક જીવને એમ લેવું. સાધક - એમાં મુનિ લીધું છે ને ? આત્મા પોતાના અંતર સ્વરૂપાયરણ ચારિત્રના શુદ્ધોપયોગના કાળમાં શું હોય છે ? ભલે એક આઠ વર્ષની દીકરી હોય, દેડકો નાનો હોય, મચ્છ હોય એ પણ જ્યારે જ્યારે આત્માના સમ્યક્ અનુભવને પ્રથમ પામે છે કે જ્યારે જ્યારે વળી સ્વરૂપમાં અનુભવને પ્રાપ્ત કરે છે ત્યારે એની દશા આવી હોય છે. સમજાય છે કાંઈ ? આહા...હા...! ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદની મૂર્તિ અખંડાનંદ એનું અંતર સ્વરૂપનું શુદ્ધોપયોગનું આચરણ, ત્યાં 'આત્મ-અનુભવમાં પ્રમાણ, નય અને નિક્ષેપનો વિકલ્પ પ્રગટ દેખાતો નથી.' ઝીણી વાત છે ને ?

ભગવાનઆત્મા પોતાના જ્ઞાનાનંદ સ્વરૂપમાં અંતર્મુખ થઈને સ્વરૂપાયરણના શુદ્ધોપયોગમાં રહે ત્યારે આ નય, જે એક ગુણને સિદ્ધ કરવાનો અંશ છે, એ વસ્તુ તો અહીં અનુભવમાં સિદ્ધ છે. એને સિદ્ધ કરવાની રહી નથી. પ્રમાણથી આખી સિદ્ધ કરવી હતી એ વર્તમાન દશા અનુભવ કાળમાં આખી ચીજની શું ચીજ છે તે અનુભવ

કરે છે એટલે એને પ્રમાણથી સિદ્ધ કરવાની વાત રહેતી નથી. નિક્ષેપથી સિદ્ધ કરવાની વાત રહેતી નથી. દ્રવ્યની યોગ્યતા છે, ભાવ પ્રગટમાં દશાનો અનુભવ સ્વભાવ સન્મુખ વર્તે છે. ઝીણું છે. ગુજરાતી થયું પણ હવે વસ્તુ તો ઝીણી હોય એ આવશે કે નહિ ?

કહે છે, આહા..હા..! ભગવાનઆત્મા પોતાના નિજ સ્વરૂપના સન્મુખ, સ્વરૂપની સન્મુખ, વિકારથી વિમુખ અને નય, નિક્ષેપ અને પ્રમાણના ભેદના વિકલ્પથી પણ ઉપેક્ષા કરી વિમુખ થઈ અને સ્વરૂપના સાધનમાં એકાકાર થાય છે ત્યાં એ નય, નિક્ષેપ, પ્રમાણનો વિકલ્પ રહેતો નથી. આહા..હા..! ભારે ઝીણું, ભાઈ ! ભાઈ ! મુનિ ભલે લખ્યું. સાધક (લેવું). પહેલા કહ્યું સાધક છે. સમજાણું કાંઈ ?

સાધક દશા શરૂ થતાં ચોથા ગુણસ્થાનમાં, પાંચમામાં કે મુનિને શુદ્ધોપયોગના કાળમાં આવી સ્થિતિ હોય છે. આહા..હા..! જેને પ્રમાણ એટલે આખી ચીજનું જ્ઞાન-આ સામાન્ય વસ્તુ ધ્રુવ છે, વર્તમાન અવસ્થા પર્યાય (છે). બેના પ્રમાણજ્ઞાન દ્વારા નક્કી કર્યું. અન્યમતિઓથી વિપરીત જે કઈ વાત અન્યમતિ કહેલી છે એનાથી સર્વજ પરમેશ્વરે કહેલી વાત સામાન્ય-ધ્રુવ, વિશેષ-પર્યાય એ પ્રમાણે પ્રમાણજ્ઞાન વડે નક્કી કર્યું. પણ જ્યાં અંતરમાં અનુભવ થતા એ વિકલ્પ ત્યાં રહેતો નથી. સમજાય છે કાંઈ ?

એક માલ લેવો હોય, માલ, પકવાન આદિ. તો ભાવ પૂછે કે, આ કેટલા રૂપિયાનો શેર છે ? કે, ભઈ પાંચ રૂપિયાનો શેર. ત્રાજવા ક્યાં છે ? ત્રાજવા, ત્રાજવા છે ને ? ત્રાજવા લાવ, ધડો કરો, ધડો. સરખું છે કે નહિ ? વળી આ બાજુમાં જેની કોર માલ નાખે એની કોર થોડુંક મીણ-બીણ, લાખ ચોટાડી દીધું હોય (તો) પા શેર, અધ શેર એટલે માલ ઓછો તોળાય. ધડો કરે છે કે નહિ પહેલો ? ધડો કરે છે, ધડો કરે. ત્રાજવા સરખા છે કે નહિ બરાબર ? ભાવ કરે પછી ત્રાજવાનો તોલ બરાબર ધડો કરે. અમારે કાઠિયાવાડીમાં ધડો કહે છે. ધડા કહતે હૈં ના ? એ..ઈ.. ! ત્રાજવાના ધડાને અને તોલના કાટલાને (બરાબર મેળવે). પછી ખાવા વખતે ત્રણ ભૂલી જાય. ખાવા વખતે ગોખ્યા કરતો હશે ? પાંચ રૂપિયાનો શેર આ કાટલાનો ધડો કરીને લીધો છે અને આ પાંચ શેર લીધો છે, પાંચ શેર લીધો છે. (એમ કરે તો) સ્વાદ ન આવે. સમજાય છે કાંઈ ?

એમ ભગવાનઆત્મા નય, નિક્ષેપ, પ્રમાણના જ્ઞાન દ્વારા એ વસ્તુ શું છે એનું પહેલા સત્સમાગમે શ્રવણ આદિ કરીને નક્કી કર્યું હોય. અનંતકાળમાં અનંત અજ્ઞાનીઓ કહે છે એમ નહિ પણ સર્વજ્ઞે કહેલો આત્મા એક સમયમાં અનંત ગુણનો પિંડ આત્મા છે. એક સમયમાં અનંત ગુણની પર્યાય છે. એમ પ્રમાણથી એનું જ્ઞાન વિકલ્પથી, વિકલ્પ દ્વારા, મનના સંગ દ્વારા એ નક્કી કર્યું. નયથી નક્કી કર્યું કે, એક એક ગુણ એક એક નયથી જણાય છે. નિક્ષેપથી નક્કી કર્યું કે, દ્રવ્ય ત્રિકાળ અનંત કેવળજ્ઞાનને પ્રાપ્ત થવાને લાયક જ આ આત્મા છે. સિદ્ધપદની પર્યાયને પ્રાપ્ત થવાને લાયકાતવાળું આ દ્રવ્ય છે. અંદર ભાવમાં હું જેટલો એકાગ્ર થાઉં એટલો વર્તમાન નિર્વિકલ્પ ભાવ પ્રગટ થાય એમ પહેલું નક્કી કરે. પણ નક્કી કરવાના કાળમાં એ થાતો ન હોય. ઓલો ભાવ પૂછે, એમાં તે ટાણે ખાતો ન હોય. અને ખાવું હોય તો કાંઈ તરત દુકાનેથી ઉપાડી લે છે ? લાવ. ભાવ પૂછ્યા વિના ખાવા મંડે ? ભાવ મારે પૂછવો નથી કે ત્રાજવા લાવ ખાવા મંડુ. પેલો ધોલ મારે, કોણ છે આ તે ? ભાઈ !

એમ આત્મા એમાં ગુણો, એની દશા, એમાં વિકાર શું છે એને પહેલા બરાબર જ્ઞાન દ્વારા નક્કી કરવું જોઈએ. કેટલી કિંમતે આત્મા મળે છે અને કેટલી કિંમત જોઈએ તેટલી અત્યાર સુધી ભરી નથી. એ પહેલું બરાબર નક્કી કરવું જોઈએ, નક્કી કર્યા પછી અનુભવ કાળમાં એ ખાતો હોય ત્યારે એ વિચાર રહેતા નથી. ઇ અહીં કહે છે. સમજાણું કાંઈ ? કાંઈ સમજ્યો જ ન હોય પહેલા, સમજ્યા વિના આમ આમ કરવા બેસે એમાં શું સમજે ઇ ? ધ્યાન કરો, શેનું પણ ધ્યાન ? કઈ ચીજ છે, કેટલા ગુણ છે, આગળ કહેશે, જુઓ ! અંદર. ‘સુગુણકરંડ...’ એ તો સુગુણકરંડ (અર્થાત્) અનંત ગુણનો કરંડિયો છે આત્મા. સમજાય છે કાંઈ ? ‘રત્નકરંડ શ્રાવકાચાર’ આવે છે ને ? જુઓને ! ‘રત્નકરંડ શ્રાવકાચાર’ આખો રતનનો કરંડિયો ભર્યો છે. ‘સમંતભદ્રાચાર્ય’.

અહીં સુગુણકરંડ (કહે છે). ભગવાનઆત્મા એક સેકન્ડના અસંખ્ય ભાગમાં અનંતા અનંતા ગુણનો એ કરંડિયો છે. ખોલ એટલે ખા. સમજાય છે કાંઈ ? અંદર એકાગ્ર થા એટલે અનુભવ કર. પર ઉપર જેટલા વિકલ્પ જાય તેટલામાં તેટલો એ

અનુભવ થતો નથી. ભારે વાત ! માણસને અહીં પહોંચવું એને આકરું લાગે એટલે જાણે કોઈ બીજે રસ્તેથી મળી જાય (એમ ગોતે છે).

કહે છે, 'પ્રમાણ, નય, નિક્ષેપનો વિકલ્પ (ઉદ્યોત) પ્રગટ દેખાતો નથી.' 'ઉદ્યોત ન દિજો...' એટલે છે નહિ, એનો અર્થ એમ છે. 'પ્રગટ દેખાતો નથી...' એટલે અબુદ્ધિપૂર્વક કોઈ વિકલ્પ હોય એની વાત નથી. ભગવાનઆત્મા....! રાત્રે કહ્યું હતું ને ? ધ્યાતા ધ્યાન ને ધ્યેય, એ વિકલ્પનો ભેદ નથી. ત્યાં (૯મી ગાથામાં) કહ્યું હતું ને ? 'ચિદ્ભાવ કર્મ, ચિદેશ કરતા, ચેતના કિરિયા તહાં;' ભગવાનઆત્મા ચૈતન્ય ભગવાન કર્તા અને શુદ્ધ-પુણ્ય-પાપના રાગ રહિત આત્માની શુદ્ધ દશા તે આત્માનું કામ એ કર્મ, એ કર્તવ્ય, એ કાર્ય અને એ ચૈતન્ય પરિણમે છે, ચૈતન્ય પરિણમે છે રાગ નહિ, પુણ્ય નહિ, એ ચૈતન્ય જ્ઞાયકમૂર્તિ ભગવાન પરિણમીને જે ક્રિયા નિર્મળ થઈ એ ચૈતન્યની ક્રિયા. (એ) ત્રણ પ્રકારના વિચારમાં ભેદ રહેતા નથી. ઓ...હો...હો...! સમજાય છે કાંઈ ?

એમ અહીંયાં ત્રણનો વિક્ષેપ (નથી). પરંતુ એવો વિચાર રહે છે કે, 'હું સદાય (દેગ-જ્ઞાન...) અનંત દર્શન, અનંત જ્ઞાન, અનંત સુખ અને અનંત વીર્યમય છું.' તે પણ હજી વિકલ્પ છે ત્યારે આ વિચાર ચાલે છે. સમજાય છે કાંઈ ? નય, નિક્ષેપ, પ્રમાણનું જ્ઞાન કર્યું હતું એ વિકલ્પ છૂટી ગયા. હવે આ હું છું એમ આવ્યું પણ છે હજી વિકલ્પ રાગ. હું અનંત દર્શનમય (છું). મારામાં અનંત દર્શન છે. દષ્ટા સ્વભાવ તે અનંત છે. જેનો સ્વભાવ હોય એને માપ-અંત હોય નહિ, માપ હોય નહિ, અમાપ વસ્તુ છે.

વસ્તુ દષ્ટા ગુણ અનંત દર્શન છે, અનંત જ્ઞાન છે. બેહદ જ્ઞાન છે. એકલો જ્ઞાન જ મૂર્તિ ચૈતન્ય સ્વભાવ, સર્વજ્ઞ સ્વભાવ, સર્વજ્ઞ સ્વભાવ એવો અનંત જ્ઞાન તે હું છું. હું અનંત સુખ છું, અનંત આનંદ છું. જુઓ ! આ પહેલાં વિકલ્પો (આવે છે). અનુભવ શુદ્ધોપયોગ થવા પહેલાં આ વિકલ્પોનો વિચાર હોય છે. આહા...હા...! ભારે ! ત્યાં તો ક્યાંય સાંભળવા મળે એવું નથી, નહિ ? 'રતનગઢ'માં શું મળે ? ધૂળના રતન મળે. આ રતન મળે એવું છે ? આ ચૈતન્ય રતન. ચૈતન્ય રત્નાકર એમ ભગવાન કહે છે. ચૈતન્ય રત્નાકર - ચૈતન્યમાં ચૈતન્યના રતનનો સાગર ભર્યો છે ઈ. અનંતા...

અનંતા... અનંતા... અનંતા... અનંતગુણા ગુણો ! આકાશના પ્રદેશ કરતા અનંતગુણા ગુણ છે આત્મામાં. આકાશ જે સર્વ વ્યાપક છે, સર્વ વ્યાપક આકાશ, જેના માપ નથી, જેની હદ નથી એના પ્રદેશો જેટલા અનંત છે એથી એક આત્મામાં અનંતગુણા ગુણ છે. સમજાય છે કાંઈ ? એમાં પણ આ ગુણ મુખ્ય છે એથી મુખ્ય વાત લીધી છે. અનંત ચતુષ્ટય.

હું અનંત દર્શન (સ્વરૂપ છું). હું રાગ છું ને પુણ્ય છું એમ નહિ, હું કર્મવાળો છું એમ નહિ. સમ્યક્ અનુભવ શુદ્ધોપયોગના કાળ પહેલા પણ હું રાગવાળો છું ને કર્મવાળો છું એમ નહિ. આહા...હા...! સમજાય છે કાંઈ ? હું તો અનંત આનંદમય છું. આહા...! ક્લેશની તો જ્યાં ગંધ નથી, અશાંતિના ભાવની જેમા ગંધ નથી. એવો હું અનંત આનંદના વાસથી વસેલું તત્ત્વ છું. એવો વિકલ્પ, મંદ રાગના વિકલ્પ દ્વારા પણ, મનના સંગ દ્વારા પણ આવો વિચાર શુદ્ધોપયોગની ભૂમિકા થવા પહેલા આવો એક વિચાર હોય છે. આહા...હા...! ભારે વાત ! સમજાણું કાંઈ ?

છ ખંડનો રાજા હોય, છન્નું હજાર સ્ત્રી હોય એ ધ્યાન કરવા બેસે ત્યારે આ પ્રમાણે વિચારે છે. હો એને ઘરે; છ ખંડનું રાજ મારામાં નથી. હું તો અનંત આનંદમય છું. એવો વિકલ્પ ઉઠે છે તો અનંત આનંદમય છું એવો વિકલ્પ હજી ઉઠ્યો છે, એ કાળે પણ હજી શુદ્ધોપયોગનો અનુભવ નથી. હજી આંગણું છે ઈ આંગણું હવે. એ આંગણું છોડીને ગરે ત્યારે અંદરમાં અનુભવ થાય. આંગણું કહતે હૈં ? આંગણું-આંગન કહે છે. સમજાય છે કાંઈ ? આહા...હા...!

વસ્તુ છે ને ? અને વસ્તુ છે તો અનંત ગુણ વસેલા છે. વસ્તુ છે તો અનંત ગુણ એમાં વસેલા છે. જેમ વાસ્તુ કરે તો વાસ્તુ કરે તો કોઈ મકાનમાં કરે કે કોઈ જંગલમાં કરતું હશે ? એમ વસ્તુ ભગવાનઆત્મા છે તો એમાં અનંત અનંત સંખ્યાએ ગુણ વસેલા છે. એમાં હવે પ્રવેશ કરવાનું વાસ્તુ કરવા, ઠરવા જાય છે. તે પહેલા આવો (વિકલ્પ આવે છે કે) હું તો અનંત આનંદમય છું. મારે બાયડી છે કે છોકરા છે કે રાજ છે કે કુટુંબ છે કર્મ છે કે હું રાગવાળો છું, પુણ્યવાળો છું, પાપવાળો છું એ વિકલ્પ નથી ત્યાં. સમજાણું કાંઈ ? એ તો આગળ રહિત કહેશે. ‘ચ્યુત કલનિર્તે.’ એ કહેશે.

હું આ..હા..! અસ્તિ મહાસત્તા ધામ ભગવાન હોવાપણાના ભાવવાળો પદાર્થ, હોવાવાળો (છે) તો હોવાવાળામાં હોવાપણું શું છે ? પછી નથી શું ઇ પછી કહેશે. કલનિતૈં રહિત છું, અશુદ્ધ આદિ વિકલ્પોથી તો હું રહિત જ છું. સમજાય છે કાંઈ ? ભારે વાત ઝીણી, ભાઈ ! આ માણસને લોકોને સમ્યગ્દર્શનનો ઉપયોગ શું ? શુદ્ધઉપયોગ સમ્યક્ કાળે સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર (શું) એની ખબર નથી. શુભભાવથી થશે આગળ જતાં શુદ્ધોપયોગ આઠમે થાશે, જાવ. એને કોઈ દિ' ચોથું ગુણસ્થાન થાય નહિ એને કોઈ દિ' આઠમું આવે નહિ.

કહે છે, એ અનંત અનંત... બધું ભૂલી ગયો. જે નય, નિક્ષેપ, પ્રમાણ વડે સાધક માનતો એ સાધકપણું પણ છૂટી ગયું. વિકલ્પથી સાધક માનતો કે, આ બધા વસ્તુને સિદ્ધ કરવાના સાધન છે, એ છૂટ્યા, રહ્યો આટલો વિકલ્પ. 'અનંત દર્શન, અનંત જ્ઞાન, અનંત સુખ, અનંત વીર્યમય છું.' પૂર્ણ વીર્યમય, પૂર્ણ બળમય, પૂર્ણ સામર્થ્યમય. મારા સામર્થ્યમાં અનંત સામર્થ્ય પડ્યું છે. અરે.. ! હું હીણો છું અથવા કર્મે મારું સામર્થ્ય હીણ્યું છે એ તો અહીં વાત જ નથી. કર્મે મારું વીર્ય હીણ્યું છે એ તો વાત છે જ નહિ પણ મારું વીર્ય નબળું છે મારે કારણે એ (પણ) અહીં નથી. સમજાણું કાંઈ ? આત્માના સ્વરૂપચારિત્રના કાળમાં આત્માનો અનુભવ, એ સમ્યગ્દર્શન થતાં (પહેલાં), સ્વરૂપનો અનુભવ થતાં પહેલાં એ વિચાર સમ્યગ્દષ્ટિને હોય છે કે સમ્યગ્દર્શન થવા પહેલાં અને અનુભવ જ્યારે જ્યારે થાય ત્યારે પહેલાં ધર્મા જીવને હું કર્મથી હણાયેલો છું, કર્મથી મારું જ્ઞાન હણાણું છે એ વિચાર એને હોતા નથી. તેમ મારું જ્ઞાન મારાથી હીણું છે એ પણ વિચાર નહિ. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ?

અંતર આત્માના અનુભવમાં, આત્માના સમ્યગ્દર્શનના અનુભવ કાળમાં, સમ્યગ્દર્શન એ અનુભવ કાળમાં મારું જ્ઞાન જ્ઞાનાવરણીએ હણ્યું છે એ વિચારના કાળમાં એ વિચાર હોતો જ નથી. હણાણું નથી, પણ મારું જ્ઞાન અલ્પ મારાથી થયેલું છે એ વાત પણ એના વિકલ્પમાં નથી. સમજાણું કાંઈ ? હું તો અનંત જ્ઞાનમય છું. વસ્તુ... દ્રવ્યદષ્ટિ કરવી છે ને ? અનંત અનંત જ્ઞાનમય ભગવાનઆત્મા છે એમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અનુભવના શુદ્ધોપયોગ કાળના પહેલાં આવો આત્માનો વિચાર કરે છે. આહા..હા..! પૈસાવાળો છું ને એમ અહીં નથી કહેતા. વાળા તો કેટલા વળગ્યા ?

પૈસાવાળા ને છોકરાવાળા ને બાયડીવાળા ને... વાળા વાળા કહતે હૈં ના ? વો પૈર મેં વાળા નીકલતા હૈ ના ? આહા..હા..!

સમ્યગ્દષ્ટિ ધર્મી જીવ આત્માના શુદ્ધ અનુભવના કાળ પહેલા કે એવું સ્વરૂપ ચારિત્રનું આચરણ-સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર, ભગવાન શુદ્ધ ચિદાનંદ પ્રભુ, એના અંતર આચરણમાં સ્થિર થવા પહેલાં પણ આવી એની ભૂમિકામાં આવા વિકલ્પ હોય. અનંત જ્ઞાન છું. હીણું જ્ઞાન નહિ, અનંત જ્ઞાન છું. ઝીણું દર્શન, ઓછું દર્શન નહિ પૂર્ણ દર્શન છું. અલ્પ સુખ નહિ, દુઃખ તો નહિ, દુઃખ તો નહિ, અલ્પ સુખ પણ નહિ, અનંત સુખ છું. આહા..હા..! અનંત વીર્ય છું. વીર્યને અંતરાય કર્મે રોક્યું એ તો છે જ નહિ પણ વીર્ય મારાથી હીણું થયું છે એ પણ અનુભવ પહેલા એ વિચાર નહિ. આહા..હા..! પર્યાયદષ્ટિ ઉડાડવી છે ને અહીં તો ? સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા સમ્યગ્દર્શનના અનુભવ કાળમાં ચોથે ગુણસ્થાને અનુભવ હોય છે, પાંચમે ગુણસ્થાને આત્માનો અનુભવ હોય છે ત્યારે પણ આત્મા અનુભવમાં આવ્યા પહેલા એના આવા વિકલ્પના વિચારની ધારા હોય. અનંત બળમય છું, મારા બળને મર્યાદા, હદ નથી. ભલે ક્ષેત્ર આટલું હોય, એટલું ક્ષેત્ર (છે) પણ એનો સ્વભાવ બેહદ.. બેહદ અચિંત્ય આનંદ, પૂર્ણ આનંદ, પૂર્ણ બળ, પૂર્ણ જ્ઞાન-દર્શનમય છું. આહા..હા..! એટલી પ્રતીતિનો વિકલ્પ તો આત્માના સ્વરૂપાચરણ અનુભવકાળ પહેલાં આ ભૂમિકા એને આવે છે. આહા..! સમજાણું કાંઈ ?

‘(મો વિખેં) મારા સ્વરૂપમાં અન્ય રાગ-દ્વેષાદિક ભાવ નથી.’ દેખો ! ભગવાનઆત્મા અનંત દર્શન, આનંદમાં અંતર અનુભવ કાળમાં જાય છે, અનુભવમાં જાય છે, પોતાના ઘરમાં જાય છે તે પહેલા રાગ, દયા, દાન, વિકલ્પ એ મારામાં છે જ નહિ. આહા..હા..! ઊંચી વાત છે, ભાઈ ! આ છેલ્લી. ખાસ નિર્વિકલ્પ આત્માના ઉપયોગનું ધ્યાન. સમજાય છે કાંઈ ? ભગવાનઆત્મા... હું તો બેહદ દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્રમય (છું) અને પુણ્ય-પાપના વિકલ્પ જે ઉઠે એ રહિત છું, એ સહિત નહિ. આહા..હા..! સમજાય છે કાંઈ ? પણ છે ને ? છે ક્યાં ? કોણ કહે છે ?

ભગવાનઆત્મા અનંત બેહદ આનંદ, જ્ઞાન, દર્શનનો દરિયો સમુદ્ર ચૈતન્ય રત્નાકર એમાં મેલ કેવો ? સમ્યગ્દષ્ટિ અનુભવ કરવા કાળ પહેલાં આવી વિચાર

કરે છે. આહા...! અહીં તો હજી એને અરે..રે.. ! આપણે તો કર્મવાળા છીએ ને શરીરવાળા છીએ ને રાગવાળા ને અરે.. ! એ તો પર્યાયદષ્ટિનો વિષય થયો, વસ્તુ ક્યાં આવી ? સમજાણું કાંઈ ? વસ્તુ ક્યાં આવી ? વસ્તુ આમ ભગવાન પરમાનંદની મૂર્તિ, એક સેકન્ડના અસંખ્ય ભાગમાં શુદ્ધ ચિદાનંદ ભગવાનઆત્મા એવો હું રાગ, પુણ્ય-પાપના વિકલ્પથી રાગથી રહિત છું. એવો તો વિચાર શુદ્ધ ભગવાન આનંદનો અનુભવ, અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ કરવા પહેલા આવા વિકલ્પો એ ભૂમિકામાં આવે છે. આહા...! ‘મારા સ્વરૂપમાં (આન)...’ ‘આન’ આવ્યું ને ?

પરમાણ-નય-નિક્ષેપકો ન ઉદ્યોત અનુભવમેં દિષ્ઠૈ;

દગ-જ્ઞાન-સુખ-બલમય સદા, નહિં આન ભાવ જુ મો વિષ્ઠૈં.

આ તો ‘છ ઢાળા’ છે. મારા ભગવાનઆત્મામાં, એ અનુભવમાં ધર્મી જીવ અનુભવ થવા પહેલા આ વિચાર કરે છે ‘આન ભાવ જુ મો વિષ્ઠૈં.’ નહિ. એ કર્મ શરીર તો નહિ પણ પુણ્ય ને પાપના રાગ જે થાય તે મારામાં નહિ. સમજાય છે કાંઈ ? અને ‘(મૈં) હું સાધ્ય (અને મૈં) સાધક...’ દેખો ! એ સમ્યક્ અનુભવના આનંદ અનુભવ અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ.

અનુભવ રત્ન ચિંતામણિ અનુભવ હૈ રસ કૂપ,

અનુભવ માર્ગ મોક્ષનો અનુભવ મોક્ષસ્વરૂપ.

ઇ અનુભવ. આત્માના આનંદના અનુભવમાં જે શુદ્ધોપયોગ પ્રગટે તે પહેલાંની દશામાં સાધ્ય વસ્તુ સ્વરૂપ, સાધક હું અને... સમજાય છે ? દેખો ! સાધક હું ને સાધ્ય વસ્તુ. પર સાધક તો નહિ. મૈં સાધ્ય-સાધક, ભાઈ ! એમ છે ને ? શું કહે છે ? સાંભળો ! હું સાધ્ય સાધક. સમ્યક્ અનુભવ પહેલા એ વિકલ્પનો વિચાર એવો હોય છે કે, એ રાગની મંદતા મને સાધક છે એમ માનતો નથી. નય, નિક્ષેપ ને પ્રમાણથી જે વિચાર કર્યા એ મને સાધક છે એમ પણ માનતો નથી. હું સાધ્ય ને સાધક છું. જુઓ ! ખૂબી. હું સાધ્ય પૂર્ણાનંદની પ્રાપ્તિ કરનાર અને હું સાધક. મારા શુદ્ધ સ્વભાવનું સાધન સાધક હું જ છું. રાગ, પુણ્ય, દયા, વિકલ્પ એ સાધક-જ્ઞાધક છે નહિ. આહા...હા...!

હું.. છે ને ? 'મैं साध्य साधक मैं अबाधक, कर्म अरु तस्यु इवनिर्तै;' હું સાધ્ય છું અને હું સાધક (છું)... જુઓ ! આ સાધકની વ્યાખ્યા. દુનિયા તોફાન કરે છે ને કે આ સાધક જોઈએ, આ સાધક જોઈએ. અરે.. ! સાંભળને હવે એ તો વ્યવહાર સાધનની વાત કરી છે. સાધન છે નહિ એને સાધન કહેવું એનું નામ વ્યવહાર છે. ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ આનંદ ને અનંત જ્ઞાનનો અનુભવ કરવા પહેલા હું સાધ્ય અને સાધક હું જ છું. મારું આખું સ્વરૂપ તે સાધ્ય અને સાધકપણે પરિણમું છું એ સાધક હું જ છું. કોઈ વિકલ્પ સાધક છે, કષાયની મંદતા મને સાધક મદદ કરે છે અને હું પૂર્ણ સાધ્ય પરમાત્મા છું (એની) ના પાડે છે. એ..ઈ..! ભાઈ !

'पंचास्तिकाय'નો સાધ્ય-સાધક. ઈ તો વ્યવહારની વાત થઈ. વ્યવહાર વખતે વિકલ્પ મંદ કષાય (હોય છે). શુદ્ધ ચિદાનંદ સ્વભાવનો આનંદનો અનુભવ હોય ત્યારે પેલા મંદ કષાયને સાધકપણું 'पंचास्तिकाय'માં કહ્યું છે. એ અહીં ઊડાડી દીધું છે. સમજાણું કાંઈ ?

'मैं साध्य साधक मैं अबाधक,' હું જ સાધ્ય સાધક (છું). અને કર્મ અને 'तेना इणोना विकल्प रछित...' દેખો ! કર્મ અને તેનું ફળ, જડ કર્મ અને તેનું ફળ રાગાદિનું જોડાણ થઈને થવું તે, અલ્પજ્ઞાન, અલ્પદર્શનનું જોડાણ થઈને થવું તે, એ ફળોના વિકલ્પ રહિત (છું), એ વિકલ્પ રહિત છું, ભેદ રહિત છું. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ? વિકલ્પ રહિત કેવો છું ?

'(चित्पिंड)... 'જ્ઞાન, દર્શન ચેતનાસ્વરૂપ...' હું તો ચિત્પિંડ છું, ચિત્પિંડ-ચેતના છું. જ્ઞાન, દર્શન ભગવાનઆત્મા. પિંડ છું એમ કહ્યું છે. ચિત્પિંડ છું. પેલામાં સાધરણ જ્ઞાન, દર્શન લીધું. પિંડલો, પિંડ, જથ્થો, સમૂહ. એકલો જ્ઞાનનો પિંડ પુંજ છું. આત્મા જ્ઞાન પુંજ છું, જ્ઞાનનો ઢગલો છું.

'ચંડ...' 'निर्मण तेमज ऐश्वर्यवान...' છું. નિર્મળ અને પૂર્ણ ઈશ્વર શક્તિવાન છું. હું જ ઈશ્વર પૂર્ણ સમર્થ છું. આહા..! એ અનુભવ થવા પહેલાં વિકલ્પમાં આવું આવે છે. સમજાણું કાંઈ ? 'निर्मण तेमज ऐश्वर्यवान...' 'ચંડ'ને ઉગ્રતા કીધી, ઉગ્રતા ગણી છે ને ?

'अખंड...' 'सुगुणोनो लंडार...' હું ભગવાનઆત્મા અખંડ (છું). ગુણમાં ખંડ

શું ? અનંત જ્ઞાનાદિ અનંત ગુણનો રત્નાકર પ્રભુ, અનંત ગુણનો હું કરંડિયો-ભંડાર છું. જેટલી કેવળજ્ઞાન આદિ ઋદ્ધિ પ્રગટશે એ મારા ભંડારમાંથી પ્રગટશે. ભંડારને ખોલીને એમાંથી નીકળશે. એ રાગને ખોલીને એમાંથી નીકળવાની નથી. આહા..હા..! ભારે ગોઠવ્યું છે પણ ! આ તો હિન્દી ભાષામાં 'દૌલતરામજી'નું છે. 'છ ઢાળા'. સમજાય છે કાંઈ ? સહેલામાં સહેલી ભાષામાં ગોઠવ્યું છે.

હું ભગવાનઆત્મા અનંત આનંદમય, મારા અનંત શુદ્ધ રત્નકંડમાં ભરેલું તત્ત્વ, કેવો છું ? 'અખંડ સુગુણોનો ભંડાર...' હું જ આત્મા અનંત ગુણનો ભંડાર છું. એ..ઈ..! આકરું (લાગે), સાંભળ્યું ન હોય. આવડો હું ? એવડો હું ? આપણે તો આ હણાય ગયેલા છીએ, કર્મથી હણાયેલા પામર છીએ. તું હજી આંગણમાં આવવાને લાયક નથી. સ્વરૂપના અનુભવ પહેલા આંગણું જોઈએ એ આંગણાંની પણ તારી તૈયારી નથી. આહા..હા..! સમજાણું કાંઈ ?

'અખંડ સુગુણોનો ભંડાર...' આહા..હા..! એને હજી એનો વિશ્વાસ (આવતો નથી). એ રાગ, વિકલ્પ સહિતના વિશ્વાસમાં આવી ચીજ હોય છે. સમજાય છે ? એ મનના વિકલ્પ સહિત વિચાર હોય ત્યારે આવો આત્મા છે એમ હજી તો પ્રતીતમાં વર્તે છે. રાગ સહિત પ્રતીત, હોં ! અનુભવ પછી. સુગુણોનો ભંડાર. વળી '(કલનિતૈં), કલનિતૈં.' 'અશુદ્ધતાથી રહિત છું.' બિલકુલ સામાન્ય જે રાગાદિ કહ્યું હતું એને હવે સમજાય છે ? બિલકુલ (રહિત છું). 'આન' કહ્યું હતું ને ? અનેરા. મારા સિવાય જે અનેરા છે, રાગાદિ અન્ય હતું ને ? 'આન' અન્ય ભાવ મારામાં નથી. પણ અહીં તો બધું જે આ રાગ-દ્વેષ બધા જેટલા વિકારી ભાવ આદિ છે એ બધી અશુદ્ધતાથી રહિત છું. આહા..!

એ વીર્યની પર્યાય, એ જ્ઞાનની પર્યાય, દર્શનની પર્યાય એટલું ત્યાં જોરથી વિકલ્પના સહિતનું કામ કરે, આવો છું પરથી રહિત છું. બધી અશુદ્ધતાથી રહિત છું. એવા એના વિકલ્પના જ્ઞાનમાં, વીર્યમાં એટલું જોર આવ્યું ત્યારે વિકલ્પ છૂટીને અનુભવમાં જાય ત્યારે વિકલ્પ રહેતા નથી. સમજાણું કાંઈ ?

અહીંયાં 'દૌલતરામજી'એ મુનિપણાના અધિકારમાં આ લીધું છે. મૂળ તો મુનિપણાનો અધિકાર છે. કેમકે ચારિત્રની પ્રધાનતાથી અહીં વર્ણન કર્યું છે. પણ જે

પહેલું સ્વરૂપાયરણ છે એ તો ન્યાંથી શરૂ તો થઈ ગયું છે. ‘પરદ્રવ્યથી ભિન્ન આત્મદ્રવ્ય રુચિ ભલા હૈ’ આતા હૈ ના ? ઈ ગાથા થઈ, ઈ ગાથા છે આમાં. એમાં લીધું ને ?

एकत्वे नियतस्य शुद्धनयतो व्याप्तुर्यदस्यात्मनः

पूर्णज्ञानघनस्य दर्शनमिह द्रव्यान्तरेभ्यः पृथक् ।

એ (‘સમયસાર’નો) છઠ્ઠો કળશ છે. સમજાણું ? એમાંથી લીધું છે. બારમી ગાથા(નો કળશ છે). ‘દ્રવ્યાન્તરેભ્યઃ પૃથક્’ એમાં એ વાત આવી ગઈ છે. બધા દ્રવ્યથી, રાગથી પૃથક્ મારી ચીજ છે એમ જે અનુભવ પરદ્રવ્યથી ભિન્ન થવું એ નિર્વિકલ્પ પ્રતીત અને અનુભવ છે. દર્શન પ્રધાનતામાં એ કથન છે. અહીં આમણે ચારિત્રપ્રધાન કથનમાં આ નાખ્યું છે. પણ સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર તો ચોથે ગુણસ્થાનથી શરૂ થઈ ગયું છે. એની વિશેષતાનું વર્ણન અહીં મુનિપણમાં નાખ્યું છે. સમજાણું કાંઈ ? કોઈ કહે કે, ચોથે ગુણસ્થાને સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર ન હોય, એમ નથી. ઈ તો ભાઈએ લખ્યું છે, કાલે કીધું ને ? ‘જૈન સિદ્ધાંત પ્રવેશિકા’. અનંતાનુબંધી ક્રોધ, માન, માયા, લોભ કોને કહેવો ? કે સ્વરૂપાયરણને ઘાતે તેને અનંતાનુબંધી ક્રોધ, માન, માયા, લોભ કહેવો. સમજાણું કાંઈ ? ભાઈ ! એમ આવે છે. ‘જૈન સિદ્ધાંત પ્રવેશિકા’ પણ એ બધા બીજાના વ્યાખ્યાન, ટીકા (છે, એમ કહે). અરે.. ! સાંભળ ને.

મુમુક્ષુ :- ‘ધવલ’માં છે.

ઉત્તર :- બધામાં છે, ઘણો ઠેકાણો છે. ચોથે ગુણસ્થાને સ્વસંવેદન આપણે નહોતું આવ્યું ? ‘પરમાત્મ પ્રકાશ’. સ્વસંવેદન ચોથાથી શરૂ થઈને બારમે છન્નસ્થને ઘણું હોય છે. તેરમે કેવળજ્ઞાન. સમજાણું કાંઈ ? ભગવાનઆત્મા...! હજી એને એના જ્ઞાનની એ શું ચીજ છે એની ખબરું ન મળે અને એને અનુભવ ને સમ્યગ્દર્શન થાય અને ધર્મ થાય, ક્યાંથી ધૂળમાંથી ધર્મ થાય ? સમજાણું કાંઈ ?

કહે છે, અમે તો સુગુણનો ભંડાર ને અશુદ્ધતાથી રહિત (છીએ). અસ્તિ-નાસ્તિ કરી નાખી. અનેકાંત કર્યું. આમાં તો એ વાત છે. એ છે ને અધિકારમાં ? એ ગાથા. ‘उदयति न नयश्री’ એમાં છે ને ? ‘અનુભવકી દશા મેં સૂર્યકા દષ્ટાંત’ એમ કરીને ‘બનારસીદાસે’ આ ‘उदयति न नयश्री’ શ્લોક છે એમાં નાખ્યું છે.

જૈસૈં રવિ-મંડલકે ઉદૈ મહિ-મંડલમૈં,

આતપ અટલ તમ પટલ વિલાતુ હૈ।

તૈસૈં પરમાતમાકૌ અનુભૌ રહત જૌલૌં,

તૌલૌં કહૂં દુવિધા ન કહૂં પચ્છપાતુ હૈ।

નયકૌ ન લેસ પરવાનકૌ ન પરવેસ,

નિચ્છેપકે વંસકૌ વિધુંસ હોત જાતુ હૈ।

જે જે વસ્તુ સાધક હૈં તેઝુ તહાં બાધક હૈં,

બાકી રાગ દોષકી દસાકી કૌન બાતુ હૈ।।૧૦।।

નય, નિક્ષેપ, પ્રમાણ પણ જ્યાં પહેલા નક્કી કર્યું હતું એ પણ જ્યાં બાધક છે તો વળી રાગની મંદતાના બીજા પરિણામ એને સાધક થાય એ વાત છે નહિ. આ તેરમી ગાથાની શરૂઆતમાં આ વાત લીધી છે. ‘મૂદત્યેનામિગદા’ એ કાંઈ મુનિની વાત નથી ત્યાં. એ દેવાનુપ્રિયા ! આ તેરમી ગાથાની વાત છે, ભાઈ ! પણ ભૂતાર્થનયથી આત્માને જાણે તેને ત્યાં સમ્યગ્દર્શન કીધું. બસ ! એની અહીં વાત છે આ. સમજાણું કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- મુનિને હોય એ બધું લાગુ પડે...

ઉત્તર :- બધું લાગું પડે. એ તો વળી આચરણને માટે. જેટલા આચરણ મુનિને હોય એનો એક અંશ શ્રાવકને હોય. કહો, સમજાણું આમાં ?

અહીં કહે છે કે, ભગવાનઆત્મા પોતાનું સ્વરૂપ, સ્વરૂપ, એનું આચરણ, સ્વરૂપ એનું આચરણ. આ પુણ્ય-પાપનું આચરણ એનું સ્વરૂપાચરણ છે ? ત્યારે સમ્યગ્દર્શનમાં સ્વરૂપાચરણ ન પ્રગટે તો સમ્યગ્દર્શન કેવું ? એ વિકારનું આચરણ તો અનાદિનું છે. કહો, ભાઈ ! પર સ્વરૂપનું આચરણ અને સ્વ સ્વરૂપનું આચરણમાં તો ઉગમણો-આથમણો ફેર છે. પુણ્ય-પાપના ભાવ વિભાવ પર સ્વરૂપાચરણ છે, પરભાવ આચરણ છે. એ પરભાવ આચરણ ધર્મ છે ? આત્મા જે અનંતકાળથી પર સ્વરૂપના આચરણથી ખસીને એમાંથી સ્વરૂપમાં આવ્યો ત્યારે એના સ્વરૂપમાં એકાગ્ર થયા વિના આચરણ

ક્યાંથી પ્રગટે ? ક્યાંથી સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન પ્રગટ થાય ? સમજાણું કાંઈ ?

અહીં તો એ જ કહ્યું, ભગવાનઆત્મા સુગુણનો કરંડિયો-ભંડાર છું. અનંત આનંદ આદિ ગુણનો ભંડાર અને ‘કલનિતૈં ચ્યુત...’ હું પોતે જ અશુદ્ધથી ચ્યુત છું. મારા સ્વરૂપથી જ હું અશુદ્ધથી ચ્યુત છું. શું (કહ્યું) ? મારા સ્વરૂપથી જ અશુદ્ધથી ચ્યુત છું. ખસેલો, ચ્યુત એટલે રહિત. હું પૂર્ણાનંદ જ્ઞાનથી સહિત, હું પોતે અશુદ્ધતાથી ચ્યુત થયેલો એટલે રહિત જ છું, રહિત જ છું. આહા...હા...! અરે.. ! એ વાત સાંભળવા મળવી મુશ્કેલ પડે. ઇ સાંભળે નહિ ને વિચારે નહિ ને મનન કરે નહિ ને અંદરમાં પ્રયોગ કરે નહિ અને એને ધર્મ થઈ જાય. એમ ને એમ રખડે છે અનંતકાળથી. કહે છે હું તો અનંત ગુણનો કરંડિયો-ભંડાર છું. મારામાં અશુદ્ધતા રહિત છું, હું પોતે જ અશુદ્ધતા રહિત છું. એ આત્મા કહેવાય છે. સમજાણું ?

ભાવાર્થ :- ‘આ સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર વખતે સાધકને આત્મ-અનુભવમાં...’ એ સાધક આમાં લખ્યું છે, હોં ! પહેલા એક ફેરી કહ્યું હતું. આમાં કહ્યું હતું, પહેલું લખ્યું છે, આમાં લખ્યું. ‘આત્મ-અનુભવમાં પ્રમાણ, નય અને નિક્ષેપનો વિકલ્પ તો ઊઠતો નથી...’ વિકલ્પ નામ રાગની વૃત્તિનું ઉત્થાન સ્વરૂપના અનુભવમાં હોતો નથી. ‘પણ ગુણગુણીનો ભેદ પણ હોતો નથી...’ લ્યો ! હું ભગવાનઆત્મા અનંત ગુણવાળો અને આ અનંત ગુણ એવો પણ ભેદનો વિકલ્પ ત્યાં નથી. ગુણ-ગુણીનો ભેદનો વિકલ્પ પણ શુભરાગ છે, શુભઉપયોગ છે, એ શુદ્ધઉપયોગ નથી. આહા...હા...! ‘એવું ધ્યાન હોય છે.’ એવી એકાગ્રતા શુદ્ધ સમક્રિતમાં અનુભવમાં હું ગુણી અને આ ગુણ એવા ભેદનો શુભરાગ પણ હોતો નથી. શુદ્ધોપયોગ હોય છે. એ તો શુભરાગ છે, એ તો શુભઉપયોગ છે. અંતરના ધ્યાનમાં તેને શુભરાગ ગુણ-ગુણીના ભેદનો નહિ ને એકલો શુદ્ધોપયોગ હોય છે.

‘પ્રથમ એવું ધ્યાન હોય છે...’ જુઓ ! ‘કે હું અનંતદર્શન-અનંતજ્ઞાન-અનંતસુખ અને અનંતવીર્યરૂપ છું, મારામાં કોઈ રાગાદિક ભાવો નથી.’ ‘આન’માં આવી ગયું ને ? ‘આન’માં. ‘હું જ સાધ્ય, હું જ સાધક છું...’ દેખો ! હું રાગાદિ રહિત, અશુદ્ધતાથી રહિત એવો શુદ્ધભાવ જ સાધ્ય અને સાધક એ હું જ છું. નિશ્ચય સાધ્ય-સાધક કલ્યા હતા. સમજાણું કાંઈ ? સાધ્ય નિર્મળ પૂર્ણ અને સાધક રાગ એ અહીં નહિ. પૂર્ણ

નિર્મળાનંદ આત્માની દશા તે સાધ્ય છે અને હું જ નિર્મળાનંદ ને એનો સાધનારો હું અપૂર્ણ નિર્મળ દશા એ હું સાધક છું પણ સાધક ને સાધ્યમાં મારી દશા જ બેયમાં નિર્મળ છે. સાધકમાં રાગની મંદતા સાધક અને પૂર્ણ સાધ્ય, એમાં હું છું નહિ. કહો, સમજાણું કાંઈ ?

‘તથા કર્મ અને કર્મના ફળથી જુદો છું.’ આઠ કર્મથી તો જુદો પણ આઠેયના ઉદયના ફળથી જુદો. ઓ..હો... ! ૧૪૮ પ્રકૃતિ લીધી ને ? ૧૪૮ પ્રકૃતિ તો નથી પણ એના તરફની વર્તમાન પર્યાયનું જોડાણ થઈને મારામાં હીણી દશા (થાય) એ (પણ) નથી. સમજાણું કાંઈ ? ઈશ્વરની ગાદીએ બેસવા જાય છે ત્યાં અણઈશ્વરતા કેવી ? સમજાણું ? હું ‘કર્મ અને કર્મના ફળથી જુદો છું. જ્ઞાન-દર્શન-ચેતનાસ્વરૂપ નિર્મળ ઐશ્વર્યવાન,...’ હું જ્ઞાન જાણનાર, દર્શનસ્વરૂપ, ઐશ્વર્ય બળવાન (છું). ‘તેમ જ અખંડ સહજ શુદ્ધ ગુણોનો ભંડાર...’ લ્યો ! હું તો અખંડ ગુણ(નો ભંડાર છું). ગુણમાં ખંડ કેવા ? એકરૂપ ગુણ અખંડ ગુણ છે.

દ્રવ્ય અખંડ એક સંપૂર્ણ હોવાથી તેનો જ્ઞાનાદિ સ્વભાવ સંપૂર્ણ છે. ‘શ્રીમદ્’ લખ્યું છે ને ? ‘શ્રીમદ્’નો ટૂકડો છે. જીવદ્રવ્ય એક અખંડ સંપૂર્ણ હોવાથી તેનું જ્ઞાન આનંદ આદિ સામર્થ્ય સંપૂર્ણ છે. જે સંપૂર્ણ વીતરાગ થાય તે સંપૂર્ણ સર્વજ થાય. એ ટૂકડો છે. આપણે ‘સ્વાધ્યાય મંદિર’માં ખૂણામાં છે.

જીવ એક અખંડ એમ ગુણ એક અખંડ એમ લેવું. ત્યાં જીવને આખું દ્રવ્ય લીધું છે. અહીં પણ ગુણ એક અખંડ (લીધું છે). ગુણ અખંડ (છે). ગુણમાં ખંડ કેવા ? જ્ઞાન અખંડ, દર્શન અખંડ, આનંદ અખંડ બધું થઈને દ્રવ્ય અખંડ. સમજાણું કાંઈ ? આહા..હા..! જ્ઞાન-દર્શન-નિર્મળ (તેમજ) અખંડ તે પણ સહજ. સ્વભાવ જ મારો અખંડ એવો છે. એવા શુદ્ધ ગુણનો હું ભંડાર છું. સમજાણું કાંઈ ?

ભંડાર... ભંડાર પહેલા કહ્યું હતું ને ? નિધિ. સાતમામાં કહ્યું હતું, સાતમા શ્લોકમાં કહ્યું હતું ને ? સાતમાં નહોતું આવ્યું ? એ આવ્યું. ‘સુનિયે સ્વરૂપાયરન અબ; જિસ હોત પ્રગટે આપની નિધિ, મિટે પરકી પ્રવૃત્તિ સબ.’ એ સાતમાં શ્લોકની છેલ્લી બે (કડી) હતી. એનો ને એનો સાતમો શ્લોક છે ને ? ‘સુનિયે સ્વરૂપાયરન અબ; જિસ હોત પ્રગટે આપની નિધિ,’ જુઓ ! પૈસા-બૈસાની નિધિ નથી આમાં, ભાઈ !

આહા..હા..! એને પૈસાની ક્યાં પડી છે ? કહો, સમજાણું ? ભગવાન આત્મા...! કહે છે કે, સ્વરૂપાચરણ ને સાંભળો કે જેથી આત્માની નિધિ પ્રગટ થાય. 'મિટ્ટે પરકી પ્રવૃત્તિ સબ.' આ વિકલ્પ આદિની પ્રવૃત્તિ મટીને સ્વરૂપના આચરણની પ્રવૃત્તિ થાય. એને ભગવાન મોક્ષનો માર્ગ અને એને અનુભવ કહે છે.

'આશય એ છે કે, સર્વ પ્રકારના વિકલ્પોથી રહિત...' ટૂંકું કર્યું. 'નિર્વિકલ્પ આત્મસ્થિરતાને...' નિર્વિકલ્પ આત્મસ્વરૂપને સ્થિરતાને 'સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર કહે છે.' આ ચારિત્ર ચોથાથી અંશે પ્રગટ થાય છે. પાંચમે વિશેષ, છઠ્ઠે વિશેષ, સાતમે વિશેષ કરીને કેવળજ્ઞાનમાં પૂર્ણ (પ્રગટ થાય છે). એ સ્વરૂપાચરણ-ચારિત્ર જ મોક્ષનો માર્ગ છે.

(વિશેષ કહેશે...)

(શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર અને અરિહંત અવસ્થા

યોં ચિન્ત્ય નિજમ્ શિર ભયે, તિન અકથ જો આનંદ લલ્હો;
 સો ઇન્દ્ર નાગ નરેન્દ્ર વા, અહમિન્દ્રકેં નાહીં કલ્હો.
 તબહી શુકલ ધ્યાનાગ્નિ કરિ, ચઉ ઘાતિવિધિ કાનન દલ્હો;
 સબ લાખ્યો કેવલજ્ઞાન કરિ, ભવિલોક્કો શિવમગ કલ્હો. ૧૧.

અન્વયાર્થ :- [સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્રનું સ્વરૂપ] (યોં) આ પ્રમાણે (ચિન્ત્ય) વિચરીને (નિજમ્) આત્મસ્વરૂપમાં (શિર ભયે) લીન થતાં (તિન) તે મુનિઓને (જો) જે (અકથ) કહી ન શકાય એવો-વચનથી પાર (આનંદ) આનંદ (લલ્હો) થાય છે (સો) તે આનંદ (ઇન્દ્ર) ઇન્દ્રને, (નાગ) નાગેન્દ્રને, (નરેન્દ્ર) ચક્રવર્તીને (વા અહમિન્દ્રકેં) કે અહમિન્દ્રને (નાહીં કલ્હો) કહેવામાં આવ્યો નથી-થતો નથી. (તબહી) તે સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર પ્રગટ થાય છે ત્યારે જ (શુકલ ધ્યાનાગ્નિ કરિ) શુકલધ્યાનરૂપી અગ્નિ વડે (ચઉ ઘાતિવિધિ કાનન) ચાર ઘાતિકર્મોરૂપી જંગલ (દલ્હો) બળી જાય છે અને (કેવલજ્ઞાન કરિ) કેવળજ્ઞાનથી (સબ) ત્રણલોકમાં હોવાવાળા બધાં પાદાર્થોના ગુણ અને પર્યાયને (લાખ્યો) પ્રત્યક્ષ જાણી લે છે અને ત્યારે (ભવિલોક્કો) ભવ્ય જીવોને (શિવમગ) મોક્ષમાર્ગ (કલ્હો) બતાવે છે.

ભાવાર્થ :- આ સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર વખતે મુનિરાજ ઉપર પ્રમાણે વિચાર કરી જ્યારે આત્મામાં લીન થઈ જાય છે ત્યારે તેમને જે આનંદ હોય છે તે આનંદ ઇન્દ્ર, નાગેન્દ્ર, નરેન્દ્ર (ચક્રવર્તી) કે અહમિન્દ્ર (કલ્પાતીત દેવ)ને પણ હોતો નથી. આ સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર પ્રગટ થયા પછી સ્વદ્રવ્યમાં ઉગ્ર એકાગ્રતાથી-શુકલધ્યાનરૂપ અગ્નિ વડે ચાર * ઘાતિકર્મનો નાશ થાય છે અને અહીંત અવસ્થાની પ્રાપ્તિ થાય

* ઘાતિકર્મ બે પ્રકારના છે-દ્રવ્યઘાતિકર્મ અને ભાવઘાતિકર્મ. તેમાં શુકલ ધ્યાનવડે શુદ્ધ અવસ્થા પ્રગટ થતાં ભાવઘાતિકર્મરૂપ અશુદ્ધ પર્યાય ઉત્પન્ન થતા નથી તે ભાવઘાતિકર્મનો નાશ છે અને તે જ સમયે દ્રવ્યઘાતિકર્મને સ્વયં અભાવ થાય છે તે દ્રવ્યઘાતિકર્મનો નાશ છે.

છે તથા કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે-જેમાં ત્રણ લોક અને ત્રણ કાળની સર્વે વાતો સ્પષ્ટ જાણે છે અને ભવ્ય જીવોને મોક્ષમાર્ગનો ઉપદેશ આપે છે.

વીર સંવત ૨૪૮૨, ફાગણ વદ ૬, શનિવાર

તા. ૧૨-૩-૧૯૬૬, શ્લોક-૧૧, ૧૨, ૧૩. પ્રવચન નંબર-૪૯

‘છ ઢાળા’. છઠ્ઠી ઢાળા. એની ૧૧મી ગાથા છે. હિન્દીમાં ફેર હશે, નહિ ? હેં ? હિન્દીમાં ૧૧, ગુજરાતી ૧૧. જુઓ ! ૭ ગાથા સુધી કાલ થઈ હતી અને ૮-૯-૧૦ પહેલા થઈ ગઈ હતી. બીજું પદ. હતા ને ? એક દિવસ હતા કે નહિ ? રવિવાર અમાસ, અમાસને રવિવાર (હતી). કેમ સોમવારે એકમ હતી ને ? આ રવિવાર આવ્યા હતા ને પાછા ભાગી ગયા હતા ને ? ખબર પડે ને. બીજે દિ’ નહોતા રહ્યા એટલે. સોમવારે એકમ હતી ને મંગળવારે બીજ હતી.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- ના, ના. આ તો નહોતા રોકાણા એ અપેક્ષાએ યાદ રહી ગયું હોય એમ. કે, બીજ ઉપર આવ્યા હતા અને નહોતા રોકાણા, એમ. તે દિ’ આ ચાલ્યું હતું પહેલું ૮-૯-૧૦. હવે અહીંયાં ૧૧ની એની સાથે સંધિ કરીને વાત કરે છે, જુઓ ! ‘સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર અને અરિહંત અવસ્થા’

યોં ચિન્ત્ય નિજમેં થિર ભયે, તિન અકથ જો આનંદ લલ્લો;

સો ઈન્દ્ર નાગ નરેન્દ્ર વા, અહમિન્દ્રકેં નાહીં કલ્લો.

તબહી શુકલ ધ્યાનાગ્નિ કરિ, ચઉ ઘાતિવિધિ કાનન દલ્લો;

સબ લખ્યો કેવલજ્ઞાન કરિ, ભવિલોકકો શિવમગ કલ્લો. ૧૧.

પહેલો ‘યોં...’ શબ્દ પડ્યો છે. સ્વરૂપાયરણ ચારિત્રમાં આ પ્રમાણે વિચાર કરીને. એટલે શું એ ત્રણ ગાથામાં કહ્યું. છેલ્લું શું છે ? જુઓ ! કે, ધર્મી જીવ પ્રથમ આત્માનું

નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ કરીને આત્મા અખંડ આનંદ શુદ્ધ ચૈતન્ય વસ્તુ (છે), એની અંતર્મુખ દષ્ટિ કરી આત્માના જ્ઞાનના વેદન દ્વારા સ્વરૂપાયરણનો અંશ પ્રગટ કરી અને જે સમ્યગ્દર્શન થયું એ ભૂમિકાને ચોથું ગુણસ્થાન કહે છે. સમજાય છે કાંઈ ?

આત્મા શુદ્ધ ચૈતન્ય પ્રભુ ! એની પવિત્રતાની એકતામાં, એ પવિત્ર સ્વરૂપ નિજ ભગવાનઆત્મા, એની એકતામાં જે પવિત્રતાનો અંશ પ્રગટ થાય એ નિર્વિકલ્પ દશા છે. અંદરમાં ભેદ વિના (અર્થાત્) આત્મા જ્ઞાનગુણ ને આત્મા ધરનાર એવો ભેદ પણ પ્રથમ સમ્યગ્દર્શનના કાળમાં સ્વ આશ્રયમાં એ ભેદ હોતો નથી. અહીં વાત ઉપરની કરી છે. સમજાણું કાંઈ ?

અહીં ઉપરની વાત કરી છે. કે, જે ધ્યાન પછી શ્રાવકને દેશચારિત્ર અંશે પ્રગટ થાય, મુનિને છઠ્ઠે સકળચારિત્ર પ્રગટ થાય. પછી સ્વરૂપમાં લીન થતાં સાતમા ગુણસ્થાનની વાત વિશેષ અહીં લીધી છે. જે ધ્યાનમાં એટલો મશગૂલ હોય છે... વિચાર કહે છે, અહીંયાં 'ચોં ચિન્ત્ય' શબ્દ વાપર્યો છે. પહેલા વિચારણામાં એ હોય છે. શું ? કે,

મૈં સાધ્ય સાધક મૈં અબાધક, કર્મ અરુ તસુ ફલનિતૈં;

ચિત્પિંડ ચંડ અખંડ સુગુણકરંડ ચ્યુત પુનિ કલનિતૈં. ૧૦.

દસમી ગાથાના છેલ્લા બે પદ છે. હું એક સાધ્ય ને સાધક, એ અબાધક વિચાર પણ જ્યાં છૂટી જાય છે. હું સાધ્ય છું - સાધનારો અથવા સાધવા યોગ્ય વસ્તુ હું સાધક છું કે, આ વિધનરૂપ બાધક છે, એ બધાં અબાધક અથવા બાધા રહિત છું. 'કર્મ અરુ તસુ ફલનિતૈં;...' કર્મ અને તેના ફળથી છૂટી જાય છે. એમ વિચાર અંદર કરે છે. 'ચિત્પિંડ ચંડ...' જ્ઞાન પિંડ ચંડ ઉગ્ર. એકલો જ્ઞાનનો ગોળો ભગવાન ચૈતન્ય સૂર્ય, એમાં 'અખંડ સુગુણકરંડ...' અખંડ સુગુણકરંડ (અર્થાત્) એકલા ગુણનો કરંડીયો આત્મા છે. ભગવાન જાણે શું કહે ? સમજાણું કાંઈ ?

ધર્મી જીવને સમ્યગ્દર્શનમાં પહેલું એવું પ્રગટ થાય છે. અહીં સાતમાં ગુણસ્થાનની વાત છે. અહીંયાં સાતમામાં ચિત્પિંડ - હું જ્ઞાનનો પિંડ ચૈતન્ય દરિયો છું, અંદર સ્વભાવ (છું). ચંડ - ઉગ્ર સ્વભાવથી ભરેલો. અખંડ જેમાં ખંડ નથી. સુગુણકરંડ-

એકલા અનંત ગુણ. જેવા સિદ્ધ ભગવાનને અનંતા ગુણો છે એ પર્યાયે પ્રગટ થઈ ગયેલા છે. ભગવાન સિદ્ધ પરમાત્માને (પ્રગટ થયા છે) એટલા જ ગુણો મારામાં સુગુણકરંડ - એ બધાં અનંત ગુણનો હું કરંડિયો-ભંડાર છું.

‘ચ્યુત પુનિ કલનિતેં...’ હું અશુદ્ધભાવથી રહિત છું. અશુદ્ધ જે વિકલ્પ મલિન શુભાશુભ રાગ (થાય) એનાથી (રહિત) છું, મલિનથી રહિત છું. સ્વરૂપના પૂર્ણ ગુણથી અખંડ એકરૂપ છું. એવું જ્યાં ધ્યાન જામે ત્યારે એને વિકલ્પ છૂટી જાય છે. સપ્તમ ગુણસ્થાનનું સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર પ્રગટ થાય છે. સમજાણું કાંઈ ? જે મુનિને હોય છે. છઠ્ઠું, સાતમું ગુણસ્થાન મુનિને અંદરમાં (હોય છે). સાચા મુનિ, એને મુનિ કહે છે ને ? બહારથી કાંઈ વેશ પહેરીને છોડ્યા કે નગ્ન થાય એ કાંઈ મુનિ (નથી).

અંતરમાં આનંદ સ્વરૂપનો સ્વાદ લઈ અતીન્દ્રિય આનંદ આત્મામાં અંદર પડ્યો છે, એનો સ્વાદ-અનુભવ લઈ અને આગળ ઉગ્રપણે આનંદના સ્વાદમાં સ્થિર થાય છે ત્યારે તેને સપ્તમ ગુણસ્થાન પ્રગટ થાય છે. વળી વિકલ્પ ઉઠે તો છઠ્ઠું ગુણસ્થાન આવે છે, એવું છઠ્ઠું-સાતમું હજારો વાર આવે છે. સમજાણું કાંઈ ? એનો છઠ્ઠાનો-સાતમાનો કાળ બહુ થોડો છે પણ વેદનમાં સપ્તમ આવતાં ઘણું અંતર થોડો કાળ આનંદનું વેદન થઈ જાય. છઠ્ઠે ગુણસ્થાને વિકલ્પ આવતા વળી પ્રમત્તભાવ થઈ જાય. એ હવે છોડીને અહીં એકલી અપ્રમત્ત દશા સાતિશય, આગળ વધવાની દશાનું વર્ણન કરે છે. કહો, સમજાણું ?

‘યો ચિન્ત્ય...’ દેખો ! આવી ચિંતવના કરતા અંતરમાં દેહ, વાણી, મનની કે પુણ્ય-પાપની અશુદ્ધતા મારામાં છે જ નહિ. હું તો પૂર્ણ શુદ્ધ આનંદકંદ સચ્ચિદાનંદ સિદ્ધ સ્વરૂપ છું, જેવા સિદ્ધ છે એવી જ મારી ચીજ અંદર વસ્તુ છે, એમ ધ્યાનમાં ધ્યાન પહેલા પહેલી વિચારણા કરતા ‘યો ચિન્ત્ય...’ એ શબ્દ પડ્યો છે. એવી પહેલી વિચારણા કરે છે. પછી ‘નિજમો ચિર ભયે...’ વિચારીને આત્મસ્વરૂપમાં લીન થતાં. સમજાણું કાંઈ ? એણે મોક્ષમાર્ગ, પ્રથમ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન તો આત્માના વેદનથી પ્રગટ કર્યું હોય છે પછી મુનિ થાય છે, દ્રવ્યલિંગી બહારમાં નગ્ન મુનિ હોય છે. અંતરમાં ભાવ આનંદકંદની ઉગ્રતા ત્રણ કષાયના અભાવની વેદનમાં હોય છે. એ સકલવિરતિવાળો પણ આવા વિચાર કરીને જ્યારે (તેને પણ) છોડીને ધ્યાનમાં સ્થિર થાય છે ત્યારે

એની વાત છે. એ 'નિજમેં થિર ભયે,...'

મુમુક્ષુ :- ચિંતવન...

ઉત્તર :- એ ચિંતન એકાગ્ર થતાં છૂટી જાય. આમ લીન થતાં એ ચિંતવન વિકલ્પ (છૂટી જાય). અંતરમાં આનંદ આવતા વિકલ્પ છૂટી જાય. ચીકી વાંચી છે કે નહિ ? 'રહસ્યપૂર્ણ ચિકી'માં આવે છે. સવિકલ્પ દ્વારા નિર્વિકલ્પ ધ્યાન. ભાઈ ! સમકિતીને પણ (ધ્યાન થાય છે). ચોથા ગુણસ્થાનમાં ગૃહસ્થાશ્રમમાં હોય. આહા...હા...! અહીં કોણ જાણે શું હશે ધર્મ ? સમજાણું કાંઈ ?

ધર્મ કાંઈ આ બહારની આ પ્રવૃત્તિ ને આ ને તે કાંઈ ધર્મ નથી. ધર્મ (તો) અંતર આનંદસ્વરૂપ ભગવાનઆત્મા વસ્તુ છે ને ? ચિદાનંદઘન ! દેહ પ્રમાણે શીતળ શીલા, શાંત શીલા આત્મા છે, અરૂપી. આ દેહ તો માટી છે, વાણી જડ છે, આઠ કર્મ છે એ માટી-ધૂળ છે, અંદર શુભ, અશુભ ને ભાવ થાય છે એ વિકાર છે. એ સિવાય આખું દળ ચૈતન્ય અરૂપી વિજ્ઞાનઘન, અનંત શીતળ, શીતળ શાંત શીલા, અવિકારી વીતરાગ સ્વભાવથી ભરેલો આત્મા અરૂપી છે પણ સ્વરૂપ છે એનું. અરૂપી છે પણ એનું સ્વરૂપ છે, અરૂપી એટલે અસ્વરૂપ છે એમ નહિ. અરૂપી એનું સ્વરૂપ છે. આ માટીના રંગ, ગંધ, રસ એ એનામાં નથી. એ અરૂપી ઘન ઘન અનંત ગુણનો વિજ્ઞાનઘન પિંડ, શીતળ શાંત ને અતીન્દ્રિય આનંદની આખી મૂર્તિ દેહ પ્રમાણે ભિન્ન છે. સમજાણું કાંઈ ?

એનું પ્રથમ ભાન થયામાં સમ્યગ્દર્શન થયા પછી જ્યારે મુનિ થાય છે સકલ વિરતિ-તદ્દન ત્યાગી, નગ્ન દશા, અંતરમાં આનંદની ઉગ્રતા (સહિત) એ જ્યારે ધ્યાનમાં સ્થિર થાય છે ત્યારની આ વાત કરે છે. પહેલા ઘણી વાત (આવી ગઈ છે), આ તો છેલ્લી ગાથા છે ને ? છેલ્લી ગાથા. જે ધ્યાનમાં પ્રમાણ નય, નિક્ષેપ પણ નહિ. આ નય છે, આ જ્ઞાન છે, એ જ્ઞાનને જાણનારો નય છે, આખી વસ્તુને જાણનારું પ્રમાણ(જ્ઞાન) છે એ પણ વિચાર જ્યાં નથી. એવા ધ્યાનમાં એ જામે (ત્યારે) જોડે મોટા હજાર બેંડ બાજા ભેગા થઈને વાગતા હોય (તો પણ) એને ખબર ન પડે. સમજાણું કાંઈ ?

એ 'નિજમેં થિર ભયે,...' જુઓ ! પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિર-લીન થતાં 'તિન અકથ

જો આનંદ લલ્હો;’ એ મુનિઓને કહીં ન શકાય એવો વચનથી પાર આનંદ થાય છે. એ આનંદનું શું કહે ? ભાઈ ! આ રાગ-દ્વેષનું દુઃખ છે. રાગ-દ્વેષ કરે છે એ દુઃખ છે. શુભાશુભ ભાવ જે થાય છે એ દુઃખ છે. એ દુઃખની રહિત દશા અંદર થઈ તો દુઃખ રહિત તે અતીન્દ્રિય આનંદ થયો. સમજાણું કાંઈ ? એ સસલાના શીંગડા જેવું નથી. અંદર અતીન્દ્રિય આનંદ પ્રગટ થાય છે, એમ કહે છે. વસ્તુ છે કે નહિ ? વસ્તુમાં એકાગ્ર થતાં વસ્તુમાં ભરેલો અતીન્દ્રિય આનંદ (પ્રગટ થાય છે). આત્મા ત્રિકાળ નિત્યાનંદ આત્મા છે. ખબર ન મળે કે, આત્મા કેવો હશે ? આવો આત્મા હશે ?

નિત્યાનંદ આત્મા સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર ત્રિલોકનાથ તીર્થકરે કહ્યો છે. કેવળજ્ઞાનીના જ્ઞાનમાં ત્રણકાળના જેટલા આત્માઓ જાણ્યા એ ભગવાને અંતરમાં, આત્માને આનંદ ને અતીન્દ્રિય જ્ઞાન - શાંતિનો કંદ જોયો છે. સમજાણું કાંઈ ? પરમેશ્વર તીર્થકરદેવ. એ અહીં કહેશે પછી, કેવળજ્ઞાનમાંથી માર્ગ બતાવશે એમ કહેશે. એ આત્માનું ભાન અંતરમાં સ્થિર થતાં એટલો આનંદ આવે કે અકથ્ય-વાણીમાં એ આનંદનું કથન થઈ શકે નહિ. સમજાણું કાંઈ ?

જગતની એક સાધારણ ઘી જેવી ચીજ સ્વાદમાં ખ્યાલ હોવા છતાં બીજા કોઈ પદાર્થ સાથે મિઢવીને બતાવી શકે એવી તાકાત વાણીમાં છે નહિ. સમજાય છે કાંઈ ? ઘીનો સ્વાદ આવતા એ સ્વાદ કેવો છે (એ) ખ્યાલમાં હોવા છતાં કેવો કોની સાથે મિઢવીને - મેળવીને એનું માપ-પ્રમાણ આપી શકાય એવી કોઈ ચીજ નથી, એવી વાણી નથી. તો ભગવાનઆત્મા એની અંતર દશામાં અનુભવ દષ્ટિમાં પડતા જે આનંદ આવે (એ) અકથ્ય છે. શું હશે આ ? આ કષાય થાય છે ત્યારે આખા શરીરમાં આમ તાપ તાપ આકૂળતા જાણે થાતી હોય ! રોમાંચ (રૂપાવડાં ઊભા) થઈ જાય ને ? આમ આકૂળતા, આકૂળતા (થાય). મને ક્યાંય હખ (-સરખું) નથી, હોં ! એવી પ્રતિકૂળતા થાય ને ? મને ક્યાંય હખ નથી, મને ક્યાંય શાંતિ નથી એમ નથી કહેતા ? મને અંદર બળે છે, તેલની જેમ બળે છે. એ શું બળતરા છે ? એ રાગ-દ્વેષની આકૂળતા છે. એ આકૂળતા વિનાની અંદર દશા થાય તેને આનંદ દશા કહે છે. સમજાણું કાંઈ ? એ આનંદ અકથ્ય - કહીં ન શકાય એવા વચનથી પાર ‘આનંદ લલ્હો,’ આનંદ

લલ્લો નામ આમ થાય છે.

‘તે આનંદ ઇન્દ્રને, નાગેન્દ્રને, (નરેન્દ્રને), ચક્રવર્તીને કે અહમિન્દ્રને (નવ શ્રૈવેયકના) કહેવામાં આવ્યો નથી...’ એટલે કે, એને હોઈ શકતો નથી. સમજાણું કાંઈ ? એ અતીન્દ્રિય આનંદનું કથન નાગેન્દ્ર, નરેન્દ્રને પણ હોઈ શકે એ વસ્તુની ખબર નથી અથવા એને હોઈ શકતો નથી. સમ્યગ્દર્શનનો અંશે છે એની વાત નથી, આ તો ઉત્કૃષ્ટ .. વાત છે. ચક્રવર્તીને છન્નું હજાર સ્ત્રીમાં પણ એ આનંદ નથી. દેવને કરોડો અપસરામાં પણ એ આનંદ નથી.

‘તે સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર પ્રગટ થાય છે...’ હવે આગળ લઈ જાય છે. ‘ત્યારે જ (શુકલ ધ્યાનાગ્નિ કરિ) શુકલધ્યારૂપી અગ્નિ વડે...’ અંતરમાં શુકલ નામ ઉજળી એકાગ્રતા, ઉજળી એકાગ્રતા (થાય). ઉજળી કહે છે ને ? સ્વચ્છ કહે તમારે ? શું કહે ઉજળીને ? ઉજજવલ. શુકલ. શુદ્ધ ચૈતન્ય પિંડ આખો, એની અંદર નિર્મળ ધ્યાન ધારા, નિર્મળ ધ્યાન ધારા એકાગ્ર થાય એને શુકલધ્યાન કહે છે. સમજાણું કાંઈ ? એ ‘શુકલ ધ્યાનરૂપી અગ્નિ વડે (ચઉ ઘાતિવિધિ કાનન) ચાર ઘાતિકર્મોરૂપી (કાનન) જંગલ...’ જંગલ, મોટું જંગલ તેને બળી જાય છે. ઘાતિથી-દ્રવ્યઘાતિથી વાત કરી છે પણ ભાવઘાતિ પણ એમાં આવી ગયું. પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં ખુબ લીન થતાં અશુદ્ધતાના ભાવનો નાશ થયો એ ભાવઘાતિનો નાશ થયો. અશુદ્ધતાનો નાશ થયો; એ કર્મનો નાશ થયો; એ જડઘાતિનો નાશ એને કારણે થયો છે.

એને ચાર ઘાતિ બળી જાય છે ‘અને કેવળજ્ઞાનથી (ત્રણકાળ) ત્રણલોકમાં...’ લ્યો ! ભાષા તો પહેલી ઈ આવી. જુઓ ! ચહુ ઘાતિ બળે છે. કથનની શૈલી શું કહેવી ? કેવળજ્ઞાન વડે ત્રણકાળ, ‘ત્રણલોકમાં હોવાવાળા બધાં પદાર્થોના...’ ત્રણકાળ, ત્રણલોક અને અલોક એમ લઈ લેવું. ‘બધાં પદાર્થોના ગુણ...’ એની અવસ્થા ‘પ્રત્યક્ષ જાણી લે છે...’ લ્યો ! એને અરિહંત અવસ્થા કહે છે.

પહેલેથી ઉપાડીને ઉપાડ્યું. પહેલું દુઃખની દશાથી ઉપાડ્યું હતું. પહેલું ઉપાડ્યું છે ને ? પહેલી ઢાળમાં. આવા આવા દુઃખ સહન કર્યા, આવા દુઃખ સહન કર્યા. હવે આનંદ સુધી લઈ ગયા. એ બધાં દુઃખનો નાશ કરી અને જેણે અતીન્દ્રિય આનંદ કેવળજ્ઞાનમાં પ્રગટ કર્યો. કહો, સમજાણું કાંઈ ? ‘ત્યારે... એ પ્રત્યક્ષ જાણી લે છે

અને ત્યારે (ભવિલોકકો શિવમગ કહ્યો) ભવ્ય જીવોને...' પાત્ર જીવ હતા એને માટે કહે છે કે, 'મોક્ષમાર્ગ બતાવે છે.' ઇ તો વાણી સહજ નીકળે છે પણ પાત્ર જીવને માટે મોક્ષમાર્ગ અરિહંત ભગવાન કેવળજ્ઞાન થયા પછી વાણી દ્વારા બતાવે છે એમ કહેવામાં આવે છે.

ભાવાર્થ :- 'આ સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર વખતે...' વિપરીત આચરણ એ વિભાવ આચરણ, વિકાર આચરણ (છે), આ સ્વરૂપાયરણ એટલે અવિકારી આચરણ. સમજાણું કે નહિ ? વિકારી શુભાશુભ પરિણામ એ વિભાવ આચરણ (છે), આ સ્વરૂપાયરણ (છો). ચોથા ગુણસ્થાનથી સ્વાનુભૂત્યા આવરણનો અભાવ થતો, ચોથા ગુણસ્થાનથી સ્વાનુભૂત્યા આવરણનો ક્ષયોપશમ થતાં, અહીં પોતાની ઉઘાડ દશા પ્રગટ થતાં અનુભૂતિમાં આનંદનો અંશ સ્વાનુભૂતિ પ્રગટે છે. સમજાણું કાંઈ ? એ સ્વાનુભૂતિની ઉગ્રતા પૂર્ણ અશુદ્ધતા ટળીને ઘાતિનો નાશ થયો. પૂર્ણ અનુભૂતિ થઈ ગઈ. આત્માની પૂર્ણ અનુભૂતિ (થઈ). એનું નામ કેવળજ્ઞાન કહેવાય.

એવા આચરણ 'વખતે મુનિરાજ ઉપર પ્રમાણે વિચાર કરી,....' ઉપર પ્રમાણે એટલે આ ત્રણ ગાથાઓ કીધી ને ? ૮-૮ ને ૧૦. 'યો ચિન્ત્ય...' શબ્દ છે ને ? 'જ્યારે આત્મામાં લીન થઈ જાય છે ત્યારે તેમને જે આનંદ હોય છે તે આનંદ ઇન્દ્ર, નાગેન્દ્ર, નરેન્દ્ર કે અહમિન્દ્ર (કલ્યાતીત દેવ)ને પણ હોતો નથી.' સંસારના વિષયમાં સુખમય આનંદ હોતો નથી. કેટલાકને તો એવું લાગે કે, આ બધું આવું આત્માનું આવું સ્વરૂપ હશે ? આવું વર્ણન તે શું હશે આ ?

મુમુક્ષુ :- નમૂનો બતાવીને માલ....

ઉત્તર :- ઠીક ! એ તો પહેલું કહ્યું હમણાં, 'સ્વાનુભૂત્યાનું'. આવરણ ટળતા અંતર અનુભૂતિ થાય એ એનો નમૂનો (છે). એ તો પહેલું કહ્યું. કોણ કરે ? તો કહે છે કોણ નમૂનો બતાવે ? ભાઈ ! એમ કે નમૂનો બતાવીને આવડી મોટી વાત (કરવી) ? કીધું પહેલી તો વાત કરી હતી. ભગવાનઆત્મા જ્યારે... જ્યારે... જ્યારે... સ્વમાં આવે ત્યારે અનુભૂતિ એને થાય. લાખ વાતની વાત, ગમે એટલું ભણ્યો હોય ને ગમે એટલું શીખ્યો હોય ને ગમે એટલા વ્રતાદિ પાળ્યા હોય ને કષાયની મંદતા કરી હોય ને લાખ વાત કરી હોય બધી, સ્વ ચૈતન્યમાં એકાગ્ર થઈને અનુભૂતિમાં

આત્માના આનંદનું વેદન અને વીર્યાતરાયનો તેટલો ક્ષયોપશમ, સ્વાનુભૂતિના આવરણનો ક્ષયોપશમ,... સમજાય છે ? એટલો અનુભવના વેદનમાં પહેલો એનો નમૂનો આવે. સમજાણું કાંઈ ? પહેલો નમૂનો બતાવ્યા વિના આ બધું ? એમ કહે છે ઇ. કોણ બતાવે ? શું હશે ?

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- હા, તો કીધું ને ! પહેલેથી શરૂઆત તો કરી હતી. પણ ઓલાને ચાખ્યા વિના એને સ્વાદની શી ખબર પડે ? સ્વાદ તો એ ચાખે ત્યારે એને ખબર પડે ને કે, આવો સ્વાદ આ લે છે. આવો સ્વાદ આ લે છે એ ખબર કોને પડે ? એ સ્વાદ પોતે જાણે એને ખબર હોય કે આવો સ્વાદ મને આવે એવો આને સ્વાદ આવે. કે પેલાનો સ્વાદ જાણીને અહીં સ્વાદ આવી જાય ? એમ કે, લોચો પોતે ખાય ને પેલાને (સ્વાદ આવી જાય) ? આહા...હા..!

એ ચૈતન્ય સત્તા ભગવાન અનંત ગુણનો પિંડ (છે). બધાં વિકલ્પોની રુચિ અને પરનો આશ્રય છોડી પહેલો જ ભગવાનના ભંડારના ખજાનાને ઓળખે. ઇ ઓળખે કોણ ? બીજો કોઈ ઓળખાવી દે ? લ્યો !

મુમુક્ષુ :- જેને ભોગવટો આવી ગયો છે એને તો સહેલું થઈ ગયું છે પણ અમારા જેવાને ?

ઉત્તર :- પણ એ જ કહે છે ને ? એણે આમ કરવું. એમ કહે છે. એણે એમ કરવું. એણે બહિર્મુખની વૃત્તિને છોડી અંતર્મુખમાં જવું. આ એનો પ્રયોગ અને યોગ ને અજમાયશ છે. તેથી તો કહ્યું 'લાખ વાતની વાત નિશ્ચય ઉર આણો, છોડી જગત દ્વંદ્વ ફંદ આતમ ધ્યાવો' પોતે ત્યાં પહેલું કહી ગયા. 'પરદ્રવ્યસે ભિન્ન આત્મરુચિ ભલા હૈ' આવ્યું હતું ને અંદર ? એમાં ઇ કહ્યું હતું ત્યાં. રુચિ કોણ છોડે પણ ? બીજો કહે એ છોડે ?

શુદ્ધ સ્વરૂપ પૂર્ણ આનંદ અને અનંત ગુણનો પિંડ છે એ પહેલી એના ખ્યાલમાં પ્રતીતિરૂપે શ્રદ્ધા યથાર્થ થવી જોઈએ. એ શ્રદ્ધા થયા પછી વિકલ્પ તોડીને અંદરમાં સ્વરૂપમાં સ્થિર થવું. ૧૪૪ (ગાથામાં) આવે છે ને ? જ્ઞાન સ્વરૂપ આત્મા છે, આનંદ

સ્વરૂપ આત્મા છે એનો પહેલો વિકલ્પ દ્વારા નિર્ણય કરવો. પછી એ વિકલ્પ તોડીને મતિજ્ઞાનના ભાવને અંદર સ્થાપવું અને સુખને અંદર... ભાઈ ! આવે છે ? સમજાણું કાંઈ ? ('સમયસાર') ૧૪૪. આહા...હા...! એ ક્રિયા કર્તાને કરવાની છે કે કોને કરવાની છે ? એ માથે (ઉપર) આવી ગયું છે. એમાં આવ્યું ગયું હતું કે નહિ ? પેલામાં આવ્યું હતું. નવમામાં આવ્યું હતું.

ચિદ્ભાવ કર્મ, ચિદેશ કરતા, ચેતના કિરિયા તહાં.

તીનોં અભિન્ન અભિન્ન શુધ ઉપયોગકી નિશ્ચલ દશા;

નવમામાં આવી ગયું. એ તે દિ' આવી ગયું હતું. તમે હતા ત્યારે નહોતું આવ્યું ? છે ?

જહં ધ્યાન-ધ્યાતા-ધ્યેયકો ન વિકલ્પ, વચ ભેદ ન જહાં;

ચિદ્ભાવ કર્મ, ચિદેશ કરતા, ચેતના કિરિયા તહાં.

નવમો શ્લોક, નવમો. તમને કાઢતા વાર લાગી. 'ચિદ્ભાવ કર્મ,...' ત્યાં જ્ઞાનની નિર્મળતારૂપી પરિણામ જ પોતાનું કાર્ય છે. ભાઈ ! પુણ્યના વિકલ્પનું કાર્ય અને આત્મા કર્તા એ અંતર અનુભવમાં હોતું નથી. 'ચિદ્ભાવ કર્મ,...' કર્મ નામ કાર્ય, કાર્ય નામ કર્તૃત્વ. એનું કર્તૃત્વ-ચિદ્ભાવનું કાર્ય તે જ કર્તૃત્વ છે. 'ચિદેશ કરતા...' ભગવાન જ્ઞાનનો ઈશ, ભગવાન એનો કર્તા છે, બીજો કોઈ કર્તા છે નહિ. કોણ કર્તા ? એનો વિકલ્પ કર્તા નથી (તો) બીજો કર્તા ક્યાંથી લાવવો ? સમજાણું કાંઈ ? ભગવાનઆત્મા પોતે કર્તા ચિદ્સ્વરૂપ જ્ઞાન, ચિદેશ ચિદ્-જ્ઞાનનો ઈશ્વર ભગવાન અને જ્ઞાનની નિર્મળ, નિર્મળ નિર્વિકારી શ્રદ્ધા, જ્ઞાન, શાંતિ, આનંદ આદિ પર્યાય એ ચિદ્ભાવ, એ એનું કાર્ય છે. આનંદનો અંશ, શાંતિનો અંશ પ્રગટ્યો એ એનું કર્મ-કાર્ય છે.

'ચેતના કિરિયા તહાં.' એ ચેતનાની ત્યાં ક્રિયા છે, રાગની ક્રિયા નથી. એકલો ચૈતન્ય ઘોળાઈને સ્થિરતાની ક્રિયા કરે છે એવા ત્રણ પણ 'તીનોં અભિન્ન...' ત્રણ પણ ભેદ નહિ ત્યાં. 'અભિન્ન શુધ ઉપયોગકી નિશ્ચલ દશા;...' કહો, સમજાણું કાંઈ ? એક સેકન્ડનો કેટલામો ભાગ કીધો હતો ? હજારમોં કીધો ને ? પછી ઘણાં વિચાર થયા. પાછળ વિપળ ને પળનું આવે છે કે નહિ ? ભાઈ ! શું (છે ઈ) ? પળ મોટી

કે વિપળ ? પળ મોટી. વિપળ નાની. સાંઈઠ વિપળની એક પળ, સાંઈઠ પળનો એક સેકન્ડ, સાંઈઠ સેકન્ડની એક મિનિટ. એટલે એક સેકન્ડનો છત્રીસમો ભાગ, છત્રીસમો ભાગ વિપળ થઈ. છત્રીસમો, છત્રીસસોમો ભાગ થયો ને ? છત્રીસસો, જેનો હજારમો ભાગ કહેતા હતા ને તમે ? સવારમાં નહિ ? સેકન્ડનો હજારમો ભાગ. પણ અહીં સુધીની વાત તો નિશાળે શીખ્યા હતા ત્યારે હતી. એક સેકન્ડનો સાંઈઠમો ભાગ તો પળ અને એનો સાંઈઠમો ભાગ વિપળ એટલે છત્રીસોમો ભાગ. નિશાળમાં ચાલતું હતું. એટલે કોઈ (કહેતું હતું), હજારમો ભાગ પકડી શક્યો છે. યંત્ર હશે, આમ પકડે શું અંદર ? અહીં તો પણ એ નિશાળમાં પહેલું આમ ચાલતું. એ આમ પકડી શકે એટલે કે આ આત્માનો ભાગ છે એમ પકડવા ક્યાં જાય ? પણ એના ખ્યાલમાં લઈ લે કદાચિત્ કે, આટલામો ભાગ આ હોય, હોવો જોઈએ. એ વિપળ એક સેકન્ડનો છત્રીસોમો ભાગ. ઓહો...હો...! સમજાણું કાંઈ ? એમાંય અનુભૂતિનો કાળ થોડો. છઠ્ઠા ગુણસ્થાનનો કાળ ઘણો થોડો (અને) સાતમાનો તો એનાથી (છઠ્ઠાથી પણ) અડધો.

કહે છે કે, જ્યાં એકલું અભિન્ન - ખેદ નહિ ને અભિન્ન એકરૂપ વર્તે છે. સમજાણું કાંઈ ? એવી દશામાં આનંદ ઇન્દ્ર, નાગેન્દ્ર, નરેન્દ્ર, અહમિન્દ્ર દેવને પણ હોતો નથી. ભલે થોડો કાળ (આવે) પણ વસ્તુનો ભાસ છે ને એમાં ? સમજાણું કાંઈ ?

‘આ સ્વરૂપાચરણ ચારિત્ર પ્રગટ થયા પછી સ્વદ્રવ્યમાં ઉગ્ર એકાગ્રતાથી-શુકલધ્યાનરૂપ અગ્નિ વડે...’ આગળ વધતો ને ? આગળ વધ્યો. ‘ચાર *ઘાતિકર્મનો નાશ થાય છે...’ નીચે ખુલાસો કર્યો છે, જુઓ ! ‘ઘાતિકર્મ બે પ્રકારના છે - દ્રવ્યઘાતિકર્મ અને ભાવઘાતિકર્મ, તેમાં શુકલ ધ્યાનવડે શુદ્ધ અવસ્થા પ્રગટ થતાં ભાવઘાતિકર્મરૂપ અશુદ્ધ પર્યાય ઉત્પન્ન થતા નથી...’ ઉત્પન્ન થતી નથી અને નાશ થઈ એમ કહેવામાં આવે છે. શું કહ્યું ? શું કહ્યું ? શુકલ ધ્યાનની શુદ્ધતાની પર્યાય પ્રગટ થતાં અશુદ્ધતા-ભાવઘાતિની જે અશુદ્ધતા છે એ ઉત્પન્ન થતી નથી તેને ભાવઘાતિકર્મ નાશ કર્યો એમ કહેવામાં આવે છે. ભાઈ ! મૂંઝાય છે, ભાઈ ! પૂછે ત્યારે શું હશે (એમ મૂંઝાય છે). આ તો કીધાંનું પૂછ્યું હતું.

અહીં ભાવઘાતિનો નાશ શબ્દ કીધો ને ? તો નાશની વ્યાખ્યા આ. નાશ એટલે શું ? આ અશુદ્ધતા છે એનો નાશ કરું, એમ છે ? અને આ ઘાતિ કર્મ આ જડ

છે એને નાશ કરું, એમ છે ? એ સ્વરૂપમાં શુદ્ધતામાં લીન... લીન... લીન... ઉગ્રમાં એકાકાર ધોળી ઉજ્જવળ એકાકાર થઈ અશુદ્ધતા ઉત્પન્ન ન થઈ. ભાવઘાતિની અશુદ્ધતા ઉત્પન્ન ન થઈ. એણે ભાવઘાતિકર્મનો નાશ કર્યો એમ કહેવામાં આવે છે.

રાગના નાશનો પણ કર્તા આત્મા નથી. આવું નથી ? અશુદ્ધતાના ભાવનો નાશકર્તા એ આત્માના નામ નથી. અહીં તો ઘાતિકર્મનો-જડનો નાશ કર્યો (એમ કહ્યું). લ્યો ! અહીં તો કીધું ઘાતિકર્મનો નાશ કર્યો. પેલામાં કીધું કે, આત્મા રાગનો નાશ કરે પરમાર્થે એવું આત્મામાં છે જ નહિ. રાગના નાશનું કર્તાપણું આત્મામાં નથી. નાશનું કર્તાપણું નથી. આહા...! હવે આ અર્થને સમજે નહિ અને (કહે), અહીં કર્યું જુઓ ! ઘાતિનો નાશ કર્યો કે નહિ ? ફલાણાનો કર્યો કે નહિ ? આ ભગવાનનું વચન છે કે નહિ ? (એમ કહે). પણ ભગવાનનું વચન કઈ અપેક્ષાનું ? તો આ (પણ) ભગવાનનું વચન છે કે નહિ ? 'કુંદકુંદાર્યાય' કહે છે કે, અશુદ્ધતાનો નાશ એનો આત્મા કર્તા એ નામ માત્ર આત્મામાં છે. પરમાર્થે અશુદ્ધતાના નાશનું કર્તાપણું આત્મામાં નથી. અશુદ્ધતાના નાશનું કર્તાપણું આત્મામાં નથી તો વળી ઘાતિકર્મના નાશનું આત્મામાં કર્તાપણું હોય ક્યાંથી ? સમજાણું કે નહિ ?

શબ્દ તો એમ લીધો જુઓ ! 'ચઉ ઘાતિવિધિ કાનન દલ્હો;...' ટૂંકું લખે તો શું લખે ? સમજાણું ? ભાવઘાતિકર્મ-અશુદ્ધ પર્યાય ઉત્પન્ન થતાં નથી એને ભાવઘાતિકર્મ શુકલ ધ્યાન વડે નાશ કર્યો એમ કહેવામાં આવે છે. 'અને તે જ સમયે દ્રવ્યઘાતિકર્મને સ્વયં અભાવ થાય છે...' એ તો એની મેળે થાય છે. છતાં અહીં નાશ થતાં પેલું ભાવ અશુદ્ધતાનું નિમિત્તપણું એનું હતું, એટલે એણે નાશ કર્યો એમ વ્યવહારથી કહેવામાં (આવે છે). અસદ્ભુત વ્યવહારનય. 'તે દ્રવ્યઘાતિકર્મનો નાશ છે.' કહો ! 'અને અર્હત અવસ્થાની પ્રાપ્તિ થાય છે તથા કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે...' એ અર્હત અવસ્થાની પ્રાપ્તિ છે. 'જેમાં ત્રણલોક અને ત્રણકાળની સર્વે વાતો (એટલે સર્વ ભાવો) સ્પષ્ટ જાણે છે અને ભવ્ય જીવોને મોક્ષમાર્ગનો ઉપદેશ આપે છે.' લ્યો ! ભવ્ય જીવને મોક્ષનો માર્ગ કહે છે. એ ૧૧મી (ગાથા પૂરી) થઈ. ભવ્ય જીવ મોક્ષનો માર્ગ ભગવાન કહે ત્યાં લાવ્યા. સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર મોક્ષનો માર્ગ કહે છે. વાણી દ્વારા કહે છે એ પણ નિમિત્તનું કથન છે.

સિદ્ધ અવસ્થા (સિદ્ધ પરમાત્મા)નું વર્ણન

પુનિ ઘાતિ શેષ અઘાતિ વિધિ, છિનમાહિં અષ્ટમ ભૂ વસૈં;
વસુ કર્મ વિનસૈં સુગુણ વસુ, સમ્યક્ત્વ આદિક સબ લસૈં.
સંસાર ખાર અપાર પારાવાર તરિ તીરહિં ગયે;
અવિકાર અકલ અરૂપ શુચિ, ચિદ્રૂપ અવિનાશી ભયે. ૧૨.

અન્વયાર્થ :- (પુનિ) કેવળજ્ઞાન પામ્યા પછી (શેષ) બાકીના ચાર (અઘાતિ વિધિ) અઘાતિયા કર્મોનો (ઘાતિ) નાશ કરીને (છિનમાહિં) ક્ષણમાં [એક સમયમાં] (અષ્ટમ ભૂ) આઠમી પૃથ્વી-ઇષત્ પ્રાગભાર-મોક્ષ ક્ષેત્રમાં (વસૈં) નિવાસ કરે છે, ત્યાં તેમને (વસુ કર્મ) આઠ કર્મોના (વિનસૈં) નાશ થવાથી (સમ્યક્ત્વ આદિક) સમ્યક્ત્વ વગેરે (સબ) બધા (વસુ સુગુણ) આઠ મુખ્ય ગુણો (લસૈં) શોભાયમાન થાય છે; [આવા સિદ્ધ થનાર મુક્તાત્મા] (સંસાર ખાર અપાર પારાવાર) સંસારરૂપી ખારા અને અગાધ સમુદ્રને (તરિ) તરીને (તીરહિં) બીજા કિનારાને (ગયે) પ્રાપ્ત થાય છે અને (અવિકાર) વિકારરહિત, (અકલ) શરીરરહિત, (અરૂપ) રૂપરહિત (શુચિ) શુદ્ધ-નિર્દોષ (ચિદ્રૂપ) દર્શન-જ્ઞાન-ચેતનાસ્વરૂપ તથા (અવિનાશી) નિત્ય-કાયમી (ભયે) થાય છે.

ભાવાર્થ :- અરિહંત અવસ્થા અથવા કેવળજ્ઞાન પામ્યા પછી તે જીવને પણ જે જે ગુણોના પર્યાયોમાં અશુદ્ધતા હોય છે તેનો ક્રમે ક્રમે અભાવ થઈ ને તે જીવ પૂર્ણ શુદ્ધ દશાને પામે છે અને તે સમયે અસિદ્ધત્વ નામના પોતાના ઉદયભાવનો નાશ થાય છે અને ચાર અઘાતિ કર્મોનો પણ સ્વયં સર્વથા અભાવ થાય છે. તે સિદ્ધદશામાં સમ્યક્ત્વ આદિ આઠ ગુણો (ગુણોના નિર્ભળ પર્યાયો) પ્રગટ થાય છે. આઠ વ્યવહારથી કલ્યા છે, નિશ્ચયથી અનંત ગુણો (સર્વ ગુણોના પર્યાયો) શુદ્ધ થાય છે, અને સ્વાભાવિક ઊર્ધ્વગમનના કારણે એક સમય માત્રમાં લોકાગ્રે પહોંચી જઈ ત્યાં જ સ્થિર રહે છે. એવા જીવો સંસારરૂપી દુઃખદાયી અને અગાધ સમુદ્રથી પાર થયેલ છે; તથા તે જ જીવ નિર્વિકારી, અશરીરી, અમૂર્તિક, શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ અને અવિનાશી થઈને સિદ્ધદશાને પામ્યા છે.

હવે 'સિદ્ધ અવસ્થા (સિદ્ધ પરમાત્માનું) વર્ણન.' હવે અહીં તથી સિદ્ધ થયા.

પુનિ ઘાતિ શેષ અઘાતિ વિધિ, છિનમાહિં અષ્ટમ ભૂ વસૈં;
વસુ કર્મ વિનસૈં સુગુણ વસુ, સમ્યક્ત્વ આદિક સબ લસૈં.
સંસાર ખાર અપાર પારાવાર તરિ તીરહિં ગયે;
અવિકાર અકલ અરૂપ શુચિ, ચિદ્રૂપ અવિનાશી ભયે. ૧૨.

ભાષા ભારે લીધી છે, જોયું ? એ પણ કવિ છે, હોં ! કવિ છે એમ નહિ કે જરી આમ થાય છે, ગોઠવે છે, જોયું ?

અન્વયાર્થ :- 'પુનિ) કેવળજ્ઞાન પામ્યા પછી...' એમ કેવળજ્ઞાન પામ્યા પછી 'પુનિ' છે ને ? 'બાકીના ચાર અઘાતિયા કર્મોનો નાશ કરીને...' લ્યો ! એ પણ અઘાતિયાનો નાશ કર્યો. એ ભગવાને અઘાતિ કર્મનો નાશ કર્યો એની મેળે સમજી લેવું. અસિદ્ધભાવનો નાશ થતાં, આત્મા સિદ્ધ પર્યાયની ઉત્પત્તિ થતાં અસિદ્ધ પર્યાયનો, અસિદ્ધ છે ને ઉદયભાવ ? નાશ થયો ત્યારે ચાર અઘાતિ પણ નાશ થયા એમ કહેવાય છે, ભાઈ ! શું થાય ? લ્યો ! આમાંથી (લોકો) કાઢે, એ... આમાં લખ્યું, આમાં લખ્યું. પણ આ લખ્યું એ પહેલું નક્કી કરે છે કે નહિ ? સમજ મેં આયા ?

વસ્તુમાં સ્વભાવની એકાગ્ર થતાં અશુદ્ધતા ઉત્પન્ન ન થાય એને નાશ કર્યું એમ વ્યવહારે કહેવામાં આવે છે. અને કર્મ તો એને કારણે એ નાશ થવાને લાયકને યોગ્ય જ હતું તે એને કારણે વ્યય થઈ ગયું. એને આ ભગવાનઆત્માએ નાશ કર્યું એવા કથનો વ્યવહારથી કહેવામાં આવે છે. જુઓ ! આમાં લખ્યું છે, જુઓ ! તમે 'છ ઢાળા' 'દૌલતરામજી' એમ કહે છે.

કહે છે 'અઘાતિયા કર્મોનો નાશ કરી (છિનમાહિં)...' થોડા સમયમાં. થોડા સમયમાં એટલે એક સમયમાં. સિદ્ધ થાય છે ને ? 'અષ્ટમ ભૂ) આઠમી પૃથ્વી-ઈષત્ પ્રાગભાર-મોક્ષ ક્ષેત્રમાં નિવાસ કરે છે,...' લ્યો ! અહીં તો નિવાસ કરે છે, એમ લખ્યું છે. સિદ્ધ ન્યાં છે, નિવાસ કરે છે. ધર્માસ્તિકાય આગળ નથી માટે આગળ જાતા નથી (એમ નથી), નિવાસ જ એનો ત્યાં છે એમ કહે છે. આવ્યું કે નહિ એમાં ? એ નિવાસ

જ ત્યાં છે એમનો. નિશ્ચયથી પોતાના આત્માના સ્વરૂપમાં નિવાસ છે. સમજાણું ? વ્યવહારથી આઠમી પૃથ્વી મોક્ષ ક્ષેત્રમાં નિવાસ (કરે છે). એ વ્યવહાર છે. ત્યારે પેલા કહે, નહિ, ધર્માસ્તિ નથી માટે આગળ જતા નથી. એટલે (એનો અર્થ) સાદિ અનંતકાળ પરાધીન છે. અહીં તો કહે છે વસે છે ત્યાં એ વ્યવહાર છે. પોતાના અસંખ્ય પ્રદેશના અતીન્દ્રિય આનંદમાં વસવું એ વાસ્તવિકતા છે. પરક્ષેત્રે વસે એમ કહેવું એ ઉપચારીત કથન છે.

‘ત્યાં તેમને (વસુ) આઠ કર્મોના નાશ થવાથી સમ્યક્ત્વ વગેરે...’ ... ‘બધાં (વસુ સુગુણ) આઠ મુખ્ય ગુણો શોભાયમાન થાય છે;...’ એનો થોડો ખુલાસો ભાવાર્થમાં કરશે. વ્યવહારથી છે ને આ આઠ ? નિશ્ચયથી .. આઠ ગુણો શોભાયમાન થાય છે. ‘(લસૈં)...’ ઈ પર્યાયની દશા આઠ ગુણ પ્રગટી તેથી આત્મા શોભાયમાન થાય. એ ગુણની પર્યાય નહોતી ત્યારે અશોભાયમાન હતો. એ નિર્મળ દશા ભગવાનને પ્રગટી (એનાથી) શોભાયમાન (થયા), એ એની શોભા (છે). એ ગુણની નિર્મળ દશા પ્રગટ થઈ એ એની શોભા (છે).

‘(આવા સિદ્ધ થનાર મુક્તાત્મામાં) (સંસાર ખાર અપાર પારાવાર) સંસારરૂપી ખારા અને અગાધ સમુદ્રને...’ આ દરિયો ખારો છે ખરો ને ? લવણ. એની ઉપમા આપી છે. આ દરિયો છે ને ? સંસારરૂપી ખારો દરિયો, અસિદ્ધભાવ બધો ખારો દરિયો (છે). કહો ! પુણ્ય ને પાપ, કામ ને ક્રોધ વિકાર ખારો દરિયો છે, કહે છે. સમજાણું કાંઈ ?

આત્મા આનંદનો દરિયો (છે), એ વિકાર તે ખારો દરિયો (છે). ઉદય ભાવ સંસાર છે ને ? એવા ‘સંસારરૂપી ખારા અને અગાધ સમુદ્રને તરીને,...’ ‘અગાધ સમુદ્રને તરીને...’ અપાર છે ને ? અગાધ.. આહા..હા..! ઉદયથાવ અગાધ. દુઃખ દશા. એવા દરિયાને તરીને ‘(તીરહિં) બીજા કિનારાને પ્રાપ્ત થાય છે...’ સિદ્ધની પર્યાય પ્રગટ કરે છે. આ પર્યાય પૂરી થઈ ગઈ. સિદ્ધની પર્યાય (પ્રગટ થઈ). ઉદયભાવનો પૂર્ણ નાદ, ઉદય અસ્તિત્વ ભાવનો પૂર્ણ નાશ. બીજી દશાની ઉત્પત્તિ - બીજે કિનારે આવી પહોંચ્યા. સમજાણું ? સંસાર કિનારો ઓળંગી પોતાની નિર્મળ સિદ્ધ પર્યાયના કિનારે પહોંચી ગયા.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- અપાર એ પારાવાર દરિયો. અપાર, અગાધ. શું કીધું ? પારાવાર એટલે સમુદ્ર, અગાધ એટલે અગાધ કીધું ને ? અપાર એટલે અગાધ. ઉપમા આપી અગાધ પારાવાર. સંસાર અગાધ કેવો ? ખાર. છે ને ? એમાં શબ્દાર્થ લખ્યો છે જુઓ ! છે કે નહિ ? ‘(સંસાર ખાર) સંસારરૂપી ખારા...’ શબ્દ છે ને ? શબ્દ પડ્યો છે એમાં. અપાર એટલે અગાધ. પારાવાર એટલે સમુદ્ર. એમાં દરેક શબ્દનો અર્થ છે. છે કે નહિ ? ભાઈ !

મુમુક્ષુ :- પારાવાર ..

ઉત્તર :- પારાવાર જ દરિયાનું નામ છે. કેમ પંડિતજી ? લ્યો ! વળી અમારા પંડિતને પૂછ્યું ને. પારાવાર અહીં લખ્યું છે ને ! હું તો અહીં ક્યાં... એણે લખ્યું છે ઉપરથી તો (કહું છું). પારાવાર નામ દરિયો. ઈ તો આપણે આવે છે કે નહિ ? આમાં ‘પ્રવચનસાર’માં આવે છે કે નહિ ? લ્યો ! ‘કુંદકુંદાર્યા’માં. ‘કુંદકુંદાર્યા’ નહિ ? ‘પારાવાર’ શબ્દ છે એમાં. જુઓ ! (‘પ્રવચનસાર’માં ‘અમૃતચંદ્રાર્યાદેવની ટીકાની શરૂઆત). ‘કશ્ચિદાસન્નસંસારપારાવારપાર’ પારાવાર પાર, પારાવાર પાર. એમ શબ્દ છે. જુઓ !

‘સંસાર સમુદ્રનો કિનારો જેમને નિકટ છે.’ જોયું ? એવા ‘કુંદકુંદાર્યા’. દેખો ! સમજાણું કાંઈ ? ‘કશ્ચિદાસન્નસંસારપારાવારપાર’ એમ શબ્દ છે. સંસાર એટલે જુઓ ! સંસાર પારાવાર પાર, સંસારરૂપી દરિયો એનો પાર પહોંચી ગયા. આમાં શબ્દ છે, જુઓ ! કંઈ ઘરનું નથી. બધા શબ્દો શાસ્ત્રમાંથી નાખ્યા છે, જુઓ ! સમજાણું ? ઉત્પાનિકામાં જ ઈ નાખ્યું છે. અહો...! જેનો મુક્તભાવ નજીક થઈ ગયો છે, સંસાર જેનો છેડો આવ્યો છે, એવા આસન્ન સંસાર પારાવાર - મહા સંસારરૂપી દરિયો જેનો પાર થઈ ગયા છે. આહા...હા...! સમજાણું ? ‘સાત્તિશય વિવેકજ્યોતિ જેમને પ્રગટ થઈ છે...’ લ્યો ! એમાં એમ કહ્યું, અહીં પૂરું થઈ ગયું. અહીં તો પૂરું બતાવવું છે ને !

અગાધ સમુદ્રને તરી ગયા છે. ‘બીજા કિનારાને પ્રાપ્ત થાય છે...’ એક કિનારો ખલાસ થઈ ગયો અને બીજે કિનારે આવી ગયા હવે. આહા...હા...! દરિયાને આ

કિનારે ને પેલા કિનારે જાય ને ? (પછી કહે) બાપા, પાર પહોંચ્યા હવે, લ્યો ! એમ આત્માની પૂર્ણ દશા પ્રગટ થઈ (એ) બીજે કિનારે આવી ગયા.

‘અને વિકારરહિત....’ એનું સ્વરૂપ કહે છે. એ વિકારરહિત દશા, ‘શરીરરહિત....’ દશા. કલ નહિ-શરીર નહિ. પહેલી વિકારરહિત કીધી પછી શરીરરહિત કીધું. ‘રૂપરહિત....’ નામકર્મ સંબંધી રૂપીપણું દેખાતું ને ? રૂપ ક્યાં છે અંદર. ‘(શુચિ) શુદ્ધ-નિર્દોષ, (ચિદ્રૂપ) દર્શન-જ્ઞાન-ચૈતનાસ્વરૂપ....’ જેનું દર્શન ને જ્ઞાન ચૈતનાસ્વરૂપ ‘તથા (અવિનાશી ભયે), (અવિનાશી ભયે) નિત્ય-કાયમી થાય છે.’ એમ ને એમ હવે કાયમ રહેશે. એ દશા કાયમ એમ ને એમ રહે છે. ન્યાંથી પાછા અવતરે છે, તમને નડે છે એમ છે નહિ. ‘નિત્ય-કાયમી થાય છે.’ લ્યો ! સમજાણું ?

શ્રદ્ધાનું જોર છે, આવે છે પેલામાં નહિ ? ‘મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક’માં. રાગરૂપે પરિણમતા નથી અને સંસારને ઇચ્છતા નથી. સિદ્ધ ભગવાન રાગરૂપે પરિણમતા નથી અને સંસારને ઇચ્છતા નથી તે શ્રદ્ધાનું બળ છે. સમ્યગ્દર્શનમાં આખો પૂર્ણાનંદ પ્રતીતમાં જે લીધો છે ને, એ બળ ત્યાં વર્ણવ્યું છે. ભાઈ ! આવે છે ?

સિદ્ધ રાગાદિરૂપે પરિણમતા નથી અને સંસારને ઇચ્છતા નથી. શ્રદ્ધાનું જોર જે પહેલું પ્રગટ્યું છે ને ? પૂર્ણ... પૂર્ણ અખંડ... અખંડ... અખંડ... એકરૂપ. એવી એ દશામાં સંસારનો અભાવ કરીને મુક્તિ પામ્યા, એ સમ્યગ્દર્શનના જોરે રાગરૂપે થતાં નથી અને સંસારને ઇચ્છતા નથી. કર્મને કારણે નહિ, કર્મ નથી માટે હવે રાગરૂપે થતાં નથી, કર્મ નથી માટે સંસારને ઇચ્છતા નથી, એમ નહિ, એમ નથી. જુઓ ! કેટલાક એમ કહે છે. અરે...! વાંધા, વાંધા તે વાંધા.

‘નિત્ય-કાયમી થાય છે.’ એવા ને એવા અનંત ગુણ જે પ્રગટ્યા એ એમ ને એમ રહે છે, એમ કહેવું છે. એમાં વધતું તો હોય નહિ પણ ઓછું થાતું નથી. એમ ને એમ એવા ને એવા અનંતકાળ જાય તોય ન્યાં હવે જિર્ણ થઈ જાય (એમ નથી). અનંત... અનંત... અનંત... અનંત... ચોવીસી, અનંત પૂર્વે પરાવર્તન, સિદ્ધદશા ઉપર અનંત પુદ્ગલ પરાવર્તન. ભોગવતા ભોગવતા દશા કાંઈ હીણી થાય કે નહિ ? ‘(અવિનાશી) નિત્ય-કાયમી થાય છે.’ લ્યો !

ભાવાર્થ :- ‘અરિહંત અવસ્થા અથવા કેવળજ્ઞાન પામ્યા પછી તે જીવને પણ જે જે ગુણોના પર્યાયોમાં અશુદ્ધતા હોય છે તેનો ક્રમે ક્રમે...’ અરિહંતમાં હજી અશુદ્ધતા હોય છે ને ? અરિહંતને બધાં ગુણો નિર્મળ થયા નથી. એટલે ‘અશુદ્ધતા હોય છે તેનો ક્રમે ક્રમે અભાવ થઈને...’ અશુદ્ધતા ક્રમે ક્રમે ખસે છે. ઉદયભાવને ક્ષાયિક કીધો છે ને ? એ અશુદ્ધતા ટળતી જાય છે કેવળીને પણ એટલો ક્ષાયિકભાવ નિર્મળ થતો જાય છે. ‘તે જીવ પૂર્ણ શુદ્ધ દશાને પામે છે...’ તે અરિહંત જીવ પૂર્ણ શુદ્ધ દશાને પ્રગટ કરે છે.

‘અને તે સમયે અસિદ્ધત્વ નામના પોતાના ઉદયભાવનો નાશ થાય છે...’ જુઓ ! આ અસિદ્ધત્વ. અસિદ્ધ છે ને ? અસિદ્ધ ઉદયભાવ ‘અને ચાર અઘાતિ કર્મોનો પણ સ્વયં...’ એ અસિદ્ધભાવનો નાશ થતાં એ પોતાના પર્યાયમાં થયો એ સિદ્ધ દશા પ્રગટ થતાં, પ્રગટ થતાં અસિદ્ધપણું ઉત્પન્ન થયું નહિ એનો ઉદયનો નાશ થયો એમ કહે છે. ‘અને ચાર અઘાતિ કર્મોનો પણ સ્વયં સર્વથા અભાવ થાય છે. તે સિદ્ધદશામાં સમ્યક્ત્વ આદિ આઠ ગુણો...’ આઠ ગુણો વર્ણવ્યા છે ને ? જ્ઞાનાવરણીયનો નાશ થતાં કેવળજ્ઞાન, દર્શનાવરણીયનો નાશ થતાં દર્શન (એવા) આઠ છે ને ? આઠ ગુણો. ‘(ગુણોના નિર્મળ પર્યાયો) પ્રગટ થાય છે.’ એ ગુણો એટલે પર્યાયો. ‘આઠ ગુણો વ્યવહારથી કઠ્ઠા છે, નિશ્ચયથી અનંત ગુણો (સર્વ ગુણોના પર્યાયો) શુદ્ધ થાય છે...’ ખરેખર અનંતા ગુણોની પૂર્ણ પર્યાય પ્રગટ થઈ છે.

‘અને સ્વાભાવિક ઊર્ધ્વગમનના કારણે એક સમય માત્રમાં...’ જુઓ ! પેલામાં હતું ને થોડા સમયમાં. થોડા સમયમાં હતું ને ? ઈનમાહિં - ઈ થોડા સમય. અહીં આ એક સમયમાત્રમાં. ‘લોકાગ્રે પહોંચી જઈ ત્યાં જ સ્થિર રહે છે.’ નાશ કરવામાં થોડા સમય લાગે છે એમ લઈ લીધું. સમજાણું કાંઈ ? ‘એક સમય માત્રમાં લોકાગ્રે પહોંચી જઈ ત્યાં જ સ્થિર રહે છે.’ નિવાસ કરે છે. ‘એવા જીવો સંસારરૂપી દુઃખદાયી અને અગાધ સમુદ્રથી પાર થયેલ છે;...’ આહા...હા...! ક્રમસર લઈ લઈને જુઓ ! ઠેઠ દુઃખથી લઈને ઠેઠ આનંદ સુધી લઈ ગયા. ‘તથા તે જ જીવ નિર્વિકારી, અશરીરી, અમૂર્તિક, શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ અને અવિનાશી થઈને સિદ્ધદશાને પામ્યા છે.’ લ્યો ! એ સિદ્ધ દશા થઈ. હવે એના સ્વરૂપનું જરીક અલૌકિક વર્ણન કરે છે.

મોક્ષ અવસ્થાનું વર્ણન

નિજમાહિં લોક-અલોક ગુણ-પરજાય પ્રતિબિમ્બિત થયે;
રહિ હૈં અનંતાનંત કાલ, યથા તથા શિવ પરિણયે.
ધનિ ધન્ય હૈં જે જીવ, નરભવ પાય યહ કારજ ક્રિયા;
તિનહી અનાદિ ભમણ પંચપ્રકાર તજિ વર સુખ લિયા. ૧૩.

અન્વયાર્થ :- (નિજમાહિં) તે સિદ્ધ ભગવાનના આત્મામાં (લોક-અલોક) લોક અને અલોકના (ગુણ-પરજાય) ગુણ અને પર્યાય (પ્રતિબિમ્બિત થયે) ઝળકવા લાગે છે અર્થાત્ જણાય છે, તે (યથા) જેમ (શિવ) મોક્ષરૂપે (પરિણયે) પરિણમ્યા છે (તથા) તેમ (અનંતાનંત કાલ) અનંતકાળ સુધી (રહિ હૈં) રહેશે.

(જે) જે (જીવ) જીવોએ (નરભવ પાય) પુરુષ પર્યાય પામીને (યહ) આ મુનિપદ વગેરેની પ્રાપ્તિરૂપ (કારજ) કાર્ય (ક્રિયા) કર્યું, તે જીવ (ધનિ ધન્ય હૈં) ઘણા ધન્યવાદને પાત્ર છે; અને (તિનહી) તેવા જ જીવોએ (અનાદિ) અનાદિકાળથી ચાલ્યું આવતું (પંચ પ્રકાર) પાંચ પ્રકારના પરિવર્તનરૂપ (ભમણ) સંસારમાં રખડવાનું (તજિ) છોડી દઈને (વર) ઉત્તમ (સુખ) સુખ (લિયા) પ્રાપ્ત કર્યું છે.

ભાવાર્થ :- સિદ્ધ ભગવાનના આત્મામાં કેવળજ્ઞાન દ્વારા લોક અને અલોક (સમસ્ત પદાર્થો) પોતપોતાના ગુણ અને ત્રણે કાળના પર્યાયો સહિત એક સાથે, સ્વચ્છ અરીસાના દૃષ્ટાંતે સર્વ પ્રકારે સ્પષ્ટ, જણાય છે; (પણ જ્ઞાનમાં અરીસાની જેમ છાયા અને આકૃતિ પડતી નથી.) તેઓ પૂર્ણ પવિત્રતારૂપ મોક્ષદશાને પામ્યા છે તથા તે દશા ત્યાં રહેલાં અન્ય સિદ્ધ-મુક્ત જીવોની માફક અનંત અનંતકાળ * સુધી રહેશે;

* જેમ બીજને બાળી નાખવામાં આવે તો તે ઊગે જ નહિ, તેમ જેણે સંસારના કારણોનો સર્વથા નાશ કર્યો તે ફરી અવતાર-જન્મ ધારણ કરે નહિ. અથવા જેમ માખમાંથી ઘી થયા પછી ફરીને ઘીનું માખણ થાય નહિ તેમ આત્માની સંપૂર્ણ પવિત્રતારૂપ અશરીરી મોક્ષદશા (પરમાત્મપદ) પ્રગટ કર્યા પછી તેમાં કદી અશુદ્ધતા આવતી નથી-સંસારમાં ફરી આવવું પડતું નથી.

અર્થાત્ અપરિમિત કાળ ચાલ્યા જાય છતાં પણ તેની અખંડ શાંતિ વગેરેમાં જરાપણ બાધા આવતી નથી. આ પુરુષ-પર્યાય પામીને જે જીવોએ આ શુદ્ધ ચૈતન્યની પ્રાપ્તિરૂપ કાર્ય કર્યું છે તે જીવો અત્યંત ધન્યવાદને (પ્રશંસાને) પાત્ર છે; અને તેઓએ અનાદિકાળથી ચાલ્યા આવતા પાંચ પરાવર્તનરૂપ સંસારના પરિભ્રમણનો ત્યાગ કરી ઉત્તમ સુખ-મોક્ષસુખ-પ્રાપ્ત કર્યું છે.

‘મોક્ષ અવસ્થાનું વર્ણન.’

નિજમાહિં લોક-અલોક ગુણ-પરજાય પ્રતિબિમ્બિત થયે;

રહિ હૈં અનંતાનંત કાલ, યથા તથા શિવ પરિણયે.

ધનિ ધન્ય હૈં જે જીવ, નરભવ પાય યહ કારજ ક્રિયા;

ત્રિનહી અનાદિ ભ્રમણ પંચપ્રકાર તજિ વર સુખ લિયા. ૧૩.

અન્વયાર્થ :- ‘(નિજમાહિં) તે સિદ્ધ ભગવાનના આત્મામાં...’ એની જ્ઞાનની પર્યાયમાં ‘લોક અને અલોકના ગુણ અને પર્યાય...’ દેખો ! ‘ઝળકવા લાગે છે અર્થાત્ જણાય છે,...’ અંદરમાં પર્યાયમાં જણાય છે. લોક અને અલોક એ બધું કેવળજ્ઞાનીની પર્યાયમાં ઝળકે એટલે કે જણાય છે, એમ. ‘તે જેમ મોક્ષરૂપે પરિણમ્યા છે...’ તે સિદ્ધ ભગવાન પોતાની મુક્ત આનંદ દશારૂપે થયા છે ‘તેમ અનંતકાળ સુધી રહેશે.’ એમ ને એમ અનંતકાળ રહેશે, અનંતકાળ એવી ને એવી દશા. આહા...હા...! એ દિ’ વાળ્યો-દિ’ - દિવસ વળી ગયો. આત્માની પૂરી પર્યાય આનંદ... આનંદ... આનંદ... ભૂતકાળ તો સંસારનો કાળ અનંતમે ભાગે, સંસારની દુઃખની પર્યાયનો કાળ અનંતમો ભાગ. આનંદની પર્યાયનો કાળ અનંતગુણો. સમજાણું કાંઈ ? આહા...! આમ જઈએ તો અસંખ્ય સમય મોક્ષમાર્ગ સાધ્યો છે. ભગવાનઆત્માએ અસંખ્ય સમયમાં સાધન કર્યું છે અને એના ફળમાં અનંતકાળ રહે તેવી અનંત મોક્ષ દશા પ્રગટ કરી છે. આહા...હા...!

મુમુક્ષુ :- ઊંચો ?

ઉત્તર :- ઊંચો, હા, ઊંચા માટે તો આ વાત કરાય છે. પહેલી તો વાત કરી

કે, સંસારની દશાનો કાળ એના કરતા મોક્ષનો અનંતગુણો (કાળ છે). એક વાત. બીજું, એ સ્વરૂપને સાધવાના કાળથી પેલો તો અનંતા... અનંતા... અનંતા... ગુણો. સમજાય છે કાંઈ ? એવો મહા નફાનો વેપાર છે. એ કીધું ને ? ધન્ય તે મનુષ્ય નરભવ પામીને આ કાર્ય કર્યાં. આહા..હા..! ભગવાનઆત્મા પૂર્ણ શુદ્ધ ચૈતન્યનું દર્શન, એનું જ્ઞાન ને ચારિત્ર એ સાધવાને-સિદ્ધ થવાને અસંખ્ય સમય જ એને લાગે, અનંત કાળ ન લાગે. એ અસંખ્ય સમયમાં સાધ્યું. કેવળજ્ઞાન, મોક્ષદશા અનંતકાળ એમ ને એમ રહેશે.

પેલું આવ્યું હતું નહિ ? શું આવ્યું હતું ? 'નિયમસાર'. ધ્રુવમાં સ્થિર થતાં એમ ને એમ રહેશે. 'નિયમસાર'માં નથી ? મોઢા આગળ કાંઈક. એની ભાવના કરતા ... હેઠે આવ્યું હતું. શું હતું ? કારણના જેવું જ કાર્ય થાય છે. કારણના જેવું જ કાર્ય થાય છે. તેથી સ્વરૂપમાં સ્થિરતા કરવાનો અભ્યાસ જ-સ્વરૂપમાં સ્થિરતા કરવાનો અભ્યાસ જ ખરેખર અનંતકાળ સુધી સ્વરૂપમાં સ્થિર રહી જવાનો ઉપાય છે. સમજાણું કાંઈ ? સ્વરૂપમાં સ્થિરતા કરવાનો અભ્યાસ. ભગવાનઆત્મા જે દષ્ટિમાં આવ્યો હતો તેમાં સ્થિરતાનો અભ્યાસ ખરેખર અનંતકાળ સુધી સ્વરૂપમાં સ્થિર રહી, સ્થિર રહી જવાનો એ ઉપાય છે. એ એમાં લખ્યું છે. સમજાણું કાંઈ ?

(અહીંયાં કહે છે), 'અનંતકાળ સુધી રહેશે. જે જીવોએ પુરુષ પર્યાય પામીને,...' પુરુષ પર્યાય પામીને થાય છે ને ? '(નરભવ પાય) આ મુનિપદ વગેરેની પ્રાપ્તિરૂપ...' પુરુષને જ એ મુનિપદ હોય છે અને પુરુષને જ કેવળજ્ઞાન ને સિદ્ધ દશા થાય છે. એ 'કાર્ય કર્યું, તે જીવ (ધન્ય) ઘણા ધન્યવાદને પાત્ર છે;...' ધનિ, ધન્ય છે ને બે વાર ? એટલે બે વાર ધન, ધન્ય (કહ્યું). 'ઘણા ધન્યવાદને પાત્ર છે;...' એને ક્યાં ધન્યવાદ જોઈએ છે હવે ? પણ પોતાના ભાવને... ઓ..હો..! આ દશા ! પૂર્ણ આનંદ દશા એ એમ ને એમ અનંતકાળ રહે. એ ધન્ય અવતાર બાપા ! ધન્ય સફળ કાર્ય. આત્માનું એક સફળ કાર્ય છે. 'અને તેવા જ જીવોએ અનાદિકાળથી ચાલ્યું આવતું...' પંચ પરાવર્તન દ્રવ્ય ક્ષેત્ર કાળ ભાવનું રખડવું, 'પાંચ પ્રકારના પરિવર્તનરૂપ સંસારમાં રખડવાનું છોડી દઈને ઉત્તમ સુખ પ્રાપ્ત કર્યું છે.' એવા જીવને ધન્ય કહેવામાં આવે છે એને ફરીને અવતાર હોતો નથી. વગેરે કહેશે... (શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

વીર સંવત ૨૪૯૨, ફાગણ વદ ૭, રવિવાર

તા. ૧૩-૩-૧૯૬૬, શ્લોક-૧૩, ૧૪, ૧૫. પ્રવચન નંબર-૫૦

‘દૌલતરામજી’ કૃત ‘છ ઢાળા’. છેલ્લી ગાથાઓ છે. ૧૩મી ગાથાનો ભાવાર્થ. સિદ્ધનું સ્વરૂપ. સિદ્ધ પરમાત્મા સંસારનો નાશ કરીને સિદ્ધ થયા એનું શું સ્વરૂપ છે (તે કહે છે). છેલ્લી ગાથાઓ છે ને ? દુઃખથી માંડ્યું હતું, પહેલી શરૂઆત (ત્યાંથી કરી હતી). મહા નરકાદિના દુઃખો અનંતવાર સહન કર્યાં. પછી સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર દુર્લભ છે, એની પ્રાપ્તિ બતાવી. એના ફળરૂપે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર પામ્યા એને મોક્ષરૂપી દશા થાય એ દશાનું વર્ણન છે.

ભાવાર્થ :- ‘સિદ્ધ ભગવાનના આત્મામાં કેવળજ્ઞાન દ્વારા લોક અને અલોક (સમસ્ત પદાર્થો) પોતપોતાના ગુણ અને ત્રણે કાળના પર્યાયો સહિત એક સાથે, સ્વચ્છ અરીસાના દૃષ્ટાંતે...’ એટલો દૃષ્ટાંત વધારે મળ્યો, વધારે નાખ્યો. સ્વચ્છ અરીસો હોય, અરીસો-દર્પણનો દાખલો આપ્યો છે ઘણા શાસ્ત્રમાં. ‘અમૃતચંદ્રાચાર્યે’ ‘પુરુષાર્થ સિદ્ધિ ઉપાય’ આદિ(માં) દર્પણનો દાખલો આપ્યો છે. દર્પણમાં જેમ આખી ચીજો ઝળકે છે એમ ભગવાનઆત્મા પોતાના જ્ઞાનની પૂર્ણ પર્યાયમાં લોકાલોક ઝળકે (છે) એટલે જણાય. જણાય જાય એવો એનો એક સમયનો પર્યાય છે.

‘સ્વચ્છ અરીસાના દૃષ્ટાંતે સર્વ પ્રકારે સ્પષ્ટ, જણાય છે; (પણ જ્ઞાનમાં અરીસાની જેમ છાયા અને આકૃતિ પડતી નથી)...’ અરીસાનું દૃષ્ટાંત આચાર્યોએ ઘણે ઠેકાણે કેવળજ્ઞાનમાં ઉપમા આપ્યો છે, દર્પણ .. એમ કરીને. ‘તેઓ પૂર્ણ પવિત્રતારૂપ મોક્ષદશાને પામ્યા છે...’ (સિદ્ધ ભગવાન) ‘તથા તે દશા ત્યાં રહેલા અન્ય સિદ્ધ-મુક્ત જીવોની માફક અનંત અનંતકાળ* સુધી રહેશે;...’ પરમાત્મા હવે ન્યાંથી ફરવાના નથી. દુઃખી દેખીને અવતાર ધારણ કરે છે, ભક્તોને... નહિ ? ભક્તોને સહાય કરવા અવતાર ધારણ કરે, એવું છે નહિ. નીચે ખુલાસો કર્યો છે, જુઓ !

*જેમ બીજને બાળી નાખવામાં આવે તો તે ઊગે જ નહિ, તેમ જેણે સંસારના

કારણોનો સર્વથા નાશ કર્યો તે ફરી અવતાર-જન્મ ધારણ કરે નહિ.' કાલે કહ્યું હતું. શ્રદ્ધાના ગુણનું એટલું જોર છે ! પરમાત્મા પૂર્ણાનંદનું જે પહેલું સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ કર્યું હતું એને ને એનું સમ્યગ્દર્શન ત્યાં રહે છે. એથી એ સંસારના રાગાદિરૂપ પરિણામન કરતા નથી અને સંસારને ઈચ્છા નથી. ત્રણકાળમાં સાદિ અનંત દશા એની એવી રહેશે. ફરીને અવતાર-જન્મ ધારણ કરે નહિ.

‘અથવા...’ ઘણી વાર દાખલો આપીએ છીએ. આમ માખણ, ‘માખણમાંથી ઘી થયા પછી ફરીને ઘીનું માખણ થાય નહિ,...’ માખણનું ઘી થાય. સંસારની અશુદ્ધ દશા એ માખણ, એનો નાશ થઈને અંતર સ્વરૂપની શ્રદ્ધા પૂર્ણ આદિ પ્રગટ થાય. પણ ઘી થયેલું પાછું માખણ થાય એમ બને નહિ. એમ પૂર્ણ આનંદનો સ્વભાવ પ્રગટ થાય, સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ થાય તો પાછો પડે નહિ તો આ તો પૂર્ણ દશા થઈ. સમજાણું કાંઈ ? એ ઘીનું માખણ થાય નહિ. ‘તેમ આત્માની સંપૂર્ણ પવિત્રતારૂપ અશરીરી મોક્ષદશા (પરમાત્મમદ) પ્રગટ કર્યા પછી તેમાં કદી અશુદ્ધતા આવતી નથી- સંસારમાં ફરી આવવું પડતું નથી.’

વળી અહીંયા કહે છે. ‘અપરિમિત કાળ ચાલ્યા જાય છતાં પણ તેની અખંડ શાંતિ વગેરેમાં જરાપણ બાધા આવતી નથી.’ શાંતિ જુની નથી થતી એમ કહે છે. શું (કહ્યું) ? આત્મામાં જે અનંત શાંતિ... શાંતિ... શાંતિ... શાંતિ... વીતરાગતા પ્રગટી એને ગમે તેટલો કાળ લાગે તો એ જુની થઈને જિર્ણ થતી નથી. એ તો એવી ને એવી તાજે તાજી શાંતિ રહે છે. કહો, સમજાણું ? નવી નવી પ્રગટ થાય છે ને ? ‘આ પુરુષપર્યાય પામીને...’ નરભવ લીધો હતો ને ? ‘જે જીવોએ આ શુદ્ધ ચૈતન્યની પ્રાપ્તિરૂપ કાર્ય કર્યું છે તે જીવો અત્યંત ધન્યવાદને (પ્રશંસાને) પાત્ર છે;...’ પોતાની પ્રશંસા સિદ્ધ પદની પ્રાપ્તિને માટે અનુમોદન કરે છે. ધન્ય અવતાર ! જેણે સંસારનો અંશ કર્યો અને મોક્ષદશા પ્રાપ્ત કરી. ‘તેઓએ અનાદિકાળથી ચાલ્યા આવતા પાંચ પરાવર્તનરૂપ સંસારના પરિભ્રમણનો ત્યાગ કરી ઉત્તમ સુખ-મોક્ષસુખ-પ્રાપ્ત કર્યું છે.’ લ્યો ! હવે ૧૪મી.

રત્નત્રયનું ફળ અને આત્મહિતમાં પ્રવૃત્તિનો ઉપદેશ

મુખ્યોપચાર દુ ભેદ યો બડભાગિ રત્નત્રય ધરૈ;
અરુ ધરૈંગે તે શિવ લહેં, તિન સુયશ-જલ જગ-મલ હરૈં.
ઈમિ જાનિ, આલસ હાનિ, સાહસ ઠાનિ, યહ સિખ આદરૈ;
જબલૌં ન રોગ જરા ગહૈ, તબલૌં ઝટિતિનિજ હિત કરૌ. ૧૪.

અન્વયાર્થ :- (બડભાગિ) જે મહાપુરુષાર્થી જીવ (યો) આ પ્રમાણે (મુખ્યોપચાર) નિશ્ચય અને વ્યવહાર (દુ ભેદ) એ બે પ્રકારના (રત્નત્રય) રત્નત્રયને (ધરૈં અરુ ધરૈંગે) ધારણ કરે છે અને કરશે (તે) તે (શિવ) મોક્ષ (લહેં) પામે છે તથા પામશે; અને (તિન) તે જીવના (સુયશ-જલ) સુકીર્તિરૂપી જલ (જગ-મલ) સંસારરૂપી મેલનો (હરૈં) નાશ કરે છે અને કરશે. (ઈમિ) એમ (જાનિ) જાણીને (આલસ) પ્રમાદ [સ્વરૂપમાં અસાવધાની] (હાનિ) છોડીને (સાહસ) હિંમત-પુરુષાર્થ (ઠાનિ) કરીને (યહ) આ (સિખ) શિખામણ-ઉપદેશ (આદરૈ) ગ્રહણ કરો કે (જબલૌં) જ્યાં સુધી (રોગ જરા) રોગ કે ઘડપણ (ન ગહૈ) ન આવે (તબલૌં) ત્યાં સુધીમાં (ઝટિતિ) શીઘ્ર (નિજ હિત) આત્માનું હિત (કરૌ) કરી લેવું જોઈએ.

ભાવાર્થ :- જે સત્પુરુષાર્થી જીવ સર્વજ-વીતરાગ કથિત નિશ્ચય અને વ્યવહાર રત્નત્રયનું સ્વરૂપ જાણીને, ઉપાદેય અને હેય તત્ત્વોનું સ્વરૂપ સમજીને પોતાના શુદ્ધ ઉપાદાન-આશ્રિત નિશ્ચયરત્નત્રય (શુદ્ધાત્મ આશ્રિત વીતરાગભાવરૂપ મોક્ષમાર્ગ)ને ધારણ કરે છે, તથા કરશે તે જીવ પૂર્ણ પવિત્રતારૂપ મોક્ષદશાને પામે છે તથા પામશે. (ગુણસ્થાનના પ્રમાણમાં શુભ રાગ આવે છે તે વ્યવહાર રત્નત્રયનું સ્વરૂપ જાણવું અને તેને ઉપાદેય ન માનવું તેનું નામ વ્યવહાર-રત્નત્રયનું ધારણ કરવું કહેવાય છે;) જે જીવો મોક્ષ પામ્યા અને પામશે તેનું સુકીર્તિરૂપી જળ કેવું છે ? -સિદ્ધ પરમાત્માઓનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજીને સ્વસન્મુખ થનાર જે ભવ્ય જીવો છે તેના સંસાર (મલિનભાવ) રૂપી મળને હરવાનું નિમિત્ત છે. આમ જાણીને પ્રમાદને છોડી, સાહસ એટલે પાછો ન ફરે એવો અખંડિત પુરુષાર્થ રાખી આ ઉપદેશ અંગીકાર કરો. જ્યાં સુધી રોગ અને ઘડપણે શરીરને ઘેર્યું નથી તે પહેલાં (વર્તમાનમાં જ) શીઘ્ર આત્માનું હિત કરી લેવું જોઈએ.

‘રત્નત્રયનું ફળ અને આત્મહિતમાં પ્રવૃત્તિનો ઉપદેશ’.

મુખ્યોપચાર દુ ભેદ યોં બડભાગિ રત્નત્રય ધરૈ;

અરુ ધરેંગે તે શિવ લહેં, તિન સુયશ-જલ જગ-મલ હરૈં.

ઇમિ જાનિ, આલસ હાનિ, સાહસ ઠાનિ, યહ સિખ આદરૈ;

જબલોં ન રોગ જરા ગહૈ, તબલોં ઝટિતિ નિજ હિત કરૈ. ૧૪.

જુઓ ! છેલ્લે ઉપદેશ છે. એક તો પહેલું (કહ્યું કે) ‘(બડભાગી) જે મહાપુરુષાર્થી...’ મોક્ષમાર્ગનો પુરુષાર્થ એ મહાપુરુષાર્થ છે. સંસારનો પુરુષાર્થ એ ઊલટો ને ઊંધો છે. ભગવાનઆત્મા, એનો સ્વસન્મુખનો પુરુષાર્થ મહાપુરુષાર્થ (છે). અનંતકાળે નહિ કરેલો. કેમકે પોતાના સ્વરૂપની રચનાનું જે વીર્ય - પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવને રચે એવું એનું વીર્ય મહાપુરુષાર્થ છે ઇ. વિકારને અનાદિકાળથી રચે છે શાસ્ત્રકાર તો એને નપુંસકતા કહે છે. વિકારને રચે ને વિકારના દુઃખને ભોગવે એ કાંઈ આત્માનો ખરો પુરુષાર્થ નથી.

આ કહે છે કે, મહાપુરુષાર્થ - ચૈતન્ય સન્મુખ થવું. અનાદિકાળથી પરસન્મુખ છે એનાથી વિમુખ થઈને સ્વસન્મુખ થવું (એ) મહાન પુરુષાર્થ છે. સમજાણું ? ભાઈ ! કોણ કરે એ મહાપુરુષાર્થ ? આહા...! ભગવાન ! પુરુષાર્થ તો તારામાં છલોછલ ભર્યો છે. વીર્ય ગુણ તો તારામાં આમ છલોછલ ભર્યો પૂર્ણ છે. એ ઉપર નજર નાખતા મહા સમ્યક્ શ્રદ્ધા, જ્ઞાન, ચારિત્ર પ્રગટ થાય એ મહાપુરુષાર્થથી થાય છે. એવા જીવ ‘આ પ્રમાણે નિશ્ચય અને વ્યવહાર એ બે પ્રકારના રત્નત્રયને (ધરૈં) અને ધારણ કરે છે અને કરશે...’ પુરુષાર્થી જીવ, જુઓ ! નિશ્ચય રત્નત્રય પણ પુરુષાર્થી, વ્યવહાર રત્નત્રય પણ એ જ આત્મ વિકલ્પ વ્યવહાર પુરુષાર્થ છે. પુરુષાર્થથી આત્મા નિશ્ચય અને વ્યવહારને મોક્ષમાર્ગને ધારણ કરે. સમજાણું કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- બડભાગી....

ઉત્તર :- એ પુરુષાર્થ છે. બડભાગિનો અર્થ એ ભાગ્યવાન એટલે પુરુષાર્થવાન એમ. ભાગ્ય એટલે જડનું અહીં શું કામ છે ? સિદ્ધને મહાભાગ્યવાન કહ્યા છે, ભાગ્યવાન ! સિદ્ધના એકસો આઠ નામમાં ભાગ્યવાન કહ્યા છે. સિદ્ધના ૧૦૮ નામ

છે ને ? સાંભળ્યા છે ? વાંચ્યાં છે ? હજી પહેલા-વહેલા આવ્યો છો ને ? એક હજાર આઠ નામ.

મુમુક્ષુ :- બનારસીદાસે.

ઉત્તર :- હા ‘બનારસીદાસે’ કરેલા છે, બીજા ઘણાએ કરેલા છે. ‘આદિ પુરાણ’માં કરેલા છે. ‘જિનસેનસ્વામી’એ કરેલા છે. બડભાગી મહાભાગ્ય, મહાભાગ્ય, એ જ મહાભાગ્યવાન સિદ્ધ પરમાત્મા. આ પુરુષાર્થ તો મોક્ષમાર્ગનો પુરુષાર્થ છે. સમજાણું કાંઈ ?

‘નિશ્ચય અને વ્યવહાર એ બે પ્રકારના રત્નત્રયને ધારણ કરે છે...’ જુઓ ! પહેલો શબ્દ મુખ્ય છે, બીજો શબ્દ ઉપચાર છે. સમજાણું કાંઈ ? શરૂઆતમાં પણ નિશ્ચય ને વ્યવહાર એમ લીધું. નિશ્ચય ને પછી વ્યવહાર. એનો હેતુ અને કારણ લીધું. અહીં પણ મુખ્ય ને ઉપચાર બે કહ્યું. નિશ્ચય સ્વરૂપ આત્માનો અનુભવ, આત્માની દૃષ્ટિ, આત્માનું જ્ઞાન ને આત્માની રમણતા - એ નિશ્ચય રત્નત્રય છે. એને ધરેંગે (અર્થાત) ધારણ કરશે, એમ કહે છે. ધારણ કરશે. એની મેળાએ નહિ, પુરુષાર્થથી ધારણ કરશે. સમજાણું કાંઈ ? વ્યવહાર રત્નત્રય પણ એ જાતનો શુભરાગ છે ને ? નિમિત્તરૂપે આવે છે એને વ્યવહારે ધારણ કરે છે એમ કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ?

‘તે મોક્ષ પામે છે...’ મોક્ષના બે માર્ગ થયા ને ? એક ઉપચાર ને અણઉપચાર. તો બેયથી મોક્ષ પામે છે એમ કહેવામાં આવે છે. તે ‘ધારણ કરે છે અને કરશે (ભવિષ્યમાં) તે મોક્ષ પામે છે તથા પામશે;...’ પામે છે અને ભવિષ્યમાં પામશે. ભગવાનઆત્મા... એના સ્વભાવના અંતરમાં માહાત્મ્ય કરીને, અંતરમાં ઘોલન કરીને દૃષ્ટિ, જ્ઞાન ને રમણતામાં રમશે ઈ અલ્પકાળમાં મોક્ષને પામ્યા અને પામશે. કહો, સમજાણું કાંઈ ? ‘મોક્ષ પામે છે તથા પામશે; અને તે જીવના...’ એ સિદ્ધ થયેલા આત્માના આહા...! ‘(સુયશ-જલ) સુકીર્તિરૂપી જલ (જગ-મલ) સંસારરૂપી મેલનો નાશ કરે છે અને કરશે.’ એ સિદ્ધ ભગવાનને લક્ષમાં લઈને જે પરમાત્મા આવા થયા એની સુકીર્તિ જગ જલ - જાગે જગતમાં. આવા પરમાત્મા સિદ્ધો ઓ...હો...! એને જે લક્ષમાં લેશે એને એ સિદ્ધ ભગવાન એના મળના નાશ કરવામાં નિમિત્ત કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ?

‘પ્રસિદ્ધ સિદ્ધ’ આવે છે કે નહિ ? ‘પ્રસિદ્ધ સુસિદ્ધ વિશુદ્ધ’ પ્રસિદ્ધ છે એ તો એમ કહે છે. સિદ્ધ ભગવાન તો જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે. ભાઈ ! આવે છે કે નહિ ? ભક્તિમાં આવે છે. પ્રસિદ્ધ છે ને કહે છે. સિદ્ધ તો પ્રસિદ્ધ છે ને ! આ પૂર્ણાનંદને પ્રાપ્ત એ તો સિદ્ધ અનાદિથી પ્રસિદ્ધ છે. એ પ્રસિદ્ધ, એના સુકીર્તિરૂપી જળથી, એની પ્રસિદ્ધિથી... સમજાય છે કાંઈ ? સંસારરૂપી મેલનો નાશ કરે છે. એની પ્રસિદ્ધિ સંસારરૂપી મેલનો નાશ કરે છે. એ સંસાર ગયો. આવા સિદ્ધ ભગવાન પ્રસિદ્ધ સિદ્ધ સુસિદ્ધ, એની કીર્તિ એટલે એના ગુણગાન જે આ રીતે છે અથવા એની પવિત્રતા છે એ જ એની સુકીર્તિ છે. એને જે અંતરમાં સમજશે એને નિમિત્ત કરીને તેના જગરૂપી સંસારના મેલને તે હરનારા છે. સિદ્ધ ભગવાન મેલને હરનારા છે. કહો, સમજાણું કાંઈ ? ‘લોગસ્સ’માં આવે છે કે નહિ ? ‘સમાહિવરમુત્તમં આરુગ્ગબોહિલાભં’ શીખ્યા હતા તમે ? ભાઈ ! ‘લોગસ્સ’ શીખ્યા નહિ હોય. કહો, સમજાણું કાંઈ ?

‘એમ જાણીને પ્રમાદ (સ્વરૂપમાં અસાવધાની) (હાનિ)...’ એ આળસની હાનિ કરીને, દેખો ! આળસને છોડીને. અહીંયાં પુરુષાર્થથી વાત છે. કર્મને નથી કહેતા કે હે ભાઈ સાહેબ ! કર્મ છૂટ, એને ધર્મનો લાભ કરવો છે. આળસ હાનિ, પાઠ છે ને ? ‘એમ જાણી આળસ હાનિ સાહસ ઠાનિ, યહ સિખ આદરો’ અસ્તિ-નાસ્તિ કરી. એમ જાણીને આળસ (અર્થાત્) આ સંસારના જેટલા પુરુષાર્થ તે આળસ છે, પ્રમાદ છે. જેટલા મિથ્યાત્વ, રાગ, દ્વેષ, અજ્ઞાનના પુરુષાર્થ (છે) તે બધો આળસ છે, એ આળસ છોડી, એમ કહે છે.

મુમુક્ષુ :- પડ્યો રહે એ આળસુ નહિ ?

ઉત્તર :- પડ્યો રહે એ બધાં આળસુ જ છે, આત્માના પુરુષાર્થ નથી કરતાં એ બધા આળસુના-પ્રમાદના ગોર છે. આહા...! સમજાણું કાંઈ ? ઈ કહે છે, જુઓ !

આળસ છોડી પછી હાનિ (એટલે) છોડી કીધું ને ‘સાહસ ઠાનિ’ હિંમત-પુરુષાર્થ કરીને...’ હિંમત-પુરુષાર્થ કરીને. ઓ...હો...! હું તો અલ્પકાળે આત્માની પ્રાપ્તિ કરનાર, મુક્તિ કરનાર આત્મા છું. હું તો મોક્ષનો જ પાત્ર છું. ‘એમ સાહસ પુરુષાર્થ કરીને આ શિખામણ-ઉપદેશ ગ્રહણ કરો...’ આળસ છોડી, પુરુષાર્થ કરી આ શિખામણ જે કીધી એને ગ્રહણ કરો, સમજો, કહે છે. આ...હા...! જુઓ ! શું કહે છે ? ‘જબલોં

ન રોગ જરા ગઢૈ, તબલૌં ઝટિતિ નિજ હિત કરૌ.' એ શાસ્ત્રમાં પણ એવા વાક્યો આવે છે. જ્યાં સુધી રોગ અને ઘડપણ ન આવે, પછી રોગ ને ઘડપણ આવશે પછી રાડ્યું પાડીશ કહે છે. ભાઈ !

‘જ્યાં સુધી રોગ કે ઘડપણ ન આવે...’ શરીરમાં રોગ આવે પછી એં..એં... (કરીને) રાડ્યું પાડે છે. એમ કહે છે ને ? અને ‘ઘડપણ ન આવે...’ ઘડપણ જાય જ્યાં ટપ ને ટો ને આહા..હા..! લાળું પડે ને આ થાય, બેસાય નહિ. સાંભળો ! ભાઈ ! ક્યાં અમને બેસવાના ઠેકાણા નથી. એવા જ્યાં સુધી જરા ને રોગ, જરા એટલે ઘડપણ, ન આવે. ‘ત્યાં સુધીમાં (ઝટિતિ) શીઘ્ર (નિજ હિત) એ આત્માનું હિત (કરૌ) કરી લેવું જોઈએ.’ ઊંધા ભાવ તો અનંતકાળથી કરે છે ઈ પછી કહેશે. કહો ‘ઝટિતિ’ શાસ્ત્રમાં આવે છે હોં ! ‘કુંઠકુંઠાચાર્ય’ પણ કહે છે, ભાઈ ! નબળા પુરુષાર્થવાળાને... બાકી તો ઘડપણ હોય કે નારકીનો અવતાર હોય ત્યાં પણ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન પામી શકે છે. પણ અહીંયાં તો સાધારણ પુરુષાર્થ નબળાવાળાને એ રીતે કહે છે, ભાઈ ! ઘડપણ ને જરા ન આવે ત્યાં સુધી સાવધાન કરી લે, પછી નહિ કરાય પછી રાડ્યું પાડીશ, અરે...! ટાળા ગયા, અરે...! ટાણે (કામ) કર્યા નહિ ને હવે ઘેરાય ગયા. ભાઈ ! એમ રાડ્યું પાડીશ. માટે ઝટ કરી લે એમ (કહે છે).

શીઘ્ર આત્માનું હિત કરો. ભાઈ સાહેબ ! શીઘ્ર હિત કરો પણ કર્મ નડે છે એમાં અમારે શું કરવું ? શીઘ્ર હિત કરો, શી રીતે કરવું ? દર્શનમોહ નડતો હોય, ચારિત્રમોહ નડતો હોય. પણ એ નડતું નથી, સાંભળને ! ઊંધા પુરુષાર્થે તું દબાઈ ગયો છો અને સવળા પુરુષાર્થે આત્માથી સ્વાધીનદશા પ્રગટ કરી શકે છે. તારા હાથની વાત છે એમ કહે છે જુઓને આમાં. આ ‘દૌલતરામજી’ આમ કહે છે. કર્મનું (એમ નથી કહ્યું કે), ભાઈ ! તને કર્મ ખસશે માટે હવે પુરુષાર્થ કરજે ! સમજાણું કાંઈ ?

આત્માનું હિત કરવું જોઈએ. હિત કરવું જોઈએ. ભગવાનઆત્મા ! ઓ...હો...! ઉગારી લેવો જોઈએ. ચોરાશીના અવતારમાં રખડતો એને ઉગારી લેવો જોઈએ. સમજાણું કાંઈ ? આમાં તો એમય ન કહ્યું કે, આ સંસારનું ભણવું જોઈએ, એ ન કહ્યું. આ કરવું, કહે છે.

ભાવાર્થ :- ‘જે સત્પુરુષાર્થી જીવ...’ (સાચા પુરુષાર્થી) ‘જીવ સર્વજ્ઞ-વીતરાગ

કથિત નિશ્ચય અને વ્યવહાર રત્નત્રયનું સ્વરૂપ જાણીને, ઉપાદેય અને હેય તત્ત્વોનું સ્વરૂપ સમજીને...' યથાર્થપણે નિશ્ચય રત્નત્રય તે ઉપાદેય છે (અને) વ્યવહાર રત્નત્રય વચ્ચે શુભરાગ આવે છે પણ ખરેખર તો એ હેય છે. આવે છે એને વ્યવહારે ધારણ કરે છે એમ કહેવામાં આવે છે. સમજાણું ? 'પોતાના શુદ્ધ ઉપાદાન-આશ્રિત...' એ તો અહીં આપણે ખુલાસો કર્યો છે. 'નિશ્ચયરત્નત્રય (શુદ્ધાત્મ આશ્રિત વીતરાગભાવરૂપ મોક્ષમાર્ગ)ને ધારણ કરે છે,...' ખરેખર સ્વરૂપને આશ્રયે નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ ધારણ કરે અને જરી વ્યવહાર માર્ગ રહે, દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા આદિનો રાગ (આવે છે) એને વ્યવહારે ધારણ કરે એમ કહેવામાં આવે. એ નિમિત્તરૂપે છે ને વ્યવહારરત્નત્રય ? સમજાણું ?

'ધારણ કરે છે, તથા કરશે તે જીવ પૂર્ણ પવિત્રતારૂપ,...' પૂર્ણ પવિત્રતારૂપ 'મોક્ષદશાને પામે છે તથા પામશે. (ગુણસ્થાનના પ્રમાણમાં શુભ રાગ આવે છે...' ચોથે, પાંચમે, છઠ્ઠે શુભરાગ દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની ભક્તિનો, શ્રદ્ધાનો, ભણતરનો એવો ભાવ આવે. 'તે વ્યવહાર રત્નત્રયનું સ્વરૂપ જાણવું અને તેને ઉપાદેય...' ખરેખર એને આદરણીય માનવો નહિ. 'ન માનવું તેનું નામ વ્યવહારરત્નત્રયનું ધારણ કરવું કહેવાય છે;)' આવે તેને આદરણીય ન માનવું પણ એને છે એમ જાણવું એનું નામ ધારણ કર્યું કહેવામાં આવે છે. 'જે જીવો મોક્ષ પામ્યા અને પામશે તેનું સુકીર્તિરૂપ જળ કેવું છે ?' જુઓ ! એની કીર્તિ. આ સંસારની કીર્તિ શું ધૂળ કહે છે એમ કહે છે. આણે પાંચ લાખ પેદા કર્યા ને પરચીસ લાખ પેદા કર્યા ને ઓહો ! નામ રાખ્યું બાપુ એના બાપનું. પોતાનું નામ રાખ્યું, બાપનું નહિ. અહીં તો કહે છે સિદ્ધ ભગવાન આહા..હા..! જેની સુકીર્તિ એવું જળ એવું પ્રસિદ્ધ છે કે,

'સિદ્ધ પરમાત્માઓનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજીને સ્વસન્મુખ થનાર જે ભવ્ય જીવો છે તેના સંસાર (મલિનભાવ)રૂપી મળને હરવાનું...' પરમાત્માની સુકીર્તિરૂપી જળ 'નિમિત્ત છે.' એ ભગવાન સિદ્ધની સુકીર્તિ વ્યાપી છે. સિદ્ધ પ્રસિદ્ધ છે ને ! નથી ભાળતો ? આવ્યું હતું. એ 'ધર્મદાસ કુલ્લક'માં આવે છે. 'ધર્મદાસ કુલ્લક' ગયા હતા ને ? ભટ્ટારક પાસે. (એને કહે છે), ભાળતો નથી ? સિદ્ધ છે ને ? સિદ્ધ પ્રસિદ્ધ છે ને ? આ શું કહે છે ? સમજાણું ? સિદ્ધ પ્રસિદ્ધ છે ને ! નથી જોતો ? કાનમાં

કીડા પડ્યા હતા. ધૂન લાગી ગઈ કે આ શું કહે છે આ ? એમ કરતા સિદ્ધ સ્વરૂપમાં... પોતાના સિદ્ધ સ્વરૂપમાં દષ્ટિ લાગી ગઈ. સમજાણું કાંઈ ? આવે છે ને ? ભાઈ ! એવી કીર્તિ સુસિદ્ધ ભગવાનની કહે છે કે જગતના પ્રાણીના અજ્ઞાનરૂપી મળને હરવામાં કારણ છે, નિમિત્ત હોં !

‘આમ જાણીને પ્રમાદને છોડી, સાહસ એટલે પાછો ન ફરે એવો અખંડિત પુરુષાર્થ રાખી...’ ‘સાહસ ઠાનિ’ છે ને ? પુરુષાર્થ પ્રગટ કર, પુરુષાર્થ. ભગવાનઆત્મા અતીન્દ્રિય આનંદનો કંદ પરમાત્મા પોતે બિરાજે છે. એમાં નજર નાખીને એવો ઠર કે, ફરીને પાછું ફરવું પડે નહિ. એમ કહે છે. ‘(સાહસ ઠાનિ) અખંડિત પુરુષાર્થ રાખી આ ઉપદેશ અંગીકાર કરો.’ એ પુરુષાર્થ રાખી આ ઉપદેશ અંગીકાર કરો. ‘જ્યાં સુધી રોગ અને ઘડપણે શરીરને ઘેર્યું નથી...’ હિન પુરુષાર્થીને જરી (કહે છે). બાકી ઘડપણ ને રોગમાં પણ કેવળજ્ઞાન પામે છે. સમજાણું કાંઈ ? આહા..હા..! સાતમી નરકની પીડા, રવરવ નરક હટ ભૂલી જાય રોગ ને બધું. સોળ રોગ જેને સમયમાં. ઉપયોગ ને અંદરથી ફટ.. ખેંચે છે. ખેંચીને અંદરમાં લઈ જાય અને અનુભવ કરી લે, આત્માના આનંદનો સ્વાદ લઈ લે છે.એ સાતમી નરકના નારકી ! સમજાણું કાંઈ ? માટે રોગ ને વૃદ્ધાવસ્થામાં આત્માનું કાર્ય ન થઈ શકે એમ નથી.

અહીં તો ફક્ત પહેલો ઝટ પુરુષાર્થ કરી લે. વૃદ્ધાવસ્થા ને રોગ આવ્યા પહેલા એટલી જરૂરિયાત બતાવવા વાત કરે છે. ભાઈ ! અહીંની વૃદ્ધાવસ્થા ને રોગ કરતાં અનંતગણુ દુઃખ નારકીમાં છે. પહેલી (નરકથી) અનંતગણુ સાતમીમાં છે. ત્યાં પણ એકદમ અંદરમાં (વળી જાય છે). અહો ! અરે..! આ તો આનંદકંદ સચ્ચિદાનંદ નિર્મળાનંદ પ્રભુ જ હું છું, હું જ પરમાત્મા છું. એવું ભાન સાતમી નરકના પ્રતિકૂળ સ્થાનમાં પણ કરે છે. ‘રોગ અને ઘડપણે શરીરને ઘેર્યું નથી તે પહેલાં (વર્તમાનમાં જ) શીઘ્ર આત્માનું હિત કરી લેવું જોઈએ.’ ભવિષ્યમાં કરશું (એ) છોડી દેજે, વર્તમાન કરી લે. સમજાણું કાંઈ ?

છેલ્લી ભલામણ

યહ રાગ-આગ દહૈ સદા, તાતૈં સમામૃત સેઈયે;
ચિર ભજે વિષય-કષાય અબ તો, ત્યાગ નિજપદ બેઈયે.
કહા રચ્યો પર પદમૈં, ન તેરો પદ યહૈ, ક્યોં દુખ સહૈ;
અબ 'દૌલ' હોઉ સુખી સ્વપદ રચિ, દાવ મત ચૂકૌ યહૈ. ૧૫.

અન્વયાર્થ :- (યહ) આ (રાગ-આગ) રાગરૂપી અગ્નિ (સદા) અનાદિ કાળથી હંમેશાં (દહૈ) જીવને બાળી રહ્યો છે (તાતૈં) તેથી (સમામૃત) સમતારૂપ અમૃતનું (સેઈયે) સેવન કરવું જોઈએ. (વિષય-કષાય) વિષય-કષાયનું (ચિર ભજે) અનાદિ કાળથી સેવન કર્યું છે, (અબ તો) હવે તો (ત્યાગ) તેનો ત્યાગ કરીને (નિજપદ) આત્મસ્વરૂપને (બેઈયે) ઓળખવું જોઈએ-પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ; (પર પદમૈં) પર પદાર્થોમાં-પરભાવોમાં (કહા) કેમ (રચ્યો) રાચી રહ્યો છે ? (યહૈ) તે (પદ) પદ (તેરો) તારું (ન) નથી, તું (દુખ) દુઃખ (ક્યોં) કેમ (સહૈ) સહન કરે છે ? ('દૌલ') દૌલતરામ ! (અબ) હવે (સ્વપદ) તારું આત્મપદ-સિદ્ધપદ તેમાં (રચિ) લાગીને (સુખી) સુખી (હોઉ) થાઓ ! (યહૈ) આ (દાવ) અવસર (મત ચૂકૌ) ગુમાવો નહિ.

ભાવાર્થ :- આ રાગ (મોહ, અજ્ઞાન) રૂપ અગ્નિ અનાદિકાળથી હંમેશાં સંસારી જીવને બાળી રહ્યો - દુઃખી કરી રહ્યો છે, તેથી જીવોએ નિશ્ચયરત્નત્રયમય સમતારૂપ અમૃતનું પાન કરવું જોઈએ, જેથી રાગ-દ્વેષ-મોહ (અજ્ઞાન)નો નાશ થાય. વિષય-કષાયોનું સેવન તું ઘણા કાળથી કરી રહ્યો છે, હવે તેનો ત્યાગ કરી આત્મપદ (મોક્ષ) પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ. તું દુઃખ શા માટે સહન કરે છે ? તારું વાસ્તવિક સ્વરૂપ અનંત-દર્શન-જ્ઞાન-સુખ અને અનંતવીર્ય છે, તેમાં લીન થવું જોઈએ. તેમ કરવાથી જ સાચું સુખ-મોક્ષ મળી શકે છે. તેથી હે દૌલતરામ ! હે જીવ ! હવે આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ કર ! ઓળખાણ કર! આ ઉત્તમ અવસર વારંવાર મળતો નથી, તેથી આ અવસર ગુમાવ નહિ. સંસારના મોહનો ત્યાગ કરીને મોક્ષપ્રાપ્તિનો ઉપાય કર !

અહીં વિશેષ એમ સમજવું કે :- જીવ અનાદિકાળથી મિથ્યાત્વરૂપ અગ્નિ અને

રાગ-દ્વેષરૂપ પોતાના અપરાધથી જ દુઃખી થઈ રહ્યો છે, માટે પોતાના સુલટા પુરુષાર્થથી જ સુખી થઈ શકે છે. આવો નિયમ હોવાથી જડકર્મના ઉદયથી કે કોઈ પરના કારણે દુઃખી થઈ રહ્યો છે અથવા પરવડે જીવને લાભ-નુકશાન થાય છે એમ માનવું તે બરાબર નથી.

‘છેલ્લી ભલામણ’

યહ રાગ-આગ દહૈ સદા, તાર્તૈ સમામૃત સેઈયે;
ચિર ભજે વિષય-કષાય અબ તો, ત્યાગ નિજપદ બેઈયે.
કહા રચ્યો પર પદમં, ન તેરો પદ યહૈ, ક્યોં દુખ સહૈ;
અબ ‘દૌલ’ હોઉ સુખી સ્વપદ રચિ, દાવ મત ચૂકૌ યહૈ. ૧૫.

આહા...! ‘યહ રાગ-આગ દહૈ...’ રાગ શબ્દે મોહ. રાગ તો સાધારણ શબ્દ વાપર્યો છે. રાગ શબ્દે મોહ. પરમાં પ્રિતિ અને પરમાં અસ્થિરતા એ રાગ. હે આત્મા ! એ રાગ-આગ અગ્નિ છે એ તો. આહા..હા..! ભગવાનઆત્મા શીતળાનંદ પ્રભુ ! શીતળનાથ ! એને છોડી ને આ મિથ્યામોહ રાગ અગ્નિ સળગે છે. બરાબર હશે ? ભાઈ ! આ રળવામાં ને ભોગમાં ને આબરુમાં ને કીર્તિ સાંભળવામાં ને... આગ સળગે છે, અહીં તો કહે છે. જુઓને !

‘યહ રાગ-આગ દહૈ સદા...’ ચોવીસ કલાક તને રાગ સળગે છે, બાપા ! ભાઈ ! ભગવાનઆત્મા સચ્ચિદાનંદ નિર્મળાનંદ પ્રભુ ! શીતળનાથ શીતળ... શીતળ... શીતળ... શીતળ... ઉપશરસ જેના સ્વભાવમાં વરસે, એવો ભગવાન એને છોડી કોઈ પણ વિકલ્પ ઉઠાવવો ભ્રમણાનો, અસ્થિરતાનો, વિષયનો, આબરુનો, કીર્તિનો, આગ સળગે છે, કહે છે. બરાબર હશે ? આહા..હા..! કેમ હશે ? ભાઈ ! આ આમાં કાંઈ માણસ દુઃખી તો લાગતા નથી. આત્માની શીતળ છાયા, કલ્પવૃક્ષમાન શીતળ પ્રભુ, એને છોડીને જેટલા વિકલ્પો ભ્રમણાના કે રાગ-દ્વેષના કરે એ બધી અગ્નિ સળગે છે. ભાઈ ! ભાઈ નથી આવ્યા ? ઠીક. સમજાણું કાંઈ ?

અહીં આગ સળગે છે (અને) અહીં (આત્મામાં) શીતળતાના ઢગલા પડ્યા છે, એમ કહે છે. આહા..હા..! એકાંત.. નહોતું આવ્યું ? ‘શીતળ શીલા એકાંતની, જ્યાં

ઇન્દ્રો વિશ્રામ લહે.' સમવસરણમાં કાલે સ્તુતિમાં આવ્યું હતું. શશીકાંત, શીતળ શશીકાંત શીલા. ઇન્દ્રો આવીને વિશ્રામ લે છે. ભગવાનના દર્શન કરવા. અહીં વિશ્રામ કરીએ. એમ આ શશીકાંત શીતળ આત્મા શાંત... શાંત... શાંત.. એક વિકલ્પનું ડોકિયું ઉઠે એ બધો દુઃખ ને રાગ અગ્નિ છે. સમજાણું કાંઈ ?

અહીં તો શું કહ્યું ? અનાદિકાળથી શુભાશુભ ભાવ બધાં રાગની દાહ છે, એમ કહે છે. ચોવીસે કલાક ! અનંતવાર દિગંબર મુનિ થયો તો પણ રાગ-દાહ સળગે છે. બરાબર છે ? પણ આ શું કહેવાય છે આ ? કે, 'રાગ-આગ દહે સદા, તાર્તૈં સમામૃત સેઈયે;' એ શુભ ને અશુભ રાગ એ બધો મિથ્યાભ્રમ એ બધી આગ છે. અનંતકાળમાં નવમી ઐવેયક અનંતવાર ગયો ત્યાં પણ આગમાં સળગતો હતો, એમ કહે છે. આહા..!

મુમુક્ષુ :- સંસાર અટકે.

ઉત્તર :- સંસાર અટકે તો શું કામ છે એને હવે ? હોળી ઓલવવી છે કે રાખવી છે એને ? સમજાણું કાંઈ ? હોળી કહે ને ? હોળી - હુતાસણી.

અહીં તો કહે છે કે, અહો ! ભગવાનઆત્મા જેટલા પ્રમાણમાં તેં પરમાં સુખ છે એવી બુદ્ધિ, પરને લઈને દુઃખ છે એવી બુદ્ધિ, ઇષ્ટ-અનિષ્ટની બુદ્ધિઓ, એ બધો રાગ અગ્નિ છે, અગ્નિ. આત્માની શાંતિને બાળે છે. એમાં બળી રહ્યો છું, જલી રહ્યો છું ચોવીસ કલાક, એમ કહે છે. એમ હશે ? ભાઈ ! આ પૈસાવાળા એમ હશે ? કે ગરીબ જ હશે ? ચારે ગતિમાં ગરીબ ને તવંગર, રાંક ને રાજા, નારકી ને દેવ, બધાં ચોવીસે કલાક આત્મદૃષ્ટિ ને આત્માના જ્ઞાન વિના આગથી સળગી રહ્યા છે. ભાઈ ! ચોવીસ કલાક કીધું ને ? અશુભભાવથી સળગે છે એમ નથી કીધું. રાગ એટલે મોહ. મોહના તો જે પ્રકાર મિથ્યાત્વ લ્યો, શુભાશુભ ભાવ લ્યો, બધો મોહ (આવી ગયો).

'યહ રાગ-આગ દહે સદા, તાર્તૈં સમામૃત સેઈયે;' તે રાગ 'જીવને બાળી રહ્યો છે રાગ તેથી સમામૃત (સમતારૂપ) અમૃતનું સેવન કરવું જોઈએ.' સમતા શબ્દે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ને ચારિત્ર. સમજાય છે કાંઈ ? સમતા એટલે વીતરાગતા ને વીતરાગતા એટલે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ને ચારિત્ર સમજાણું કાંઈ ? મિથ્યાદર્શન,

મિથ્યાજ્ઞાન ને મિથ્યા રાગ-દ્વેષ તે અગ્નિ (છે). માટે તેને ટાળવા ‘સમામૃત સેઈયે;’ સમ પ્રભુ ભગવાન, સમામૃત સ્વરૂપ પોતાનું છે એની અંતર પર્યાયમાં ભગવાનને સેવવો કે, જેથી સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર પ્રગટ થાય. કહો, સમજાણું આમાં ? સમતારૂપી અમૃતનું સેવન - સંતોષ (કરવો જોઈએ). સંતોષની વ્યાખ્યા - પુણ્ય-પાપભાવ બંધનું કારણ છે, શરીર આદિ પર (છે), આત્મા જ્ઞાતાદૃષ્ટા સ્વ (છે) એવી અંતર દૃષ્ટિ ને જ્ઞાન કરવું એનું નામ સંતોષ ને સમતા કહેવામાં આવે છે. કહો, સમજાણું આમાં ? સમામૃત કીધું પાછું, જોયું ? સમતારૂપી અમૃત. પેલું આગ. પેલું આગ, ત્યારે આ અમૃત.

‘સેવન કરવું જોઈએ. વિષય-કષાયનું...’ અરે...! ભાઈ ! કહે છે, વિષય કષાય તો જે છે એનું અનાદિકાળથી સેવન કર્યું છે. વિષય કષાય - તે પર તરફના ભાવો-તેં અનાદિથી સેવ્યા. સ્વ વિષય છોડીને, પર વિષય તરફના ભાવ અનાદિથી કર્યા છે. સ્વર્ગમાં હો, નરકમાં હો બધે ઠેકાણે તે એ પરભાવ કર્યા છે. એ ‘વિષય કષાય (ચિર ભજે) અનાદિકાળથી સેવન કર્યું છે,’ ભજન કરે છે, ભાઈ ! બરાબર છે ? અનાદિકાળથી વિકારનું સેવન કરે છે. આગને સળગે એને સેવન કરે છે, કહે છે.

મુમુક્ષુ :- પ્રેમ કેમ તોડવો ?

ઉત્તર :- પ્રેમ તોડવો પોતાના હાથમાં અધિકાર (છે). આમ પ્રેમ છે ને આમ પ્રેમ કરવો. શું હશે એમાં ? ફેર કેટલો હશે ? અનાદિકાળથી તે વિષય કષાયને ભજી રહ્યો છો. એક જ વિષય કષાય અનાદિથી સેવ્યા છે, એમ કહે છે.

‘હવે તો તેનો ત્યાગ...’ કર. હવે તો છોડ, હવે તો છોડ, બહુ સેવ્યા. આહા...! નિજપદ છે ને ? ‘અબ તો ત્યાગ અને નિજપદ બેઈયે, નિજપદ બેઈયે.’ અનુભવીએ. ભગવાનઆત્મા શુદ્ધ અનાકૂળ સ્વરૂપ, શીતળ શાંત જ્ઞાનાનંદ જળથી ભરેલું અમૃત સ્વરૂપ, એનો અનુભવ કર ને ! જેમાં શાંતિ છે, જેમાં સંતોષ છે, જેમાં તૃપ્તિ છે, જેમાં કૃત્યકૃત્યપણું છે. કહો, સમજાણું આમાં ? આ એવું સેવન કરો, કહે છે. ઊલટું સેવન કરે છે, સુલટું કરે. એમાં કાંઈ એમ નથી કહ્યું કે, કર્મ તને બાળે છે. એમ કહ્યું છે આમાં ક્યાંય ? જુઓ ! કહ્યું છે આમાં ?

મુમુક્ષુ :- બીજા શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે.

ઉત્તર :- બીજા શાસ્ત્રમાં તો નિમિત્તથી કથન હોય. આ ‘રાગ-આગ દહૈ સદા...’ એમ કીધું છે. ભાઈ ! તારો વિકાર તને બાળે છે. કર્મ તને બાળે છે ને દુઃખ આપે છે ને એમાં (નો) એક શબ્દય છે પડ્યો છે એમાં ? આ ‘દૌલતરામજી’ કૃત ‘છ ઢાળા’ છે. ચાલતી ઢાળા. આ હજારો માણસને કંઠસ્થ હશે કેટલાકને. સમજાણું કાંઈ ?

એક જ વાત-વિકારનું સેવન ઊંઘા પુરુષાર્થથી કરે છો, સુલટા પુરુષાર્થથી અમૃતનું સેવન કર. બસ ! એક જ વાત કરી. એમાં ક્યાંય કર્મને યાદ કર્યા નથી. કર્મ તને આમ મોળા પડે ને થાય ને આમ થાય ને. ભાઈ ! બહાના કર્યા મફતનો ઢોંગી (છે). દોષ કરે ને નાખે કો’કને માથે, કર્મ અમને આમ કરે છે. સમજાણું ? ‘રાગ આગ દહૈ’ કર્મ તને બાળે છે, કર્મ તને સળગાવે છે ને દુઃખી કરે એમ કહ્યું નથી એમાં.

નિજપદને ‘ઓળખવું જોઈએ-પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ...’ ‘નિજપદ બેઇયે’ એ નિજપદને અંદર વાળ, અંદર ઉગાડ. પેલો વિકારનો ઉગાવો અનાદિથી બહુ કર્યો. ભગવાનઆત્મા શાંત અનંત ગુણની શાંતિ, સંતોષથી ભરેલો (છે). આ તૃષ્ણા... તૃષ્ણા... તૃષ્ણા... પૈસાની તૃષ્ણા, ધૂળની તૃષ્ણા, આબરુની તૃષ્ણા, મોટપની તૃષ્ણા (એમાં) સળગી રહ્યો છે. શાંત શાંત જળ તારું પ્રભુ ! નિજપદમાં આવી જા અને એમાં ઠર, એને પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ. આહા..!

‘કહા રચ્યો પર પદર્મે, ન તેરો...’ ભાષા જુઓ ! ‘કહા રચ્યો પર પદર્મે, ન તેરો પદ યહૈ, ક્યો દુઃખ સહૈ; પદ યહૈ, ક્યો દુઃખ સહૈ;...’ કહો, આમાં સમજાય છે કે નહિ ? ‘પર પદ... કહાં રચ્યો પર પદર્મે ન તેરો...’ અરે..! ભગવાન ! ‘પર પદાર્થોમાં-પરભવોમાં કેમ રાચી રહ્યો છે ?’ ભાઈ ! પર વિકારીપદ રાગ-દ્વેષ, અજ્ઞાન, વિષય, ભોગ, વાસના, ભ્રમણા એ પરપદમાં ભગવાન શું રાચી રહ્યો ? ‘પર પદ કહા રચ્યો પર પદર્મે, ન તેરો પદ યહૈ,...’ એ આ પદ તારું (છે). પેલામાં આવે છે ને ? ભાઈ ! એ ‘અપદં પદમ્’ એવી શૈલી બધી એણે આ શાસ્ત્રની જ કરી છે. ‘સમયસાર’ અરે..! આ અપદ છે, અપદ છે, હોં ! આવે છે ને ? ભાઈ ! એ તારું પદ અહીં છે, અહીં છે. બે વાર (લીધું છે). શૈલી બધી (એવી જ લીધી છે).

આ પૂર્વના પંડિતો ઘરનું કાંઈ નહિ. આચાર્યના શાસ્ત્રોની ભાષા પણ એ રાખીને વાત કરે છે. આહા...હા...!

ભાઈ ! એ વિકારી પદ તારું નહિ, ભાઈ ! અપદ છે ને, પ્રભુ ! આહા...! એ વિકારી પદ, વિકાર એ પરમાં સુખ બુદ્ધિ, પરમાં દુઃખબુદ્ધિ, ઈષ્ટ-અનિષ્ટ બુદ્ધિ, રાગ-દ્વેષ ભાઈ ! પરપદ તો દુઃખ છે ને ! અપદ છે ને ! આ નિજપદ તો અહીં છે ને ! જુઓ ! એમ કીધું ને ? ‘પદ યહૈ’ અહીં છે, ન્યાં એમ કહ્યું છે ને ? ભાઈ ! અહીં છે, અહીં છે. ‘નિર્જરા અધિકાર’ આહા...હા...! ભાઈ ! તું અહીં છો ને અંદર. તારું પદ આનંદ ને જ્ઞાન, અંદર તું છો ને ! આ બહારમાં ક્યાં રખડે છો ? આહા...હા...! સમજાણું કાંઈ ?

‘કહા રચ્યો પર પદર્મે, ન તેરો પદ યહૈ, ક્યો દુઃખ સહૈ;’ ‘પદ યહૈ...’ આ પદ પડ્યું છે ને, પ્રભુ ! આહા...હા...! અંદર અનાકૂળની શીલા પડી છે ને ! એ આનંદની અતીન્દ્રિય આનંદની પાટ અરૂપી ચૈતન્ય શીલા છે. આ પદ રહ્યું, ભાઈ ! આહા...! ‘ક્યો દુઃખ સહૈ;...’ આ પદ પડ્યું છે ને દુઃખ કેમ સહન કરે છે ? એમ કહે છે. આવું પદ છે ને શાંતરસનું ભગવાન, એને છોડીને આ દુઃખ કેમ સહન કરે છે ?

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- વજન છે. સમજાણું ? જુઓ ! એ આમાંથી લીધું છે, હોં ! શેમાં નિર્જરામાં છે ને ? સમજાણું કાંઈ ? એ ઘરનું નથી, દેવાનુપ્રિયા ! છે ને ત્યાં ? અપદ... અપદ છે ને ? આ એક જ પદ આસ્વાદ યોગ્ય છે.

एकमेव हि तत्स्वाद्यं विपदामपदं पदम्।

अपदान्येव भासन्ते पदान्यन्यानि यत्पुरः।।१३९।।

‘તે એક જ પદ આસ્વાદવા યોગ્ય છે.’ ભગવાનઆત્મા ! ‘કે જે વિપત્તિઓનું અપદ છે.’ જેમાં વિપત્તિ પદ છે નહિ. એવા આપદાઓના સ્થાન નથી ‘અને જેની આગળ અન્ય (સર્વ) પદો અપદ જ ભાસે છે.’ જુઓ ! આ આવ્યું, જુઓ ! ૧૩૯ ‘આસંસારાત્પ્રતિપદમમી રાગિણો નિત્યમત્તાઃ’ અહીં ભાઈ ‘રાગ’ શબ્દ વાપર્યો છે, રાગ વાપર્યો છે. એણેય ત્યાં રાગ વાપર્યો છે.

આસંસારારાત્પ્રતિપદમમી રાગિણો નિત્યમત્તા:

સુપ્તા યસ્મિન્નપદમપદં તદ્વિબુધ્યધ્વમન્ધા: ।

एतैतेतः पदमिदमिदं यत्र चैतन्यधातुः

ભાઈ ! આમ ચૈતન્યનો, આનંદનો ધાતુ-ધરનારો ભગવાન છે ને, ભાઈ ! એ અહીં છે ને, પ્રભુ ! તું અહીં છોડીને બહાર ક્યાં જાય છે ? ભાઈ ! સમજાય છે ?

एतैतेतः पदमिदमिदं यत्र चैतन्यधातुः

शुद्धः शुद्धः स्वरसभरतः स्थायिभावत्वमेति ॥१३८॥

‘હે અંધ પ્રાણીઓ ! આ અનાદિ સંસાર માંડીને પર્યાયે પર્યાયે આ રાગી જીવો...’ જુઓ ! ઇ જ ભાષા છે, હોં ! રાગી જીવો. આ રાગ મત્તા. કીધું હતું ને અહીંયાં ? ‘સદાય મત્ત વર્તતા થકા જે પદમાં સૂતા છે-ઊંઘે છે તે પદ અર્થાત્ સ્થાન અપદ છે-અપદ છે.’ આહા..હા..! ‘આ તરફ આવો-આ તરફ આવો, તમારું પદ આ છે-આ છે.’ જુઓ ! અહીંયાં આવ્યું ઇ.

આ ‘પદ યહૈ, પદ યહૈ’ એ શબ્દ ઉપર જોર છે. જુઓ ! ‘પદ યહ હૈ...’ પદ તારું અહીં છે ભગવાન અંદર ચિદાનંદ સ્વરૂપ છે. ખબર ન મળે, ઘરમાં મુડી, ગોતવા જાય બહાર. ‘પદ યહૈ ક્યોં દુઃખ સહૈ;...’ અહીં આનંદ પડ્યો છે ને દુઃખ કેમ સહન કરે છે ? એમ કહે છે. ‘અબ દૌલ’ હોઉ...’ સમજ્યા ને ? ‘હોઉ સુખી સ્વપદ રચિ, દાવ મત ચૂકૌ યહૈ.’ અરે..! આવું તારું પદ ! અરે..! ઘરે ભર્યો ભંડાર અને આ ઝોંઠા ચૂથણા ચાવે છે, કહે છે. લોકોમાં નથી કહેતા ? એલા ઘરે આવી તારી સ્ત્રી અને આ જ્યાં-ત્યાં વાઘરણમાં ફરે છો. અરે..! સમજાણું ? એમ આ તારે ઘરે ભગવાન પડ્યા છે ને, ભાઈ ! એ ભગવાનને મળવા જાતો નથી ને આ વિકારને જ્યાં-ત્યાં મળવા ચાલ્યો જાય છે, શું છે આ તને ? આહા..હા..! સમજાણું ?

‘હે દૌલતરામ ! તે પદ તારું નથી, તું દુઃખ કેમ સહન કરે છે ? હે દૌલતરામ ! (અબ) હવે (સ્વપદ) તારું આત્મપદ-સિદ્ધપદ તેમાં (રચિ) લાગીને સુખી (હોઉ) થાઓ !

(યહૈ) આ (દાવ) અવસર (મત ચૂકૌ) ગુમાવો નહિ.' આ દાવ અત્યારે અવસર છે, કહે છે. સમજાણું ? 'સબ અવસર આ ગયા હૈ' એ તો કીધું હતું હમણાં, 'ટોડરમલ્લ'માં આવે છે ને ? સબ અવસર આ ગયા. તેરી આળસે, નજરને આળસે રે ભગવાન પડ્યા રહ્યા અંદરમાં. 'નજરને આળસે રે, નયને ન નીરખ્યા હરિ' લ્યો ! છેલ્લો શબ્દ છે. આ ભાઈ ! બહુ બોલે છે વારંવાર હોં ! (એને) આખું મોઢે છે ને ! એને આખું મોઢે છે. આ દાવ અવસર, આ દાવ. ઓલા દાવો નથી નાખતા ? પાસા. કહે છે કે આ દાવ નાખવાનો અવસર છે. આ મત ચૂકૌ, માંડ આવો થોડો કાળ આવ્યો. આહા..!

ભાવાર્થ :- 'આ રાગ (મોહ, અજ્ઞાન) રૂપ અગ્નિ...' જુઓ ! રાગનો અર્થ મોહ મોહ છે આ. 'અનાદિકાળથી હંમેશાં સંસારી જીવને બાળી રહ્યો-દુઃખી કરી રહ્યો છે,...' કોણ ? રાગરૂપી અગ્નિ. 'તેથી જીવોએ નિશ્ચયરત્નત્રયમય સમતારૂપ અમૃતનું પાન કરવું જોઈએ,...' સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર જે આત્માનું અમૃત, એ આત્માની દષ્ટિ થઈને એને અમૃત સ્વરૂપ કહેવાય છે, એનું સેવન કરવું જોઈએ. 'જેથી રાગ-દ્વેષ-મોહ (અજ્ઞાનનો) નાશ થાય. વિષય કષાયોનું સેવન તું ઘણા કાળથી કરી રહ્યો છે,...' એ તો અનંતકાળથી કરતો આવ્યો છો. 'હવે તેનો ત્યાગ કરી આત્મપદ (મોક્ષ) પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ. તું દુઃખ શા માટે સહન કરે છે ?' મૂઢતાથી સેવન કરે છે. ભાન નથી એને.

'તારું વાસ્તવિક સ્વરૂપ અનંતદર્શન-જ્ઞાન-સુખ અને અનંતવીર્ય છે,...' આ એમાં તું દષ્ટિ કર ને લીન થા. તારું ઘર તારી પાસે (છે), ઘરમાં આવ્યો નહિ. શું ગાયુ નહોતું હમણાં ? અપના નિજ ઘર નહિ પાયા. આવ્યું હતું ને ? 'કબ હુ નિજ ઘર ન આયો' પર ઘર રખડી રખડીને મરી ગયો. ભગવાનઆત્મા, બાપુ ! અંદર પૂર્ણાનંદ નિજ ઘરમાં કોઈ દિ' આવ્યો નહિ. હવે તો આવ, હવે તો આવ, એમ કહે છે. આહા..હા..! પણ કર્મ માર્ગ દે ત્યારે થાય ને અમારે ? આવું કોણે કહ્યું તને ?

'તું દુઃખ શા માટે સહન કરે છે ?' તારું વાસ્તવિક સ્વરૂપ તો આ છે. 'તેમ કરવાથી જ સાચું સુખ-મોક્ષ મળી શકે છે. તેથી હે દૌલતરામ ! હે દૌલતરામ !' આત્માની અનંતી દૌલતનો રામ-દૌલતરામ છે, એનું નામ પણ દૌલતરામ આવ્યું.

બધાં આત્મા દૌલતરામ છે. આ ધૂળની દૌલતમાં કાંઈ નથી. હેરાન હેરાન થઈને મરી જાય છે, છતાં છોડતા નથી.

‘હે જીવ ! હવે આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ કર ! ઓળખાણ કર ! આ ઉત્તમ અવસર વારંવાર મળતો નથી,...’ બાઈયું ગાય ‘નાણા મળશે પણ ટાણા નહિ મળે’ એવું ગાય. પૈસા ખર્ચાવવા માટે. અહીં કહે છે કે, બાપા ! આવા ટાણા નહિ મળે. નથી ગાતી બાઈયું ? આ લગન-બગન હોય ને ત્યારે ગાય છે. આવા ટાણા નહિ મળે. એ.. ભાઈ ! મોટાને મોઢા આગળ કરીને ઉશ્કેરે. એ... ભાઈ ! જાગો રે, ઉઠો રે આમ લગન આવ્યા ને એમ કરીને ગાય છે. ટાણા નહિ મળે. એમ કરીને (કહે). ખર્ચો કાંઈક ઘરને ઉજળા કરવા. ધૂળમાંય નથી. ન્યાં તું ઘર મેલા કરે છે. અહીં તો કહે છે, હે આત્મા ! જાગ રે જાગ ! તારા ઘર ઉજાળા કર, ભાઈ ! આહા..હા..! સમજાણું ? ‘આ ઉત્તમ અવસર મળતો નથી, તેથી આ અવસર ગુમાવ નહિ. સંસારના મોહનો ત્યાગ કરીને મોક્ષપ્રાપ્તિનો ઉપાય કર !’

‘અહીં વિશેષ એમ સમજવું કે :’ જુઓ ! આ બધો છેલ્લી ભલામણનો ઉપદેશ છે, ડોં ! આખો. ‘જીવ અનાદિકાળથી મિથ્યાત્વરૂપ અગ્નિ અને રાગ-દ્વેષરૂપ પોતાના અપરાધથી જ દુઃખી થઈ રહ્યો છે,...’ પોતાના અપરાધથી થઈ રહ્યો છે. ‘માટે પોતાના સુલટા પુરુષાર્થથી જ સુખી થઈ શકે છે. આવો નિયમ હોવાથી જડકર્મના ઉદયથી કે કોઈ પરના કારણે દુઃખી થઈ રહ્યો છે અથવા પરવડે જીવને લાભ-નુકશાન થાય છે એમ માનવું તે બરાબર નથી.’ કહો, સમજાણું કાંઈ ? કર્મને લઈને દુઃખી થયો, કર્મને લઈને રખડ્યો છું, કર્મને લઈને હેરાન થયો એ વાત માનવું સાચું નથી. છેલ્લી વાત, લ્યો !

ગ્રંથ-રચનાનો કાળ અને તેમાં આધાર

ઇક નવ વસુ ઇક વર્ષકી, તીજ શુકલ વૈશાખ;
 કર્યો તત્ત્વ-ઉપદેશ યહ, લખિ બુધજનકી ભાખ.
 લઘુ-ધી તથા પ્રમાદતૈં, શબ્દ અર્થકી ભૂલ;
 સુધી સુધાર પઢો સદા, જો પાવો ભવ-કૂલ. ૧૬.

ભાવાર્થ :- મેં દૌલતરામે પંડિત બુધજનકૃત * છ ઢાળાની કથનીનો આધાર લઈ ને વિક્રમ સંવત્ ૧૮૯૧ના વૈશાખ સુદ ૩ (અક્ષયત્રીજ)ના દિવસે આ છ ઢાળા ગ્રંથની રચના કરી છે. મારી અલ્પ બુદ્ધિ તથા પ્રમાદથી તેમાં ક્યાંય શબ્દની કે અર્થની ભૂલ થઈ ગઈ હોય તો બુદ્ધિમાન તેને સુધારીને વાંચે, જેથી કરીને જીવ આ સંસાર-સમુદ્ર તરવામાં શક્તિ માન થાય.

છઠ્ઠી ઢાળાનો સારાંશ

જે ચારિત્રના હોવાથી સમસ્ત પર પદાર્થોથી પ્રવૃત્તિ હઠી જાય છે, વર્ણાદિ અને રાગાદિથી ચૈતન્યભાવને જુદો કરી લેવામાં આવે છે, પોતાના આત્મામાં આત્મા માટે, આત્મા વડે પોતાના આત્માનો અનુભવ થવા માંડે છે, જ્યાં નય, પ્રમાણ, નિક્ષેપ, ગુણ-ગુણી, જ્ઞાન-જ્ઞાતા-જ્ઞેય, ધ્યાન-ધ્યાતા-ધ્યેય, કર્તા-કર્મ અને ક્રિયા આદિ ભેદનો જરાપણ વિકલ્પ રહેતો નથી, શુદ્ધ ઉપયોગરૂપ અભેદ રત્નત્રયવડે શુદ્ધ ચૈતન્યનો જ અનુભવ થવા માંડે છે તેને સ્વરૂપાયરણ ચારિત્ર કહે છે; આ સ્વરૂપાયરણ-ચારિત્ર ચોથા ગુણસ્થાનથી શરૂ થાય છે, અને મુનિદશામાં વધારે ઉચ્ચ થાય છે. ત્યારપછી શુકલધ્યાનવડે ચાર ઘાતિ કર્મનો નાશ થતાં તે જીવ કેવળજ્ઞાન પામીને અરિહંતપદ

* આ ગ્રંથમાં છ પ્રકારના છંદ અને છ પ્રકરણ છે તેથી, તથા જેમ તીક્ષ્ણ શસ્ત્રોના પ્રહારને રોકનાર ઢાલ હોય છે તેમ જીવને અહિતકારી શત્રુ-મિથ્યાત્વ, રાગાદિ આસ્ત્રવોને તથા અજ્ઞાન અંધકારને રોકવા માટે ઢાલ સમાન આ છ પ્રકરણ છે તેથી, આ ગ્રંથનું નામ ‘છ ઢાળા’ રાખવામાં આવેલ છે.

પામે છે; પછી બાકીના ચાર અઘાતિ કર્મનો પણ નાશ કરીને ક્ષણમાત્રમાં મોક્ષ પામીને સંસારથી કાયમને માટે વિદાય થઈ જાય છે ત્યારે તે આત્મામાં અનંતકાળ સુધી અનંત ચતુષ્ટયનો (અનંત-જ્ઞાન-દર્શન-સુખ-વીર્યનો) એક સરખો અનુભવ થયા કરે છે, પછી તેને પંચ પરાવર્તનરૂપ સંસારમાં ભટકવું પડતું નથી. કદી અવતાર ધારણ કરવા પડતા નથી. સદાય અક્ષય-અનંત સુખને અનુભવે છે. અખંડિત જ્ઞાન-આનંદરૂપ અનંતગુણમાં નિશ્ચલ રહે છે તેને મોક્ષસ્વરૂપ કહે છે.

જે જીવ મોક્ષની પ્રાપ્તિ માટે આ રત્નત્રયને ધારણ કરે છે અને કરશે તે મોક્ષ પામે છે અને પામશે. દરેક જીવ મિથ્યાત્વ, કષાય અને વિષયોનું સેવન તો અનાદિ કાળથી કરતો આવ્યો છે પણ તેનાથી તેને જરાપણ શાંતિ મળી નથી. શાંતિનું એકમાત્ર કારણ મોક્ષમાર્ગ છે તેમાં જ જીવે તત્પરતાપૂર્વક પ્રવૃત્તિ કદી કરી નથી, તેથી હવે પણ જો શાંતિની (આત્મહિતની) ઇચ્છા હોય તો આળસ છોડી (આત્માનું) કર્તવ્ય સમજી રોગ અને ઘડપણ વગેરે આવ્યા પહેલાં જ મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્ત થવું જોઈએ, કેમ કે આ પુરુષપર્યાય, સત્સમાગમ વગેરે સુયોગ વારંવાર પ્રાપ્ત થતા નથી, માટે તેને પામીને વ્યર્થ ગુમાવવો ન જોઈએ-આત્મ-હિત સાધી લેવું જોઈએ.

ગ્રંથ-રચનાનો કાળ અને તેમાં આધાર

ઈક નવ વસુ ઈક વર્ષકી, તીજ શુકલ વૈશાખ;

કર્યો તત્ત્વ-ઉપદેશ યહ, લખિ બુધજનકી ભાખ.

લઘુ-ધી તથા પ્રમાદતૈં, શબ્દ અર્થકી ભૂલ;

સુધી ધાર પઢો સદા, જો પાવો ભવ-કૂલ. ૧૬.

ભાવાર્થ :- 'મैं दौलतरामे पंडित बुधजनकृत *છ ઢાળાની કથનીનો આધાર લઈને...' આ કહ્યું એ ઢાળાની વ્યાખ્યા એક ફેરી કરી હતી. જુઓ ! નીચે છે.

**આ ગ્રંથમાં છ પ્રકારના ઇંદ અને છ પ્રકરણ છે તેથી, તથા જેમ તીક્ષ્ણ શસ્ત્રોના પ્રહારને રોકનાર ઢાલ હોય છે તેમ જીવને અહિતકારી શત્રુ-મિથ્યાત્વ, રાગાદિ

આસ્ત્રવોને તથા અજ્ઞાન અંધકારને રોકવા માટે ઢાલ સમાન આ છ પ્રકરણ છે...' આ છ અધિકાર ઢાલ સમાન છે. 'તેથી, આ ગ્રંથનું નામ 'છ ઢાળા' રાખવામાં આવેલ છે.'

વિક્રમ સંવત્ ૧૮૯૧ના વૈશાખ સુદ ૩ (અક્ષયત્રીજ)ના દિવસે આ છ ઢાળા ગ્રંથની રચના કરી છે. મારી અલ્પ બુદ્ધિ તથા પ્રમાદથી તેમાં ક્યાંય શબ્દની કે અર્થની ભૂલ થઈ ગઈ હોય તો બુદ્ધિમાન તેને સુધારીને વાંચે, જેથી કરીને જીવ આ સંસાર-સમુદ્ર તરવામાં શક્તિમાન થાય.' લ્યો ! પોષ વદ દસમથી શરૂ કર્યું હતું. આ રવિવારે પૂરું થાય છે 'છ ઢાળા'. છેલ્લો એક બોલ થોડોક લઈ લઈએ. છેલ્લો થોડો છે ને ?

કોઈ દ્રવ્ય અન્ય દ્રવ્યનો કર્તા ખરો નથી. છે એમાં બધામાં છે ? બધાંમાં છે ? હવે એમાં તો ઘણું આવી ગયું છે, હોં ! ચિદેશ કર્તા, પોતે કર્તા છે બીજો કોઈ કર્તા નથી. કોઈ દ્રવ્ય અન્ય દ્રવ્યનો કર્તા ખરો નથી. આત્માનો સ્વભાવ તો જ્ઞાતાદૃષ્ટ છે. છે ? છેલ્લું, છેલ્લું. તદ્દન છેલ્લું, તદ્દન બધું કાઢી નાખીને છેલ્લું.

આત્માનો સ્વભાવ તો દૃષ્ટા-જ્ઞાતા છે. નીકળ્યું છોકરાઓ ? હવે પોતે કેવો દેખવાવાળો, જાણવાળો તો રહેતો નથી. હું તો એક જાણનાર-દેખનાર આત્મા જ્ઞાતાદૃષ્ટા છું. જે જે પદાર્થોને તે દેખે-જાણે તેમાં ઈષ્ટ-અનિષ્ટપણું માને. માને છે, ઈષ્ટ-અનિષ્ટ છે નહિ. જાણનાર-દેખનાર આત્મા છે. જગતની ચીજો જણાય એવી યોગ્યતા એનામાં છે, આ જાણનાર છે. બીજું કાંઈ વચમાં નથી. પાંચ છોકરા છે એમાં એક છોકરો એનો હોય. આમ દેખે તો પાંચેયને એકસાથે. ખરું કે નહિ ? જાણવામાં શું ફેર ? આ મારો, ઈ ક્યાંથી આવ્યું ?

મુમુક્ષુ :- ....

ઉત્તર :- ઊભો કર્યો એ તો. પાંચ છોકરા એકસાથે ઊભા હોય. એમાં એનો એક છોકરો (હોય). આ મારો છે, મારો ક્યાંથી આવ્યું ? એ પાંચેયને જાણવાનો તું જાણનાર છો.

મુમુક્ષુ :- ચહેરો-મહોરો એની જેવું હોય.

ઉત્તર :- ચહેરો-મહોરો એની જેવો ક્યાં હતો ? ધૂળમાં. એ તો પરમાં છે. આકાર

ને પ્રકાર એવું લખ્યું છે, ડોં ! સમજાણું કાંઈ ?

એમ મકાન, એમ દાગીનો, એમ લક્ષ્મી એમ જે જ્યાં દેખે એ તો જાણવા-દેખવાવાળો છે. એમાં આ મારું એ ક્યાંથી (આવ્યું) ? એમાં લખ્યું છે એમાં ?

મુમુક્ષુ :- એમાં જાય...

ઉત્તર :- શી રીતે જાય ? કોણ જાય છે ? એ તો પોતે પોતામાં જ્ઞાનમાં રહે છે. જાય ક્યાં ને આવે ક્યાં ? જે પદાર્થને દેખે-જાણે તેમાં ઇષ્ટપણું માને છે એમ કહેવું છે. છે નહિ. એ તો જાણવા-દેખવા લાયક છે આત્મા અને એ જાણવા-દેખવાને જ્ઞેય છે. વચમાં એ લાકડું ખોસે (છે) કે, આ મારે ઠીક છે ને આ છે મારા, આ મને ઠીક નથી ને આ નહિ મારા. આ મને ઠીક છે ને આ છે મારા, આ મને ઠીક નથી ને આ નહિ મારા. એ વચ્ચે લાકડું કાઢ્યું. બધી બાઈયું તો ઘણી છે પણ આ મારી બા એમ કેમ થયું ? ક્યાંથી આવ્યું ? ઇ કહે છે. પણ બધાં ભૈરા તો ઘણાં છે. આત્મા છે, શરીર છે એ તો જ્ઞાનમાં જાણવા લાયક છે.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- એ અંદર ભ્રમણા ખોસે છે, એમ કહે છે. નો કીધું ? માને છે. તેથી રાગી-દ્વેષી થાય છે. માને માટે રાગ-દ્વેષ (થાય છે). એ તો જ્ઞાતાદૃષ્ટા છે, જાણવા-દેખવાવાળો (છે) અને એ જણાય એવી વસ્તુ છે. વચ્ચે બે સિવાય ત્રીજો સંબંધ નથી, સંબંધ ઉભો કરે છે, નથી ને ઉભો કરે છે. કોઈના સદ્ભાવને અને કોઈના અભાવને ઇચ્છે છે પણ તેનો સદ્ભાવ કે અભાવ આ જીવનો કલ્પો થતો જ નથી. આ હોય તો ઠીક, આ રહે તો ઠીક, ડોં ! એ રહે તો ઠીક એટલે ? એનું રહેવું કાંઈ તારે આધીન છે ? આ રહે તો ઠીક, આ અનુકૂળતા, આટલા આટલા પદાર્થ રહે ને તો બહુ સારું. અને કોઈનો અભાવ ઇચ્છે. આ રોગ આદિ ચાલ્યો જાય, અણબરુ ચાલી જાય તો ઠીક. પણ એમ ચાલી જાય ? એ તો જગતના પદાર્થ છે. ભાઈ ! જુઓ ! આ શું લખ્યું છે ? છે અંદર, ડોં !

કોઈનો સદ્ભાવ અભાવ... છે ? આ જીવનો કર્યો થતો નથી. અંદર તો છે હજી, સવારે પૂછ્યું, કેમ છે ? ... કારણ કે, કોઈ દ્રવ્ય, કોઈ અન્ય દ્રવ્યનું કર્તા છે

જ નહિ. તું સદ્ભાવ એટલે એની હયાતી એથી રહે અને હયાતી છોડવા માંગ એટલે હયાતી ચાલી જાય, (એમ) તારા આધીન એ છે નહિ. એને આધીન આવે ને એને આધીન જાય. પણ સર્વ દ્રવ્યો પોતપોતાના સ્વભાવરૂપે પરિણમે છે. એ એને કારણે આવે ને જાય. તું તારે કારણે જાણ અને દેખ, બસ ! બાકી કાંઈ સંબંધ બીજો નથી. આમ માત્ર આ જીવ વ્યર્થ કષાયભાવ કરી વ્યાકૂળ થાય છે. મહતનો જાણવું-દેખવું છોડી, મારા માની, ખોટા માની, દુશ્મન માની, વેરી માની, મિત્ર માની વ્યર્થ કષાય કરીને દુઃખી થાય છે. માટે હે જીવ ! આવા ટાણા મળ્યા હવે (મિથ્યા માન્યતાને) છોડ. એમ છેલ્લું કહ્યું ને ? હવે એ રાખવા જેવું નથી. લ્યો ! (વિશેષ કહેશે..)

(શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ)

